

Amantul

Jodi Ellen

Malpas

Primul volum
din trilogia
cu același nume

/EROS COP

Jodi Ellen Malpas

Amantul

Traducere din engleză și note de
Camelia Ghioc

TREI
2017

/EROS COP
COLECȚIE COORDONATĂ DE
Virginia Costeschi

THIS MAN

Jodi Ellen Malpas

Copyright © Jodi Ellen Malpas, 2012

© Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-40-0191-7

ISBN PDF: 978-606-40-0192-4

ISBN Print: 978-606-40-0056-9

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Redactor: Oana Dușmănescu

Coperta: Faber Studio

Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Henrik Sorensen

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Dtp: Gabriel Ionescu

Corectură: Roxana Nacu, Irina Mușătoiu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o

încălcarea legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Pat Barosanul și Bubbles

Capitolul 1

Scotocesc prin mormanele de mărunțișuri împrăștiate pe toată podeaua dormitorului meu. O să-ntârzii.

— Kate! zbier înnebunită.

Unde naiba sunt? Ies în goană pe palier și mă arunc pe balustradă:

— Kate!

Aud zgomotul familiar al unei linguri de lemn care se lovește de marginile unui castron din ceramică, iar Kate își face apariția lângă scări, cu părul roșu ridicat în vârful capului, într-o încâlceală cârlionțată. Se uită în sus la mine, cu o expresie epuizată pe chip. E o expresie cu care m-am obișnuit în ultimul timp.

— Cheile! Mi-ai văzut cheile de la mașină? gâfâi disperată.

— Sunt pe masa de sub oglindă, unde le-ai lăsat aseară.

Dă ochii peste cap și se întoarce în atelierul ei cu tot cu compoziția de prăjitură pe care-o învârte cu lingura.

Mă reped într-o agitație totală în cealaltă parte a palierului și-mi găsesc cheile de la mașină sub un teanc de reviste săptămânale *glossy*.

— Iar v-ascundeți, mormăi în timp ce-mi înșfac cureaua cafenie, pantofii cu toc și laptopul.

Cobor din apartamentul de deasupra atelierului lui Kate și o găsesc punând aluat de prăjitură în diverse recipiente de metal.

— Fă-ți, dracului, curat în cameră, Ava! E un dezastru, se plânge ea.

Da, când e vorba de viața mea personală, talentele mele organizatorice sunt ceva de speriat, mai ales că lucrez ca designer de interioare la Sindicatul Rococo și-mi petrec zilele coordonând și organizând. Îmi iau telefonul de pe masa butucănoasă și-mi bag degetul în compoziția de prăjitură a lui Kate.

— N-am cum să fiu minunată în toate.

— Ieși afară! țipă ea, pocnindu-mă peste mână cu lingura. Și până la urmă, la ce-ți trebuie mașina? mă întrebă ea în timp ce se apleacă să netezească aluatul, cu vârful limbii pe buza de jos, concentrată la maximum.

— Am o primă consultație în Surrey Hills — un conac de țară.

Îmi trec cureaua prin găicile rochiei bleumarin cu fustă conică, îmi pun în picioare pantofii cafenii cu toc și mă admir în fața oglinzii de pe perete.

— Credeam că te ocupi doar de case din oraș, spune ea din spatele meu.

Îmi ciufulesc câteva secunde părul lung și negru și-l dau pe tot ba pe-o parte, ba pe alta, dar mă las păgubașă și-l adun în vârful capului cu câteva clame. Ochii mei căprui-închis par obosiți și le lipsește sclipirea obișnuită — rezultatul nopților nedormite, desigur. M-am mutat cu Kate abia acum o lună, după ce m-am despărțit de Matt și ne purtăm ca niște studente. Ficatul meu urlă la mine să-i mai dau o pauză.

— Așa e. Sectorul rural e domeniul lui Patrick. Nu știu cum m-am ales cu proiectul ăsta.

Îmi trec glossul peste buze, le lipesc, le depărtez cu un plescăit și o pup pe Kate pe obraz.

— O să fie un chin, n-am niciun dubiu. Te iubesc!

— Și eu. Pa! spune Kate râzând, fără să-și ridice fața aplecată deasupra blatului de lucru.

În ciuda faptului că sunt în întârziere, îmi conduc Mini-ul cu aceeași precauție ca de obicei către biroul meu de pe Bruton Street. Pierd zece minute învârtindu-mă după un loc de parcare și-mi aduc aminte de ce prefer să iau metroul în fiecare zi.

Năvălesc în birou și mă uit la ceas. Opt patruzeci. Bun, deci am întârziat zece minute — nu-i așa de grav cum am crezut. În drum spre biroul meu trec pe lângă birourile goale ale lui Tom și Victoria. Când mă instalez pe scaunul meu, îl zăresc pe Patrick în biroul lui. Îmi scot laptopul și observ că cineva a lăsat un pachet pentru mine.

— 'Neața, florivică! mă întâmpină vocea gravă și bubuitoare a lui Patrick, care se cocoată pe marginea biroului meu, mișcare urmată de tradiționalul scârțâit provocat de greutatea lui. Ce-ai acolo?

— 'Neața. E noua gamă de țesături de la Miller. Îți plac? întreb mângâind câteva dintre materialele scumpe.

— Da, minunat, se preface el interesat. N-o lăsa pe Irene să dea cu ochii de ele. Tocmai mi-am lichidat majoritatea bunurilor ca să finanțez noile decorațiuni textile de-acasă.

— Of... îi ofer o expresie plină de compasiune. Unde e restul lumii?

— Victoria e liberă azi, iar Tom e în iad, alături de domnul și doamna Baines. Azi suntem doar tu, eu și Sal, florivică.

Își scoate pieptenul din buzunarul interior al sacoului și și-l trece prin clăia argintie.

— Am o întâlnire la prânz la Conac, îi amintesc eu.

Nu se poate să fi uitat.

— Ești sigur că pe mine mă vrei la proiectul ăsta, Patrick?

Lucrez de patru ani pentru Rococo Union și mi s-a dat de înțeles foarte clar că am fost angajată ca să extind afacerea în sectorul modern. Apartamentele de lux răsăreau prin toată Londra precum ciupercile după ploaie, iar Patrick și Tom, specializați în design tradițional, pierdeau trenul. Când partea aceasta a afacerii a explodat și am ajuns să nu mai fac față volumului de muncă, au angajat-o și pe Victoria.

— Te-au cerut pe tine, florivică.

Se împinge-n birou ca să se ridice în picioare, în scârțâitul de protest al mobilierului. Patrick îl ignoră, dar eu tresar. Ori mai slăbește, ori nu se mai așază pe biroul meu. Povara o să ajungă în curând prea mare pentru el.

Deci m-au cerut pe mine anume? De ce? În portofoliul meu nu se află absolut nimic care să reflecte stilul tradițional de design. Da' nimic! Nu mă pot abține și-mi spun că va fi o pierdere colosală de timp și nimic mai mult. Ar trebui să se ducă Patrick sau Tom.

— A! Prânzul la Lusso.

Patrick își bagă pieptenul în buzunar.

— Dezvoltatorul își lansează clădirea în stil mare, cu petrecerea asta în apartamentul de lux de la ultimul etaj. Ai făcut o treabă extraordinară, Ava, spune Patrick, aprobând cu sprâncenele și cu capul în același timp.

Mă înroșesc:

— Mulțumesc.

Sunt tare mândră de mine și de ce-am făcut la Lusso, cea mai mare realizare din scurta mea carieră. Construit pe docurile de la St. Catherine, cu prețuri între trei milioane pentru un apartament normal și zece milioane pentru apartamentul de lux, proiectul ne-a propulsat pe tărâmul *superbogaților*. Indicația primită pentru decorarea clădirii a fost, exact așa cum sugerează și numele, lux în stil italian. Am adus toate materialele, mobila și piesele de artă din Italia și, spre bucuria mea, am petrecut acolo o săptămână ca să organizez programul livrărilor. Vinerea viitoare are loc petrecerea de lansare pe piață, dar știu că au vândut deja apartamentul de lux și alte șase apartamente, așa că e mai mult o petrecere de dat aere.

— Mi-am lăsat loc în agendă ca să mă duc să fac ultimele verificări după ce pleacă echipele de curățenie.

Dau paginile agendei până la vinerea următoare și mâzgălesc ceva de-a curmezișul paginii.

— Bravo, fetiță. I-am spus Victoriei să fie acolo la cinci. E prima ei lansare, așa că trebuie s-o pregătești. Eu o să vin pe la șapte, cu Tom.

— Sigur.

Patrick se întoarce la el în birou, iar eu îmi deschid e-mailul și trec mesajele în revistă, ca să le șterg sau să răspund, după caz.

La unsprezece îmi pun laptopul în geantă și bag capul în biroul lui Patrick. E absorbit de ceva de pe ecranul calculatorului.

— Am plecat, spun, iar el se mulțumește să-și fluture mâna în direcția mea.

Traversez biroul și o văd pe Sally luptându-se cu copiatorul.

— Pa, Sal!

— Pa, Ava! răspunde ea, prea ocupată să smulgă paginile înțepenite în copiator ca să-și întoarcă fața spre mine.

Fata asta-i un dezastru.

Ies în soarele de afară și mă îndrept spre mașină. Traficul dimineții târzii de vineri e un coșmar, dar, odată ieșită din oraș, călătoria decurge destul de lin. Capota e ridicată, iar Adele îmi ține de urât. O plimbare la țară e un final cât se poate de plăcut al săptămânii mele de lucru.

Ies din drumul principal pe o mică alee, unde mă trezesc în fața celor mai mari porți pe care le-am văzut în viața mea. O placă aurie de pe un stâlp anunță concis: CONACUL.

Vai de capul meu! Îmi scot ochelarii de soare și mă uit dincolo de poartă, în lungul unui drum cu pietriș, mărginit de copaci, care pare să se întindă kilometri întregi. Asta mă face imediat să-mi imaginez un moșier scorțos, cu un trabuc în mână. Mă dau jos din mașină și mă duc la porți, în căutarea unui interfon.

— E în spatele tău.

Aproape că-mi stă inima când o voce groasă și hârâită despică din senin aerul pașnic de țară.

Mă uit în jur:

— Alo?

— Aici.

Mă întorc și văd interfonul mai în spate, pe alee. Am trecut cu mașina pe lângă el. Alerg și apăs pe buton ca să mă prezint:

— Ava O'Shea, de la Rococo Union.

— Știu.

Mă uit în jur și observ o cameră de supraveghere instalată pe poartă.

— Păi... nu-mi deschideți? întreb exact în momentul în care zgomotul de metal mutat din loc sparge liniștea pastorală din jurul meu.

Porțile încep să se deschidă.

— Stați un pic, să mă organizez, mormăi și alerg înapoi spre

mașină.

Sar în Mini-ul meu și avansez încet către porțile care se dau în lături, întrebându-mă în sinea mea cum am să extrag paharul de porto și trabucul atât de evident înfipite adânc în curul constipatului ăstuia. Întâlnirea asta mi-e tot mai antipatică pe minut ce trece. Nobilii de la țară și conacele lor cu sânge albastru nu sunt specialitatea mea.

Când porțile se deschid de tot, trec de ele și, după vreun kilometru, intru într-o curte perfect rotundă. Îmi scot ochelarii de soare și mă holbez cu gura căscată la casa uriașă, care se înalță în fața ochilor mei. E superbă.

Ușile negre — ornamentate cu bordură aurie orbitor de lustruită — sunt flancate de patru ferestre imense cu arcadă, străjuite de stâlpi ciopliți în piatră. Structura conacului e făcută din blocuri gigantice de calcar, de-a lungul fațadei sunt aliniați dafini luxurianți, iar tabloul e completat de fântâna din mijlocul curții, care aruncă jeturi de apă iluminată. Tot tabloul e de-a dreptul impresionant.

Opresc motorul și bâjbâi după mânerul portierei ca să ies din mașină. În picioare, cu mâna pe portieră, mă uit în sus la clădirea magnifică și-mi spun imediat că trebuie să fie o greșală. Proprietatea e într-o stare excepțională.

Gazonul e mai verde decât cel mai verde verde, casa arată de parcă e frecată cu peria de sus până jos în fiecare zi, până și pietrișul arată de parcă cineva îl curăță zilnic cu aspiratorul. Dacă e să mă iau după exterior, mă îndoiesc foarte tare că interiorul are nevoie de renovări. Mă uit în sus, la zecile de ferestre cu cercevele arcuite și văd la toate draperii de pluș. Mă tentează să-l sun pe Patrick ca să mă asigur că n-am greșit adresa, dar la porți scria CONACUL, iar constipatul de la interfon era clar că mă așteaptă.

Cât mă gândesc cum să procedez, ușile se deschid, scoțând la iveală cel mai impozant bărbat pe care l-am văzut în viața mea. Pășește agale spre capul scărilor, iar vederea lui mă face să tresar, la propriu, și să fac un mic pas înapoi. Poartă un costum negru — sigur făcut la comandă, pentru că nu există în mod normal costume de

mărimea asta — o cămașă neagră și o cravată neagră. Pielea lui are culoarea celui mai negru abanos, capul ras arată de parcă a fost lustruit profesionist, iar ochii îi sunt ascunși de ochelarii de soare prinși la spate. Dacă m-aș fi străduit să-mi imaginez cum ar putea să arate persoana care avea să iasă din acea casă, n-aș fi fost nici măcar pe-aproape. E un munte de om și pe toată ființa lui scrie cu majuscule „bodyguard“. Mă apucă brusc o ușoară îngrijorare că am nimerit la un sediu al Mafiei și-mi storc creierii ca să-mi amintesc dacă mi-am pus în poșeta asta nouă butonul de alarmă.

— Don’șoara O’Shea? târăgănează el cuvintele.

Mă fac mică la umbra lui masivă și ridic mâna într-o fluturare ezitantă.

— Bună, șoptesc.

— Urmați-mă, huruie el gros, apoi face un semn scurt din cap și se întoarce pe călcâie ca să intre înapoi în conac.

Îmi trece prin cap să las totul și să fug, dar latura mea aventuroasă și periculoasă moare de curiozitate să vadă ce e dincolo de ușile alea. Îmi înșfac geanta, trântesc portiera și urc treptele, apoi pășesc într-un imens hol de intrare. Arunc o privire în jurul vastei încăperi și sunt impresionată pe loc de grandioasa scară curbată care duce la primul etaj.

Decorul e opulent, bogat și de-a dreptul copleșitor. Tonurile închise de albastru, griurile-taupe cu accente aurii și lemnăria originală, împreună cu parchetul luxos, din mahon, dau reședinței un aer izbitor și fantastic de extravagant. E exact așa cum mă așteptam să fie și fără nicio legătură cu stilul meu de design. Pe de altă parte, uitându-mă în jur, nu înțeleg deloc ce-ar putea căuta aici un designer de interioare, oricare ar fi acesta. Patrick a spus că m-au cerut anume pe mine, așa că aș fi fost tentată să cred că vor să modernizeze, dar asta înainte să apuc să văd casa. Decorațiunile se potrivesc cu clădirea veche de epocă. Și sunt într-o stare impecabilă. Ce dracu’ caut eu aici?

Namila o ia spre dreapta, conducându-mă spre partea din spate a conacului, iar eu țopăi grăbită după el pe tocurile mele cafenii care

țacăne pe parchet.

Murmurul conversației îmi atrage privirea spre dreapta mea, unde văd mai mulți oameni așezați la diverse mese, unde mănâncă, beau și stau de vorbă. Chelnerii servesc mâncare și băuturi, iar în fundal torc vocile inconfundabile ale băieților din Rat Pack¹. Mă încrunt, dar apoi îmi pică fisa. Acesta e un hotel. Un hotel de lux, situat într-o zonă rurală.

Totul începe să se lege în capul meu. Vreau să-i zic ceva muntelui de om care mă conduce Dumnezeu știe unde, dar nu s-a întors nici măcar o singură dată ca să vadă dacă-l urmez. Însă probabil că țcănitul tocurilor mele îl anunță că sunt în spatele lui. Nu prea vorbește și am o bănuială că, și dacă aș vorbi cu el, tot nu mi-ar răspunde.

Mergem mai departe, trecând pe lângă alte două uși închise, după care mă conduce într-o verandă închisă — un spațiu vast, generos, aerisit, împărțit în mai multe zone separate, cu canapele, fotolii gigantice și mese. Pe toată lungimea camerei se află uși imense, din podea până-n tavan, care se deschid complet, prin dublă pliere, și dau spre o curte interioară pavată cu dale din piatră de York în nuanțe calde și spre o vastă zonă cu gazon. Decorul e pe bune uluitor și mi se taie respirația când zăresc o clădire din sticlă care găzduiește o piscină. E incredibil și mă cutremur când mă gândesc cât trebuie să coste să stai o noapte aici. N-are cum să aibă mai puțin de cinci stele, poate chiar mai mult.

Odată ce am trecut prin veranda închisă, mergem pe un coridor până ce Namila se oprește în fața unei uși cu lambriuri de lemn.

— Biroul domnului Ward, huruie el și bate la ușă cu surprinzătoare delicatețe pentru un mamut ca el.

— Directorul? întreb.

— Proprietarul, răspunde el, după care deschide ușa și pășește înăuntru hotărât. Intrați.

Ezit în prag, uitându-mă cum uriașul străbate camera cu pași mari în fața mea. Până la urmă îmi oblig picioarele să intre-n acțiune și intru în cameră, privind în jur la biroul la fel de luxos al

domnului Ward.

¹ Rat Pack li se spunea lui Frank Sinatra, Sammy Davis jr. și Dean Martin, în anii '60, când erau în culmea succesului. (*N.t.*)

Capitolul 2

— Jesse, domnișoara O’Shea, de la Rococo Union, anunță Namila.

— Perfect. Mulțumesc, John.

Mă forțez să ies din starea de uluială admirativă și intru direct în alertă maximă, iar spatele mi se îndreaptă automat.

Nu-l văd; e ascuns de silueta masivă a Namilei, dar vocea aceea puțin răgușită, catifelată, mă face să înlemnesc și clar nu pare să vină de la un moșier supraponderal, fumător de trabucuri și purtător de scurte de ploaie.

Namila, sau John, cum am aflat acum că-l cheamă, se dă deoparte, permițându-mi să arunc o primă privire asupra domnului Jesse Ward.

Dumnezeule mare! Inima îmi sare ca un arc, iar respirația mea haotică o ia razna de-a dreptul periculos. Mă ia brusc cu amețală, iar gura ignoră total ordinele creierului de a spune *ceva*. Stau ca tuta și mă holbez la bărbatul ăsta, timp în care el mă privește fix. Vocea lui voalată m-a făcut să înțepenesc în loc, dar înfățișarea lui... înfățișarea lui m-a făcut piftie — o piftie tremurătoare și total incapabilă de vreo reacție.

Se ridică de pe scaun și privirea mea se ridică odată cu el. Cămașa lui albă are mânecile suflecate nonșalant, dar încă are la gât o cravată neagră, cu nodul lărgit, care-i atârnă pe pieptul lat.

Înconjoară biroul masiv și se îndreaptă încet spre mine. Abia atunci impactul lui asupra mea e deplin. Înghit nodul din gât. Bărbatul ăsta e așa de perfect, că e aproape dureros pentru mine să-l privesc. Părul de un blond-murdar arată de parcă a încercat fără tragere de inimă să-l aranjeze cât de cât, dar a renunțat. Ochii lui sunt de un verde-mlăștin, dar sclipitori, și au o privire mult prea intensă, iar începutul de barbă care-i acoperă mandibula pătrată nu

reuşeşte nicicum să ascundă trăsăturile frumoase de dedesubt. E un pic bronzat și de-a dreptul... Dumnezeule mare, e absolut criminal. Moșier?

— Domnișoară O'Shea.

Mâna lui vine spre mine, dar eu nu sunt în stare să-mi conving brațul să se ridice și să apuce palma oferită. E superb.

Văzând că nu-i dau mâna, se întinde în față către mine, mă apucă de umeri și apoi se apleacă încet să mă sărute, iar buzele lui îmi ating ușor ca o părere obrazul încins. Mă încordez din cap până-n picioare. Pulsul îmi zvâcnește în urechi și, cu toate că gestul lui e total deplasat pentru o întâlnire de afaceri, nu fac nimic ca să-l opresc. Sunt varză.

— E o plăcere să vă cunosc, îmi șoptește el la ureche, ceea ce nu face decât să-mi smulgă un geamăt ușor.

Sigur îmi simte încordarea — ceea ce nu e deloc greu, având în vedere că tot trupul mi-e țeapăn — fiindcă își slăbește strânsoarea și-și coboară chipul spre mine, ca să mă poată privi în ochi.

— Vă simțiți bine? mă întrebă, cu un colț al gurii ridicat într-un mic zâmbet.

Observ că fruntea îi e traversată de un rid de încruntare.

Mă smulg din inerta mea ridicolă, dându-mi brusc seama că încă nu am scos niciun cuvânt. Oare-o fi observat felul în care am reacționat la vederea lui? Dar Namila? Îi arunc o privire și-l văd pe uriaș stând neclintit în picioare, cu ochelarii tot pe nas, dar știu că e cu ochii pe mine. Mă scutur în sinea mea și fac un pas înapoi, îndepărtându-mă de Ward și de strânsoarea lui fermă. Mâinile îi cad pe lângă trup.

— Bună.

Tușesc ca să-mi dreg vocea.

— Ava. Mă numesc Ava.

Îi întind mâna, dar nu se grăbește s-o accepte, de parcă nu e sigur că e o mișcare precaută, însă o ia... într-un final.

Mâna cu care o strânge hotărât pe-a mea e rece, umedă, un pic tremurătoare și provoacă o mică descărcare de electricitate statică,

care ne face pe amândoi să ne retragem șocați.

— Ava.

Îmi încercă numele pe buze ca și cum l-ar gusta, iar eu mă lupt din răputeri să nu scot un nou geamăt. Ar face bine să tacă din gură — imediat!

— Da, Ava, confirm eu.

Acum el e cel care pare pierdut în propria lui Nirvana², timp în care eu sunt din ce în ce mai conștientă de temperatura mea aflată în continuă creștere.

Pare să revină brusc la realitate și-și îndeasă mâinile în buzunarele pantalonilor, scuturând ușor din cap și dându-se câțiva pași înapoi.

— Mulțumesc, John.

Face un semn din cap către uriaș, ale cărui trăsături se îmblânzesc într-un mic zâmbet, după care pleacă.

Am rămas singură cu bărbatul ăsta, care mi-a luat piuitul la propriu, m-a paralizat și mi-a zăpăcit mințile.

Înclină capul către două canapele din piele maronie așezate una în fața alteia lângă fereastra înaltă cât peretele, cu o măsuță de cafea între ele.

— Ia loc, te rog. Ce să-ți aduc de băut?

Își smulge privirea din ochii mei și se îndreaptă spre o servanță pe care sunt aliniată o mulțime de sticle de băutură. Doar nu-mi oferă alcool! E abia amiază. E prea devreme chiar și pentru mine. Mă uit la el cum șovăie câteva clipe lângă servanță, după care se întoarce spre mine și mă privește întrebător.

— Nu, mulțumesc, spun clătinând în același timp din cap, în caz că nu reușesc să scot vorbele pe gură.

— Apă? Întreabă cu același zâmbet care se joacă de-a v-ați ascunselea pe la colțurile gurii lui.

Of, Doamne, nu te uita la mine.

— Dacă se poate.

Zâmbesc crispat. Am gura uscată iască.

Ia două sticle de apă din frigiderul încorporat în servanță și se

întoarce iarăși spre mine. Și abia atunci reușesc să-mi conving picioarele tremurătoare să traverseze camera și să mă poarte spre canapea.

— Ava?

Vocea lui se rostogolește prin toată ființa mea, făcându-mă să mă poticnesc în drum.

Mă întorc cu fața spre el, ceea ce probabil că e o idee proastă.

— Da?

— Pahar? întrebă, ridicând spre mine un pahar mare, drept.

— Da, vă rog, spun zâmbind.

Cred că nu-i vine a crede cât de neprofesionist mă comport. Mă instalez pe sofaua de piele, îmi scot din geantă dosarul și telefonul și le așez pe mäsută, în fața mea. Observ că îmi tremură mâinile.

Ce dracu', femeie? Adună-ți mințile! Mă prefac că iau notițe în timp ce el vine alene spre mine, pune pe masă apa mea și paharul, după care se așază pe sofaua din fața mea, picior peste picior, cu glezna pe coapsă. Se întinde și se lasă pe spate. Se așază confortabil, iar tăcerea care cade între noi pe când eu mă prefac că scriu oricemi trece prin cap ca să evit să ridic ochii spre el e de-a dreptul asurzitoare. Știu că la un moment dat va trebui să mă uit la om și să spun ceva, dar toate întrebările standard ale interviului inițial au rupt-o zbierând la fugă din creierul meu.

— Deci, de unde să începem? întrebă el, forțându-mă să ridic privirea ca să arăt că l-am auzit.

Zâmbește. Mă ia cu leșin.

Mă privește peste gura sticlei lui de apă, în timp ce o ridică spre buzele alea delicioase. Îmi desprind ochii de el și mă întind să-mi torn niște apă în pahar. Mă lupt să-mi controlez emoțiile și simt cum mă țintuiește în continuare cu privirea. Situația e groaznic de jenantă. N-am fost în viața mea afectată în halul ăsta de un bărbat.

— Cred că ar fi bine să-mi spuneți de ce sunt aici.

Vorbesc! Iau paharul de pe masă și ridic ochii spre el.

— Da? spune încetișor.

Uite că apare iarăși și ridul ăla de încruntare. Chiar și așa, tot

frumos e.

— M-ați cerut pe mine anume? insist eu.

— Da, răspunde simplu.

Zâmbește din nou și mă văd nevoită să-mi feresc privirea.

Iau o gură de apă ca să-mi umezesc gura uscată și-mi dreg vocea înainte să mă uit iarăși în ochii lui.

— Păi, pot să știu și eu de ce?

— Poți.

Își descrișează picioarele și se apleacă în față, cu coatele pe genunchi, dar nu mai spune nimic. Chiar n-are de gând să-și dezvolte răspunsul?

— Bine, spun, luptându-mă să nu-mi smulg privirea dintr-a lui. De ce?

— Am auzit lucruri grozave despre tine.

Simt că-mi arde fața.

— Mulțumesc. Deci, de ce m-ați chemat?

— Păi, ca să decorezi.

Râde, iar eu mă simt ca o proastă, dar și un pic enervată. Face mișto de mine?

— Să decorez ce, mai precis? întreb. Din câte-am văzut, totul e absolut perfect.

Sper că nu vrea să modernizeze locul ăsta minunat. N-or fi conacele de țară punctul meu forte, dar recunosc eleganța de la o poștă.

— Mulțumesc, spune încet. Ți-ai adus la tine portofoliul?

— Desigur, răspund, băgând mâna în geantă.

Nu pricep de ce vrea să-l vadă. N-o să găsească în el nimic asemănător cu locul ăsta.

Îl așez pe măsuța dintre noi și mă aștept să-l tragă către el, dar, spre groaza mea, se ridică dintr-o singură mișcare fluidă, vine spre mine ocolind măsuța și-și lasă trupul suplu și încântător lângă mine, pe sofa. Of, Isuse Cristoase! Miroase de-a dreptul divin — numai a apă proaspătă și a mentă. Îmi țin respirația.

Se înclină în față și deschide dosarul.

— La cât de tânără ești, ai foarte multe realizări, se minunează el, dând încet paginile portofoliului meu.

Are dreptate, am, dar asta numai datorită lui Patrick, care mi-a dat mână liberă să-i extind afacerea. În decurs de patru ani, am absolvit colegiul, am găsit o slujbă la o respectată companie de design interior — care avea stabilitate financiară, dar ducea lipsă de prospețime în domeniul ideilor moderne — și pe baza acesteia mi-am creat o reputație. Am avut noroc și-i sunt recunoscătoare lui Patrick fiindcă a avut încredere în talentul meu. Asta, împreună cu contractul meu cu Lusso, sunt singurele motive pentru care am ajuns unde sunt la vârsta de douăzeci și șase de ani.

Privesc în jos, spre mâna lui frumoasă, pe care are un splendid Rolex într-o combinație auriu cu grafit.

— Câți ani aveți? îmi scapă pe negândite.

Of, Doamne... Am creierii terci și știu sigur că tocmai m-am făcut roșie ca focul. Ar trebui să-mi țin gura. De unde naiba a ieșit asta?

Mă privește intens cu ochii lui verzi.

— Douăzeci și unu, răspunde cu o expresie cum nu se poate mai serioasă.

Pufnesc încet, iar sprâncenele îi saltă întrebător.

— Scuze, mormăi, întorcându-mă înapoi spre măsuță.

Mă simt tulburată. Îl aud expirând sonor, iar frumoasa lui mână dreaptă se întinde iarăși spre portofoliul meu, răsfoindu-l, timp în care mâna lui stângă se odihnește pe marginea mesei.

Observ că n-are verighetă. Nu e însurat? Cum e posibil?

— Asta-mi place foarte mult, arată el către fotografiile de la Lusso.

— Nu sunt sigură că lucrurile pe care le-am făcut la Lusso s-ar potrivi aici, spun calmă.

E mult prea modernă — somptuoasă, da, dar prea modernă.

Se uită la mine:

— Ai dreptate; ziceam doar... îmi place mult.

— Mulțumesc.

Mă studiază gânditor, după care revine la portofoliu, iar eu simt cum roșeața din obraji mi se intensifică.

Îmi înșfac paharul cu apă și abia rezist tentației să mi-l torn în sân ca să mă răcoresc și aproape că o fac când coapsa lui îmbrăcată în stofă se atinge în treacăt de genunchiul meu gol. Îmi schimb rapid poziția și, cu coada ochiului, îi surprind micul rânjet răsărit la colțul gurii. O face special. E deja prea mult.

— Unde e toaleta? întreb așezându-mi paharul înapoi pe masă și ridicându-mă.

Trebuie să mă retrag și să mă adun. Sunt complet răvășită.

Se ridică rapid de pe canapea și pășește înapoi ca să mă lase să trec.

— Prin veranda închisă și la stânga, spune zâmbind.

Știe că mă afectează. După surâsul plin de subînțeles pe care mi-l aruncă, pun pariu că stârnește tot timpul astfel de reacții femeilor.

— Mulțumesc.

Mă strecor prin micul spațiu dintre măsuță și sofa, sarcina fiindu-mi îngreunată de faptul că el nu se sinchisește să-mi facă mai mult loc. Sunt nevoită să mă frec, pur și simplu, de el ca să ies, iar asta mă face să-mi țin respirația până ce trec de trupul lui.

Mă îndrept spre ușă simțindu-i ochii ațintiți asupra mea, arzându-mi găuri în rochie, așa că-mi rotesc capul ca să încerc să scap de fiorul care mi-a zbârlit părul de pe ceafă.

Mă poticnesc afară din biroul lui, străbat coridorul, trec rătăcită prin verandă și dau buzna, clătinându-mă pe picioare, în toaleta ridicol de luxoasă. Mă sprijin de chiuvetă cu ambele brațe, mă aplec și mă uit în oglindă.

— Ce dracu', Ava? Adună-te, pentru Dumnezeu! îmi cert reflexia.

— L-ai văzut pe Domnul, bag seama.

Mă răsucesc rapid și descopăr la celălalt capăt al camerei o femeie foarte atrăgătoare care-și face de lucru cu părul. Habar n-am ce să răspund, dar tocmai mi-a confirmat ceea ce deja bănuiam: are efectul ăsta asupra tuturor femeilor. Când creierul mă lasă baltă,

fără niciun răspuns adecvat, mă mulțumesc să zâmbesc.

Îmi răspunde la zâmbet, amuzată și perfect conștientă de motivul stării mele răvășite, după care dispare din toaletă. Dacă n-aș fi așa de agitată și înfierbântată, mi-ar fi rușine de starea mea atât de evidentă. Dar sunt încinsă și foarte agitată, așa că-mi alung umilința, inspir adânc de câteva ori ca să mă calmez și îmi spăl mâinile lipicioase de transpirație cu săpun lichid Noble Isle. Trebuia să-mi iau cu mine geanta. Mi-ar fi prins bine niște strugurel pe buze. Am gura încă uscată și, în consecință, și buzele suferă.

Bun, trebuie să intru iarăși acolo, să obțin detaliile proiectului și să mă car. Inima mă imploră să-i dau o pauză de la asemenea emoții. Mi-e cumplit de rușine de felul în care m-am comportat. Îmi refac coafura cu ajutorul clamelor și ies din toaletă, îndreptându-mă înapoi spre biroul domnului Ward. Nu știu dacă o să pot lucra pentru bărbatul ăsta; sunt pur și simplu mult prea afectată de prezența lui.

Ciocănesc înainte să intru și-l găsesc așezat pe canapea, uitându-se prin portofoliul meu. Înalță capul și surâde și acum știu că chiar trebuie să plec de aici. Mi-e imposibil să lucrez cu bărbatul ăsta. Simpla lui prezență a evaporat într-o clipă fiecare moleculă de inteligență și spiritualitate pe care o am în mine. Și partea cea mai proastă e că știe asta.

Îmi țin în sinea mea un discurs de încurajare în timp ce mă îndrept spre măsuță și ignor faptul că îmi urmărește cu privirea fiecare mișcare. Se lasă pe spate pe canapea, îndemnându-mă astfel să mă strecur pe lângă el, dar nu fac asta. Mă așez pe canapeaua de vizavi, pe margine.

Îmi aruncă o privire întrebătoare:

— Totul e în regulă?

— Da, sunt bine, răspund sec.

Știe.

— Vreți să-mi arătați unde e proiectul la care vă referiți ca să putem începe să discutăm despre cerințele dumneavoastră?

Mă forțez să vorbesc cu încredere. De-acum urmez doar

protocolul obișnuit. N-am nici cea mai mică intenție să accept acest contract, dar nu pot nici să mă ridic și să plec, oricât ar fi de tentant. Ridică din sprâncene, evident surprins de noua mea abordare.

— Sigur.

Se ridică de pe sofa și se duce cu pași mari la biroul său ca să-și ia mobilul, timp în care eu îmi adun lucrurile, le îndes în geantă și apoi o iau înainte, așa cum mă îndeamnă el printr-un gest.

Mă depășește rapid, deschide ușa și o ține deschisă pentru mine cu o plecăciune cavaleriească exagerată. Surâd politic — deși știu că se amuză pe seama mea — și ies pe coridor, îndreptându-mă către veranda închisă. Încremenesc și-mi înăbuș un icnet când îmi pune o mână pe șale ca să mă îndrume.

Ce joc mai e și ăsta? Încerc din răspuțeri să-l ignor, dar numai un orb n-ar remarca efectul pe care-l are asupra mea bărbatul ăsta. Și știu că și el știe asta. Pielea de pe tot corpul mi-e în flăcări — aproape sigur îmi simte fierbințeala prin rochie — nu reușesc să-mi controlez respirația care-a luat-o razna, iar ca să merg e nevoie de fiecare strop de coordonare și efort de care sunt capabilă. Sunt jalnică și e al dracului de clar că el savurează reacțiile pe care mi le stârnește. Probabil că sunt de-a dreptul amuzantă.

Furioasă pe mine, grăbesc pasul, ca să întrerup contactul și mă opresc când ajung într-un loc unde drumul se bifurcă.

Mă ajunge din urmă și arată în depărtare, dincolo de pajiște, spre terenurile de tenis.

— Joci?

Izbucnesc în râs, dar de data asta e un râs relaxat.

— Nu, nu joc.

Pot să alerg, dar cam atât. Dă-mi o bătă, o rachetă sau o minge și cauți beleaua cu lumânarea. Văzându-mi reacția, zâmbește larg, lucru care îi scoate în evidență verdele ochilor și îi lungește genele generoase. Surâd, scuturând capul a uimire la vederea acestui bărbat splendid.

— Dumneavoastră? întreb.

Merge mai departe spre holul de la intrare, cu mine după el.

— Nu mă deranjează să joc din când în când, dar sunt mai degrabă genul căruia-i plac sporturile extreme.

Se oprește și eu la fel.

Are o formă fizică și un tonus muscular de-a dreptul incredibile.

— Ce fel de sporturi extreme?

— Snowboarding, în principal, dar am încercat și raftingul³, săritura cu coarda elastică și parașutismul. Sunt oarecum dependent de adrenalină. Îmi place să simt cum îmi gonește sângele prin vene.

Mă urmărește atent în timp ce vorbește, ceea ce mă face să mă simt analizată. Ar trebui să mă anesteziezi ca să mă faci să particip la vreuna din activitățile palpitate cu care-și umple el timpul liber. Prefer să mă mulțumesc cu o alergare, din când în când.

— Extreme, spun, studiind bărbatul ăsta magnific a cărui vârstă nu o cunosc.

— Foarte extreme, confirmă el pe un ton simplu.

Mi se taie din nou respirația și închid ochii, țișând în mintea mea la mine însămi că sunt așa de tută.

— Mergem mai departe? Întreabă și îi simt umorul din voce.

Deschid ochii și dau direct de privirea lui verde, sfredelitoare.

— Vă rog.

Aș vrea să nu se mai uite așa la mine. Surâde iarăși puțin și intră în bar, unde salută doi bărbați bătându-i pe umăr. Bărbații sunt foarte atrăgători, tineri — probabil sub treizeci de ani — și beau bere cu sticla.

— Băieți, ea e Ava. Ava, ei sunt Sam Kelt și Drew Davies.

— Bună ziua, spune târăgănat Drew.

E de-o frumusețe mai aspră, cu părul negru perfect aranjat, costumul impecabil și privire șireată. Pare a fi genul de om de afaceri inteligent și încrezător în sine.

— Bună, surâd eu politicos.

— Bine ai venit în domul plăcerilor! râde Sam ridicându-și sticla. Îți ofer ceva de băut?

Observ că Ward clatină subtil din cap și dă ochii peste cap, iar

Sam rânjește. E total opusul lui Drew: total relaxat și nonșalant, îmbrăcat în jeanși vechi, un tricou Superdry și pantofi sport Converse. Are un chip ghiduș, pus în valoare de-o gropiță în obrazul stâng. Ochii lui albaștri sclipească, ceea ce îi amplifică aerul de puștan, iar părul castaniu-șters, lung până la umeri, stă în toate părțile.

— Nu, mulțumesc, răspund.

Ridică bărbia spre Ward:

— Jesse?

— Nu, nu vreau nimic. Îi ofer Avei un tur al extensiei. O să lucreze la decorarea interioarelor, spune zâmbindu-mi.

Pufnesc în sinea mea. Nu și dacă mă-ntreabă pe mine! Și oricum, se cam pripește, nu? N-am discutat despre tarife, despre specificații, despre nimic, de fapt.

— Era și timpul. Nu sunt niciodată camere disponibile, bombăne Drew în sticla lui de bere.

— Cum a fost cu snowboardul la Cortina, frate? întrebă Sam.

Ward se cocoată pe un alt taburet.

— Incredibil! Italienii schiază cam cum trăiesc — cât se poate de relaxat.

Zâmbește larg și e primul lui zâmbet onest, din toată inima, de când am dat cu ochii de el — i se văd toți dinții albi, dreți și orbitori. Bărbatul ăsta e un zeu.

— M-am trezit târziu, am găsit un munte grozav, am gonit pe pârtii până m-au lăsat genunchii, mi-am făcut siesta, am mâncat târziu și a doua zi am luat-o de la capăt.

Ni se adresează tuturor, dar se uită țintă la mine.

Nu mă pot abține și-i răspund cu un zâmbet la fel de strălucitor.

— Ești bun la snowboarding? întreb, fiindcă e singurul lucru care-mi vine-n minte.

Îmi închipui că e bun la orice.

— Foarte, confirmă senin.

Aprob din cap și privirile noastre sunt încleștate una în alta pentru câteva secunde, dar eu sunt prima care se uită-n altă parte.

— Mergem? întrebă ridicându-se de pe scaun și arătând spre

ieșire.

— Da.

Zâmbesc. La urma urmelor, se presupune că am venit aici ca să muncesc. Și până acum, singurele mele realizări sunt un bufeu care nu mai trece și o nouă perspectivă față de sporturile extreme. Parcă sunt în transă.

Mă întorc spre cei doi tipi de la bar și-mi iau rămas-bun cu un surâs, ceea ce-i face să-și ridice spre mine sticlele, după care-și continuă conversația. În drum spre ușa care duce înapoi spre holul de la intrare, îi simt prezența imediat în spatele meu. E așa de aproape că-i simt mirosul. Închid ochii și trimit o mică rugăciune lui Dumnezeu să mă ajute să trec cât mai repede prin situația asta și să-mi păstrez intact măcar un strop de demnitate. Jesse Ward mă copleșește și-mi azvârle simțurile într-un milion de direcții.

— Și acum, atracția principală.

Începe să urce scara largă și îl urmez spre un palier uriaș și lung.

— Astea sunt camere private, spune el, arătând către mai multe uși care dau în coridor.

Îl urmez admirându-i fundul minunat și gândindu-mă că s-ar putea să aibă cel mai sexy mers pe care-am avut privilegiul să-l văd vreodată. Când reușesc să-mi smulg privirea de la fundul lui frumușel, remarc că sunt cel puțin douăzeci de uși la intervale egale, care duc spre camere aflate dincolo de ele. El merge înaintea mea până ajungem la o altă scară impresionantă, care se întinde spre un alt etaj, iar la baza scării se află o superbă fereastră pictată și o arcadă care duce spre o altă aripă.

— Asta e extensia.

Mă conduce printr-o nouă secțiune a conacului.

— Aici am nevoie de ajutorul tău, adaugă el, oprindu-se la intrarea unui coridor ce duce spre alte zece camere.

— Toate astea sunt noi? întreb.

— Da, deocamdată sunt doar pereți goi, dar sunt sigur că ai să remediezi asta. Hai să-ți arăt.

Sunt mai mult decât șocată când mă ia de mână și mă smucește

în jos pe coridor către ultima uşă. *Deplasat!* Mâna lui e încă umedă și rece, și sunt sigură că a mea tremură în palma lui. Sprânceana ridicată și zâmbetul ușor pe care mi-l aruncă în treacăt îmi spun că am dreptate. Prin noi circulă un fel de curent de înaltă tensiune care mă face să mă cutremur.

Deschide ușa și mă duce într-o cameră proaspăt tencuită. E vastă, iar noile ferestre sunt perfect identice cu cele ale casei originale. Cine-a construit asta a făcut o treabă extraordinară.

— Toate sunt așa de mari? întreb îndoindu-mi degetele până ce-mi dă drumul la mână.

Oare se poartă așa cu toate femeile?

— Da.

Mă duc în centrul camerei și mă uit în jur. E chiar mare. Observ o altă uşă.

— Are baie proprie? întreb, ducându-mă spre ea și intrând.

— Da.

Camerele sunt imense, mai ales pentru niște camere de hotel. Se pot face o groază de lucruri cu ele. Dacă nu mi-aș face atâtea griji în privința pretențiilor pe care le are de la mine, aș fi de-a dreptul entuziasmată. Asta nu e Lusso. Ies din baie și-l găsesc pe Ward sprijinit de perete, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, privindu-mă cu ochi întunecați, pe jumătate închiși. Dumnezeuule, bărbatul ăsta-i sex pur pe două picioare! Aproape că-s dezamăgită că portofoliul meu nu include decorațiune tradițională. Subiectul nu mă interesează absolut deloc.

— Nu sunt sigură că sunt persoana potrivită pentru jobul ăsta, spun cu voce plină de regret, ceea ce e bine, fiindcă e adevărat.

Regret din suflet că nu sunt în stare să-mi adun mințile.

Se uită la mine, iar ochii ăia mlăștinoși îmi străpung și-mi fac zdrențe toate mecanismele de apărare, făcându-mă să mă foiesc pe călcâie.

— Ba cred că ești ce-mi doresc, spune calm.

— Eu am lucrat întotdeauna în domeniul luxului modern.

Mă uit iarăși în jurul camerei și-mi las încet privirea să cadă din

nou asupra lui.

— Sunt sigură că ați fi mai mulțumit dacă ați lucra cu Patrick sau Tom. Ei se ocupă de proiectele noastre de epocă.

Mă cântărește o clipă, scutură capul în felul ăla al lui, și se împinge cu omoplații în perete ca să se ridice.

— Dar eu te vreau pe tine.

— De ce?

— Pari foarte bună.

La vorbele astea, printre buze îmi scapă un oftat involuntar. Nu știu ce să înțeleg din declarația aia. Se referă la calitățile mele de designer sau la altceva? Fiindcă după cum se uită la mine, cred că e vorba de altceva. E cam prea plin de sine, nenorocitul.

— Care vă sunt cerințele? întreb, fiindcă toate celelalte cuvinte mi-au dispărut din cap.

Roșeața mi se ridică iar în obraji.

Un surâs îi gădilă colțurile gurii.

— Senzual, intim, luxos, energizant, excitant...

Face o pauză ca să-mi studieze reacția.

Mă încrunt. Nu e o listă de cerințe obișnuită. N-a pomenit relaxant, funcțional sau practic.

— Bine. Vreți să includ ceva anume în design? întreb.

De ce-mi bat capul cu întrebările astea?

— Un pat mare și o mulțime de lucruri atârinate pe pereți, spune răgușit.

— Ce fel de lucruri?

— Mari, din lemn. A! Și iluminatul trebuie să se potrivească.

— Cu ce? întreb fără să reușesc să-mi ascund nedumerirea din voce.

Zâmbește, iar eu mă dizolv pe loc într-o baltă fierbinte de hormoni.

— Păi, cu celelalte cerințe, normal.

Of, Doamne, cred că-și zice că sunt bătută-n cap.

— Da, bineînțeles.

Mă uit în sus și văd niște bârne groase care străbat tavanul.

Clădirea e nouă, dar nu sunt bârne false, de decor.

— Toate camerele au de-astea? întreb, întorcându-mi privirea spre el.

— Da, sunt cruciale.

Vocea lui e joasă și seducătoare, iar eu nu știu cât mai pot îndura.

Îmi înșfac carnetul în care notez cerințele clienților și încep să scriu.

— Doriți să lucrez cu anumite culori sau să mă feresc de ele?

— Nu, dă-ți drumul.

Ridic capul cu o smucitură:

— Pardon?

Zâmbește:

— Dă frâu liber imaginației.

Ei, bine, n-o să dau nimic, pe nicăieri, fiindcă n-o să mă mai prindă pe-aici, dar ar trebui să obțin cât mai multe informații posibil, ca să pasez proiectul lui Patrick sau Tom, și încă foarte bucuroasă.

— Ați pomenit de un pat mare. Aveți vreo preferință de stil? întreb, încercând să păstrez un ton profesionist.

— Nu, doar foarte mare să fie.

Înțepenesc în mijlocul cuvântului pe care-l scriu și ridic încet privirea spre el, ca să-l descopăr privindu-mă fix. Ceea ce mă face să-mi pierd cumpătul ca o proastă ce sunt.

— Doriți decorațiuni textile?

— Da, cât mai multe.

Pornește spre mine.

— Îmi place rochia ta, șoptește el.

Futu-i, m-am cărat!

— Mersi, chițai și o tai spre ușă. Am tot ce-mi trebuie.

Nu-i adevărat, dar nu mai pot rămâne aici nicio secundă. Bărbatul ăsta îmi suprasolicită toate simțurile și mă sleiește de puteri.

— O să fac câteva schițe.

Ies pe coridor și pornesc glonț spre palierul din capul scării principale.

Puii mei, când m-am trezit azi-dimineață asta a fost ultimul lucru care mă așteptam să mi se întâmple. Un conac de țară luxos — la pachet cu un proprietar dureros de frumos — nu face parte din rutina mea zilnică.

Îmi croiesc drum spre capul scărilor și le cobor într-o viteză de-a dreptul ridicolă, mai ales pe pantofii mei cafenii cu tocuri cui, dar aterizez pe parchet, minunându-mă cum de-am ajuns acolo. Sunt varză.

— Abia aștept să mă suni, Ava.

Vocea lui răgușită se rostogolește peste trupul meu când mi se alătură la poalele scării și-mi întinde mâna. I-o iau, de frică să nu mă prindă iarăși și să-și pună buzele pe mine dacă n-o fac.

— Aveți un hotel minunat, spun cu sinceritate, dorindu-mi să-mi fi pus în poșetă chiloți de rezervă, o legătură pentru ochi, dopuri de urechi și o armură.

Poate-așa aș fi fost mai bine pregătită pentru această întâlnire.

Sprâncenele i se ridică brusc și mâna lui continuă s-o țină pe-a mea scuturând-o încet, iar curentul electric ce zumzăie prin mâinile noastre lipite mă face să mă încordez toată.

— Am un hotel minunat, repetă el căzut pe gânduri.

Curentul se transformă într-un adevărat arc voltaic și, din reflex, îmi retrag mâna. Mă privește întrebător.

— A fost o reală plăcere să te cunosc, Ava.

Rostește apăsător cuvântul *reală*.

— Și pentru mine, șoptesc.

Îl privesc cum aruncă o privire fugară într-o parte și începe să-și muște buza de jos. Corpul i se oprește din legănat, se duce la masa din mijlocul holului central și scoate o singură cală din aranjamentul floral gigantic care domină piesa de mobilier. O studiază o clipă, apoi mi-o întinde.

— Eleganță discretă, spune încetișor.

Nu știu de ce — poate pentru că am creierii terci — dar iau

floarea.

— Mulțumesc.

Își bagă mâna în buzunar și mă privește atent.

— Cu foarte mare plăcere.

Privirea îi călătorește de la ochii la buzele mele. Fac câțiva pași înapoi.

— Aici erai!

O femeie iese din bar și vine spre Ward. E atrăgătoare — toată numai păr blond de lungime medie, tuns în scări și buze roșii, bosumflate. Îl sărută pe obraz.

— Ești gata?

Bun, presupun că e soția. Dar nu are verighetă, așa că... o fi iubita? Oricine-ar fi, sunt de-a dreptul stupefiată să văd că el nu-și ia ochii de la mine și nici măcar nu se preface că încearcă să-i răspundă. Ea se întoarce ca să vadă ce anume i-a acaparat toată atenția și mă măsoară bănuitoare. Antipatia mea pentru ea e instantanee și n-are nicio legătură cu bărbatul pe care s-a încolăcit cu totul.

— Și tu cine ești? toarce ea.

Mă foiesc stânjenită, de parcă am fost prinsă făcând ceva rușinos. Păi, cam așa și e. Am reacții extreme și nedorite față de iubitul ei. Un junghi neașteptat de gelozie îmi străpunge inima. Ridicol!

Îi zâmbesc dulce:

— Eu tocmai plecam. La revedere.

Mă răsucesc pe călcâie, o rup de-a dreptul la fugă spre ușă și cobor în grabă scările. Sar în mașină și răsufli adânc. După ce inspir aerul proaspăt, mă las pe spătarul scaunului și încep să fac exerciții pentru reglarea respirației.

Va trebui să-i dau jobul ăsta lui Tom. Dar după aia râd singură de ideea mea stupidă. Tom e gay. Va fi la fel de impresionat de Ward ca și mine. Chiar știind că e luat, tot n-aș putea lucra cu el. Scutur capul uimită și pornesc motorul.

În timp ce mă îndepărtez pe aleea cu pietriș mă uit în oglinda

retrovizoare și văd Conacul impresionant micșorându-se tot mai mult în urma mea. În capul scărilor stă Jesse Ward și mă petrece din priviri.

— Bine c-ai venit! Tocmai voiam să te sun, spune Kate, fără să ridice ochii de la figurina pe care-o așază în vârful tortului de nuntă pe care-l decorează.

Are limba scoasă peste buza ei de jos. Asta mă face să zâmbesc.

— Ai chef să ieșim?

Tot nu se uită la mine.

Asta-i bine. Sunt sigură că fața mea m-ar trăda, oricât aș încerca să fac pe nonșalanta. Încă mai sunt un pic tulburată de întâlnirea mea de la prânz cu stăpânul Conacului. N-am energia necesară să mă pregătesc și să ies în oraș.

— Ce-ai zice să ne păstrăm pentru mâine? fac eu o încercare.

Știu că asta va însemna o sticlă de vin băută pe canapea, dar măcar pot să-mi pun pijamalele și să mă relaxez. După ziua pe care-am avut-o, nimic nu-i mai important decât să-mi calmez mintea care gonește ca un cal de curse. Mă doare capul și n-am putut să mă concentrez toată ziua.

— Sigur. Stai să termin tortul ăsta și după aia sunt la dispoziția ta.

Rotește tortul cu fructe pe suportul lui și tamponează glazura cu lipici comestibil.

— Cum a fost ziua petrecută la țară?

Încep să râd. Ce să-i zic? Mă așteptam la un țăranoi plin de sine și am dat peste un zeu devastator de frumos, îmbrăcat în costum. M-a cerut pe mine, anume, atingerea lui m-a transformat în lavă topită, nu m-am putut uita în ochii lui de teamă să nu leșin și i-a plăcut rochia mea. În loc de asta, spun doar:

— Interesantă.

Ridică ochii spre mine:

— Haide, spune! mă îndeamnă ea cu ochi sclipitori, înainte să se aplece din nou cu limba iarăși scoasă printre buze.

— N-a fost cum mă așteptam.

Dau un bobârnac unei scame imagine de pe rochia mea bleumarin în încercarea de a părea cât mai naturală.

— Lasă ce așteptai și spune-mi peste ce-ai dat.

Nu mai încearcă să fixeze mirele și mireasa în vârful tortului și mă privește cu ochii mijii. Are glazură pe vârful nasului, dar ignor acest amănunt.

— Proprietarul, ridic din umeri, făcându-mi de lucru cu cureaua mea cafenie.

— Proprietarul? Întreabă și buzele îi tresar.

— Da. Proprietarul, Jesse Ward.

Mai scutur niște scame imagine de pe rochie.

— Proprietarul, Jesse Ward, mă imită ea, după care arată spre unul din micile fotolii înflorate din atelierul ei. Stai jos, acum! De ce încerci să faci pe șmechera? Și, apropo, eșuezi lamentabil. Ai obraji de culoarea glazurii ăleia, spune, arătând un tort roșu ca mașina de pompieri, aflat pe standul de metal. De ce nu a fost proprietarul, Jesse Ward, ceea ce te așteptai?

Mă prăbușesc în scaun cu poșeta-n brațe, iar Kate rămâne în picioare bătând cu mânerul spatulei în palmă. În cele din urmă vine la mine și se așază pe scaunul din fața mea.

— Spune-mi, insistă ea.

Ridic din umeri:

— Omul e atrăgător și o știe foarte bine.

Văd cum i se luminează ochii, iar bătăile spatulei în palmă se accelerează. Vrea mai mult dramatism. Îl adoră. Când m-am despărțit de Matt, a fost prima care s-a prezentat la fața locului ca să savureze spectacolul în rol de prietenă loială. N-ar fi trebuit să se obosească. Despărțirea a fost de comun acord, foarte amiabilă și de-a dreptul plicticoasă. N-au zburat farfurii prin casă și vecinii n-au chemat poliția.

— Câți ani are? întreabă, ahtiată după informații.

Ridic din umeri:

— A zis că douăzeci și unu, dar are pe puțin zece ani mai mult.

— L-ai întrebat?

Lui Kate îi cade fața de uimire.

— Da, într-un moment de pură defectiune a filtrului dintre creier și gură, mi-a scăpat această întrebare. Nu sunt mândră de asta, bombăn eu. M-am făcut de răs într-un hal fără de hal, Kate. Niciodată nu mi s-a întâmplat așa ceva din cauza unui bărbat. Dar ăsta... În fine, ți-ar fi fost rușine cu mine.

Din gură îi scapă un hohot scurt și ascuțit:

— Ava, e cazul să te învăț să te porți în societate!

Se lasă pe spătarul fotoliului și începe să lingă glazura de pe spatulă.

— Chiar te rog, mormăi întinzând mâna spre ea.

Îmi dă spatula și încep să o ling pe margini. Locuiesc de o lună cu Kate și am supraviețuit până acum cu vin, zahăr de glazură și aluat de blat de tort. Despărțirea nu mi-a răpit nicicum pofta de mâncare.

— Era foarte sigur pe el, spun printre înghițituri.

— Adică?

— A, păi bărbatul ăsta știa că mi s-au aprins călcâiele după el. Cred că ofeream un spectacol de-a dreptul dureros. Am fost chiar jalnică.

— Arată așa de bine?

Clatin din cap, nevenindu-mi a crede:

— Jenant de bine!

— Probabil că e de căcat în pat, cugetă Kate. Așa-s toți ăia mișto de tot. Care-i proiectul?

— Zece dormitoare noi din aripa nouă a conacului. Credeam că mă duc la un conac de țară, dar e un hotel — centru de relaxare megaluxos — Conacul; ai auzit de el?

Fața lui Kate se strâmbă într-o expresie care înseamnă „habar-n-am“.

— Nu, răspunde, ridicându-se să stingă cuptorul. Mă iei cu tine data viitoare?

— Nu, că nu mă mai întorc acolo. N-aș mai putea să-l mai privesc în ochi, mai ales după spectacolul pe care l-am oferit.

Mă ridic cu efort din scaun și arunc spatula în castronul gol.

— I l-am pasat lui Patrick. Vinul?

— În frigider.

Urcăm în apartament și ne schimbăm în pijamale. Îmi arunc geanta pe pat și aceasta se deschide, lăsând la iveală cala pe care mi-a dat-o Ward. Eleganță discretă. O ridic și o răsucesc câteva clipe între degete, apoi o arunc în coșul de gunoi.

Bag în DVD player cea mai proaspătă ofertă de la magazinul de închirieri din cartier, sar pe canapea lângă Kate și încerc să mă concentrez la film, dar e imposibil. Mintea mi-e ocupată fără drept de apel de imaginea unui bărbat de o anumită vârstă, înalt, suplu, blond-cenușiu, cu ochi verzi, cu un mers după care-ți curg balele și tone de sex-appeal. Adorm cu cuvintele „Dar te vreau pe tine“ învârtindu-mi-se haotic prin creier.

² În religia budistă, Nirvana e starea de fericire și liniște deplină obținută prin eliberarea de suferințele și grijile zilnice. (N.t.)

³ Coborârea cu barca pneumatică pe apele învolburate ale unui râu. (N.t.)

Capitolul 3

După două întâlniri de lucru și o oprire la noua casă din Holland Park a domnului Muller ca să las niște mostre, sunt înapoi la birou și-l ascult pe Patrick plângându-se de Irene. E rutina din fiecare zi de luni, după ce a îndurat un weekend întreg alături de soția lui și departe de birou.

Tom intră sprintar în birou cu un rânjet lătit pe toată fața și-mi dau seama imediat că sigur s-a cuplat în weekend.

— Scumpo, ce dor mi-a fost de tine!

Îmi trimite un pupic și se întoarce spre Patrick, care ridică mâinile într-un gest care spune „nici să nu te gândești“. Tom dă ochii peste cap, deloc ofensat, și valsează spre biroul său.

— 'Neața, Tom, îl salut veselă.

— Am avut o dimineață groaznic de stresantă. Domnul și doamna Baines s-au răzgândit a mia oară, în puii mei! A trebuit să anulez toate comenzile și să reprogream o duzină de muncitori, spune fluturând brațele frustrat. Am primit o nenorocită de amendă pentru parcare neregulamentară, pentru că nu aveam în parbriz permisul de parcare în zonă rezervată riveranilor și — bomboana de pe colivă — mi-am agățat puloverul nou în grilajul ăla oribil din față de la Starbucks.

Se apucă să tragă de firele de lână care atârnă din puloverul lui roz-bombon, cu anchior.

— Fir-ar a dracului, uite! Noroc că mi-am pus-o aseară, că altfel m-aș zbate acum în cea mai neagră disperare, spune rânjindu-mi.

Eram sigură.

Patrick se îndepărtează clătinând dezaprobator din cap. Încercările lui de a-l aduce pe Tom la un nivel de comportament mai potrivit pentru un loc de muncă s-au dovedit ineficiente, așa că a renunțat.

— Ai avut o noapte bună? întreb.

— Minunată! Am cunoscut un bărbat de-a dreptul divin. Mă duce în weekend la Muzeul de Istorie Naturală. E om de știință. Sigur suntem suflete pereche!

— Păi și cu antrenorul personal cum rămâne?

— Ți-a fost sufletul pereche de săptămâna trecută.

— Nici nu mă-ntreba! A fost un dezastru. S-a prezentat la ușa mea vineri seara cu un DVD cu *Dirty Dancing* și mâncare indiană pentru amândoi. Poți să crezi așa ceva?!

— Sunt de-a dreptul șocată, zic eu la mișto.

— Păi eu chiar am fost, în puii mei! Sper că ți-e clar că nu vreau să-l mai văd vreodată. Cu tine ce e, scumpo? Ce mai face superbul ăla de fost iubit al tău? întrebă el, făcându-mi cu ochiul.

Tom nu ascunde faptul că e atras de Matt, ceea ce pe mine mă amuză, dar pe Matt îl face să se simtă îngrozitor de stânjenit.

— Face bine. E tot fostul și e tot hetero.

— Mare păcat. Să-mi zici când își bagă mințile-n cap.

Tom se îndepărtează agale, aranjându-și ciuful blond, care-i stă perfect. Strig:

— Sally, îți trimit pe e-mail costul unei consultații de design pentru domnul Ward. Poți să-i trimiți azi factura, te rog?

— Da, Ava. Termen de plată în șapte zile?

— Da, mulțumesc.

Mă întorc la biroul meu și continui să asortez mostrele după culori, până când telefonul începe să-mi danseze pe birou și mă întind după el. Mă uit la ecran și mai să cad de pe scaun când văd numele *Jesse* licărind pe telefon. Ce mama naibii?

Nu i-am băgat numărul în memoria telefonului meu — Patrick n-a apucat să mi-l dea, iar după ce i-am pasat vineri proiectul, eu nu mai aveam nevoie de el. Eram categoric hotărâtă să nu mă întorc acolo. Și în orice caz, nu l-aș fi băgat în memoria telefonului cu numele lui de botez. Țin telefonul în mână și mă uit prin birou să văd dacă soneria neîntreruptă a atras atenția colegilor mei. Nimeni nu se uită spre mine, așa că îl las să sune până se oprește. Ce vrea?

Mă-ndrept spre biroul lui Patrick ca să-l întreb dacă l-a anunțat pe domnul Ward de schimbarea survenită, dar încremenesc în loc când telefonul începe să sune din nou. Trag adânc aer în piept, ca să mă calmez, și răspund.

— Alo? spun și bat pe tăcute din picior, de ciudă că salutul meu a sunat temător.

Voiam să sune sigur și încrezător.

— Ava?

Vocea lui răgușită are același impact asupra simțurilor mele slabe ca și vineri, dar măcar prin telefon nu mă poate vedea cum tremur ca frunza.

— Cu cine vorbesc?

Iată. Asta a sunat mult mai bine: profesionist, competent și încrezător.

Râde ușurel și asta mă ia complet prin surprindere.

— Ei, hai, știi că deja cunoști răspunsul la întrebarea asta, pentru că mi-ai văzut numele pe telefon.

Mă crispez pe loc.

— Vrei să faci pe șmechera cu mine?

De unde știe? Dar apoi îmi pică fisa.

— V-ați adăugat singur în lista mea de contacte? icnesc revoltată.

Când a făcut asta? Trec rapid în revistă toată întâlnirea noastră și mă opresc la vizita mea la toaletă, când mi-am lăsat pe masă portofoliul și telefonul. Nu pot să cred că mi-a umblat în telefon!

— Trebuie să pot da de tine.

O, nu! E clar că Patrick nu i-a spus. Chiar și-așa, nu te apuci să umbli prin telefoanele oamenilor străini.

— Patrick ar fi trebuit să vă contacteze, îl informez cu răceală. Mă tem că nu pot să vă ofer asistență, dar Patrick e foarte încântat să vă ajute.

— Da, m-a contactat Patrick, răspunde.

Îmi relaxez ușurată spatele încordat, dar apoi mă încrunt. Atunci de ce mă sună pe mine?

— Sunt sigur că va fi încântat să mă ajute, dar eu nu sunt la fel de încântat să accept ajutorul lui.

Rămân cu gura căscată. Cine se crede ăsta? M-a sunat ca să-mi spună că e nemulțumit? Închid gura și spun:

— Îmi pare rău să aud asta.

Dar tonul meu nu exprimă regret, ci mai degrabă enervare.

— Chiar îți pare rău?

Nu, nu-mi pare, dar n-am cum să-i spun asta.

— Da.

Îmi vine să adaug că n-aș putea lucra niciodată cu un porc arrogant și arătos ca el, dar mă abțin. N-ar fi prea profesionist din partea mea.

Îl aud oftând:

— Nu te cred, Ava.

Pe buzele lui, numele meu pare făcut din catifea și-mi trimite un fior prin tot trupul.

— Cred că mă eviți.

Strâng din dinți așa de tare, că mă tem că o să-mi disloc falca. Are dreptate, normal. Aprinde în mine niște emoții deloc binevenite.

Dar nu pot să-l las să creadă că are dreptate.

— De ce-aș face așa ceva? întreb cu tupeu.

— Păi, fiindcă ești atrasă de mine.

— Pardon? scuipe eu cuvântul, oripilată.

Siguranța lui de sine chiar n-are limite. Nu-i e deloc rușine? Faptul că are perfectă dreptate n-are nicio legătură cu situația de față. Ar trebui să fii oarbă, surdă și anesteziată ca să nu fii atrasă de bărbatul ăsta. E întruparea perfecțiunii masculine și e foarte clar că e conștient de asta.

Oftează:

— Am spus...

— Da, v-am auzit, îl întrerup eu. Dar nu-mi vine-a crede că ați spus așa ceva.

Sunt complet șocată. ăsta are pe cineva și flirtează cu mine?

Trebuie să aduc conversația asta înapoi la afaceri și s-o închei cât mai rapid.

— Îmi cer scuze că nu vă pot oferi asistență în proiectul dumneavoastră, spun repede și închid, după care rămân holbându-mă la telefon.

Am fost de-a dreptul necioplită și groaznic de lipsită de profesionalism, dar tupeul lui m-a bulversat total. Faptul că i-am cedat contractul lui Patrick pare o decizie tot mai înțeleaptă. Telefonul scoate un clinchet, anunțându-mă că am primit un mesaj.

Am observat că nu ai negat. Vreau să știi că sentimentul e reciproc. Jx

Hai, dă-o-n pizda mă-sii! Îmi pun repede mâna peste buze ca să nu scot pe gură obscenitatea care mi-a venit în minte. Nu, n-am negat. Și *el* atras de *mine*? Nu sunt cam tânără pentru el sau el cam bătrân pentru mine? Ce măgar tupeist! Nu răspund la mesaj... fiindcă habar n-am ce să răspund.

În schimb, îmi azvârl telefonul în poșetă și mă duc să iau prânzul cu Kate.

— Vai, să-nnebunesc! exclamă Kate, holbându-se la telefonul meu.

Clatină din cap și părul ei roșu prins în coadă de cal se leagănă dintr-o parte în alta.

— I-ai răspuns?

— Nu! spun râzând.

— Și zici că are iubită?

— Da, aprob din cap, ridicând din sprâncene.

— Mare păcat, spune punându-mi telefonul înapoi pe masă.

Păcat? Realitatea e că asta simplifică mult lucrurile. E mai important decât orice schimburi de priviri și orice reacție ar stârni el în mine. Kate e mult mai tupeistă decât mine. Ar fi trimis un răspuns șocant cu dublu înțeles și probabil că l-ar fi lăsat *ea* pe el fără replică. Sigură pe sine, încăpățânată și hotărâtă, de obicei îi face pe bărbați s-o rupă la fugă de la prima întâlnire — numai cei

puternici supraviețuiesc.

— N-aș zice asta, spun gânditoare, luând o sorbitură din paharul cu vin. Oricum, au trecut abia patru săptămâni de când m-am despărțit de Matt. Nu vreau în viața mea niciun bărbat, sub nicio formă.

Îmi place fermitatea cu care spun asta.

— Savurez faptul că pentru prima dată în viața mea sunt singură și fără griji, adaug.

Și mi se pare că așa și e. Am fost patru ani cu Matt și înainte de el am avut o relație de trei ani cu Adam.

— Te-ai văzut cu căcănarul?

La auzul numelui fostului meu iubit, chipul lui Kate se schimonosește într-o expresie dezgustată.

Nu-l suportă pe Matt și a fost în al nouălea cer când ne-am despărțit. Faptul că Kate l-a prins călare pe o colegă de-a lui într-un taxi n-a făcut decât să-mi confirme ceea ce știam deja. Nu știu de ce am ignorat atâta timp realitatea. Când l-am întrebat calmă despre asta, nu mai știa cum să-și ceară iertare și aproape că a căzut la propriu în fund când i-am spus că nu mă deranja. Spre propria mea mare surprindere, chiar nu eram supărată. Relația se sfârșise, iar Matt a fost de acord cu mine.

— Nu, confirm eu.

— Ne distrăm bine împreună, nu?

Zâmbeste larg când chelnerița ne aduce prânzul.

— Mă duc până la toaletă.

Mă ridic și o las pe Kate înmuindu-și cartofii prăjiți în maioneză.

După ce folosesc toaleta, stau în fața oglinzii ca să-mi împrăpățez luciul de buze și să-mi umflu puțin părul. Azi e cuminte, așa că nu e prins, ci lăsat să se reverse greu pe umeri. Îmi perii pantalonii negri trei sferturi, culeg câteva fire de păr de pe bluza crem și pornesc înapoi spre bar. Îmi sună telefonul și-l scot din geantă, dar dau ochii peste cap când văd că e tot el. Probabil că se întreabă de ce n-am răspuns la mesajul lui obraznic. Nu am de gând să intru în jocul lui.

— Respins! pufnesc spre telefon în timp ce apăs cu degetul butonul roșu.

Apoi îndes telefonul în geantă și merg mai departe pe coridor.

— Vai, îmi cer scuze! spun precipitat după ce mă izbesc cu toată puterea de pieptul cuiva.

Pieptul acesta este unul foarte ferm, iar parfumul amețitor de apă proaspătă care mă învăluie mi-e mult prea cunoscut. Picioarele refuză să mi se miște și deja știu ce o să văd dacă ridic ochii. Brațul lui e deja înfășurat în jurul taliei mele ca să mă susțină, iar ochii mei, aflați la nivelul pieptului lui, observă că i se văd bătăile inimii prin cămașă.

— Respins? spune încet. Sunt îndurerat.

Mă desprind din strânsoarea lui și încerc să-mi recapăt cumpătul. Arată incredibil în costumul lui gri-închis și cămașă albă, impecabilă. Îmi vine să râd de mine și de incapacitatea mea de a-mi ridica ochii spre fața lui, de teamă să nu fiu hipnotizată de forța privirii verzi a acestui bărbat.

— Ce-i așa amuzant? întreabă.

Am bănuiala că izbucnirea mea de ilaritate venită din senin l-a făcut să se încrunte, dar nu pot să confirm, fiindcă refuz să mă uit la el.

— Scuze. Nu mă uitam pe unde merg.

Dau să-l ocolesc, dar mă apucă de cot, împiedicându-mă să evadez.

— Înainte să pleci, spune-mi un singur lucru, Ava.

Vocea lui îmi trimite prin trup mii de fiori și constat că ochii mei au început să rătăcească în susul trupului lui suplu, până ce întâlnesc privirea lui insistentă. Are o expresie gravă, dar tot incredibil de frumos e.

— Cât de tare crezi că ai să țiți când o să te fut?

CE?!

— Poftim?! reușesc să rostesc, cu toate că am limba de plumb.

Zâmbește ușor când vede cât sunt de șocată, își pune arătătorul sub bărbia mea și o ridică, închizându-mi astfel gura rămasă

căscată.

— Te las să cugeți la asta.

Îmi dă drumul.

Mă încrunt la el dezaprobator și mă duc la masă cât de repede îmi permit genunchii mei înmuiați. Alunec în scaun și dau imediat pe gât tot paharul de vin în încercarea de a-mi umezi gura uscată iască.

Când mă uit la Kate, o văd că a rămas cu gura căscată, de i se văd pâinea și cartofii pe jumătate mestecați. Nu e deloc o priveliște atrăgătoare.

— Vai, să-mi fut una, cine-i ăla? bălmăjește ea cu gura plină.

— Cine? fac pe niznaiul, uitându-mă-n jur.

— El, arată Kate cu furculița. Uită-te!

— L-am văzut și habar n-am, i-o retez eu.

— Vine înapoi. Sigur nu-l cunoști? Vai, băga-mi-aș pula, ce bun e!

Se uită la mine, iar eu ridic din umeri indiferentă, apoi iau din farfurie o bucată răzleață de salată căzută din sendvișul cu șuncă și încep s-o ronțai pe la margini. Sunt încordată toată și îmi dau seama că se apropie, fiindcă ochii lui Kate se ridică pentru a ajunge la înălțimea lui. De și-ar închide, dracu', gura aia căscată!

— Doamnelor.

Vocea lui groasă, guturală îmi furnică pielea, iar asta nu mă ajută deloc să mă relaxez.

— Bună, grăiește cu precipitații Kate, apoi mestecă rapid ca să scape de mâncarea care-o împiedică să vorbească.

— Ava? insistă el, iar eu flutur spre el frunza de salată într-un salut indiferent, fără să-l privesc.

Râde ușor și cu coada ochiului îi văd trupul aplecându-se spre mine, dar eu refuz în continuare să mă uit la el. Își pune un braț pe masă și o aud pe Kate tușind și înecându-se cu resturile de mâncare din gură.

— Așa da, spune și îi simt respirația pe obraz.

N-am de ales și ridic privirea. O văd pe Kate holbându-se la mine

cu ochii ieșiți din orbite și încercând să-mi spună da-el-etot-aici-spune-ceva-idioato! Nu-mi vine nimic în minte. Bărbatul ăsta iar m-a făcut praf.

Oftează.

— Jesse Ward, îmi pare bine.

Îi văd mâna întinsă peste masă. Kate i-o prinde bucuroasă.

— Jesse? se repede ea. A! *Jesse!* spune și-i simt privirea acuzatoare. Eu sunt Kate. Ava a pomenit ceva de hotelul tău luxos.

Mă uit urât la ea peste masă.

— Aha, deci m-a pomenit? întrebă liniștit.

Nu e nevoie să mă uit la el ca să știu sigur că vestea asta i-a lăsat pe mutră o expresie satisfăcută și îngâmfată.

— Mă întreb ce altceva a mai pomenit.

— Păi, una-alta, aruncă Kate nonșalantă.

— Una-alta, replică el încet.

— Da, una-alta, afirmă Kate.

Sătulă de micul lor schimb de replici stupide care pare să-i amuze pe amândoi, mă întorc spre el:

— Mi-a părut bine să vă revăd. La revedere.

Privirile noastre se sudează imediat una de alta și sunt făcute praf de ochii lui verzi, întunecați, cu pleoapele lor lăsate și expresia provocatoare. Simt cum răsuflarea i se oprește în gât și asta-mi atrage atenția spre gura lui. Are buzele umede, ușor depărtate, iar limba lui se furișează încet afară și trece încet peste buza de jos. Nu-mi pot dezlipi ochii de la el și, fără permisiunea mea, limba mea îi răspunde aventuros, trecând de asemenea peste buza mea de jos. Ceea ce anulează total efortul meu de a părea impasibilă în fața lui.

E o nebunie. Orice-ar fi asta... e pur și simplu nebunie. E prea sigur pe sine și arogant, dar probabil că are tot dreptul să fie așa. Îmi doresc cu disperare să *nu* fiu afectată de bărbatul ăsta.

— Bine?

Se apleacă în față și-și încleștează mâna pe coapsa mea, ceea ce-mi face pântecul să se umple de lavă lichidă, incandescență. Îmi schimb poziția picioarelor și-mi strâng tare coapsele ca să opresc

pulsația care amenință să explodeze într-o zvâcnire puternică și totală.

— Aș putea să descriu în multe feluri întâlnirea noastră, Ava, dar sigur nu aș zice doar *bine*. Te las să te gândești la întrebarea pe care ți-am pus-o.

Dumnezeule mare! Înghit în sec, iar el se lasă spre mine pe jumătate ridicat în picioare, își apasă buzele umede pe obrazul meu și rămâne așa o veșnicie. Strâng tare din dinți într-un efort disperat de a nu întoarce capul spre gura lui.

— Curând, șoptește.

E o promisiune. Dă drumul coapsei mele încordate și se ridică.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Kate.

— Îhm, și mie, răspunde ea căzută pe gânduri.

Se îndepărtează spre fundul barului. Doamne, cât de hotărât merge și cât e de dat naibii de sexy! Închid ochii ca să-mi adun în taină mințile, care în clipa asta sunt împrăștiate pe toată podeaua barului. N-am nicio șansă. Mă întorc spre Kate și dau de ochii ei albaștri acuzatori care se holbează la mine de parcă tocmai mi-au crescut colți.

Sprâncenele îi sunt așa de ridicate încât ajung la linia părului.

— Vai, să-nnebunesc, ce intensă a fost faza! scui-pă ea vorbele peste masă.

— Serios?

Încep să-mi împing sendvișul prin farfurie.

— Fă bine și-ncetează să faci în pula mea pe blazata, că-ți bag furculița asta așa adânc în cur de-o să simți gust de metal. La ce întrebare să te gândești?

Tonul ei e de-a dreptul feroce.

— Habar n-am, încerc eu să scap de ea. E atrăgător, arogant și are iubită.

Încerc să vorbesc pe-un ton vag.

Kate scoate un fluierat lung.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva. Am auzit de asta, dar nu am văzut-o niciodată.

— Ce tot bați câmpii acolo? o reped eu.

Se apleacă peste masă cu o expresie cât se poate de curioasă:

— Ava, aerul dintre tine și bărbatul ăla era așa de încărcat de tensiune sexuală, că până și eu m-am excitat!

Începe să râdă:

— Te vrea rău de tot. Nu și-ar fi putut anunța intențiile mai clar nici dacă te întindea pe masa aia de biliard, spune arătând cu degetul, iar eu mă uit, ca proasta.

— Visezi! pufnesc.

— Am văzut sms-ul, iar acum am văzut omul în carne și oase. E bun... pentru vârsta lui, ridică ea din umeri.

— Nu mă interesează.

— Sigur! Tu ține-o pe-a ta în continuare.

Mă întorc la birou și-mi petrec restul zilei nerezolvând absolut nimic. Mă joc cu pixul, mă duc de cînșpe ori la toaletă și mă fac că îl ascult pe Tom trăncănind despre Parada Homosexualilor și tot felul de alte chestii similare. Telefonul mi-a sunat de patru ori — de fiecare dată era Jesse Ward — și am respins fiecare apel. Sunt stupefiată de insistența și aroganța bărbatului ăstuia.

Sunt fericită, îmi savurez proaspăt dobândita libertate și nu intenționez să mă abat de la planul meu de a fi singură și lipsită de griji. N-am de gând să mă încurc cu un străin atrăgător, oricât ar fi el de delicios. Oricum, e mult prea bătrân pentru mine și, cel mai important, e cât se poate de clar că e cu altcineva. Iar asta nu e decât o dovadă în plus că e un afemeiat notoriu. Nu ăsta e genul de bărbat care-mi trebuie, mai ales după Matt și infidelitățile lui. Am nevoie de un bărbat — la un moment dat — care să fie credincios, protector și să aibă grijă de mine — și preferabil ceva mai apropiat de vârsta mea.

Telefonul anunță un sms, smulgându-mă din gânduri și făcându-mă să tresar. Știu de la cine e înainte să mă uit.

Nu e deloc plăcut să fiu respins. De ce nu-mi răspunzi la telefon?

Jx

Râd ca pentru mine și atrag atenția Victoriei, care cotrobăie prin fișetul de lângă biroul meu. Sprânceana ei perfect pensată se arcuieste întrebător. Normal că nu e obișnuit să fie respins.

— Kate, îi spun drept explicație.

Pare s-o accepte, fiindcă se întoarce la răscolitul prin fișet.

Ar trebui să-i fie clar de ce nu răspund la nenorocitul ăsta de telefon. Nu vreau să vorbesc cu el, și, sinceră să fiu, trupul meu se comportă ca un trădător în preajma lui. Pare să reacționeze la prezența lui fără nicio urmă de contribuție din partea creierului, iar asta poate fi cu adevărat periculos.

Telefonul îmi sună iar și resping rapid apelul. N-o să scap de el niciodată în felul ăsta. Trebuie să fiu dură.

Dacă doriți să discutați despre cerințele dumneavoastră, ar trebui să-l sunați pe Patrick, nu pe mine.

Na! Ar trebui să priceapă. Las telefonul din mână, hotărâtă să muncesc și eu ceva pe ziua de azi, dar scoate iarăși un sunet cristalin și-l înșfac din nou, în timp ce cu cealaltă îmi duc la gură cana cu cafea.

Cerința mea e să te fac să țipi. Nu cred că Patrick mă poate ajuta cu asta. Mi se taie respirația numai cât mă gândesc la asta! Chiar! O să fie nevoie să-ți pun căluș? Jx

Mă înec cu cafeaua și o împrôșc pe tot biroul tușind. Al dracu' nesimțit! Cât de tupeist și neobrăzat poate să fie un om? Opresc soneria telefonului și-l arunc dezgustată pe birou. N-am de gând să mă cobor să-i răspund. N-aș face decât să-l încurajez. Granița dintre încredere în sine și aroganță e subțire, dar există, iar Jesse Ward face flic-flacuri peste ea. Îmi pare rău pentru amărâta aia botoasă. Oare știe că bărbatul ei aleargă după tinerele?

Văd că ecranul telefonului se luminează din nou și-l înșfac ca să resping apelul înainte să atragă atenția cuiva. Deschid primul sertar, arunc telefonul în el și-l închid cu o izbitură, pufnind furioasă.

Fac o tentativă slabă de a munci câte ceva, dar nu-mi stă deloc mintea la asta. Bat absentă în taste și constat că în e-mailurile mele

apar cuvinte bizare — care nu-și au locul nicicum într-o corespondență de afaceri. Telefonul fix sună. Ridic ochii și văd că Sally nu e la birou.

Așa că răspund eu:

— Bună ziua. Aici Rococo Union.

— Nu închide! se-aude un glas repezit, făcându-mă să mă îndrept de spate.

Chiar și vocea lui agitată îmi dă fiori.

— Ava, te rog mult să mă ierți.

— Poftim?

Nu-mi pot ascunde surprinderea. Jesse Ward nu pare genul de bărbat care să arunce cu scuze în stânga și-n dreapta.

— Iartă-mă. Te-am făcut să te simți prost. Am exagerat îngrozitor.

Sună de-a dreptul sincer.

— Te-am speriat. Te rog din suflet să-mi accepți scuzele.

N-aș zice că m-au speriat comportamentul și comentariile lui nerușinate. Mai degrabă m-au șocat. Presupun că există oameni care chiar i-ar admira încrederea în sine.

— Bine, spun cu ezitare. Deci nu vrei să mă faci să țip sau să-mi pui căluș?

— Pari dezamăgită, Ava.

— Deloc, mă răstesc.

După o scurtă tăcere, spune:

— Putem să ștergem totul cu buretele și să pornim de la zero? O să păstrez un ton cât se poate de profesionist, desigur.

O, nu! Și-o fi cerut el scuze, dar asta nu șterge efectul pe care-l are asupra mea. Și nici nu pot să nu mă gândesc că e doar o stratagemă ca să mă aducă înapoi în hotelul lui, ca să mă poată vâna din nou.

— Domnule Ward, chiar nu sunt persoana potrivită pentru proiectul acesta.

Mă întorc cu scaunul ca să văd dacă Patrick e în biroul lui. Este.

— Pot să vă fac legătura cu Patrick? insist eu, rugându-mă în

sinea mea să priceapă aluzia.

— Spune-mi Jesse. Când îmi vorbești cu „domnul Ward“ mă faci să mă simt bătrân, bombăne el.

Închid repede gura ca să opresc întrebarea care a fost cât pe ce să-mi scape. Încă mă intrigă subiectul, dar n-o să-l mai întreb o dată câți ani are.

— Ava, poți să ții legătura cu John, dacă crezi că te-ai simți mai în largul tău așa. Care ar fi următorul pas?

John? De ce m-aș simți mai în largul meu cu el? Uriașul pare la fel de amenințător pe cât e Ward de tupeist. Nu sunt sigură că aș fi mai în largul meu cu el, dar faptul că e dispus să se extragă din ecuație îmi arată că vrea să-i fac chiar eu designul, iar acesta e un compliment, cred. Conacul ar fi o completare grozavă la portofoliul meu.

— Ar trebui să măsoz camerele și să fac niște schițe, scap eu fără să vreau.

— Perfect, spune ușurat. Vorbesc cu John să te însoțească prin camere. Poate să-ți țină ruleta. Mâine?

Mâine?! Ce disperat e!

— Îmi pare rău, dar nu pot mâine și nici miercuri.

— Aha, zice calm. Lucrezi și seara?

Nu-mi place să lucrez seara, dar mulți clienți au slujbe cu program normal, de la nouă la cinci și nu sunt disponibili în timpul zilei. Dar prefer să lucrez seara decât în weekend. Nu accept niciodată să lucrez în weekend.

— Aș putea mâine seară, spun repezit, dând pagina agendei la ziua de mâine.

Ultima mea întâlnire e la ora cinci, cu doamna Kent.

— Pe la șapte? Întreb, trecând deja sarcina în agendă.

— Perfect. Ți-aș zice că abia aștept, dar nu am cum, fiindcă n-o să te văd.

Nu-i văd fața, dar știu sigur că râde cu gura până la urechi. Îi simt rânjetul în voce. Pur și simplu nu se poate abține.

— Îi spun lui John să te aștepte la șapte.

— Pe la șapte, adaug.

Nu știu cât o să-mi ia să ies din oraș la ora aia.

— Pe la șapte, confirmă el. Mulțumesc, Ava.

— Cu plăcere, domnule Ward. La revedere.

Închid și încep să bat cu unghia într-unul din dinții din față.

— Ava? strigă Patrick din birou.

— Da? mă sucesc spre el cu scaunul.

— Aia cu Conacul te vor pe tine, floristică.

Ridică din umeri și se întoarce spre monitorul lui.

Nu. *El* mă vrea pe mine.

Capitolul 4

Întâlnirile de marți trec ca un vis și plec din frumoasa nouă casă a doamnei Kent la ora șase și câteva minute.

Doamna Kent e soția extrem de pretențioasă a domnului Kent, director al firmei de construcție de iahturi, Kent Yacht Builders, iar această casă din Kensington e a treia lor reședință în ultimii patru ani. Le-am redecorat pe toate. De îndată ce se termină lucrul la ele, doamna Kent hotărăște că nu se vede îmbătrânind acolo — are sigur șaptezeci de ani bătuți pe muchie — așa că reședința e scoasă la vânzare, iar eu o iau de la zero cu decorarea noii lor locuințe.

Sar în mașină și pornesc spre Surrey Hills. Nu i-am dezvăluit lui Kate motivul pentru care aveam să ajung acasă târziu. Dacă-i spuneam, nu avea decât să fie și mai curioasă să afle de ce mă întorceam la Conac. Aș fi mințit, desigur, și i-aș fi servit același rahat pe care mi l-am servit mie însămi: că proiectul Conacului ar da foarte bine în portofoliul meu. Magnetul arătos și suplu n-are nicio legătură cu decizia mea. Da' niciuna!

Mă opresc la interfon, dar când apăs pe buton ca să cobor geamul, porțile încep să se deschidă. Mă uit în sus la cameră și-mi spun că probabil John mă aștepta. O iau pe drumul cu pietriș până în curte și-l găsesc pe uriaș stând pe trepte, umplând cu trupul cadrul ușii duble, cu ochelarii de soare bine plantați pe nas.

— Bună seara, John, îl salut eu, luându-mi dosarul și poșeta.

Oare azi o să vorbească?

Nu. Înclină din cap și se răsuțește pe călcâie, apoi intră înapoi în Conac, făcându-mă să-l urmez în bar. E mai aglomerat decât data trecută.

— Mario? hârâie el.

De după bar răsare un bărbat micuț:

— Da?

— Dă-i domnișoarei O’Shea ceva de băut, te rog.

John își întoarce spre mine ochii ascunși de ochelari:

— Revin. Jesse are ceva de vorbit.

— Cu mine? îmi scapă, iar repezeala mea mă face să roșesc puțin.

— Nu, cu mine.

— Rămâne la el în birou, da? întreb agitată.

Pun prea multe întrebări despre un subiect atât de banal, dar m-a asigurat că o să ne lase pe mine și pe John să lucrăm. Numai gândul la bărbatul ăsta mă termină nervos.

Buzele lui John tresar, încercând în mod evident să-și stăpânească un zâmbet. Mârâi exasperată în sinea mea. Știe.

— Șezi blând, fată.

Se întoarce spre Mario, îi aruncă o uitătură ciudată, la care micul barman răspunde scuturând dintr-un șervet, după care mă lasă cu acesta.

Mă uit în jur și remarc, la o masă de lângă mine, o femeie și un bărbat de vârstă mijlocie care râd în hohote. E femeia pe care-am văzut-o la toaletă vinerea trecută când am fost aici. Poartă un costum negru cu pantalon și arată extraordinar de profesionist. Probabil că stă aici o perioadă mai lungă... o fi venită cu afaceri? Bărbatul care e cu ea se ridică de la masă, întinde politicoasă o mână, ea o acceptă și se ridică zâmbind, lăsându-l să-i așeze mâna delicat pe brațul lui și s-o conducă afară din bar, sporovăind și chicotind.

Mă cocoț pe un taburet de bar în așteptarea lui John și-mi scot telefonul ca să-mi verific mesajele și să văd dacă n-am ratat vreun apel.

— Vreți un pahar de vin?

Ridic ochii și-l descopăr pe micuțul barman zâmbind către mine. Vorbește cu un anume accent și trag concluzia că e italian. E foarte scund și chiar drăgălaș cu mustăcioara lui și părul negru dat la o parte de pe frunte.

— Mi-ar prinde bine unul, dar conduc.

— A! exclamă el. Doar unul mic.

Ridică spre mine un pahar de vin mic și trasează cu degetul o linie imaginară pe la mijlocul lui.

Ei, fir-ar a naibii! De ce nu? N-ar trebui să beau când lucrez, dar sunt cu nervii la pământ. El se află undeva în clădirea asta și asta e destul ca să mă zdruncine. Aprob din cap zâmbind:

— Mulțumesc.

Ridică o sticlă de Zinfandel și aprob iarăși.

— Rochia dvs. e foarte... cum se zice... frapantă?

Toarnă un pic mai mult decât jumătate de pahar. De fapt, îl umple de-a dreptul.

Mă uit în jos la rochia mea neagră, mulată pe corp. Da, presupun că „frapantă“ ar fi cuvântul corect ca să descrii rochia mea „pentru situații de urgență“. Cu ea pe mine mă simt întotdeauna atrăgătoare. Scoate în evidență fiecare rotunjime pe care-o am și, având în vedere că sunt o slăbănoagă, nu sunt prea multe. Dar dacă mai stau mult cu Kate, s-ar putea să se schimbe lucrurile. Decid să ignor vocea mică din capul meu care mă întreabă dacă m-am hotărât s-o port în speranța că am să-l întâlnesc pe Ward.

— Mulțumesc, spun cu un surâs.

— Cu plăcere domnișoară O'Shea. Vă las acum.

Își ia ștergarul și începe să lustruiască teigheaua din granit.

Sorb din vin și-l aștept pe John. Alunecă pe gât ca uns și nici nu-mi dau seama când golesc paharul.

— Bună.

Mă răsucesc cu taburetul și dau nas în nas cu femeia care era încolăcită toată pe Ward vinerea trecută. Îmi zâmbește, dar e cel mai fals zâmbet care mi-a fost destinat vreodată.

— Bună, răspund politico.

Mario se repede la noi cu o expresie panicată, fluturându-și disperat ștergarul:

— Domnișoară Sarah! Nu, vă rog! Nu vorbiți!

Poftim?

— Ia mai tacă-ți gura, Mario! Doar nu-s proastă! scuipe ea.

Bietul Mario tresare, apoi se întoarce la lustruitul tejghelei, cu ochii pe Sarah. Vreau să-i iau apărarea, dar cât mă gândesc la asta, ea-mi întinde mâna.

— Eu sunt Sarah. Tu ești...?

A, da, corect. Ultima dată când m-a întrebat asta n-am răspuns și am plecat în mare grabă. Îi prind mâna și o scutur ușor, timp în care mă măsoară bănuitoare. E clar că nu mă place. Mă consideră o amenințare.

— Ava O’Shea, spun și-i dau brusc drumul la mână.

— Și ești aici pentru...?

Râd amuzată. Sunt sigură că știe exact de ce sunt aici, ceea ce nu face decât să confirme faptul că se simte amenințată și se dă peste cap ca să mă facă să mă simt prost. *Retrage-ți ghearele, cucoană.*

— Sunt designer de interioare. Am venit să măsoar noile dormitoare.

Ridică o sprânceană și face un gest scurt cu mâna-n aer ca să-i atragă atenția lui Mario. Femeia asta e de groază! E la fel de rece pe cât e Ward de tupeist. Părul ei blond, filat, flutură în toate părțile, buzele sunt la fel de roșii și bosumflate ca vineri și poartă un costum gri, perfect croit pe ea. Aș fi rea dacă aș zice că are patruzeci de ani. Probabil că are vreo treizeci și cinci, adică e mult mai apropiată de vârsta lui Ward decât mine. Îmi controlez rapid gândurile rebele și-mi trag în minte o palmă la cur ca nu mai fiu atât de disperată.

— Gin cu fructe și tonic, Mario, comandă ea peste capul meu.

Nu tu „te rog“, nu tu un zâmbet. Femeia asta e chiar mitocancă.

— Nu ești cam tânără să fii designer de interioare? întrebă pe ton dușmănos, fără să se uite la mine.

Încep să mă bășic. Deloc nu-mi place femeia asta. Ce-o vedea Ward la ea în afară de buzoaiele exagerat de umflate și evidentele implanturi de sâni?

— Ba da, aprob eu.

Se simte amenințată și de tinerețea mea. Bun.

Sunt mai mult decât ușurată când John apare în prag, își

coboară ochelarii pe nas și-i aruncă lui Sarah o privire ciudată, după care îmi face semn cu capul. Ce-i cu privirile astea pe care și le tot aruncă unii altora? Însă nu-mi bat capul cu asta. Gestul din cap al lui John e ocazia de care-aveam nevoie ca să scap de femeia asta. Îmi pun paharul gol pe bar un pic mai apăsător decât îmi doream și, la auzul sunetului, Mario saltă brusc capul. Zâmbesc a scuză și cobor de pe scaun.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Sarah, îi spun amabilă.

E o minciună. Nu-mi place de ea și știu că sentimentul e reciproc.

Nici nu se uită la mine. Ia paharul pe care i-l dă Mario fără să-i arunce un „mulțumesc“ și se duce să stea de vorbă cu un tip cu aspect de afacerist de la celălalt capăt al barului.

Când ajung la John, acesta mă conduce în sus pe scara maiestuoasă către palierul cu multe uși și trecem în noua aripă a clădirii.

— Mă descurc singură, John. Nu vreau să te rețin.

— Șezi blând, fată, hârâie el, deschizând ușa celei mai îndepărtate camere.

Trecem la treabă, măsurăm și luăm la rând camerele, de la ultima spre ieșirea din anexă. John îmi ține plin de solitudine ruleta, aprobând din când în când din cap când îi dau indicații. Sunt sigură că expresia „scump la vorbă“ a fost inventată de cineva care l-a cunoscut pe John. Comunică înclinând din cap și, cu toate că are ochelarii de soare pe ochi, îmi dau seama când se uită la mine. Îmi trec în dosar toate notițele de care am nevoie și deja am o groază de idei care-mi bubuie prin cap.

O oră mai târziu, am toate măsurile de care am nevoie și am terminat. Urmez trupul imens al lui John pe marele palier, cotrobăind prin geantă după telefon. Îmi dau seama rapid că, disperată să plec cât mai repede de lângă Sarah, l-am lăsat pe tezgheaua barului.

— Mi-am lăsat telefonul în bar, rostesc către spinarea lui John.

— O să mă asigur că l-a luat Mario. Jesse voia să-ți arăt una din

celelalte camere înainte să pleci, spune pe ton egal.

— De ce?

— Ca să-ți faci o idee despre ce vrea.

Introduce o cartelă în fantă, deschide ușa și-mi face semn să intru.

Aha. Pai, n-are ce să strice și chiar mă interesează.

Uau! Mă opresc în mijlocul camerei. Mă rog, mai corect ar fi să o numesc un mic apartament. Suprafața podelei e probabil mai mare decât tot apartamentul lui Kate. Aud ușa închizându-se în spatele meu și mă întorc ca să constat că John m-a lăsat să admir singură împrejurimile, așa că stau tăcută în picioare și absorb ca un burete splendoarea opulentă a decorului.

Nu credeam că e posibil, dar camerele astea sunt și mai luxoase decât cele de la parter. Camera e dominată de un pat gigantic, înfățat în așternuturi bogate, din satin în nuanțe de mov-închis și auriu, iar peretele din spatele patului e tapetat cu arabescuri intense de culoarea aurului vechi, ieșite în relief. Draperiile grele și groase sunt așa de lungi, că partea lor de jos stă adunată în valuri pe covorul moale, pe care parcă plutești, iar lumina e obscură și blândă. Una dintre principalele cerințe ale lui Ward a fost senzualitatea, iar cine-a decorat camera asta a îndeplinit-o cu vârf și îndesat. De ce nu-l reangajează pe designerul ăsta?

Mă îndrept spre uriașa fereastră glisantă și mă uit la terenul din spatele clădirii. Proprietatea pe care se află Conacul e vastă, priveliștea e extraordinară, iar pământurile de un verde luxuriant ale zonei rurale din Surrey se întind mile întregi, cât vezi cu ochii. E absolut spectaculos. Mă duc lângă o frumoasă comodă și îmi trec palma peste lemnul închis la culoare, apoi pun pe ea geanta și dosarul și mă așez pe șezlongul de la fereastră.

Stau și mă bucur de ceea ce mă înconjoară. E absolut incredibil și fără îndoială că ar putea rivaliza cu multe dintre hotelurile celebre din cele mai mari metropole ale lumii. Îmi atrage atenția o uriașă decorațiune de pe perete. E cam ciudată, dar e lucrată superb și trag concluzia că trebuie să fie un obiect de artă vechi. E pe

jumătate prins de perete și ridicat în sus spre tavan, unde se încrucișează bârnele imense. Arată ca un grilaj, dar nu e ornat cu niciun material textil sau obiect de iluminat. Mă încrunt și înclin capul, dar un zgomot venit din baie mă face să sar în sus.

Futu-i. M-a băgat într-o cameră ocupată... cred. Acum nu mai aud nimic. Rămân neclintită și nu scot niciun sunet, ca să aud dacă se mișcă ceva, dar nu aud nimic, așa că mă relaxez puțin. Dar imediat ridic capul din nou când aud clanta de la baie răsucindu-se. Fir-ar a dracului de treabă!

Ar trebui s-o rup la fugă pe ușă înainte ca vreun amărât să iasă din baie, poate chiar gol pușcă, și să găsească o străină stând ca tuta în mijlocul apartamentului lui de lux. Țâșnesc spre comodă să-mi iau geanta și mă răsucesc spre ieșire. Dar icnesc și-mi scap geanta pe jos când dau cu ochii de cea mai magnifică privesc din lume.

Îngheț în loc și mă holbez la Jesse Ward, care stă în pragul ușii de la baie doar într-o pereche de jeansi largi.

— Sper că-i o glumă, spun scoțând un hohot de râs iritat.

Aștept o explicație, dar nu o primesc.

Încerc să ignor muntele de splendoare masculină din fața mea și cotrobăi disperată prin creier după instrucțiuni sau îndrumare. Degeaba. Nu sunt oarbă. Mărturisesc de bunăvoie că mi-am imaginat nu o dată cum ar arăta pieptul lui și că îmi depășește cele mai pretențioase așteptări. Bărbatul ăsta e muuuuult mai mult decât perfect. Ce să fac? Stă acolo, cu capul un pic plecat și se uită-n sus la mine printre genele lungi. Mă străpunge cu privirea, cu gura căscată, și văd cum pieptul incredibil i se ridică și coboară. Vorbim aici despre mușchi ca lumea definiți — nu prea umflat, doar pură... perfecțiune... sculptată. Dacă mi s-au tăiat picioarele când l-am văzut îmbrăcat, acum mă ia cu leșin, de-a dreptul. Inspir adânc.

Vai, Doamne, are V-ul acela format de o musculatură lucrată în partea de jos a abdomenului, iar respirația lui întretăiată îi face mușchii să se unduiască și să se încordeze. Ce caută aici așa, doar într-o pereche de jeansi și, se pare, proaspăt bărbierit, ceea ce scoate la iveală și mai mult din frumusețe? Îmi trag o palmă-n gând. E clar

care e jocul lui. Știam că n-ar fi trebuit să am încredere în el. E incredibil și al dracului de tupeist, încât e aproape respingător... aproape.

Râd încet în sinea mea. Nu e respingător... da' deloc. Sunt un morman gelatinos de dorință.

Brățele-i atârnă pe lângă corp, dar ținuta lui denotă încredere în sine și hotărâre. Mă țintuiește cu privirea fără să-și ascundă intențiile, iar ochii lui îmi spun că sunt pe cale să mă topesc de plăcere. Ar trebui să plec, dar, oricât de sigură aș fi că asta trebuie să fac, oricât de tare se luptă rațiunea mea ca să mă convingă să fug, nu o fac. În loc de asta, îmi trec ochii în jos, peste coapsele lui îmbrăcate în denim și observ umflătura de sub prohab. E complet excitat și, dacă e să mă iau după spasmul de dorință care tocmai mi s-a înfiripat în pânțele, la fel sunt și eu.

Întredeschid buzele ca să trag niște aer în plămâni și ca să mă adun, după care-mi întind gâtul.

— Calmează-te, Ava, mă liniștește el încetișor. Știi că îți dorești asta.

Mai că izbucnesc în râs. Cine nu și-ar dori asta? Uite cum arată!

Stau neclintită. Singura mișcare pe care o simt e inima mea, care îmi bubuie să iasă din piept, iar galopul ei se accelerează înzecit când el vine încet spre mine, cu ochii fixați într-ai mei.

Când ajunge la vreun metru distanță, mă învăluie parfumul lui proaspăt, mentolat, iar trupul meu reacționează involuntar, devenind rigid, ca piatra. Nu știu cum, dar reușesc să-i mențin privirea, ridicându-mi ochii pe măsură ce se apropie, până ce ajunge în fața mea, cât de aproape posibil, dar fără să mă atingă.

— Întoarce-te, ordonă el blând.

Mă supun fără nicio ezitare, fără măcar să mă gândesc și-mi întorc încet fața de la el, umflându-mi obrazii cu aer și închizând strâns ochii. Ce fac? N-am șovăit nicio fracțiune de secundă. Umerii mi se tensionează, pregătindu-se de atingerea lui și oricât m-aș îndemna în gând să mă relaxez, nu reușesc. Singurul sunet din cameră e respirația noastră grea. Stau așa câteva momente, apoi

dau să mă întorc din nou cu fața la el, dar sunt oprită brusc de două mâini ferme, calde, dar ușor tremurătoare, care mi se așază pe umeri și nu mă lasă să-mi termin mișcarea. Atingerea lui mă face să tresar, iar el îmi eliberează unul din umeri încet, ca și cum ar vrea să se asigure că rămân nemișcată. După care, cu mâna liberă, îmi adună părul și mi-l dă în față. Pierdută în propriul meu întuneric, îmi aud creierul comandându-mi să fug, dar trupul meu are cu totul alte intenții.

Mâna i se întoarce pe umărul meu și-mi masează lent mușchii încordați. Senzația e minunată; îmi rotesc capul și de pe buze îmi scapă un mic suspin de încântare. Presiunea mâinilor lui crește și eu savurez mișcările delicioase ale mâinilor lui pricepute. Respirația lui fierbinte, mentolată, mi se apropie de ureche. Mă cutremur și-mi îndrept fața către buzele lui. Știu că pare o invitație, dar în acest moment mi-am pierdut complet mințile. Vreau mai mult.

— Nu te opri, șoptește el, iar vibrațiile vocii lui transmit unde de șoc prin tot trupul meu.

Tremur de-a dreptul. Mi-am pierdut orice control.

Mi se taie respirația.

— Nu vreau să te opresc.

Nici nu-mi recunosc vocea. Nu pot să cred că m-a prins în capcana asta; nu pot să cred că accept asta.

Își lipește toată partea din față a trupului de spatele meu, iar gura îi alunecă lângă urechea mea:

— Acum am să-ți scot rochia.

Dau din cap aproape imperceptibil, dar el vede și mă mușcă ușor de lobul urechii, ceea ce nu face decât să crească presiunea neîndurătoare din vintrele mele deja pulsânde.

— Ești a dracului de frumoasă, Ava, toarce el, alunecând cu buzele pe urechea mea.

— Ah, Doamne.

Mă sprijin de trupul lui și-i simt erecția cum pulsează și zvâcnește prin jeansi, în dreptul șalelor mele.

— Simți?

Își rotește șoldurile, făcându-mă să gem.

— O să te am, domniță, rostește el cu convingere absolută.

Sunt complet sub stăpânirea lui. Știu că sigur are experiență în domeniul acesta; probabil că și-a transformat darul seducției într-o adevărată artă. Nu are sens să mă mint singură. Femeile îi cad cu siguranță la picioare în fiecare zi. E un maestru perfect antrenat, care ia ce vrea, dar asta nu mă deranjează câtuși de puțin. În clipa asta, sunt la dispoziția lui, fără mustrări de conștiință și fără urmă de reținere. Orice precauții au zburat cu totul și fără nicio urmă pe fereastră.

Îi simt arătătorul cum pornește din josul spatelui și descrie un traseu lent, dar sigur, în sus, pe mijlocul șirei spinării, făcându-mă să-mi las capul pe spate de plăcere. Îmi implor mâinile să rămână pe lângă corp, deși nu-mi doresc decât să mă întorc și să-l devorez, dar mi-a mai interzis o dată să mă întorc. E clar că-i place să dețină controlul.

Când ajunge în susul rochiei, prinde fermoarul și-și pune cealaltă mână pe șoldul meu. Mă smucesc. E locul în care mă gâdil cel mai tare și orice frecare pe șold sau pe scobitura de deasupra lui mă face să sar în sus de-un metru. Strâng tare pleoapele și mă forțez din răspuțeri să ignor această atingere. E greu, dar mărimea mâinii cu care-mi cuprinde șoldul mă ajută și mă ține imobilizată.

Fermoarul rochiei coboară încet și-l aud icnind la vederea pielii mele dezgolite. Își ia mâna de pe șoldul meu și constată cu uluire că-mi lipsește imediat căldura ei. Dar apoi simt cum ambele lui mâini se strecoară sub țesătura rochiei și poposesc pe umerii mei goi, iar degetele lui se îndoaie și-mi trag încet rochia în josul trupului meu, lăsând-o să cadă pe podea.

I se taie respirația și mulțumesc în gând tuturor sfinților că am pe mine lenjerie intimă bună. Stau acolo în sutien, chiloți și pantofi cu toc, total la mâna Adonisului care-mi dă târcoale prin spate.

— Mmmmm, dantelă, șoptește el.

Mă prinde cu forță de talie. Mai întâi mă ridică din rochia căzută grămadă pe jos și apoi mă răsuțește cu fața la el. Pe tocurile astea,

ochii mei sunt la nivelul bărbiei lui. Ridic privirea și mă concentrez pe buzele lui pline și frumoase și-mi doresc fierbinte să și le lipească de-ale mele. Îmi pierd rapid autocontrolul, iar conștiința mea a părăsit de mult incinta. Sunt nerușinată și, cu bărbatul ăsta, ușuratică.

Ridică mâna spre sânul meu și face cercuri prin sutien în jurul sfârcului cu degetul mare, concentrat cu totul la propriile mișcări. Contactul îmi trimite furnicături prin sfârcuri, care se lungesc dincolo de materialul sutienului, iar asta îi provoacă o umbră de surâs la colțul buzelor. Știe ce efect are asupra mea. Bagă în joc și arătătorul și răsuțește sfârcul întărit, iar sânii îmi zvâcnesc și se transformă în două movilițe grele și dureroase pe pieptul meu. Sunt complet sedusă de felul în care bărbatul ăsta mă studiază cu atâta atenție și mă preschimbă într-o masă gelatinoasă, tremurătoare și disperată. Tot nu-mi vine să cred că fac asta, dar cum dracu' să mă opresc?

Îi urmăresc cealaltă mână cum se ridică pentru a-mi cuprinde celălalt sân și nu mai pot să-mi țin mâinile acasă. Brațele mi se ridică și îmi așez palmele pe pieptul lui, iar căldura și fermitatea acestuia îmi taie respirația. Încep să-mi trec degetul în jos pe mijlocul scobiturii dintre pectoralii lui și zâmbesc în sinea mea când îl simt tresărind la atingerea mea și-i aud geamătul gros din adâncul gâtului. Dar înainte să profit din plin de trupul lui, mă răsuțește iarăși cu spatele spre el. Îmi vine să plâng.

— Vreau să te văd, șoptesc.

— Șșșșșșșș, mă reduce la tăcere desfăcându-mi sutienul și strecurându-și mâinile sub bretele.

Mi le coboară pe brațe și lasă sutienul să cadă la podea, după care îmi găsește sânii și îi frământă meticolos, continuând să-mi răsufle greu și fierbinte în ureche.

— Tu. Și. Eu, mârâie și mă răsuțește ca să-și zdrobească buzele de ale mele, furându-mi suflarea.

M-am întors unde-mi doream. Limba lui alunecă pe buza mea de jos căutând să intre, iar eu nu o resping. Îl primesc în gura mea și

limbile noastre încep să se dueleze; gura îi e fierbinte, iar limba moale, dar autoritară. Îmi arunc brațele pe umerii lui ca să-l trag mai aproape, iar el își apasă vintrele de burta mea, cu erecția tare ca oțelul luptându-se să scape din închisoarea jeansilor care-o imobilizează. Fiecare părticică din el e perfectă la atingere. E exact cum mi-am imaginat.

Îi scapă un geamăt adânc și ambele mâini rătăcesc în sus pe spatele meu, ca să-mi cuprindă capul cu degetele răsfirate în spate și podul palmelor pe pomeții mei. Întrerupe sărutul și eu scâncesc de dorul lui. Umerii i se ridică și coboară odată cu respirația adâncă ce-i umple plămâni și-și odihnește fruntea pe a mea, cu pleoapele strânse. Arată de parcă suferă.

— O să mă pierd cu totul în tine, șoptește și mâna lui coboară înapoi pe curbura coloanei mele până la dosul coapsei.

Trage cu blândețe și-mi ridică piciorul până la șoldul lui, iar cu cealaltă mână îmi cuprinde fundul. Mă privește cu disperare:

— E ceva special între noi, șoptește. Nu e doar imaginația mea.

Nu, nu e. Îmi amintesc cum a fost vineri, când am dat prima dată cu ochii de el. M-am simțit ca electrocutată și o groază de reacții bizare s-au declanșat în mintea și-n trupul meu. A fost ceva nefiresc și aflu cu mare ușurare că n-am fost singura care a simțit asta.

— E ceva, confirm încet și-i văd expresia din privire cum trece de la nesiguranță la satisfacție deplină.

Sunt cocoțată pe el într-un picior, pe jumătate înfășurată în jurul taliei lui, gata să-mi încolăcesc și celălalt picior în jurul lui. Am nevoie să-l simt cu totul. Am nevoie de buzele lui pe ale mele și, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, își înclină capul și-și aduce gura la a mea. Dar de data asta își trece ușor buzele peste ale mele cu mai mult calm, cu o lentoare absolut delicioasă. Își împinge pelvisul în mine și recunosc imediat începutul unei presiuni imense care crește în pântecul meu. Sunt total incapabilă s-o controlez; nu vreau s-o controlez.

Își rotește șoldurile frecându-se de mine și continuă să-mi

devoreze încet gura, iar combinația de senzații mă aduce în pragul extazului. O singură atingere mă poate face să explodez.

Sărutul îi devine mai apăsător, rotirea șoldurilor mai rapidă.

— O, Doamne, mormăie el cu gura pe a mea. Nu strica momentul.

Nu strica momentul? De ce se roagă de mine? Sau se roagă de el însuși? Dar apoi totul se clarifică când aud că-l strigă cineva. Recunosc vocea rece, neprietenoasă, a lui Sarah și, într-o clipită, plăcerea care creștea în mine moare, retrăgându-se mai rapid decât apăruse.

Cară-te, cară-te, cară-te! zbier din toți rărunchii în sinea mea. Trupul meu sleit, înfierbântat, înțepenește brusc și degetele mi se înfig în umerii lui Jesse. Ce fac? Iubită-sa dă târcoale pe-afară, iar eu sunt ascunsă aici, cu mâinile iubitului ei peste tot pe mine. Sunt oribilă!

Își adâncește sărutul, împingându-se în buzele mele până la durere, invadându-mi disperat gura cu limba lui. Știu că încearcă să mă păstreze în acea stare. Îmi eliberează coapsa și-și pune mâinile pe șoldurile mele ca să mă țină acolo. Crede că am să fug. *Exact* asta o să fac, iar când îmi dă drumul la șolduri, capul îmi cade automat în piept.

— Ușa e-ncuiată, mă liniștește pe ton calm.

Doar n-o să continui cu chestia asta acum! N-oi plăcea-o eu pe femeia aia, dar nu sunt genul care distruge relații. Am provocat deja niște daune, dar pot să pun capăt chestiei ăsteia înainte să ajungă undeva de unde nu mai există cale de-ntors.

Ridică mâna, mă apucă de bărbie și-mi înalță capul ca să se uite atent cu ochii lui verzi la chipul meu. Ridul de încruntare e foarte vizibil cât timp îmi cercetează ochii în căutare de... speranță, cred.

— Te rog, șoptește el.

Scutur ușor din cap și mă eliberez din strânsoarea lui. Privirea îmi cade de pe chipul pe pieptul lui și închid ochii strâns. Mâna i se strânge pe șoldul meu și îmi scutură blând bărbia într-o încercare disperată de a mă smulge din cochilia în care m-am retras.

— Nu fugi, scrâșnește el vorbele, făcându-le să sune ca un ordin.

— Nu pot să fac asta, șoptesc și simt cum mâinile îmi cad de pe mine cu un mârâit frustrat.

— Jesse? aud iarăși vocea lui Sarah, mai aproape de data asta.

Ca prin ceață, îmi culeg rochia de pe jos, apoi fug în baie, trântesc ușa după mine și trag zăvorul. Aproape goală cum sunt, mă sprijin de lemnul ușii, încerc să-mi controlez respirația neregulată și mă uit în sus, spre tavan, ca să opresc lacrimile să mi se rostogolească pe obraji.

Mi se pare că aud voci înăbușite în dormitor și încerc să-mi calmez respirația ca să aud ce se petrece. Dar nu se aude nimic. Nici zgomot, nici vorbă... nimic. De ce dracu' a trebuit să fiu aproape goală, ca să nu pot evada? A trebuit să fug în baie ca să mă ascund, ca o curvă disperată ce sunt. Mi-e groaznic de rușine de ce-am făcut. Am fost înșelată de nenumărate de ori. În compania a nenumărate sticle de vin am condamnat „femeile alea“, le-am făcut albie de porci și le-am dorit drept răzbunare lucruri de-a dreptul crunte. Și acum sunt una dintre ele. Scot un geamăt disperat și mă pocnesc cu palma peste frunte.

Curvă!

Aud ușa închizându-se și mă-ncoordez ca să ascult atentă. A ieșit sau tocmai s-a întors? În orice caz, trebuie să mă îmbrac, așa că îmi caut sutienul prin rochia făcută ghem în mâinile mele — nu-l găsesc. Îmi scutur disperată rochia și mă rog să apară, dar... nimic. Oftez și mă strecor în rochie, mi-o ridic pe corp și întind mâna în spate ca să închid fermoarul. Va trebui să plec fără sutien, fiindcă n-am de gând să mă apuc să-l caut prin dormitor.

Mă duc la oglindă ca să mă văd și e așa cum bănuiam: arăt ca naiba. Ochii îmi sunt plini de lacrimi nevărsate, buzele sunt umflate și roșii și obrajii aprinși. Arăt tulburată; *sunt* tulburată. Încerc în zadar să mă aranjez, ca să pot ieși de aici măcar cu o *urmă* de demnitate intactă, dar nu pot să înlătur expresia înnebunită de pe chipul meu. Țasta va fi cel mai crunt marș al rușinii din viața mea.

O bătaie în ușă mă face să tresar.

— Ava?

Nu răspund. Of, Doamne, are un ton aproape furios. Îmi trec degetele prin păr și-mi tamponez ochii cu șervețele ca să ascund lacrimile. Nu arăt deloc mai bine, dar sunt sigură că o să mă simt mai bine după ce-o să mă car de-aici. Așa că îmi fac curaj să dau piept cu consecințele faptelor mele și descui încetișor ușa. Aceasta se izbește de perete, cât pe ce să mă trântască la pământ, și Jesse umple cadrul ușii. Chiar e furios. Și-mi blochează ieșirea.

Mă uit dincolo de el, în dormitor, și descopăr că suntem singuri. Probabil că e un mincinos de primă mână, fiindcă e tot fără cămașă, dar Sarah nu-i acolo ca să măture cu mine pe jos. Și ce drept are el să se uite la mine dezaprobator de parcă l-am dezamăgit cu ceva? Îl împing din calea mea și ies din baie.

— Unde dracu' te duci? strigă după mine.

Nu răspund. Pășesc grăbită, îmi înșfac geanta și ies în viteză pe palier, unde reușesc să evadez, spre ciuda lui Jesse, care rămâne în urmă înjurând.

— Ava!

Cobor în goană pe scări și ridic la un moment dat privirea ca să-l văd pe Jesse dând buzna afară din apartament și încercând în același timp să-și tragă pe el un tricou. Fac un ocol pe la bar ca să-mi iau telefonul și-l găsesc pe Mario servind niște bărbați. Buna creștere nu mă lasă să i-l cer imediat, așa că stau și aștept răbdătoare, foindu-mă non-stop.

— Ai luat ce-ți trebuia?

Vocea rece a lui Sarah taie ca un cuțit în carnea mea. O, Doamne! Oare știe? O fi zis-o cu subînțeleș?

Mă întorc spre ea cu un surâs fals lipit pe față:

— Măsurile? Da.

Mă cercetează din priviri, cu cotul sprijinit de șold și ginul cu tonic suspendat în fața chipului ei. Știe.

Jesse dă năvală în bar și frânează cu alunecare drept în fața noastră. Îl privesc cu groază. Chiar așa, pe față? Îi arunc o privire lui Sarah ca să-i cântăresc reacția la mica noastră scenă și văd că se uită

gânditoare la amândoi. E clar că știe. Trebuie să plec.

Mă întorc iarăși spre bar. Mario mă vede, slavă Cerului!

— Domnișoară O'Shea, luați de gustați!

Mario îmi întinde un pahărel cu ceva.

— Telefonul meu e la tine, Mario?

— Gustați! insistă el.

Disperată să mă car de-aici, dau paharul pe gât dintr-o sorbitură și strâng ochii când simt licoarea arzându-mi gâtul.

Rotunjesc gura și strâng pleoapele:

— Uau!

— Bun?

Respir prelung și fierbinte și-i întind paharul.

— Da, e foarte bun.

Ia paharul, îmi face cu ochiul și-mi dă telefonul.

Îmi netezesc rochia, trag adânc aer în piept și mă întorc să dau ochii cu cei doi oameni pe care-mi doresc să nu-i mai văd niciodată.

— Ai uitat ăsta sus.

Ward îmi întinde dosarul, dar nu-i dă drumul când dau să-l trag din mâna lui.

— Mulțumesc.

Mă încrunt spre el, iar el mă fixează sever, mușcându-și buza de jos. Până la urmă îi dă drumul și eu îl îndes în geantă.

— La revedere.

Îi las pe amândoi în bar și mă îndrept spre mașină. Nu poate să alerge după mine cu Sarah acolo, martoră, iar asta îmi ia o piatră de pe inimă.

Intru în mașină și pornesc motorul, ignorând vocea care-mi urlă în creier „*Sigur ai depășit limita admisă a alcoolemiei!*“ Sunt complet iresponsabilă, dar disperarea nu-mi oferă alte opțiuni. Dau cu spatele ca să ies din parcare și-l văd pe Jesse dând buzna pe ușă. Nu poate fi adevărat!

Bag haotic în viteza întâi și pornesc brusc, lăsând în urmă un nor de praf. Când ceața prafului se risipește în urma mea, îl văd în oglinda retrovizoare pe Jesse dând din brațe prin aer ca un nebun.

Gonesc pe aleea mărginită de copaci și simt cum mi se învârt capul — o combinație de băutură și nervi — dar încerc să mă concentrez la drum. Mă uit la bord și constat că merg cu viteză, ca o cretină, și că n-am nici farurile aprinse, nici centura pusă. Sunt varză cu capul.

Văd porțile și iau piciorul de pe accelerator.

— Te rog, te rog, deschide-te, implor eu, oprindu-mă. Deschide-te!

Lovesc furioasă volanul și claxonul urlă, făcându-mă să sar de un metru din scaun. Privirea mi-e atrasă către oglinda retrovizoare de zgomotul unei mașini care se apropie.

— Vai, să-mi fut una! Înjur eu când văd farurile care se apropie.

Se oprește cu derapaj în spatele meu, portiera zboară în lături și Jesse își face apariția. Vine spre mine fără grabă, cu pași mari, dar n-are sens să mă păcălesc singură: omul e furios de scoate flăcări pe nări. Doar fiindcă nu și-a văzut sacii-n căruță? Mă prăbușesc dramatic cu capul și brațele pe volan, simțindu-mă complet înfrântă. Tentativa mea de-a evada fără întrebări și fără explicații a fost pe deplin și definitiv dejucată — deși nu-i datorez lui nicio explicație.

Portiera de lângă mine se deschide larg, iar el mă prinde de braț și mă dă jos cu grijă din mașină, după care-mi scoate cheile din contact.

— Ava.

Mă privește plin de reproș. Îmi vine să zbier la el, dar apucă să zică:

— Ești aproape beată moartă! Jur că dacă pățeau ceva...

Vorbele lui mă fac să tresar și mă cert în gând că am fost așa de nesăbuită. Stau în fața lui, scaldată în dezaprobarea lui și mă simt umilită și demnă de milă. Îmi prinde bărbia cu mâna ca să mă privească de sus. Văd în ochii lui că se pregătește să mă sărute. Nu, mersi. Chiar n-am nevoie de așa ceva. Îmi retrag fața din strânsoarea lui.

— Ești bine? întrebă blând, întinzând iarăși mâna după mine.

Îi dau peste mână.

— Ai să râzi, dar nu, nu sunt. De ce-ai făcut asta?

— Nu e clar?

— Mă vrei.

— Mai mult decât orice pe lume.

— N-am cunoscut în viața mea pe cineva așa de plin de sine. Ai planificat chestia asta? Când m-ai sunat ieri, asta intenționai să faci încă de atunci?

— Da, spune, fără nicio urmă de scuză în ton. Te vreau.

Habar n-am cum să gestionez treaba asta. Mă vrea, așa că m-a luat.

— Vrei să deschizi, te rog, porțile?

Pornesc spre ele, dar sunt tot neclintite când ajung la ele. Mă răsucesc spre el cât pot eu de amenințător:

— Deschide dracului porțile!

— Tu chiar crezi că o să te las să rătăcești de nebună pe câmpuri așa departe de casă?

— Chem un taxi.

— Nici vorbă. Te duc eu.

Mă uit la mașina lui. E un Aston Martin — negru, lucios și superb. Desigur.

— Deschide-n pula mea porțile! urlu la el.

— Ia ai grijă cum pula mea vorbești!

Să am grijă cum vorbesc? Îmi vine să-i trag un pumn, să cad în genunchi și să plâng de nervi. Mă simt ca o tâmpită: umilită și rușinată.

— Nu sunt pregătită să fiu un nume în carnețelul tău de cuceriri, mă răstesc. Încă mai am o fărâmă de respect pentru mine însămi, așa că n-o să fac asta...

— Tu chiar crezi ce spui?

Înfruntarea noastră e întreruptă de mobilul lui, care începe să sune. Îl scoate rapid din buzunar:

— John?

Se întoarce pe călcâie și începe să se plimbe-n sus și-n jos.

— Mda... bine.

Convorbirea e scurtă.

— Te duc acasă.

Întinde mâna spre mine.

— Nu! Te rog, deschide doar porțile, spun pe ton rugător, care e foarte departe de tonul pe care voiam de fapt să-l folosesc.

— Nu, nu te las să umbli singură pe coclauri, Ava. Punct. Vii cu mine.

Ridic brusc capul când o mașină iese de pe drumul principal, îndreptându-se spre proprietate.

— Futu-i! urlă Jesse, smulgându-și telefonul din buzunar și încercând cu cealaltă mână să mă înșface.

Porțile încep să se deschidă și alerg să-mi iau geanta din mașină.

— John, să nu dea dracu' să deschizi porțile! strigă în telefon, după care face o pauză. Atunci, spune-i lui Sarah să nu le deschidă!

De îndată ce porțile se deschid suficient de mult, mă strecor printre ele exact în clipa în care încep să se închidă din nou. Îl văd pe Jesse că aleargă la mașina lui, lovește ceva de pe bord și porțile încep să se deschidă iarăși. Îmi scot telefonul și formez numărul unei companii de taxi, timp în care o iau la pas pe alee. Cineva răspunde la telefon și dau să vorbesc, dar rămân fără aer când mă trezesc înșfăcată de talie.

Țip, iar el mă saltă în aer, mă răsuțește și mă aruncă pe umăr.

— Nu umbli, în pana mea, pe coclauri de una singură, domniță.

Tonul lui autoritar mă face să mă simt mai tânără, sau să mi se pară el mai bătrân... nu sunt prea sigură care.

— Ce-ți pasă ție? îl reped.

Sunt turbată de furie și mă zgâlțâi pe umărul lui în timp ce se întoarce cu pași mari la mașină.

— Nu-mi pasă, dar am, totuși, o conștiință. Nu pleci de-aici decât în mașina mea. Pricepi?

Mă pune în picioare și mă ajută să urc în mașină, după care trânteste portiera și urcă în Mini-ul meu, ca să-l tragă la marginea aleii.

Mă strâmb când îl văd împingând în spate la maximum scaunul șoferului, dar chiar și cu scaunul la cea mai mare distanță de volan, el tot se chinuie să își înghesuie trupul înalt și suplu în el. Arată penibil.

Se întoarce pufnind și se aruncă în mașină, aruncându-mi o uitătură feroce înainte să pornească mașina și să demareze cu motorul urlând.

Drumul spre casă e dureros de silențios și înspăimântător de rapid. Omul e un pericol pe șosea și-mi doresc să pornească măcar radioul, ca să alunge tăcerea stingheră din mașină.

Fără să vreau mă trezesc că admir interiorul mașinii sale. Scaunul mă răsfată ca un culcuș și sunt înconjurată de kilometri de piele neagră, însă tot drumul până acasă mă uit numai pe geam. Simt că ochii lui mă fixează din când în când, dar îl ignor și mă concentrez la sunetul gutural al motorului care înghite drumul ce se așterne înaintea noastră. Ce naiba s-a întâmplat?

Oprește în fața casei lui Kate după ce-l direcționez acolo cu instrucțiuni scurte, tăioase, și cobor din mașină.

— Ava? îl aud strigând după mine, dar trântesc portiera și o iau la fugă pe aleea ce duce spre casă.

Însă încep să înjur în gura mare când îmi dau seama că cheile de la mașina mea sunt la el.

Mă întorc ca s-o iau înapoi pe alee, dar aud urletul motorului îndepărtându-se pe drum.

Mă strâmb dezgustată în sinea mea. A făcut-o special ca să fiu nevoită să-l sun și să-l rog frumos să mi le dea înapoi. O să aștepte mult și bine. Mai bine renunț la mașină. Tropăi furioasă în sus pe alee și bubui în ușă.

— Unde-ți sunt cheile? întreabă Kate când îmi deschide.

Mintea-mi intră în viteză:

— Îmi schimb frânele la mașină. Am uitat să scot cheile de la casă de pe breloc.

Îmi acceptă explicația fără să mai pună întrebări.

— Vezi că e o cheie de rezervă în ghiveciul de la fereastra din

bucătărie.

O ia la fugă înapoi în sus pe scări și eu o urmez. Deschid imediat o sticlă de vin și apoi cotrobăi prin frigider după ceva de mâncare. Nu-mi face nimic cu ochiul. O să mă mulțumesc cu vinul.

— Chiar te rog.

Kate apare înapoi în bucătărie. E deja băgată-n pijamale și abia aștept să fac la fel. Îi torn un pahar de vin și încerc să-mi alung șocul vizibil de pe mutră.

— Ai avut o zi bună? întreb.

Se prăbușește într-unul din fotoliile desperecheate din jurul mesei butucănoase de pin.

— Mi-am petrecut cam toată ziua adunând platouri de tort. Te-ai aștepta ca oamenii să aibă bunul-simț să le returneze.

Ia o gură de vin și oftează de plăcere.

Mă așez și eu la masă.

— Trebuie să începi să le iei garanție pe ele.

— Știu. A! Mâine seară am întâlnire.

— Cu cine? întreb și îmi pun în gând întrebarea dacă ăsta o să treacă de prima întâlnire.

— Un client foarte bunuț. A trecut pe-aici ca să ia un tort pentru nepoata lui care împlinește un an, un tort ornat cu animăluțele colorate din serialul Jungle Junction. Așa-i că-i dulce?

— Foarte dulce, aprob. Cum s-a întâmplat?

— I-am propus eu să ieșim, ridică ea din umeri.

Încep să râd. Încrederea ei în sine e absolut fermecătoare. Cred că deține recordul mondial la prime întâlniri. Singura relație de lungă durată pe care-a avut-o vreodată a fost cu fratele meu, dar nu vorbim despre asta. De când s-au despărțit și Dan s-a mutat în Australia, Kate a avut un șir nesfârșit de întâlniri, și niciuna nu a devenit ceva serios.

— Mă duc să mă schimb și s-o sun pe mama.

Mă ridic și iau cu mine vinul.

— Ne revedem imediat pe canapea.

— Bine.

Am mare nevoie să vorbesc cu mama. Kate e cea mai bună prietenă a mea, dar nimeni nu-ți oferă alinare ca mama ta. Nu că aș putea să-i spun de ce aș nevoie de alinare. Ar fi oripilată.

După ce mă schimb în pantalonii mei largi și o vestă, mă trântesc pe pat și formează numărul mamei. Răspunde după un singur apel.

— Ava?

Are voce stridentă, dar pentru mine e tot liniștitoare.

— Bună, mama.

— Ava? Ava? Joseph, n-o aud. Ce greșesc? Ava?

— Aici sunt, mama. Mă auzi?

— Ava? Joseph, s-a stricat. Nu aud nimic. Ava!

Aud în fundal mormăielile nemulțumite ale tatei, după care îi disting vocea:

— Alo?

— Bună, tată, strig.

— Da' ce urli așa?

— Nu mă auzea.

— Fiindcă proasta ținea căcatul ăla de telefon cu susu-n jos.

O aud pe mama râzând în fundal, apoi o pocnitură venită cu siguranță de la palma pe care i-a plesnit-o tatei peste umăr.

— E la telefon? O auzi? Dă-mi-o-ncoace.

Urmează o mică fojgăială, după care revine la telefon:

— Ava? Ești acolo?

— Da!

De ce n-am sunat, frate, pe fix? A insistat să o sun pe mobil ca să se obișnuiască cu el, dar, frate, m-au trecut sudorile! Are doar patruzeci și șapte de ani și e total atehnică.

— Așa. Mai bine. Acum te aud. Ce faci?

— Bine. Sunt bine, mamă. Tu?

— Da. Totu-i bine. Ia ghici! Avem niște vești interesante.

Nu-mi dă ocazia să ghicesc:

— Vine frate-tău în vizită acasă!

Mă ridic încântată în capul oaselor. Vine Dan acasă? Nu mi-am

mai văzut fratele de șase luni. Duce o viață de vis pe Gold Coast ca instructor de surf. Kate o să-și piardă mințile la auzul veștii ăsteia, și nu de fericire.

— Când? întreb.

— Duminica viitoare. Așa-i că-i minunat?

— Știi cum va ce are-n plan? insist eu.

— Aterizează la Heathrow, vine direct la Cornwall ca să ne vadă pe mine și pe tata și stă o săptămână, apoi o ia înapoi spre Londra. Nu vii și tu cu el? N-ai mai venit acasă de săptămâni întregi.

Brusc, mă simt mizerabil. Nu mi-am mai văzut părinții de aproape două luni.

— Am fost așa de ocupată la muncă, mamă. Am și lansarea proiectului Lusso... e o nebunie. O să fac tot posibilul, bine?

— Știu, draga mea. Ce face Kate? întreabă.

Mama încă o iubește pe Kate. A fost la fel de distrusă ca și mine când Kate și Dan s-au despărțit.

— Kate face minunat.

— Mă bucur. De la Matt ai mai primit vești? întreabă șovăitor.

Știu că speră ca răspunsul să fie un NU răsunător. N-a fost deloc distrusă când eu și Matt ne-am despărțit. Nu era persoana preferată a mamei. Acum, că mă gândesc, Matt nu era persoana preferată a multor oameni.

— Nu, îmi văd de-ale mele, o informez și-i aud suspinul de ușurare.

N-am de gând să-i spun de ce anume mi-am văzut mai exact în ultimul timp.

— Bine. Joseph, răspunde tu la ușă, te rog. Ava, trebuie să plec. A venit Sue să mă ia la yoga.

— Bine, mamă. Te sun săptămâna viitoare.

— Bine. Succes cu lansarea și nu uita să te și distrezi! îmi recomandă ea.

— Pa, mama!

Închid. Dan vine acasă. Asta m-a mai binedispus un pic și mă simt întotdeauna mai bine după ce vorbesc cu mama. Sunt la mare

distanță și mi-e dor de ei de mor, dar mă mai liniștește gândul că au evadat din nebunia Londrei și s-au retras devreme la Newquay după atacul de cord al tatei.

Telefonul începe să-mi sune și mă uit la ecran așteptându-mă să văd numărul mamei — probabil că a uitat să blocheze tastatura și s-a așezat pe telefon — dar nu e ea. E Jesse Ward.

Da' mai lasă-mă!

— Apel respins! pufnesc și arunc telefonul pe pat, apoi ies din dormitor ca să mă alătur lui Kate pe canapea. Când mă îndepărtez pe coridor, îl aud sunând din nou.

Capitolul 5

— 'Neața! îi cânt lui Tom joi dimineată, trecând legănat pe lângă biroul lui.

Ridică ochii spre mine peste ochelarii cu rame groase — o alegere evident dictată de modă și un efort de a fi luat mai în serios. Ar trebui să-i spun să scape de cămașa de un galben-canar și de pantalonii cenușii așa de strâmți că-s practic colanți. Așa și-ar atinge scopul mai degrabă.

— Cineva și-a pus-o, cumva? rânjește el. Bun venit în club! Eu, unul, sunt epuizat!

— Ce curvă ești! fac eu pe dezgustata, aruncându-mi geanta lângă birou. Ceva de raportat? întreb, ca să deviez conversația de la escapadele sexuale ale lui Tom.

— Nu. Mă duc doar până la doamna Baines ca s-o strâng în brațe. Știi că m-a sunat aseară la unșpe ca să mă întrebe dacă îi vin electricienii azi-dimineată. M-a întrerupt fix în toiul...

— Gata! ridic mâinile. Nu vreau să știu.

Mă așez și-mi învârt scaunul cu fața la el.

— Scuze, drăguță. Da' să știi că a fost tare bine!

Îmi face cu ochiul, sare din scaun și mă pupă de la trei metri distanță.

— *Au revoir*, drăguță!

— Pa. A! Unde-i Victoria? strig după el.

— Întâlniri, strigă și el, închizând ușa în urma lui.

Mă întorc spre biroul meu și Sally îmi pune-n față o cafea. O ridic imediat la buze și iau o gură, timp în care ea își face de lucru agitată pe lângă biroul meu.

— A sunat Patrick ca să-ți amintească că nu vine azi la birou, spune.

— Mulțumesc, Sally. Ai avut un weekend plăcut?

Surâde și aprobă din cap cu entuziasm, împingându-și ochelarii pe nas.

— Da, mulțumesc de întrebare. Mi-am terminat goblenul și am spălat toate ferestrele pe dinăuntru și pe dinafară. A fost grozav, spune visătoare, îndepărtându-se grăbită ca să îndosarieze niște facturi.

Spălat de ferestre? Grozav! Fata asta-i tare dulce, dar, Dumnezeu mare, plicticoasă ca tapetul bej.

Petrec câteva ore ștergând e-mailuri ca să-mi mai eliberez Inboxul. Verific dacă s-a terminat curățenia finală de la Lusso și apuc telefonul când începe să vibreze pe birou. Dau ochii peste cap când văd cine e. Țsta pur și simplu nu știe când să renunțe. Ieri m-a bombardat încontinuu cu telefoane — toate respinse — și continuă. Va trebui să vorbesc până la urmă cu el. Are ceva ce-mi trebuie... mașina mea.

La unu plec din birou ca să iau prânzul cu Kate.

— Oare mai sunt pe lume bărbați cât de cât OK? întrebă ea gânditoare, tamponându-și gura cu șervetul. Încep să-mi pierd pofta de viață.

— Ei, hai, că n-a fost chiar așa de rău, nu? întreb.

Întâlnirea ei de aseară a fost un eșec. Când a intrat în casă la nouă jumate mi-am dat seama că n-avea cum să fie de bine.

Își lasă șervetul să cadă în farfuria goală pe care-o dă la o parte din fața ei.

— Ava, când un bărbat scoate calculatorul la sfârșitul mesei ca să calculeze cât trebuie să contribui la nota de plată, de obicei nu e un semn bun.

— Deci, n-o să te mai vezi cu el?

Pufnește:

— Nu! A fost destul de urâtă povestea cu nota de plată, dar când m-a lăsat acasă cu taxiul și a acceptat cele douăzeci de lire pe care i le-am oferit pentru cursă, asta mi-a pus capac.

— Ai fost un chilipir, chicotesc.

— Mda.

Își ia telefonul și începe să tasteze pe ecran, apoi mi-l arată.

— Un sendviș cu șuncă, salată și roșii și două ape — datorezi douăsprezece lire.

Facem amândouă mișto de întâlnirea ratată a lui Kate. Îmi place la nebunie că poate să nu ia chestiile astea prea în tragic. Kate susține că o să se întâmple când o să se întâmple. Aici sunt de acord cu ea.

— Când o să-ți fie gata mașina? întrebă.

Mă opresc rapid din răs. I-am promis că i-o împrumut sâmbătă, ca să-și viziteze bunica în Yorkshire și e deja joi. Trebuie să rezolv chestia asta.

— O să sun mai târziu la service, o asigur.

— Nu mă deranjează să iau duba.

— Nu, e-n regulă. Nu cred că Margo e-n stare să te ducă până acolo.

E o dubiță Volkswagen roz-bombon, veche de douăzeci de ani, care scuipe și bolborosește prin toată Londra, făcând livrări de torturi.

Telefonul meu începe să sune isteric și Kate se apleacă să vadă cine mă sună. Îl înșfac de pe masă cu grabă suspectă, dar e prea târziu. Mă uit neliniștită la ea în timp ce apăs din nou butonul roșu, după care pun telefonul la loc pe masă cât pot eu de relaxat. Dar reacția mea pripită nu îi scapă lui Kate. Puține lucruri îi scapă.

— Jesse, spune ridicând din sprânceană. Oare ce-o vrea?

Nu i-am povestit lui Kate nimic despre evenimentele oribile de marți. Mi-e prea rușine.

— Cine știe? ridic din umeri.

— Au mai fost sms-uri obscene?

Ooo, mai mult decât sms-uri. Kate ar savura maxim drama mea și exact de aceea nu i-am spus nimic. Dacă nu aud cuvintele rostite cu voce tare, atunci aproape că mă pot preface că nu s-a întâmplat... aproape.

— Nu, răspund oftând.

Mă privește întrebător și mă simt analizată sub microscop.

— Meriți să te distrezi un pic, spune gânditoare. După Matt, clar meriți să te distrezi și tu un pic.

— Știu, aprob eu. Trebuie să mă întorc la muncă.

Mă aplec și o pup pe obraz.

— Te iubi.

— Îhî. Și eu. Diseară o să întârzii. Se ține o convenție a cofetarilor la Hilton.

Se ridică și mă concediază cu un gest când încerc să-i dau niște bani pentru prânz:

— E rândul meu.

Ne despărțim în fața barului și Kate se îndreaptă spre atelierul ei, iar eu spre birou.

Când ajung acasă, mă schimb și mă prăbușesc pe canapea, iar când sună telefonul îl iau și văd un număr pe care nu-l recunosc.

— Ava O'Shea, mă prezint.

Niciun răspuns.

— Alo?

— Ești singură?

Vocea mă izbește ca un baros în plex. Să-mi fut una! Mă ridic, apoi mă așez iarăși și mintea începe să-mi fie asediată de imagini cu el pe jumătate dezbrăcat, implorându-mă cu privirea. Uite, exact de-asta i-am evitat apelurile. Influența pe care-o are asupra mea e îngrijorătoare și complet nedorită. Nu-mi pot stăpâni tremuratul.

De ce nu mi-a apărut numele lui pe ecran?

— Nu, mint eu și simt cum pe frunte îmi apar broboane de transpirație.

Îl aud oftând. Tare.

— De ce mă minți?

Sar iarăși în picioare. De unde știe? Traversez salonul în viteză, ceea ce face vinul să se agite periculos de aproape de marginea paharului. Mă uit pe geam la drum, dar nu-i văd mașina. Panicită și cu un nod în gât închid, dar sună din nou imediat. Îmi arunc telefonul pe canapea și-l las să sune până se oprește. Apoi sună iarăși.

— Lasă-mă-n pace!

Mă plimb cu pași mari prin salon, rozându-mi unghiile și dând pe gât dușcă după dușcă de vin. Evenimentele de marți îmi năvălesc iar în minte, dar nu chestiile neplăcute. O, nu... doar alea bune rău! Cum m-a făcut să mă simt, cum era atingerea mâinilor lui pe trupul meu... Tot ce s-a întâmplat înainte să aud vocea stridentă și rece a iubitei lui. Trântesc imediat un capac greu peste gândurile astea și mă încordez când telefonul mă anunță că am primit un SMS. Mă furișez cu precauție spre canapea, ca și cum telefonul ar putea țâșni să mă muște, îl iau și deschid mesajul.

Răspunde la telefon!

Sună din nou în mâna mea, făcându-mă să sar în sus de-un metru, deși era clar că asta urma. E neobosit. Îl las din nou să sune până se satură și-i răspund cu un mesaj cam infantil:

Nu

Mă plimb în sus și-n jos cu telefonul încleștat în pumn, luând câteva înghițituri zdravene de vin. Nu trece mult și vine alt mesaj:

Bine. Intru în casă.

— Ce?! Nu-nu-nu! țip la telefon.

Una e să ignor un telefon, dar să-l resping pe el în carne și oase, când se uită fix la mine, necesită un cu totul alt nivel de rezistență.

Intru disperată în lista de apeluri ca să-l sun eu. Răspunde după primul ton.

— Prea târziu, Ava, rostește tărăgănat.

Mă holbez nesigură la telefon și atunci încep bubuiturile.

Aleg pe palier și mă aplec peste balustradă, în timp ce el continuă să bată cu pumnul în ușă.

— Deschide ușa, Ava!

Bubuie din nou.

Ce dracu' e-n capu' lui? Chiar așa de disperat e?

Bum, bum, bum!

— Ava, nu mă mișc de aici până nu vorbești, te rog, cu mine.

Bum! Bum! Bum!

— Cheile tale-s la mine, Ava. O să descui și-o să intru singur.

Futu-i. E-n stare. Bine, o să-i deschid, o să ascult ce-are de zis și-apoi n-are decât să se care. Oricum trebuie să-mi recuperez mașina. Va trebui doar să stau cât mai departe de el, să țin ochii închiși și să-mi țin respirația ca să nu-i simt mirosul. Nu trebuie să-i permit să-mi spargă zidurile de apărare. Pun paharul pe masa din capul scării și mă uit în oglindă. Părul mi-e strâns în vârful capului, dar măcar nu m-am demachiat încă. Se putea și mai rău. Mă cert în gând fiindcă-mi pasă cum arăt în ochii lui. Păi n-ar fi mai bine să arăt cât mai rău? Trebuie să-i spun să-și vadă de viața lui.

Bum, bum, bum!

Cobor furtunos scările cu pași hotărâți, siguri, și deschid furioasă ușa. Sunt pierdută. Tot subestimez — sau uit — efectul pe care-l are bărbatul ăsta asupra mea. Deja tremur.

E sprijinit cu mâinile de tocul ușii și se uită gâfâind în sus la mine pe sub pleoapele lăsate, de-a dreptul scos din sărite. Părul lui blond e ciufulit, barba i-a crescut la loc, iar cămașa roz-deschis e descheiată la guler și băgată într-o pereche de pantaloni gri. Arată delicios.

Mă sfredelește cu ochii lui verzi:

— De ce ai oprit totul?

Respiră greu.

— Poftim? întreb iritată.

Asta a venit să mă întrebe? Nu-i clar?

Încleștează dinții:

— De ce-ai fugit?

— Pentru că făceam o greșeală, mârâi printre dinții la fel de încleștați ca ai lui.

Enervarea pe care mi-o provoacă obrăznicia lui e mai puternică decât celălalt efect — cel nedorit — pe care-l are asupra mea.

— Nu era o greșeală și știi bine asta, scrâșnește el. Singura greșeală a fost că te-am lăsat să pleci.

N-am nervi pentru asta. Dau să-nchid ușa, dar trânteste o mână

pe partea cealaltă ca să mă împiedice.

— Nici să nu te gândești!

Împinge ușa, învingându-mă fără efort, și pășește în hol, trântind ușa după el.

— De data asta nu mai fugi nicăieri. O să înfrunți realitatea.

Desculță cum sunt, e cu aproape treizeci de centimetri mai înalt ca mine, ceea ce mă face să mă simt mică și slabă, copleșită de prezența lui. Dau înapoi, dar el înaintează spre mine, păstrând distanța dintre noi la minimum.

— Trebuie să pleci. Kate trebuie să ajungă acasă dintr-o clipă-n alta.

Se oprește și se uită urât la mine:

— Nu mai minți, se răstește și-mi dă la o parte mâna cu care-mi aranjez părul, ca să mă opresc din foială. Termină cu rahaturile astea, Ava!

Habar n-am ce să-i spun. Atitudinea defensivă nu funcționează... poate dezinteresul o să aibă efect. E incredibil de nesimțit și e evident că e obișnuit să obțină tot ce vrea.

Mă întorc să o iau în sus pe scări.

— De ce-ai venit? întreb.

Dar înainte să apuc să mă îndepărtez, e în spatele meu, mă înșfacă de încheietură și mă răsuțește cu fața la el. Atingerea asta mă pune imediat în alertă maximă.

— Știi de ce, scuipe el.

Îmi smucesc mâna din încleștarea lui și dau înapoi până ce mă izbesc cu fundul de peretele din spate.

— Fiindcă vrei să auzi cât de tare o să țip?

— Nu!

— Ești categoric cel mai arogant mitocan pe care l-am cunoscut în viața mea. Nu mă interesează să devin una din cuceririle tale sexuale.

— Cuceriri? pufnește, apoi se întoarce și începe să se plimbe fără rost. Pe ce căcat de planetă trăiești, femeie?

Îngheț în loc din cauza șocului, debusolată de acest ton.

Stinghereala îmi dispare văzând cu ochii și iritarea de mai devreme se transformă rapid în furie oarbă:

— Ieși afară!

Se oprește din plimbat și se uită la mine:

— Nu! urlă și-și reîncepe marșul.

Încep să mă gândesc cum să-l dau afară din casă, dar n-o să reușesc niciodată să-l azvârl fizic pe ușă afară și oricum ar fi o greșeală uriașă să-l ating.

— Nu mă interesezi, în pula mea! Ieși afară.

Vocea tremurătoare îmi trădează masca distantă și rece, dar mă țin tare.

— Vezi cum pula mea vorbești!

Cât tupeu!

— Ieși afară!

— Bine, spune simplu, oprindu-se din mărșăluit ca să mă țintuiască cu privirea. Uită-te-n ochii mei și spune-mi că nu vrei să mă mai vezi și plec. N-o să mai trebuiască să mai dai niciodată cu ochii de mine.

Gândul de a nu-l mai vedea niciodată îmi provoacă, efectiv, o durere urâtă în stomac, ceea ce bineînțeles că e ridicol. Pentru mine e, practic, un străin, dar mă face să mă simt... nu prea știu exact ce simt.

Când vede că tac, vine spre mine, iar din doar câțiva pași mari, egali, e drept în fața mea. Abia dacă ne despart doi centimetri.

— Spune-o, gâfâie el.

Nu reușesc să-mi pun gura în funcțiune. Sunt conștientă de respirația mea întretăiată, de bubuitul inimii și de zvâcnirea surdă din vintre și percep acut reacții similare care vin dinspre el. Simt cum îmi bubuie inima sub cămașa roz-deschis. Îmi simt respirația grea, mentolată, pe față. Nu bag mâna-n foc pentru zvâcnire, dar am o bănuială că e și ea prezentă. Tensiunea sexuală dintre trupurile noastre apropiate e de-a dreptul palpabilă.

— Așa-i că nu poți? șoptește.

Nu pot! Încerc. Încerc din răspuțeri, dar nenorocitele de vorbe

refuză să-mi iasă din gură. Am fost catapultată înapoi către întâlnirea noastră anterioară, doar că de data asta nu există niciun risc să fim întrerupți de iubite neplăcute. Nimic nu mă oprește, cu excepția conștiinței mele, doar că, în clipa asta, e înecată de dorință.

Își pune vârful degetului pe umărul meu, iar atingerea lui declanșează în trupul meu un infern, după care își plimbă încet, ușor, degetul în susul gâtului meu, până poposește pe punctul delicat de sub ureche.

Inima mi-o ia razna.

— Bum... bum... bum... suspină el. Îți simt inima, Ava.

Încremenesc și mă împing și mai tare în perete.

— Pleacă, te rog, reușesc cu greu să rostesc.

— Pune-ți mâna pe inima mea, șoptește el, prinzându-mi mâna și așezând-o pe pieptul lui.

Nu era nevoie să facă asta. Văd prin cămașa lui în ce hal îi galopează inima. Nu era nevoie s-o simt ca să știu asta. E la fel de afectat de mine pe cât sunt eu de el.

— De ce încerci să oprești inevitabilul?

Îmi cuprinde ceafa cu degetele și îmi ridică fața ca să-i văd ochii.

Mă pierd imediat în ei. Genele lungi îi flutură ca niște evantaie pe pomeți când se apleacă să-și treacă buzele peste urechea mea. Las să-mi scape un icnet mut.

— Asta e, murmură el, sărutându-mă ușor în josul gâtului. O simți și tu.

Are dreptate. Sunt incapabilă să opresc ce se întâmplă. Creierul mi s-a scos din priză, trupul preia controlul și, pe măsură ce gura lui își croiește drum pe marginea obrazului spre gura mea, mă resemnez cu gândul că sunt pierdută... în el, sunt pierdută. Dar atunci aud soneria unui mobil. Nu e al meu, dar întreruperea e suficientă ca să mă scoată instantaneu din transă. Of, Doamne, probabil că e Sarah.

Ridic mâinile de pe pieptul lui și-l împing cât colo:

— Oprește-te, te rog!

Se trage în spate și-și smulge telefonul din buzunar:

— Băga-mi-aș pula!

Respinge apelul și își întoarce privirea furioasă spre mine:

— Încă n-ai rostit cuvintele.

Mă stupefiază propria mea incapacitate de a rosti câteva cuvinte cât se poate de simple.

— Nu mă interesezi, șoptesc.

Vorbele sunt spuse pe un ton disperat și îl aud și eu.

— Trebuie să încetezi. Orice-ai crede că ai simțit, orice-ai crede că *am* simțit, te-ai înșelat.

Nu o pomenesc pe Sarah, fiindcă ar însemna să recunosc că simt ceva, că ea e singurul motiv pentru care pun capăt acestei întâmplări. Sigur că nu e. Mai e și evidentă diferență de vârstă, faptul că se vede, practic, cu ochiul liber că e un Don Juan și partea cea mai importantă... e infidel.

Izbucnește într-un râs de-a dreptul și pe bune amuzat.

— Orice-aș crede? Ava, nici să nu-ndrăznești să încerci să-mi spui că totul e doar rodul imaginației mele. Ce s-a întâmplat acum două secunde ce-a fost? Tot rodul imaginației mele? Nu mă lua de prost.

— Da' tu de ce mama mă-sii mă iei de proastă?

— Vezi cum vorbești! urlă el.

— Ți-am spus să pleci, spun calmă.

— Iar eu ți-am spus să te uiți în ochii mei și să-mi spui că nu mă vrei.

Mă țintuiește cu privirea în așteptare, de parcă știe că n-o pot spune.

— Nu te vreau, murmur uitându-mă fix în ochii lui verzi și tresărind puțin din cauza durerii fizice pe care mi-o provoacă aceste vorbe.

Trage aer în piept scurt și cu putere, cu o expresie rănită pe chip:

— Nu te cred.

— Ba să mă crezi, pronunț vorbele cât mai clar și asta stoarce din mine și ultimul strop de putere.

Ne uităm fix unul la altul un răstimp cât o veșnicie, dar îmi feresc prima privirea. Nu mai am nimic de spus și-l implor în gând să plece înainte s-o apuc pe calea periculoasă care știu că va urma.

Își trece frustrat mâinile prin păr, trage o înjurătură cruntă și iese ca o furtună. Când se trânteste ușa după el, trag, în sfârșit, aer în plămâni și mă preling pe lângă perete.

Ăsta a fost fără îndoială cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată, ceea ce e ridicol, având în vedere că ar fi trebuit să fie cel mai ușor. Nu am nici cea mai vagă idee de ce sau cum. Figura lui rănită când am negat că-l doream aproape că m-a rupt în două. Îmi venea să țip „Am simțit și eu același lucru!“, dar unde-aș fi ajuns cu asta? Știu exact unde: urcată pe perete, cu Jesse îngropat adânc în mine. Și cu toate că acest gând îmi dă fiori de plăcere, ar fi o greșeală colosală. Și-așa mă simt copleșită de vinovăție din cauza purtării mele deplorabile. Omul e un trișor nenorocit. Arată ca Adonis, dar tot un trișor nenorocit e. Totul la el e un uriaș semnal de alarmă. Și cheile mele-s tot la el, băga-mi-aș.

Capitolul 6

Sunt perfect trează, deși încă nu mi-a sunat alarma. N-am pus geană pe geană toată noaptea. Cu un oftat lung, din rărunchi, trag de mine să mă dau jos din pat și mă duc în baie să fac un duș. Mă așteaptă o zi plină la Lusso, așa că n-are rost s-o mai lălăi.

O să fiu în picioare toată ziua, tropăind prin complex ca să mă asigur că totul e în perfectă ordine, așa că trag pe mine o pereche de jeansi largi, rupți — nu mă-ndur să-i arunc — un tricou alb, uzat și șlapii. Îmi prind părul în vârful capului la nimereală, într-o coafură lejeră, și mă rog la Dumnezeu să stea ca lumea mai târziu, când o să-mi fac un coc pentru evenimentul de diseară. Mă îndoiesc că o să am timp să vin acasă să fac un duș, așa că îmi scot valijoara și o umplu cu tot ce-mi trebuie ca să mă spăl mai târziu, la Lusso. Scot o husă de haine și-mi pun în ea rochia roșie-cireasă scurtă până la genunchi, cambrată și conică, netezind-o cu atenție în speranța că nu se va șifona. La final îmi iau pantofii cu toc din piele-ntoarsă neagră și cerceii din onix negru și mă asigur că am în servieta de lucru tot ce-o să-mi trebuiască. O să fie o plăcere să târăsc toate astea după mine prin metrou, dar fără mașină n-am de ales. Probabil că Kate va merge cu Margo la Yorkshire.

Când cobor, descopăr cu surprindere că cheile mele de la mașină sunt pe covorașul de la intrare. Deci omul și-a băgat mințile-n cap și nu-mi mai ține mașina ostatică. Oare asta-nseamnă că și-a băgat mințile-n cap și în privința curții agresive pe care mi-o face? O fi priceput mesajul? Poate că da, fiindcă de când a ieșit val vârtej aseară de aici, n-am mai primit niciun telefon și niciun SMS. Sunt oare dezamăgită? N-am timp să analizez chestia asta.

— Am plecat! strig către Kate. Mi-a venit mașina.

Scoate capul pe ușa atelierului ei:

— Super. Succes! O să vin și eu mai târziu ca să beau toată

șampania aia scumpă.

— Da, da. Ne vedem acolo.

Alerg pe alee și mă opresc când văd un mobil ieftin făcut zob în mijlocul străzii. Îmi dau seama imediat cum a ajuns acolo. Îl trimit în rigolă cu un șut și alerg la mașină, îmi încarc lucrurile în portbagaj și sar pe scaunul șoferului, ca să constat că mă aflu la o distanță kilometrică de volan.

Îmi trag scaunul în față răsând, până ce ajung cu picioarele la pedale și pornesc motorul. Sar în sus de doi metri când din boxe începe brusc să urle Blur. Oare o fi surzit de bătrânețe? Dau mai încet și dau să scot CD-ul din player, dar ezit o clipă când aud cuvintele. E cântecul „Country House”⁴. Mă lupt cu impulsul de a mă lăsa amuzată de glumița lui și scot CD-ul din player. Nu cred că am întâlnit în viața mea pe cineva atât de îngâmfat. Înlocuiesc CD-ul nedorit cu Chillout Sessions de la Ministry of Sound și mă îndrept spre docurile St. Katharine.

Când opresc în față la Lusso, îmi prezint fața la camera de supraveghere și porțile se deschid imediat, iar eu intru și parchez. Îi văd pe cei de la firma de catering descărcând oale și pahare, iar eu îmi scot servieta din portbagaj și intru în clădire. Am fost aici de-un milion de ori, dar tot sunt complet uluită de extravaganta extremă a construcției.

Intru în foaiere și-l văd pe Clive, unul dintre portari, jucându-se cu noul echipament electronic. Face parte din echipa care va asigura locatarilor servicii de hotel de șase stele, obținând pentru ei orice, de la cumpărături de zi cu zi și bilete la teatru, până la elicoptere de închiriat și rezervări la restaurante. Traversez podeaua de marmură lustruită către imensul pupitru de recepție al lui Clive, pe care remarc zeci de vase negre cu sute de trandafiri roșii așezate cu grijă într-o parte. Măcar pentru astea n-o să trebuiască să alerg după oamenii de la livrări.

— Bună dimineața, Clive, spun când ajung la recepție.

Ridică ochii din unul din ecrane și îi văd clar panica pe chipul prietenos.

— Ava, am citit manualul acesta de patru ori într-o săptămână și tot pierdut în ceață sunt. N-am avut așa ceva când lucram la hotelul Dorchester!

— Ei, nu pot să cred că-i chiar așa de greu, îl calmez pe bătrânel. I-ai întrebat pe cei din echipa de supraveghere?

Își aruncă exasperat ochelarii pe pupitru și se freacă la ochi.

— Da, de trei ori deja. Cre' că mă cred tâmpit.

— Te descurci tu, îl liniștesc. Când încep să se mute noii proprietari?

— Mâine. Ai tot ce-ți trebuie pentru diseară?

— Mai întrebă-mă o dată după-amiază. Revin imediat.

— Bine, drăguță.

Se-ntoarce la manualul cu instrucțiuni și începe să mormăie încetișor cu ochii în el.

Tropăi până la capătul foaierei și tastez codul liftului privat al apartamentului de lux. Când ajung la ultimul etaj, mă apuc să car și să împart vasele și florile între cele cincisprezece etaje ale clădirii. Aranjarea ăstora o să-mi ia ceva timp.

La zece jumătate sunt înapoi în foaier și aranjez ultimele flori pe măsuțele aliniate lângă pereți.

— Flori pentru domnișoara O'Shea.

Ridic capul și văd o fată care se uită în jur prin holul impresionant.

— Poftim?

Arată către clipboardul din mâna ei:

— Am o livrare pentru domnișoara O'Shea.

Dau ochii peste cap. Nu-mi spune că au livrat de două ori o comandă de peste patru sute de trandafiri! ăsta chiar că ar fi un nivel de incompetență nemaîntâlnit!

— Am primit deja florile, spun pe ton obosit, îndreptându-mă spre ea.

Văd duba de afară, dar nu e de la florăria de la care am comandat eu.

— Da? întrebă un pic panicată, frunzărind prin foile din

clipboard.

— Ce-ai adus? întreb.

— Un buchet de cale pentru domnișoara... — se uită iar la clipboard — domnișoara Ava O’Shea.

— Eu sunt Ava O’Shea.

— Super. Așteptați două secunde.

Fuge și revine rapid cu cel mai mare buchet de cale pe care l-am văzut vreodată: flori uluitor de frumoase, albe, pure, înconjurată de mănunchiuri de foliaj de un verde-închis.

— Parcă-i Fort Knox⁵ aici! exclamă ea, întinzându-mi buchetul.

Elegantă discretă.

Stomacul meu face câteva tumbe. Semnez hârtiile fetei cu livrarea și-i iau din mână florile, căutând prin pădurea de frunze cartonașul cu mesaj.

Îmi pare tare rău. Te rog din suflet să mă ierți. X

Mă holbez la cartonaș și-l citesc de mai multe ori. Și-a mai cerut și altă dată scuze pentru purtarea lui deplasată și la ce mi-a ajutat? Încep să mă întreb de unde-a știut că sunt aici, dar apoi îmi aduc aminte că a remarcat Lusso în portofoliul meu. N-ar dura prea mult să afle când se lansează și să se prindă că sunt aici. Asta chiar n-are de gând să se lase păgubaș!

Pun florile pe pupitrul portarului:

— Uite, Clive, ce frumos arată acum imensitatea asta de marmură neagră!

Îmi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarce și se scarpină în cap, cu un aer total depășit de situație. Îl las cu ale lui și continui să verific lucrurile ca să mă asigur că totul e la locul lui, gata de lansare.

Victoria apare la cinci jumătate, imaculată toată, ca de obicei, numai plete blonde, ochi albaștri și exagerat de bibilită.

— Scuze c-am întârziat. Traficul e un coșmar și nu ai unde să parchezi.

Se uită în jur.

— Totul e rezervat pentru invitați. Zi-mi ce e de făcut! Sunt așa de emoționată! cîripește ea, mîngîind pereții apartamentului de lux.

— Am terminat tot. Am să te rog doar să dai și tu o raită peste tot, să te asiguri că nu mi-a scăpat nimic.

O conduc în living.

— Doamne, Ava, arată incredibil!

— Așa-i că-i grozav? N-am avut niciodată la dispoziție un buget așa de mare. Mi-a plăcut la nebunie să cheltuiesc cu generozitate banii altora!

Chicotim amîndouă.

— Ai văzut bucătăria? întreb.

— N-am văzut-o finisată. Trebuie să fie ceva...

— Este. Du-te s-o vezi. Mă duc să mă pregătesc în centrul de relaxare. Am făcut tot ce trebuia în celelalte apartamente, așa că poți să te concentrezi asupra spațiului de aici. Aici o să se desfășoare totul. Ai grijă să fie toate pernele umflate și la locul lor. Dacă nu ești sigură de ceva, notează, bine?

— S-a făcut, confirmă, după care dispare în bucătărie.

O oră mai târziu, după ce-am folosit toate serviciile luxoase puse la dispoziție de centrul de relaxare și înfrumusețare al clădirii, sunt gata. Rochia e perfect călcată și părul stă cum trebuie. Mă plimb puțin prin jur, un pic tristă că sunt pentru ultima dată aici. În curînd o să fie plin de afaceriști și personaje din înalta societate, așa că savurez cât pot ultima mea ocazie de a mă bucura de splendoarea acestui loc. Parcă nici acum nu-mi vine să cred că ceea ce văd e rezultatul muncii mele. Stau în mijlocul acestui spațiu superb și surîd. Ușile duble dau către o terasă în formă de L, pavată cu calcar, cu o platformă din lemn, unde se află șezlonguri și un jacuzzi imens. Apartamentul mai are un birou, sufragerie, o arcadă uriașă ce dă într-o bucătărie ridicol de spațioasă și o scară din onix cu propriul sistem de iluminare, care se înalță spre cele patru dormitoare cu băi adiacente și un dormitor principal imens, și el cu baia lui. Centrul de relaxare, sala de fitness și piscina aflate la

parterul clădirii sunt pentru folosința exclusivă a rezidenților din Lusso, dar apartamentul de lux are propria sală de sport. Locul e absolut incredibil. E clar că oricine l-a cumpărat iubește finețurile vieții și, pentru zece milioane bătute pe muchie, le-a primit.

Mă întorc în bucătărie și o găsesc acolo pe Victoria.

— Gata, spune, aspirând o firimitură răzleață de pe blatul de marmură.

— Păi, hai să bem, rânjesc eu, luând două pahare de șampanie și întinzându-i unul Victoriei.

— În sănătatea ta, Ava. Stilată trup și suflet.

Chicotește ridicând paharul pentru toast și tragem amândouă o dușcă, după care oftăm:

— Vai, ce bună e!

— *Ca'del Bosco, Cuvee Annamaria Clementi, 1993*. Italienească, firește, spun ridicând prețios din sprânceană, ceea ce stârnește iar chicotelile Victoriei.

Aud voci în holul de la intrare, așa că ies din bucătărie și dau peste Tom care se uită în jur, căscând gura pe mutește, ca un pește în acvariu, și Patrick care-l privește zâmbind mândru.

— Ava, ce-i aici e special pe bune, iubire!

Tom aleargă spre mine și mă cuprinde în brațe. Se dă înapoi și mă studiază din cap până-n picioare.

— Splendidă rochie! La fix!

Aș vrea să pot spune același lucru despre Tom, care duce contrastele coloristice la extrem. Mijesc ochii ca să mă pot uita la combinația dintre cămașa lui albastru-aprins și cravata roșie.

— Pune fata jos, Tom, c-o șifonezi, mârâie Patrick împingându-l cu blândețe și aplecându-se să mă pupe pe obraz.

— Sunt tare mândru de tine, florică. Ai făcut o treabă excepțională și, fie vorba între noi — se apleacă să-mi șoptească la ureche — dezvoltatorii mi-au dat de înțeles că te vor și pentru următorul lor proiect din Holland Park.

Îmi face cu ochiul, ceea ce-i adâncește ridurile care-i brăzdează chipul.

— Așa, unde-i șampania?

— Haideți cu mine.

Îi conduc în bucătăria uriașă și aud și mai multe găngureli încântate din partea lui Tom. Adevărul e că locul ăsta chiar este cu totul deosebit.

— Noroc! urez după ce am dat tuturor câte un pahar de șampanie.

— Noroc! ridică toți paharele.

Petrec câteva ore plimbată și prezentată invitaților din înalta societate și explicând de unde m-am inspirat pentru design-ul meu. Ziariști de la reviste de arhitectură și design interior forfotesc peste tot făcând poze și în general băgându-și nasul peste tot și, spre marea mea nemulțumire, mă înghesuie pe o sofa de catifea ca să-mi facă o poză. Patrick mă târăște de la un invitat la altul, declarându-și mândria și spunând oricui are chef să-l asculte că eu și numai eu am pus Rococo Union pe harta designerilor importanți. Mă-nroșesc puternic și sunt nevoită în mod repetat să-i mai potolesc declarațiile.

Sunt ușurată când își face apariția Kate. O duc în bucătărie, îi îndes în mână un pahar de șampanie și iau și eu unul.

— Cam de fițe, nu? spune gânditoare, uitându-se în jur, la bucătăria luxoasă. Prin comparație, casa mea pare o harababură înghesuită.

Râd când o aud pomenind de casa ei plăcută și drăguță, care arată de parcă Cath Kidston⁶ a vomitat, strănutat și tușit pe fiecare metru pătrat al ei.

— Cred că vrei să spui că e impresionant, nu?

— Da, și asta. Dar n-aș putea trăi aici, spune fără nicio urmă de jenă.

Fac o mutră rănită și aștept să dreagă busuiocul, dar aștept mult și bine. În loc de asta se uită peste umărul meu cu un surâs lățit pe toată fața. Mă răsucesc ca să aflu ce i-a captat atenția amuzată.

O, nu!

— Țta-i ca scaiul, nu? remarcă sec Kate.

Habar n-are câtă dreptate are.

Îmbrăcat în costum bleumarin și cămașă bleu, cu o mână în buzunar și cu un dosar în cealaltă, Jesse arată, ca de obicei, ca un zeu, futu-i. E cu agentul imobiliar, dar nu-i acordă deloc atenție. Nu, ochii lui sunt fixați ferm pe mine.

— Băga-mi-aș! Înjur, întorcându-mă spre Kate.

Își ia cu greu ochii de la Jesse și se uită la mine, cu privirea sclipind de încântare.

— Auzi, Ava? spune sorbind o gură de băutură cu buze zâmbitoare. Nu așa se poartă cineva care susține că altcineva o lasă rece.

— Am fost marți la Conac și aproape că m-am culcat cu el, spun eu repede.

— Ce?! se îneacă Kate și ia un șervet ca să șteargă dâra de șampanie care-i picură pe bărbie.

— Și-a cerut scuze pentru mesajul trimis. M-am întors la Conac și l-a pus pe uriaș să mă încuie într-o cameră. Mă aștepta acolo pe jumătate gol.

— Jură! Doamne ferește! Cine-i uriașul?

Grăbită s-o informez pe Kate despre ultimele evenimente, îi ignor întrebarea și scuipe informațiile la foc automat:

— A fost un dezastru. Am fugit când am auzit-o pe iubită-sa strigându-l. Apoi Ward a apărut aseară la noi acasă cu tot felul de pretenții.

— Futu-i! Ce pretenții?

— Nu știu. Omu-i un măgar arogant. M-a întrebat cât de tare aș țipa dacă m-ar fute.

Scuipă iarăși șampanie.

— Poftim?! Futu-i, Ava, vine-ncoace. Vine-ncoace!

Se foiește-n loc, cu ochii sclipind în continuare amuzați.

Încep să-mi planific evadarea, dar creierul meu nu apucă să ordone picioarelor să se miște. Îl simt în spatele meu; și îl miros.

— Mă bucur să te revăd, Kate, tărăgănează el. Ava?

Rămân cu spatele la el, perfect conștientă că dacă mă întorc să-i dau atenție, o să fiu absorbită pe tărâmul acela periculos — un loc

unde mă zbat cu disperare să-mi păstrez rațiunea.

Kate se uită de la unul la altul, așteptând să spunem ceva. Eu sigur n-o să spun nimic.

— Jesse, înclină din cap spre el. Scuză-mă, dar mă duc să-mi pudrez nasul.

Își pune paharul gol pe blat și pleacă, iar eu o blestem în gând să cunoască toate chinurile iadului.

Mă ocolește ca să ajungă în fața mea.

— Arăți superb, murmură.

— Ai zis că n-o să mai trebuiască să te văd vreodată, îl înfrunt, ignorându-i complimentul.

— N-am știut că o să fii aici.

Îl privesc plictisită:

— Mi-ai trimis flori.

— A, da! spune cu un zâmbet jucându-i la colțurile gurii.

N-am timp de jocurile lui.

— Scuză-mă, te rog.

Dau să trec pe lângă el, dar îmi blochează calea.

— Speram să-mi oferi un tur.

— O chem pe Victoria. O să-i facă plăcere să-ți arate clădirea.

— Te-aș prefera pe tine.

— Turul nu vine la pachet cu un futai, îl reped.

Se încruntă:

— Vorbește frumos, te rog.

— Scuze, mormăi indignată. Și când îmi conduci mașina, fă bine și pune scaunul cum l-ai găsit.

I se lățește pe față un zâmbet sincer, ca de băiețel, și sunt și mai furioasă pe mine când inima mi-o ia la galop. Trebuie să fac orice, numai să nu-l las să vadă ce efect are asupra mea.

— Și lasă-mi muzica în pace!

— Iartă-mă.

Ochii îi sclipesc ghiduș. E așa de sexy, fir-ar al naibii!

— Ești bine? Pari cam zdruncinată.

Întinde mâna și-și trece ușor degetul în josul brațului meu gol.

— Te tulbură ceva?

Îmi smucesc brațul de sub atingerea lui:

— Deloc.

Trebuie să schimb subiectul conversației.

— Voiai un tur?

— Mi-ar plăcea la nebunie un tur.

Arată foarte mulțumit de sine.

Furioasă, îl conduc din bucătărie în livingul gigantic.

— Salon, flutur mâna generic către spațiul din jur. Ai văzut bucătăria, îi arunc peste umăr, traversând spațiul deschis spre terasă. Priveliște, spun pe același ton plictisit și-l aud râzând cu veselie în spatele meu.

Îl conduc înapoi prin salon către sala de sport, fără să scot un cuvânt în timp ce traversăm apartamentul de lux. Pe drum, Jesse dă mâna și se salută cu mai mulți oameni, dar nu mă opresc ca să nu-i dau timp să stea la taclale. Merg hotărâtă înainte, în încercarea de a scăpa de sarcina asta cât mai repede posibil. De ce dracu'-i așa de mare căsoiul ăsta?

— Sală de fitness, declar intrând, după care ies brusc când intră și el.

Mă îndrept spre scări și-l aud râzând în urma mea. Urc pe scara de onix iluminată din spate, apoi mă apuc să deschid și să închid uși pe rând, spunându-i ce se află dincolo de ele. Când ajungem la piesa de rezistență, dormitorul principal, flutur din mână spre camera cu dressing și baia de alături. Adevărul e că locul chiar ar merita mai multă pasiune și timp decât am chef eu să-i acord.

— Ești un ghid de-a dreptul profesionist, Ava, mă tachinează, privind una din creațiile mele artistice preferate. Poți să-mi spui și mie numele fotografului?

— Giuseppe Cavalli, îi arunc numele, încrucișându-mi brațele pe piept.

— E bun. Ai avut un motiv anume să alegi tocmai fotograful ăsta?

E evident că încearcă să mă ademenească într-o conversație.

Mă holbez la spatele lui lat, înveșmântat în sacoul de costum; are mâinile băgate relaxat în buzunare și picioarele suple depărtate. Ochii mei savurează peisajul, dar creierul mi-e zdrențe. Oftez și iau hotărârea — bună sau nu — să-i fac hatârul. Giuseppe Cavalli merită cu desăvârșire timpul și entuziasmul meu. Las brațele să-mi cadă și mă duc lângă el în fața fotografiei.

— Era cunoscut drept maestrul luminii, spun, iar el mă privește cu sincer interes. Nu credea că subiectul are vreo importanță. Nu conta ce fotografia. Pentru el, subiectul era lumina. Se concentra pe controlarea ei. Vezi? arăt eu către reflexiile din apă. Bărcile cu vâsle, frumoase cum sunt, sunt doar niște bărci, dar vezi cum manipulează lumina? Nu i-a păsat de bărci. I-a păsat de lumina care înconjoară bărcile. Face obiectele neînșuflețite interesante, te face să te uiți la fotografie într-o... da, într-o lumină diferită, presupun.

Aplec capul într-o parte și studiez fotografia. Nu mă satur de ea. Așa, simplă cum pare, cu cât o privești mai mult, cu atât mai profund o înțelegi.

După câteva clipe de tăcere, îmi smulg privirea de la tablou și descopăr că Jesse mă privește lung.

Ochii ni se întâlnesc și își mușcă buza de jos. Știu că n-o să fiu în stare să spun iarăși nu dacă insistă din nou. Sunt sleită de orice urmă de voință, fiindcă mi-am consumat toate rezervele aseară. Nu m-am simțit niciodată așa de dorită ca atunci când sunt cu el.

— Te rog, nu, spun cu voce abia auzită.

— Nu, ce?

— Știi ce. Ai spus că n-o să mai trebuiască să te văd niciodată.

— Am mințit, spune fără nicio urmă de rușine. Nu pot să stau fără tine, așa că o să trebuiască să mă vezi iar... și iar... și iar.

Sfârșește ultima parte a declarației lui lent și clar, ca să nu lase loc niciunei urme de neclaritate.

Inspir zgomotos și mă trag instinctiv de lângă el.

— Faptul că te opui în mod constant nu mă face decât să fiu și mai hotărât să dovedesc că mă vrei și tu.

Începe să mă urmărească încet, pășind înainte lent, precaut,

păstrând în tot acest timp privirea înfaptă adânc în ochii mei.

— Fac din asta obiectivul misiunii mele. O să fac *orice*.

Mă opresc când simt patul în spatele genunchilor. Încă doi pași și o să fie peste mine, iar gândul atingerii iminente e suficient ca să mă smulgă din transa în care m-a băgat.

— Stop! ridic mâna în față oprindu-l în loc. Nici măcar nu mă cunoști, izbucnesc, încercând disperată să-l fac să vadă cât de dementă e chestia asta.

— Știu că ești imposibil de frumoasă, spune pornind iarăși spre mine. Știu ce simt și știu că și tu simți la fel.

De-acum suntem trup lângă trup, iar inima-mi bubuie în gât.

— Așa că spune-mi, Ava, ce-mi scapă?

Încerc să-mi controlez respirațiile grăbite, dar cu pieptul săltând și cu trupul tremurând ca frunza-n vânt, e cam greu. Las să-mi cadă capul, rușinată de lacrimile care încep să-mi umple ochii. De ce plâng? Îi face plăcere să mă vadă-n lacrimi? E absolut oribil. E așa de disperat să mi-o pună, încât mă hăituește, pur și simplu, și plâng fiindcă sunt așa de slabă. Mă face să fiu slabă și nu are niciun drept să facă asta.

Îi simt mâna alunecându-mi sub bărbie și căldura ei ar fi binevenită dacă nu l-aș considera așa de ticălos în clipa asta. Îmi ridică delicat bărbia și când ochii ni se întâlnesc tresare la vederea lacrimilor mele.

— Iartă-mă, șoptește blând, făcându-și mâna căuș ca să-mi cuprindă obrazul și să îndepărteze încet cu degetul mare lacrimile care mi se rostogolesc pe față.

Expresia de pe chipul lui e de chin curat. Bun. Așa și trebuie.

Îmi regăsesc vocea:

— Ai spus c-o să mă lași în pace.

Îl privesc întrebător, iar el continuă să-și treacă degetul peste fața mea. De ce mă vânează în halul ăsta? E clar că e nefericit în relația actuală, dar asta nu-nseamnă că e corect ce face.

— Îmi pare rău, am mințit. Nu pot să stau departe de tine, Ava.

— Ai mai spus că-ți pare rău, și totuși, uită-te iarăși aici! Să

înțeleg că mâine primesc flori? spun fără să-mi ascund sarcasmul.

Degetul i se oprește și-și înclină capul în jos. Acum el e rușinat. Dar apoi ridică capul, ochii ni se întâlnesc și privirea îi cade spre buzele mele. Of, Doamne, n-o să fiu în stare în veci să opresc ce se întâmplă. Buzele i se întredeschid și încep să coboare încet spre ale mele. Îmi țin respirația și când buzele noastre se ating aproape imperceptibil în treacăt, trupul meu cedează. Îl prind de haină, iar el mârâie aprobator și-și pune mâinile pe talia mea, ca să-mi tragă trupul mai aproape de al lui. Buzele noastre sunt cât pe ce să se atingă, răsuflările ni se împletesc și amândoi tremurăm incontrollabil.

— Te-ai mai simțit vreodată așa? șoptește, trecându-și gura peste obrazul meu, spre ureche.

— Niciodată, răspund sincer.

Respirația mea superficială, întretăiată, e de nerecunoscut.

Îmi apucă lobul urechii între dinți și trage cu blândețe, lăsând carnea să-i alunece printre dinți.

— Acum ești pregătită să nu te mai opui atracției? șoptește, apoi marchează conturul urechii mele cu vârful limbii, coborând încet și trecându-și buzele ușor peste pielea sensibilă de sub urechea mea.

Respirația lui fierbinte trimite prin mine un imens val fierbinte, care se sparge între coapse. Nu mai pot să lupt.

— O, Doamne, gâfâi, iar buzele lui se întorc la ale mele ca să le reducă la tăcere.

Le cotropește blând și eu accept, lăsând limbile noastre să se răsucescă și să se împletească într-un ritm constant, fără grabă. E prea bine. Tot trupul mi-e în flăcări.

Geme și-mi eliberează gura.

— Țsta a fost un da?

Mă fixează cu ochii lui verzi.

— Da.

Aprobă din cap aproape imperceptibil și-mi sărută nasul, obrazul, fruntea și apoi se întoarce la gură.

— Trebuie să te am cu totul, Ava, spune că pot să te am cu totul.

Cu totul? La ce se referă? La mintea mea? La suflet? Dar nu asta vrea să spună, nu? Nu, mă vrea cu tot trupul meu și, în clipa asta, conștiința m-a lăsat baltă. Trebuie să scap de obsesia față de bărbatul ăsta. Și *el* trebuie să scape de obsesia față de *mine*.

— Ia-mă, spun calmă, cu buzele lipite de ale lui.

Geamătul care-i scapă printre buze la auzul vorbelor mele nu face decât să-mi întetească dorința. Cu buzele apăsată ferm pe ale mele, își înfășoară un braț în jurul taliei mele și duce cealaltă mână la ceafa mea, pe care-o cuprinde cu degete răsfirate. Mă ia pe sus, sărutul lui devine și mai profund și traversează camera până mă pune cu spatele la zid. Limbile noastre dansează sălbatic împreună, mâinile mele coboară pe spatele lui. Dar vreau să fiu și mai aproape, așa că-l înșfac de reverele hainei și încep să i-o trag de pe umeri. El rămâne cu gura lipită de a mea, dar face un pas înapoi cât să scape de haină. O arunc pe podea, îl prind de cămașă și-l smucesc spre mine, toate vechile procese de conștiință fiind date de mult uitării. Trebuie să-l am.

Trupurile noastre se izbesc unul de altul și mă împinge în sus pe perete, devorându-mi gura.

— Vai, să-mi bag pula, Ava, gâfâie printre respirații sugrumate. Mă scoți din minți.

Își rotește șoldurile, împingându-se cu erecția în mine, smulgându-mi de pe buze un mic țipăt; îmi încleștez mâinile în părul lui și scot un geamăt în semn de invitație.

De-acum am depășit momentul când ne puteam opri. Trupul mi-a intrat pe pilot automat, iar butonul de oprire s-a rătăcit undeva în tărâmul dorinței carnale. Simt că palmele lui poposesc pe partea din față a coapselor mele, iar în secunda următoare rochia mi-e făcută ghem în pumnii lui. Cu o smucitură scurtă mi-o ridică peste talie. Șoldurile i se rotesc din nou, făcându-mă să scâncesc. Vreau mai mult. Nu știu cum de am rezistat atâta. Mă mușcă de buza de jos și-i dă drumul, apoi se îndepărtează puțin ca să mă privească în ochi în timp ce se mai freacă o dată ferm de miezul meu. Capul îmi cade pe spate cu un geamăt adânc, oferindu-i acces total la gâtul

meu, lucru de care profită din plin lingând, sugând și pipăindu-mi scobitura gâtului cu limba. Îmi vine să plâng de plăcere, dar deodată aud voci în partea cealaltă a ușii camerei și realitatea se prăbușește peste mine. Ce naiba fac? Sunt în dormitorul principal al apartamentului de lux, cu rochia adunată-n brâu și cu Jesse lipit de mine. Jos mișună sute de oameni. În orice clipă poate să intre cineva. În orice clipă o să intre cineva!

— Jesse, găfâi încercând să-i atrag atenția. Jesse, vin oameni; trebuie să te oprești.

Mă zvârcolesc puțin, iar erecția lui mă lovește exact unde trebuie și mă dau cu capul de perete, încercând să opresc plăcerea pe care mi-o provoacă această atingere.

Geme lung și gros:

— Nu te las să pleci, nu acum.

— Trebuie să ne oprim.

— Nu, mârâie.

Dumnezeule mare, oricine poate intra pe ușă.

— O să continuăm mai târziu, încerc eu să-l calmez.

Trebuie să-l dau jos de pe mine.

— Asta-ți dă prea mult timp ca să te răzgândești, spune el, ciugulindu-mi gâtul.

— N-o să mă răzgândesc.

Îl apuc tare de obraz și-i trag fața spre a mea până când ajungem nas în nas. Îl privesc direct în ochii lui verzi:

— N-o să mă răzgândesc.

Îmi studiază ochii în căutarea confirmării de care are nevoie, dar sunt cum nu se poate mai hotărâtă. Vreau asta. Da, poate că o să am timp să evaluez situația, dar în acest moment sunt sigură că o să merg până la capăt cu chestia asta. E pur și simplu prea mare tentația ca să-i rezist și Dumnezeu mi-e martor că am încercat.

Mă sărută apăsând pe buze și se îndepărtează.

— Scuze, dar nu pot să risc.

Mă ia în brațe și se îndreaptă cu pași mari spre baie.

— Ce?! O să vrea să vadă și baia!

Sper că glumește.

— Încui ușa. Fără țipete.

Se uită la mine cu un mic rânjet.

Sunt șocată, dar mă apucă râsul:

— Nu ți-e un pic rușine?

— Nu. Mă doare pula de vinerea trecută, te am, în sfârșit, în brațe și ți-a venit mintea la cap. Nici eu, nici tu nu ne ducem nicăieri.

⁴ „Casa de la țară“; primul vers se traduce prin „Locuiește într-o casă, într-o casă uriașă, la țară“ (*N.t.*)

⁵ Fort Knox e locul unde se păstrează rezerva de aur a Statelor Unite (*N.t.*)

⁶ Catherine Isabel Audrey „Cath“ Kidston e un designer de modă britanic care vinde decorațiuni și alte accesorii pentru casă online și prin poștă. E cunoscută în special pentru imprimeurile ei florale romantice (*N.t.*)

Capitolul 7

Închide ușa cu piciorul după el și mă așază între chiuvete, pe masa de toaletă din marmură, după care se întoarce să încuie ușa. Rochia mea e în continuare făcută armonică în jurul taliei și am picioarele și chiloții cu totul descoperite.

Mă uit în jur, în încăperea spațioasă atât de familiară, și ochii îmi rămân pe cada gigantică din marmură crem care domină spațiul din mijlocul camerei. Zâmbesc când îmi amintesc ce bătaie de cap a fost să fac rost de o macara care s-o ridice și s-o bage pe fereastră. A fost un coșmar, dar arată spectaculos. Dușul dublu de pe peretele din spate, fără paravan sau cadă, e montat pe sticlă colorată din tavan până-n podea și pavat cu lespezi din calcar, iar masa de toaletă pe care stau e făcută din marmură italiană crem, cu două chiuvete încorporate cu robinete late, din care apa curge ca o cascadă. O oglindă groasă, cu incrustații complexe și ramă aurie, se întinde pe toată lățimea mesei de toaletă și la fereastră e așezat, în diagonală, un șezlong. E cu adevărat întruchiparea luxului.

Aud zăvorul închizându-se și sunetul mă scoate din starea de admirație provocată de propria mea creație și-mi atrage privirea spre ușă, de unde Jesse mă urmărește cu atenție. Se îndreaptă agale spre mine și începe să-și descheie încet cămașa. Gândul la ce urmează îmi face stomacul ghem și îmi strâng picioarele, lipindu-le cât pot de tare. Bărbatul ăsta e absolut splendid.

După ce descheie ultimul nasture, stă în fața mea cu cămașa atârânănd descheiată și nu mă pot abține să nu întind mâna și să-mi trec degetul în josul pieptului lui tare și bronzat. Se uită în jos urmărindu-mă, își așază mâinile pe marmură, lângă șoldurile mele și-și face loc între coapsele mele. Când se uită iar în sus la mine, buzele i se ridică la colțuri și ochii îi sclipesc, micile cute de la colțuri împlânzind un pic asprimea lor obișnuită.

— Acum nu mai scapi, mă tachinează.

— Nici nu vreau.

— Bun, zice cu buzele lui frumoase, atrăgându-mi atenția asupra lor.

Îmi trec degetul înapoi în sus pe pieptul lui, trec de gât și poposesc cu degetul pe buza de jos. Deschide gura și-mi mușcă degetul în joacă. Zâmbesc și-mi continui drumul în sus, trecându-mi mâna prin părul lui.

— Îmi place rochia ta, spune coborând ochii.

Îi urmăresc privirea până la materialul mototolit în jurul taliei.

— Mulțumesc.

— E cam incomodă, spune trăgând de ea.

— Așa e, aprob.

Așteptarea mă ucide. *Sfâșie rochia de pe mine!*

— S-o scoatem? ridică o sprânceană spre mine și colțurile gurii îi zvâcnesc ghiduș.

Zâmbesc.

— Dacă vrei.

— Sau poate-o lăsăm pe tine? zâmbește larg ridicând mâinile de pe mine.

Mă topesc toată pe masa de toaletă.

Mâinile lui revin rapid pe mine și alunecă spre spatele meu:

— Dar, pe de altă parte, știu precis, din proprie experiență, ce se află sub rochia asta minunată.

Întinde o mână-n sus și apucă fermoarul continuând să-mi șoptească în ureche:

— Și e cu mult mai frumos decât rochia, murmură trăgând fermoarul în jos încet, ațâțător.

Gâfâi din greu, cu disperare.

— Cred că mai bine scăpăm de ea.

Mă ridică de pe blatul de marmură și mă așază în picioare, apoi îmi trage rochia de pe corp și o lasă să cadă pe podea. O dă deoparte cu un șut fără să-și ia ochii de pe mine.

Mă încrunt la el:

— Îmi place rochia aia.

Mă doare-n cur de rochie. Din partea mea, putea s-o facă bucăți și să spele geamurile cu ea.

— Îți cumpăr alta, ridică el din umeri, așezându-mă la loc pe masă și reocupându-și locul între coapsele mele.

Își apasă trupul de al meu, mă prinde de fund și mă trage spre el astfel încât suntem contopiți perfect. Își rotește și unduiește șoldurile privindu-mă fix.

Pulsația din vintrele mele e aproape dureroasă și risc la modul cel mai serios să mă pierd cu totul dacă mai continuă doar cu mișcările astea. Îmi vine să-i spun să se grăbească, fiindcă reușesc cu mari eforturi să-mi păstrez controlul.

Ridică mâna și-mi desface sutienul, trage bretelele în jos pe brațele mele și-l azvârle peste umăr. Mă las pe spate, sprijinită în brațe, împingându-mi sânii către el, iar el, cu ochii fixați în ai mei, pune mâna sub gâtul meu.

— Simt cum îți bubuie inima, spune liniștit.

Coboară cu mâna printre sânii mei până la abdomen continuând să mă privească, senzual și delicios de mori.

— Ești dată-n mă-sa de frumoasă, domniță, spune frecându-se tare de mine. Cred c-am să te păstrez.

Îmi arcuiesc spatele împingându-mi pieptul în față și el zâmbește, apoi își coboară gura și-mi apucă sfârcul cu totul, sugându-l cu forță. Când ridică mâna să-mi maseze celălalt sân scot un geamăt și-mi las capul să cadă pe spate, sprijinit de oglindă. Doamne, Dumnezeule mare! Omul e un geniu. Erectia lui e tare ca fierul și mă apasă între coapse, făcându-mă să-mi unduiesc șoldurile ca să eliberez pulsația cu un geamăt lung, tânguitor. Nu știu ce să mă fac. Vreau să savurez plăcerea, fiindcă e așa de bine, dar sunt copleșită de nevoia de a-l avea, fiindcă presiunea din vintrele mele e aproape pe punctul de a exploda. De parcă mi-a citit gândurile, își plimbă mâna în susul coapsei mele până la marginea chiloților și un deget trece bariera, ca să se frece ușor de vârful clitorisului meu.

— Futu-i! strig și mă salt în sus ca să-l înșfac de umeri, înfigându-

mi unghiile în mușchii lui tensionați.

— Ai grijă cum vorbești, domniță, spune el la mișto, apoi îmi zdrobește buzele cu ale lui și înfinge două degete adânc în mine.

Mușchii mei îl apucă, iar el mă străpunge repetat cu degetele. Aș putea să mor, de-a dreptul, de plăcere. Simt crescendoul rapid al unui orgasm iminent și știu că explozia o să mă sfâșie-n bucăți. Ținându-mă de umerii lui ca de-un colac de salvare, gem în gura lui în timp ce el își continuă asaltul asupra mea.

Oohh, uite că vine.

— Dă-ți drumul, ordonă el, apăsându-mă și mai tare pe clitoris.

Mă dezintegrez într-o explozie de stele, eliberându-i gura și aruncându-mi capul pe spate într-o frenezie totală. Țip și el îmi apucă capul și-l smucește-n față ca să-mi astupe gura, reușind să acopere ultimele țipete. Sunt praf. Gâfâi, tremur și mă prăbușesc ca o păpușă de cârpă peste el, complet dezinhibată și deloc rușinată de efectul pe care-l are asupra mea. Delirez de plăcere.

Sărutul lui devine mai blând și străpungerile degetelor încetinesc, aducându-mă treptat la realitate în timp ce el presară sărutări tandre pe toată fața mea fierbinte și jilavă. E prea bine, prea, prea bine.

Simt cum îmi dă la o parte de pe față o șuviță rătăcită de păr și deschid ochii ca să-i întâlnesc privirea întunecată și satisfăcută. Mă sărută moale pe buze și suspin. Parcă toată tensiunea acumulată într-o viață întreagă a fost eliberată într-o clipă. Sunt relaxată și satisfăcută.

— Te simți mai bine? întrebă, scoțându-și degetele din mine.

— Mmmmm, fredonez, prea secată de energie ca să vorbesc.

Își lasă degetele pe buza mea de jos și se apleacă deasupra mea, studiindu-mă atent în timp ce își trece limba pe gura mea ca să lingă rămășițele orgasmului meu. Ochii lui parcă trec prin mine când ne uităm unul la altul tăcuți, iar mâinile mele se întind instinctiv să-i cuprindă fața și să-i mângâie pielea proaspăt rasă. Bărbatul ăsta e frumos, intens și pasional. Și s-ar putea să-mi frângă inima.

Cu un surâs mic se întoarce să-mi sărute palma, apoi revine cu

ochii într-ai mei. Of, Doamne, am dat de belea.

Suntem smulși amândoi cu cruzime din intensitatea momentului când cineva încearcă de mai multe ori clanța ușii de la baie de pe partea cealaltă. Icnesc și Jesse își trânteste palma peste gura mea, privindu-mă amuzat. I se pare amuzantă situația asta?!

— N-aud nimic, spune o voce necunoscută în timp ce clanța continuă să zdrăngăne.

Holbez ochii, îngrozită.

Își ia mâna și-o înlocuiește cu buzele.

— Șșșșșșșșșșș, mormăie cu gura pe gura mea.

— Doamne, mă simt ca o pițipoancă, mă jelesc, părăsindu-i gura ca să-mi las capul să cadă pe umărul lui.

Cum o să ies de aici fără să-mi ardă fața de rușine și fără să arăt vinovată ca dracu’?

— Nu ești o pițipoancă. Mai spune tu tâmpenii de-astea și-o să ți-o iei de n-o să ai unde te ascunde prin toată baia mea minunată.

Salt capul de pe umărul lui și-l privesc buimacă:

— Baia ta?

— Da, baia mea, rânjește mândru. Bine-ar fi dacă n-ar mai da voie străinilor să mișune prin casa mea.

— Aici locuiești?

Sunt nedumerită. N-are cum să locuiască aici. Nimeni nu locuiește aici.

— Mă rog, o să locuiesc de mâine. Ia zi, merită toate căcaturile astea italiene prețul scandalos de mare pe care l-au cerut pentru locul ăsta? mă privește întrebător.

— Căcaturi italiene? bolborosesc jignită de moarte.

Începe să râdă și îmi vine să-i dau o palmă.

— Nu trebuia să cumperi casa dacă nu-ți plac *căcaturile* din ea, îi arunc total scandalizată.

— Pot să arunc căcaturile, glumește.

Sprâncenele-mi saltă în sus într-o expresie gen nu-pot-să-cred-că-ai-spus-asta. Mi-a luat luni de zile ca să găsesc *căcaturile* astea italiene, iar porcul ăsta nerecunoscător o să le arunce, pur și

simplu? În viața mea nu m-am simțit mai insultată sau furioasă. Încerc să-mi smulg mâinile de sub ale lui, dar își întetește strânsoarea. Mă uit urât la el.

— Ho, domniță, calmează-te! N-aș *arunca* nimic din apartamentul ăsta.

Mă sărută apăsător.

— În apartamentul ăsta ești și tu.

Îmi ia din nou gura cu lăcomie, posesiv.

N-am de gând să dau prea mare importanță declarației ăleia. Libidoului meu tocmai i s-au aprins toate beculețele și mă supun bucuroasă. Îl atac la fel de agresiv, împingându-mi limba în gura lui, înfășurându-l pe-a lui, iar el îmi dă drumul la mâini, care-mi zboară impulsiv către umerii încordați, musculoși, care-mi plac așa de mult.

Își înfășoară brațul pe mijlocul meu, îmi eliberează gura, mă ridică de pe masă și mă ține în aer în timp ce cu cealaltă mână îmi trage chiloții jos, pe picioare. Mă pune la loc și-mi scoate pantofii, lăsându-i să se rostogolească cu zgomot pe gresia podelei. N-am răbdare, așa că îi dau jos cămașa de pe umeri, dezvelindu-i pieptul gol în toată splendoarea lui. E perfect sculptat. Îmi vine să ling fiecare centimetru din el.

Cobor privirea și dau puțin înapoi când văd o cicatrice urâtă care-i traversează abdomenul și se curbează pe șoldul stâng. N-am observat-o înainte. Lumina de la Conac era scăzută, dar asta-i ditamai cicatricea. E estompată puțin, dar e al naibii de mare. De unde-o are? Decid să nu întreb. Ar putea fi o chestiune delicată și n-am chef să strice ceva momentul ăsta. Aș putea să stau să mă holbez la el o veșnicie. Chiar și cu cicatricea aia sinistră, tot frumos e.

Îi mototolesc cămașa în mâini și-o arunc peste rochia mea, iar el ridică din sprâncene.

— Îți cumpăr alta, ridic eu din umeri.

Se apleacă în față zâmbind, sprijinit de blatul de marmură, și-mi devorează buzele cu mare grijă, cu un aer gânditor. Mă întind spre pantalonii lui și mă apuc să-i desfac cureaua, după care o scot din

găici dintr-o singură smucitură puternică, iar pocnitura ca de bici care-mi însoțește mișcarea umple aerul din jurul nostru.

Se trage înapoi cu o sprânceană ridicată:

— O să mă biciuiești?

— Nu, răspund pe ton nesigur, aruncând cureaua pe jos.

Îmi strecor mâna între șoldurile lui înguste și talia pantalonilor și-l trag cu o smucitură înspre mine, până ajungem nas în nas.

— Dar sigur, dacă tu vrei...

Eu am zis asta?

— O să țin minte, spune cu o umbră de surâs.

Cu ochii înfiți ferm într-ai lui, îi desfac nasturele de la pantaloni și-mi trec dosul degetelor peste erecția zdravănă, făcându-l să tresară. Își strânge pleoapele, iar eu îi deschid încet prohabul, îmi strecor palma deschisă în boxeri și-mi trec degetele prin masa de păr blond-închis. Se cutremură și ridică privirea-n tavan, iar mușchii de pe piept i se unduiesc și se încordează. Nu rezist să nu mă aplec în față și să-l șfichiuiesc cu limba în centrul pieptului.

— Ava, ar fi bine să știi că o dată ce te am, ești a mea.

Sunt prea îmbătată de dorință ca să-i bag în seamă spusele.

— Îhm, mormăi cu gura pe pielea lui, dând ocol sfârcurilor lui cu limba și retrăgându-mi mâna din boxeri.

Apuc elasticul și-i cobor încet peste șoldurile lui înguste, suple, până ce pula-i țâșnește afară, eliberată.

Dumnezeule mare, e imensă! Icnetul care-mi scapă fără voia mea îmi dă de gol șocul; îi arunc o privire scurtă și văd un zâmbet ivindu-i-se pe buze. E dovada clară și jenantă că nu i-a scăpat reacția mea.

Face un pas înapoi și-și scoate pantofii și șosetele, apoi pantalonii și boxerii. Sunt atrasă imediat de coapsele lui suple și puternice și, regăsindu-mi o parte din încrederea în mine spulberată o clipă mai devreme, mă întind încet și, cu degetul mare, încep să desenez cercuri pe vârful penisului, uitându-mă cum îmi urmărește mâna care-l explorează. Când îmi înfășor nesigură mâna în jurul bazei lui, văd cum atingerea îl chinuie.

— Futu-i, Ava! icnește și-și pune mâinile pe șoldurile mele.

Tresar tare și el zâmbește:

— Te gâdili?

— Numai acolo, spun cu respirația tăiată.

Ah, cum mă face să-mi pierd mințile!

— O să țin minte, spune acoperindu-mi buzele, pe care începe să le frământa grăbit în timp ce eu încep să îi frec erecția cu mișcări încete și egale, mărand ritmul când simt că gura lui devine tot mai insistentă peste a mea.

Mâna lui dispare între picioarele mele și, cu o singură atingere fugară a degetului lui mare peste clitorisul meu pulsând, sunt catapultată brusc în al nouălea cer din Raiul lui Jesse. Icnesc în gura lui. Mă mușcă de buză.

— Ești gata? întrebă tensionat, iar eu aprob din cap, fiindcă toate cuvintele m-au părăsit.

Își smulge mâna din miezul coapselor mele, îmi dă mâna deoparte de pe erecția lui zvâcnitoare și cu o singură mișcare calculată, își mută mâinile pe fundul meu, mă ridică și mă pătrunde.

Scot un strigăt.

— Bine? găfâie. Ești bine?

— Două secunde. Am nevoie de câteva secunde.

Îmi înfășor picioarele în jurul lui, iar amestecul de plăcere și durere mă face să țip tare. Știu că nici măcar nu e intrat cu totul. Isuse, omul ăsta e enorm.

Mă răsuțește și mă azvârle cu spatele de perete, iar răceala faianței e de-a dreptul binevenită în timp ce încerc să-mi adaptez trupul la imensitatea lui Jesse. Își sprijină fruntea de a mea și mâinile-mi alunecă pe spatele lui scaldat în sudoare, în timp ce el rămâne nemișcat câteva momente, ca să-mi dea timp să mă obișnuiesc.

Gâfâind, se retrage încet din mine și reintră cu o împingere atentă, fermă. De data asta intră mai adânc, iar felul în care mă umple mă face să amețesc.

— Suporți mai mult? întrebă grăbit.

Mai mult? Cât mai e, frate? *Pot, pot, pot.* Repet mantra la nesfârșit cât mă adaptez mărimii lui, trag adânc aer în piept să mă calmez și când știu că sunt stăpână pe situație, îl sărut încet, arcuindu-mi spatele și presându-mi sânii de pieptul lui.

— Ava, spune-mi că ești pregătită, suspină el.

— Sunt pregătită.

În viața mea n-am fost mai pregătită pentru ceva. La îndemnul meu, se extrage și se împinge iarăși în mine cu și mai multă forță. Otez și-mi ridic șoldurile a acceptare, iar el mârâie apreciativ și își repetă iar și iar izbiturile rapide.

— Acum ești a mea, Ava, șoptește el în timp ce mă străpunge adânc, delicios.

Capul îmi cade-n față și se sprijină de al lui.

— Ești toată a mea.

Cu o mișcare iute, se retrage și apoi mă penetrează în întregime.

Țip.

Sunt plină până la refuz și-mi place la nebunie fiecare mișcare. Îmi încleștez mâinile pe umerii lui și el își întetește străpungerile, izbindu-se în mine și lovindu-mi ventrele de fiecare dată. Urlu de plăcere și el îmi găsește gura și mi-o pătrunde cu limba într-o disperată marcarea a teritoriului, timp în care trupurile noastre ude de transpirație se izbesc și alunecă unul pe altul. Sunt pe cale să mă despici într-o mie de bucăți. Vai, să-nnebunesc! N-am mai juisat niciodată în timpul penetrației!

— Îți dai drumul? găfâie pe gura mea.

— Da! zbier înfigându-mi dinții în buza lui de jos.

Geme. E animalic, dar e pe cale să-mi explodeze capul!

— Așteaptă-mă, ordonă el, izbindu-se și mai tare în mine.

Țip, încleștându-mi disperată mușchii în jurul lui în încercarea de a mă abține, dar nu merge. Cât mai durează? Nu mai pot să mă abțin.

După încă trei izbituri în forță, strigă:

— Acum, Ava! și la comanda lui, explodez aruncându-mi capul pe spate și-i urlu numele în timp ce simt lichidul fierbinte țâșnind în

mine.

Mă înșfacă cu putere, mă trage cât de aproape de el poate și mă ține acolo îngropându-și fața în gâtul meu.

— Aaaahhh, băga-mi-aaaaaaașșș! geme în scobitura gâtului meu.

Geamătul lung și satisfăcut care se rostogolește de pe buzele mele exprimă perfect ce simt în clipa asta.

Își încetinește străpungerile ca să ne revenim treptat la realitate de pe incredibilele culmi ale plăcerii pe care ne aflăm, iar eu îl îmbrățișez strâns și mușchii din miezul meu se contractă în timp ce își rotește leneș soldurile.

— Uită-te la mine, îmi ordonă încet, iar eu îmi cobor capul ca să-l privesc, oftând fericită și lăsându-l să-mi studieze ochii.

Își rotește soldurile încă o dată și mă sărută pe vârful nasului.

— Superb, spune simplu, apoi îmi cuprinde ceafa cu palma căuș și mă trage spre el, punându-mi obrazul pe umărul lui. Aș putea sta așa tot restul vieții.

Îmi dezlipește spatele de peretele rece și mă transportă la masa de toaletă, cu Jesse încă adânc îngropat în interiorul meu, pulsând și tresăltând. Alunecă afară și mă așază pe blatul de marmură, apoi îmi cuprinde fața cu palmele și se apleacă să mă sărute încet, într-o evidentă manifestare sinceră de afecțiune.

— Nu te-am rănit, nu? întrebă cu ridul de încruntare apărut pe frunte.

Mă topesc pe loc. Îmi vine să-l strâng în brațe și asta și fac. Îmi înfășor trupul cu totul în jurul lui, cu brațe și picioare, cu tot și îl strâng de parcă fără el aș muri. Își îngroapă fața în gâtul meu și mă mângâie pe spate. E cea mai liniștitoare senzație pe care-am trăit-o în viața mea. Nu mai am nici măcar atâta energie cât să mă simt vinovată.

Care Sarah?

Rămânem contopiți, o încâlceală de brațe și picioare, respirând greu și îmbrățișându-ne parcă o veșnicie. Vreau să rămân exact unde mă aflu. Am putea — la urma urmelor, e baia lui. Nu-mi vine

să cred că a cumpărat apartamentul de lux.

După un timp mult prea scurt, se lasă pe spate și-și trece dosul degetelor peste obrazul meu.

— N-am folosit prezervativ, spune cu regret sincer în priviri. Iartă-mă, dar m-a luat rău de tot valul. Iei contraceptive, nu?

— Da, dar pilula nu mă protejează de boli venerice.

Tare-s tâmpită! Bărbatul ăsta e un zeu cu centură neagră la pat. Mi-e groază să mă gândesc cu câte femei s-a culcat.

Îmi zâmbește:

— Ava, am folosit *întotdeauna* prezervativ.

Se apleacă și mă pupă pe frunte.

— Numai cu tine nu.

— De ce? Întreb puțin nedumerită.

Se depărtează de mine și își frământă puțin buza de jos.

— Nu sunt în stare să gândesc rațional când sunt lângă tine.

Își pune boxerii și pantalonii, apoi se întinde peste capul meu să ia un prosopel de pe raft. Cât pe ce să protestez, dar apoi îmi amintesc — e al lui. Tot ce e aici e al lui, cu excepția mea. Mă rog, nu și dacă-l întreb pe el, dar nu știa ce spune, din cauza orgasmului iminent. Flăcările pasiunii te pot face să spui niște chestii tare ciudate. Nu gândește rațional? Bun venit în club!

Dă drumul la robinet, trece prosopul prin apă și se întoarce în fața mea. Mă simt vulnerabilă stând așa, complet goală. Mă simt expusă, așa că-mi lipesc picioarele ca să mă ascund, dintr-odată stingherită de goliciunea mea. Dar mă privește și chipul frumos i-e traversat de o expresie confuză, apoi se bosumflă, îmi bagă mâna-nre picioare și le depărtează cu blândețe.

— Așa, murmură el, ridicându-mi brațele din poală și așezându-le pe umerii lui.

Pune prosopul cald și umed în interiorul coapsei mele și începe să o plimbe-n sus și-n jos, ca să curețe urmele lui de pe mine. E un act extrem de intim și de tandru. Îi studiez fascinată chipul, remarcând cuta minusculă care-i străbate fruntea din cauza concentrării.

Ridică privirea la mine și ochii lui verzi sunt blânzi și sclipitori.

— Vreau să te arunc în dușul ăla și să venerez fiecare centimetru din tine, dar trebuie să mă mulțumesc cu atât. Cel puțin deocamdată.

Se apleacă și mă sărută poposind puțin pe buzele mele. Nu cred că m-aș sătura vreodată de sărutările astea simple, afectuoase. Buzele-i sunt incredibil de moi și miroase divin.

— Hai să te-mbrăcăm, domniță.

Mă ridică de pe blat și mă ajută să-mi pun lenjeria și rochia, apoi îmi închide fermoarul. Când își lipește buzele de ceafa mea, tot trupul mi-e străbătut de fiori și tot părul de pe gât mi se zbârlește datorită atingerii gurii lui calde și moi. Nu cred că am scăpat de tensiunea sexuală dintre noi... nici pe departe. Asta-i o veste proastă.

Îi ridic de pe jos cămașa bleu, o scutur un pic și i-o întind.

— Chiar era nevoie s-o mototolești în halul ăsta?

Îmi aruncă un surâs în timp ce o pune pe el, încheie nasturii și-o îndeasă în pantalonii bleumarin.

— O s-o acoperi cu hai...

Îmi amintesc brusc că pe-aia am azvârlit-o pe jos în dormitor.

— Ah, șoptesc cu ochii mari.

— Da. Ah.

Ridică o sprânceană când pocnește din curea, făcându-mă să tresar, ceea ce-l face pe el să zâmbească.

— Așa, ești gata să dai ochii cu lumea, domniță?

Îmi întinde mâna și eu i-o iau fără ezitare. Omul e un magnet.

— Ba chiar fără nicio urmă de jenă, văd.

Mă uit la el cu gura căscată și el mă orbește cu zâmbetul lui până la urechi. Apoi scutur din cap și arunc o privire-n oglindă. Of, sunt roșie toată. Am buzele umflate și roz, părul încă prins în coc, dar șuvițe rebele atârnă spiralat din toate părțile și rochia mi-e șifonată. Am nevoie de cinci minute să mă pun puțin la punct.

— Ești perfectă, mă asigură el, de parcă-mi simte panica.

Perfectă?! Perfectă nu e deloc cuvântul pe care l-aș folosi acum.

Arăt futută cu strigături! Mă smucește spre ușă, o descuie și iese hotărât, complet degajat, pe când eu sunt mai reținută. Îi văd haina încă împrăștiată pe podea și el o culege în treacăt.

Când ajungem la scara curbată, realizez brusc că mâna mea e tot într-a lui și încerc să mi-o scot din strânsoare, dar el o strânge mai tare și-mi aruncă o privire încruntată. Băga-mi-aș! Trebuie să-mi dea drumul. Jos sunt șeful și colegii mei. Nu pot să mă perind senină printre ei de mână cu străinul ăsta. Încerc iar să-mi eliberez mâna, dar refuză să-i dea drumul.

— Jesse, dă-mi drumul.

— Nu, îmi aruncă el scurt și hotărât, fără să se uite la mine.

Mă opresc brusc la jumătatea scărilor și trec în revistă încăperea de dedesubt. Nu se uită nimeni la noi, slavă Cerului, dar n-o să treacă mult până să ne observe careva. Aflat cu câteva trepte mai jos, Jesse se întoarce și se uită-n sus la mine.

— Jesse, doar nu crezi că o să mă fâțâi pe-aici cu tine de mână. Nu-i corect să-mi ceri asta. Te rog să-mi dai drumul.

Se uită la mâinile noastre împreunate, suspendate între trupurile noastre.

— Nu-ți dau drumul, murmură posac. Dacă te las să pleci, s-ar putea să uiți cum e să fim împreună. S-ar putea să te răzgândești.

Șansele să uit cum e când pielea noastră se atinge sunt absolut egale cu zero, dar nu aia e partea care mă deranjează.

— Să mă răzgândesc în legătură cu ce? întreb complet stupefiată.

— Cu mine, spune simplu.

Păi, ce-i cu el? Nu am luat nicio hotărâre legată de nimic, așa că n-am cum să mă răzgândesc. Ceața din mintea mea tocmai s-a îngroșat și mai tare. Trebuie să mă concentrez ca să-l conving să-mi dea drumul la mână înainte să ne vadă careva, așa că o să las deoparte comentariul ăsta, așa cum am lăsat deoparte și celelalte comentarii bizare pe care le-a făcut sus.

Vai, să-mi fut una! Mai să cad de-a berbeleacu' pe scări când o văd pe Sarah traversând agale terasa, vederea ei aducându-mă

brutal cu picioarele pe pământ. Când o s-o vadă o să înceteze cu tâmpeniile astea iraționale. Tocmai dă să intre înapoi în apartament. N-am timp de bălării, așa că mă uit la el cu ochii mijiiți și prin forță brută îmi smulg mâna dintr-a lui, cât pe ce să-mi disloc umărul cu ocazia asta. Se uită urât la mine, dar nu mai stau prin zonă ca să fiu ținta enervării lui și cobor în fugă pe scări către vastul spațiu deschis al apartamentului. Femeia nu s-a sfiit deloc să-mi arate pe față cât de tare mă detestă și nu prea pot să-i port pică pentru asta. M-a considerat o amenințare și, după cum s-a dovedit, temerile ei erau întemeiate.

Ajung la poalele scării și-l văd pe Tom alergând prin mulțime și fluturând frenetic din brațe.

— Aici erai! Unde-ai fost? Patrick te-a căutat peste tot.

Mă apucă dramatic de umeri și mă măsoară din cap până-n picioare. Observându-mi aspectul răvășit, mă scrutează bănuitor. Simt cum mi se înroșesc obraji.

— Îi arătam domnului Ward apartamentul, explic deloc convingător, fluturând din mână peste umăr, în direcția vagă a lui Jesse.

Știu că e aproape, în spatele meu; încă-i simt mohoreala. Și-i simt și mirosul, deși ar putea fi parfumul lui rămas pe tot trupul meu. Mă simt de parc-am fost însemnată... ba chiar ștanțată, ca o vită din turmă.

Cu mâinile tot pe umerii mei, Tom se uită în spatele meu și icnește, apoi mă smucește mai aproape de el ca să-mi șoptească în ureche:

— Drăguță, cine-i ființa divină care mârâie la mine? întrebă amușinându-mă.

Mă zbat să-i scap din mâini, mă întorc și-l văd pe Jesse sfredelindu-l cu privirea. Purtarea lui jalnică mă face să dau ochii peste cap. Tom e cel mai homosexual dintre toți homosexualii din Londra. Nu-mi spune că se simte amenințat de el.

— Tom, dânsul e domnul Ward. Domnule Ward, el e Tom. Colegul meu. Și e gay, adaug sarcastic.

Pe Tom n-o să-l deranjeze — nu e ca și cum chestia asta nu-ți sărea oricum în ochi.

Mă uit la Tom, care-i cu gura până la urechi, apoi mă uit spre Jesse, care nu se mai uită urât, dar pare la fel de nervos. Tom pășește grațios înainte, îl apucă de umeri pe Jesse și pupă aerul de lângă obrajii lui. Înăbuș un chicotit când văd cum lui Jesse îi ies ochii din orbite și i se încordează umerii.

— E cu adevărat o mare plăcere să vă cunosc! cântă Tom la câțiva centimetri de mutra lui Jesse, mângâindu-i umerii. Ia spuneți-mi, mergeți la sală?

Îmi scapă un hohot de râs și, într-un gest cam imatur, decid să-l las pe Jesse să se descurce singur cu flirtul neobrăzat al lui Tom. Îi prind privirea când mă întorc să plec și văd că-mi aruncă ocheade ucigătoare, dar mă doare-n cot. Se poartă ca un tâmpit patentat.

Îl găsesc pe Patrick în bucătărie și-mi face semn să mă apropiu. Când ajung lângă el îmi dă un pahar de șampanie.

— Iat-o! îl anunță Patrick pe un bărbat înalt, luându-mă cu brațul de umeri și lipindu-mă de corpul lui masiv. Fata asta mi-a transformat compania. Sunt așa de mândru de tine, florică! Unde-ai fost? întrebă el cu ochi albaștri sclipitori și obraji aprinși — semn sigur că a băut prea mult.

— Am arătat apartamentul câtorva persoane, mint zâmbind dulce, strânsă la pieptul lui.

— Tocmai vorbeam despre tine. Cred că ai sughițat non-stop, spune Patrick. El e domnul Van Der Haus, unul dintre dezvoltatorii imobiliari. Doar ce-i spuneam că o să fii mai mult decât încântată să colaborezi și la noul lor proiect.

— Partenerul meu mi-a vorbit mult despre tine, spune Van Der Haus cu un surâs larg.

E foarte elegant: înalt, blond aproape cărunt, îmbrăcat în costum făcut la comandă și pantofi eleganți. E chiar frumos... pentru un bărbat trecut de patruzeci de ani... Încă un bărbat mai în vârstă.

— Abia aștept să lucrez cu tine!

Mă-nroșesc:

— Mi-ar plăcea mult, domnule Van Der Haus. La ce vă gândiți pentru următorul proiect? Întreb nerăbdătoare.

— Te rog, spune-mi Mikael. Clădirea e aproape terminată, spune, apoi zâmbetul i se lărgeste. Am decis să mergem pe stilul tradițional scandinav. Fiind din Danemarca, ne întoarcem la rădăcini.

Accentul lui ușor e foarte sexy.

Tradițional scandinav? Asta mă face să mă panichez rău de tot. O să trebuiască să dau iama prin IKEA? N-ar trebui să angajeze pentru asta un scandinav?

— Sună foarte interesant, rostesc și mă întorc să pun paharul pe blat, ocazie cu care-l văd pe Jesse cu Sarah în cealaltă parte a camerei.

O, Doamne, mă sfredelește cu privirea, cu Sarah chiar lângă el, fir-ar să fie. Mă răsucesc pe călcâie către cei cu care vorbeam. Probabil că mi se citește panica pe fața roșie ca racul.

— Așa cred și eu, aprobă Mikael. Odată ce discut cu Patrick despre un onorariu convenabil — arată cu paharul de șampanie spre șeful meu — putem începe să trasăm niște specificații. Apoi poți începe să lucrezi la niște propuneri de design.

— Abia aștept.

Mă foiesc, simțind cum ochii lui Jesse îmi ard găuri în spate.

— N-o să te dezamăgească, Mikael, ciripește Patrick.

Zâmbește:

— Știu. Ești o tânără excepțional de talentată, Ava. Viziunea ta artistică e impecabilă. Și-acum vă rog să mă scuzați.

Simt cum obrajii mi se aprind și mai tare când Mikael dă mâna cu Patrick, apoi cu mine.

— Ținem legătura, spune, ținându-mi mâna într-a lui un pic mai mult decât era necesar, înainte să-i dea drumul și să se îndepărteze.

Încă sunt cuibărită strâns sub brațul lui Patrick când Victoria se apropie de noi și se sprijină de blat, pufnind a nemulțumire.

— Mă dor picioarele de mor! exclamă.

Ca la un semn, și eu și Patrick ne uităm în jos la platformele ei de cincisprezece centimetri înălțime cu imprimeu leopard și tighel roșu ca sângele. Sunt de-a dreptul ridicole.

Patrick se uită la mine clătinând din cap, apoi îmi dă drumul și ne anunță că pleacă.

— Irene mă așteaptă jos. Am pozat tot, ridică aparatul spre mine. Ne vedem luni dimineață.

Ne pupă pe amândouă.

— Ați muncit amândouă din greu în seara asta. Bravo!

Trupul lui masiv iese din bucătărie, clătinându-se ușor.

Am muncit din greu? Mă crispez de rușine.

— A! Era să uit, îmi atrage Victoria atenția de la trupul legănat al lui Patrick spre ea. Kate a zis că nu mai poate să te aștepte. A zis că speră că te-ai distrat și că vă vedeți acasă.

Speră că m-am distrat? A dracu' vacă sardonică!

— Mersi, Victoria. Auzi? Eu zic că am cam terminat pe-aici.

Iau încă un pahar de șampanie de la chelnerul care trece pe-acolo. Oricum nu pot să conduc, așa că măcar să profit cât pot. Și să mor dacă n-am nevoie de ceva de băut!

— Mă duc acasă. Du-te și tu când vrei. Ne vedem luni.

O pup pe obraz.

— O să mai stau un pic cu Tom. Vrea să mergem la Route Sixty să dansăm puțin, spune scuturându-și fundul.

— Să te pregătești pentru o noapte lungă, o previn.

Odată ieșit pe ringul de dans, îți trebuie un buldozer ca să-l mai scoți pe Tom de acolo.

— Nu! I-am zis că nu pot sta mult. Am prea multe de făcut mâine. Și abia merg în pantofii ăștia de căcat.

— Mult succes cu plecatul acasă. Spune-i lui Tom pa din partea mea.

— O să-i spun când o să-l găsesc.

Mă lasă să-mi termin ultimul pahar de șampanie și se îndepărtează șchiopătând în pantofii ei ridicoli.

Mă uit în jur, prin bucătărie, dar nu-i văd nici pe Jesse, nici pe

Sarah. Respir ușurată. Nu cred că aş putea s-o privesc pe Sarah în ochi. E cazul să mă duc acasă și să-mi dau două palme peste mutra asta penibilă fiindcă am fost așa de slabă și am cedat așa de ușor.

Ajung la liftul apartamentului și introduc codul. Mâine o să-l schimbe pentru noul proprietar. Gândul îmi provoacă un mic hohot de râs involuntar. Sigur, noul proprietar e Jesse Ward. A fost o zi arhiplină și, acum că sunt singură, simt cum previzibila vinovăție începe să se prăvălească peste mine. Of, Doamne, cât pot să fiu de disperată și nesăbuită?

— Pleci așa repede?

Umerii mi se ridică și tresar la auzul vocii reci, dușmănoase. Îmi revizuiesc expresia și mă întorc spre Sarah.

— A fost o zi lungă și obositoare.

Soarbe din șampanie studiindu-mă suspicioasă.

— Ești o mare surpriză, toarce ea.

Habar n-am ce să spun.

— Mulțumesc, rostesc, întorcându-mă spre lift când se deschid ușile.

— N-a fost un compliment.

— Nici n-am crezut că ar fi, îi răspund fără să mă uit la ea.

— Știi că Jesse e proprietarul casei ăsteia, nu?

Îmi vine s-o întreb dacă o să locuiască și ea aici, dar sigur că mă abțin.

— Parcă a zis ceva în sensul ăsta, spun nonșalantă urcând în lift și tastând codul. Mi-a făcut plăcere să te văd.

Ușile se închid și mă las pe spate, sprijinită de peretele acoperit de o oglindă.

Futu-i!

Capitolul 8

Îmi adun lucrurile din centrul de relaxare, apoi fac o plimbare până la docuri și mă așez pe o bancă. Forfoteala e la apogeu, oamenii încă vin și pleacă, toți fericiți și mulțumiți. Plantele de pe lampadarele cu design elaborat sunt toate înflorite și se revarsă peste marginea coșurilor, atârând ca o cascadă în josul fierului ornamentat, iar luminile clădirii licăresc și strălucesc peste docuri, dansând pe apa vălurită.

Suspin și închid ochii ca să ascult clipocitul apei când se lovește de trupul bărcilor. E ritmic și relaxant, dar nu cred că mă poate face ceva să mă simt mai bine în clipa asta. Îmi scot telefonul din geantă, dar când nu răspunde îmi las un mesaj:

— Salut. Eu sunt.

Sunt conștientă de tonul meu amărât, dar nu pot să mă prefac veselă dacă nu mă simt așa. Scot un geamăt:

— Of, Kate... am comis o greșeală catastrofală. Vin acasă.

Îmi las mâna să cadă pe bancă și mă uit în sus la cerul nopții. Ce dracu' a fost în capu' meu?

Telefonul învie în mâna mea și răspund fără să mă uit la ecran, crezând că-i Kate.

— Salut.

— Unde ești? vine vocea lui duioasă din telefon.

Nu știu dacă mă apucă jalea fiindcă nu e Kate, sau fiindcă este Jesse. Cred cu tărie în karma, caz în care sunt în rahat până-n gât.

— Sunt acasă, mint din nou.

Văd că zilele astea mi-e foarte ușor să mint. Îmi răsucesc o suviță de păr, ceea ce e un semn la fel de clar că mint, ca nasul lung al lui Pinocchio.

— Bine, șoptește și închide.

Ce simplu a fost! Deci așa? Acum a obținut ce voia, da? Nu prea

știu de ce mă simt așa de neglijată. E exact ce mă așteptam să se întâmple și e exact ce merit cu vârf și îndesat. Insistența lui mi-a erodat apărarea până am cedat, dar acum am scăpat de fixația asta. Acum pot să mă întorc la viața mea.

Din partea mea, Jesse n-are decât să-și continue seria de cuceriri și să treacă la următoarea norocoasă. Sunt sigură că Sarah va afla în curând, dar nu chiar acum. Ultimul lucru de care am nevoie acum e o femeie înșelată pusă pe răzbunare.

După ce stau pe gânduri o vreme, mă ridic fără niciun chef și mă duc să caut un taxi. Simt nevoia să las cât mai repede în urma mea evenimentele nopții ăsteia, dar când mă întorc, dau cu ochii de Jesse, care stă la câțiva metri de mine și mă urmărește în tăcere.

Ne privim neclintiți și tăcuți, iar el mă studiază cu indiferență. Și atunci izbucnesc în plâns. Nu știu de ce, dar îmi pun fața în palme și plâng în hohote. Simt cum trupul lui cald mă învăluie și capul mi se așază în scobitura gâtului lui, iar brațele mi se întind instinctiv ca să se prindă de el. Mult timp nu spunem nimic. Stăm îmbrățișați în tăcere, iar el îmi mângâie ceafa cu palma lui mare, ținându-mă cuibărită strâns la pieptul lui. Doar o părticică din mine se întreabă unde e Sarah, dar nu-mi bat capul prea tare. Mă simt ocrotită și în siguranță, deși ar trebui să fug de brațele astea, nu direct în ele.

— Ești de mult aici? întreb când suspinele mi se potolesc, în sfârșit.

— Destul, murmură. Ce tot ziceai de-o greșeală catastrofală? întreabă strângându-mă mai tare. Sper din inimă că nu te refereai la mine.

— Ba da.

N-are rost s-o dau după leuștean.

— Da?

Pare surprins și chiar un pic enervat, dar apoi, după câteva clipe, continuă cu:

— Vii cu mine acasă?

Simt cum se-ncordează puțin.

Tocmai i-am spus că el e greșeala mea catastrofală și el vrea să

mă ia acasă? Și cu Sarah cum rămâne? Atunci e clar că nu locuiesc împreună.

— Nu, răspund.

Cred că ce-am făcut deja e suficient de rău.

— Te rog, Ava.

— De ce? Întreb.

Trebuie să aflu de ce e așa fascinat de mine, fiindcă dacă mai petrec timp cu bărbatul ăsta, s-ar putea să dau de belea și mai rău. Nu se poate să mă las prinsă în relații ilicite sordide cu bărbați mai vârstnici și indisponibili.

Se trage în spate ca să se uite-n jos la mine cu frumoasele lui sprâncene ridicate:

— E normal și corect. Locul tău e cu mine, spune ca și cum ar fi cel mai natural lucru din lume.

— Și locul lui Sarah unde e?

— Sarah? Ce legătură are ea cu toate astea? Întreabă total nedumerit.

— E iubita ta, îi amintesc.

Chiar nu dă doi bani pe biata femeie.

Ochii îi ies din orbite.

— A, nu! Spune-mi, te rog, că mi-ai ignorat telefoanele și-ai fugit de mine fiindcă ai crezut...

Îmi dă drumul din brațe.

— Ai crezut că eu și Sarah suntem...

Face-un pas înapoi.

— Vai, să-mi bag pula!

— Da! exclam. Nu sunteți?

Acum chiar nu mai înțeleg nimic. Femeia numai n-a făcut pipi pe el, așa de clar și-a declarat drepturile asupra lui.

Mâinile i se încleștează în păr:

— Ava, ce naiba te-a făcut să crezi asta?

— Păi, ia să vedem, surâd dulce. Poate sărutul din holul Conacului? Sau faptul că a venit să te caute în dormitorul tău? Sau oare primirea glacială pe care mi-a făcut-o?

Inspir adânc.

— Sau poate faptul că e cu tine de fiecare dată când te văd?

Nu pot să cred! Mi-am făcut procese de conștiință din cauza asta și din cauza unei femei pe care o detest de-a dreptul. Ce risipă de conștiință!

— Cine e? întreb ambalată.

Mă ține de mâini și se apleacă astfel încât să mă privească în ochi de la nivelul meu.

— Ava, e doar un pic prea prietenoasă.

— Prietenoasă? pufnesc. Femeia aia nu-i deloc prietenoasă!

— E doar o prietenă, spune pe ton liniștitor.

Nu vreau să fiu liniștită. Nu, vreau să pocnesc un bot umflat și roșu, asta vreau! Știa exact ce face. E clar că *ea* vrea să-i fie mai mult decât prietenă.

Mă mângâie pe obraz.

— Acum că am clarificat locul lui Sarah în viața mea, putem vorbi despre al tău?

Brusc, comentariile lui anterioare mi se înfig în creier — toate acele „*ești a mea*“, „*o să te păstrez*“ și „*o să te răzgândești*“.

— Ce vrei să spui? întreb.

Rânjește:

— Vreau să spun în pat, sub mine.

Mă smucește spre pieptul lui și mă cuibăresc acolo din nou, moale și ușurată.

— La Conac? întreb.

E ceva drum cu mașina.

— Nu, am un apartament în spatele meu, dar nu mă pot muta decât mâine. Am închiriat ceva lângă Hyde Park. Vii cu mine.

— Da, spun fără ezitare, deși sunt conștientă că nu a fost o întrebare.

Și mai sunt conștientă și de comentariile lui anterioare, mai ales de ultimul: „*Locul tău e cu mine*“.

E decizia lui sau a mea?

După ce Jesse mă așază cu atenție cu tot cu bagaje în mașina lui,

călătorim în tăcere, cu excepția tonurilor joase ale cântecului „Teardrops“ al trupei Massive Attack, care se preling din boxele mașinii. Cântec foarte potrivit după criza mea de boceală. Tot drumul întorc pe toate părțile decizia mea de a mă duce acasă cu Jesse, iar el trage aer în piept de mai multe ori ca și cum ar vrea să spună ceva, dar se răzgândește în ultimul moment.

Își bagă Aston Martinul într-o parcare păzită. Ies din mașină și el îmi ia bagajele.

Mă prinde de mână și mă conduce în clădire.

— Stau la etajul unu. O luăm pe scări.

Mă duce pe ușa cenușie a ieșirii de urgență, apoi în sus pe scări, până dăm într-un coridor îngust. Arată ca o aripă de spital. Jesse descuie singura ușă din întinderea lungă albă și cenușie și mă împinge înăuntru, unde mă trezesc imediat într-un spațiu imens, deschis. E alb de sus până jos, cu mobilă neagră și o bucătărie neagră, monocrom la extrem — un adevărat bârlog de mascul. Arată gol, rece și clinic. Nu-mi place deloc.

— E doar un popas. Pun pariu că simțul tău estetic e de-a dreptul ofensat.

Îi strălucesc ochii și e clar că mutra mea critică îl face să zâmbească.

— Prefer noua ta locuință.

— Și eu.

Înaintează în apartament, analizând lipsa de căldură și intimitate. Cum poate trăi aici? Nu există nicio notă personală, niciun tablou, nicio fotografie. Observ un snowboard rezemat într-un colț, cu numeroase echipamente de schi înghesuite în jur, iar pe servanță, unde m-aș aștepta să văd vase sau ornamente, se află o cască de motocicletă și niște mănuși de piele.

— Nu țin alcool în casă. Vrei niște apă?

Se duce agale la frigiderul negru imens și-l deschide.

— Te rog.

Mă duc lângă el în zona bucătăriei și trag un taburet negru de bar de sub blatul din granit negru al insulei. Jesse își scoate haina și

se cocoată pe taburetul alăturat, apoi se întoarce cu fața la mine și-mi dă un pahar cu apă, după care desface și pentru el o sticlă de apă.

Ia o gură de apă uitându-se la mine peste sticlă, timp în care eu mă joc cu paharul. Mă simt incredibil de stingherită. Atmosfera a devenit apăsătoare și nu-mi dau seama de ce.

Îl aud punând sticla jos cu un oftat, apoi îmi ia paharul din mână și-l pune pe blatul insulei. Apucă taburetul meu, îl trage mai aproape de al lui și-l învârte ca să fiu cu fața la el, după care-și pune palmele pe genunchii mei. Se apleacă spre mine:

— De ce-ai plâns?

— Nu știu, răspund sincer.

Toată faza m-a luat cu totul prin surprindere.

— Ba știi. Spune-mi.

Mă gândesc la ce-ar trebui să-i spun în timp ce ochii lui îi sondează pe-ai mei în așteptarea unui răspuns. Cuta ușoară îi brăzdează iarăși fruntea și-mi dau seama că e îngrijorat. Ce să-i spun? Că încrederea mea în bărbați e egală cu zero și faptul cât se poate de evident că e un prinț al seducției nu poate fi decât o veste proastă pentru mine? Dar n-o să-l intereseze să audă tâmpenii de-astea muieresti. În schimb repet:

— Nu știu.

Oftează, răpăie de câteva ori cu degetele pe granit și încruntarea i se transformă într-o uitătură furioasă. Efectiv văd cum i se învârtesc roțițele din creier în timp ce se uită la mine mușcându-și buza de jos.

— Dacă aș spune că neînțelegerea legată de relația dintre mine și Sarah n-a fost singurul motiv pentru care m-ai evitat, aș avea dreptate? Întreabă, scoțându-și Rolexul și punându-l pe blat.

— Probabil, spun ferindu-mi privirea, puțin rușinată — habar n-am de ce.

— Ce dezamăgire, declară ca o concluzie, deși nu aud în vocea lui dezamăgire, ci numai iritare.

Nu e nevoie să-i spun că e foarte posibil să mă îndrăgostesc până peste urechi de el. Probabil că femeile se îndrăgostesc lulea de el în

fiecare zi.

N-apuc să-mi dau seama ce mi se-ntâmplă, că mă trezesc înșfăcată și azvârlită pe blat, iar paharul cu apă zboară și se face zob de gresia de pe jos. Îmi desface picioarele cu coapsele, ceea ce-mi ridică rochia, și-mi atacă gura cu limba lui necruțătoare, adânc și cu scop.

Sunt cotropită imediat de fiori pe tot corpul și de o umezeală fierbinte în miezul ființei mele, pe când el își izbește tare șoldurile în mine, devorându-mi gura. Îmi cuprinde fundul și mă trage mai aproape, ținându-și vintrele strâns lipite de mine.

Ah, băga-mi-aș! gem când își rotește șoldurile, fără să mă feresc deloc să-i arăt că sunt aprinsă ca un bec de o mie de wați. Îmi eliberează buzele și mă privește fix, gâfâind și în ochii lui ca niște lacuri verzi strălucește o poftă nerușinată. Sunt sigură că ochii mei arată la fel.

— Hai să stabilim câteva chestii, gâfâie printre respirații scurte, trăgându-mă de pe blat, de ajung să-i călăresc talia.

Mă țintuiește cu privirea:

— Ești o mincinoasă de toată jena.

Da, știi. Mama și tata-mi spun asta tot timpul. Mă joc cu părul când mint și nu mă pot controla, e involuntar.

Se apleacă și-mi sărută buzele, mângâindu-mi încet limba cu a lui.

— Ești a mea acum, Ava.

Își rotește șoldurile, ceea ce mă face să-mi ridic bazinul și să mă încordez, ca să mă eliberez de zumzetul neostoit din miezul meu. Suntem față-n față.

— Te păstrez pentru totdeauna, mă informează cu o izbitură din șolduri.

Îi înconjur umerii cu brațele și îi sărut buzele umede și pline. Îl doresc din nou cu disperare. Am dat rău de belea.

— O să posed fiecare centimetru din tine, pronunță clar și tăios fiecare cuvânt. N-o să existe parte din corpul ăsta frumos în care să nu fi intrat sau peste care să nu fi trecut.

Vocea lui e senzuală și foarte gravă, ceea ce nu face decât să-mi accelereze și mai mult bătăile inimii.

Mă pune jos și mă răsuțește, după care smucește în jos fermoarul bieteii mele rochii abuzate. Sutienu mi-e smuls și azvârlit la fel de rapid.

Se apleacă și-mi sărută ceafa dezgolită, suflând pe ea respirația lui mentolată, iar combinația dintre fierbințeala limbii și răcoarea respirației lui îmi provoacă un frison delicios. Isuse, simt o vibrație în tot trupul. Îmi flexez gâtul și-mi rotesc omoplații ca să mai scap de furnicăturile care mă străbat peste tot.

Își mută gura la urechea mea:

— Întoarce-te cu fața.

Fac cum mi se spune, mă întorc să mă uit la el și descopăr pe fața lui o expresie de crâncenă hotărâre. Mă ridică la loc pe insulă. Îmi pun mâinile pe umerii lui, dar el le prinde și-l las cam fără chef să le așeze la loc pe blat, astfel încât să mă țin de margine.

— Mâinile stau aici, spune ferm când le dă drumul, susținându-și pretențiile cu tonul sigur pe sine.

Își încârligă degetele pe elasticul chiloților mei și trage de el:

— Ridică fundul.

Mă ridic în brațe de pe blat ca să-mi poată trage chiloții în jos pe picioare și mă las la loc când lenjeria dispăre. Sunt goală pușcă, iar el e tot complet îmbrăcat. Și nu pare să aibă nici cea mai mică intenție să-și scoată hainele prea curând. Vreau să văd pieptul ăla minunat, așa că-mi mut mâinile de pe marginea blatului pe tivul cămășii lui.

Face un pas înapoi clătinând încet din cap:

— Mâinile.

Mă bosumflu, dar îmi pun mâinile la loc pe marginea blatului. Vreau să-l văd, să-l simt. Nu-i corect.

Își duce mâinile la nasturele de sus:

— Vrei să-mi scot cămașa?

Vocea lui groasă, răgușită, îmi face praf disciplina.

— Da, șoptesc.

— Da, ce?

Rânjește spre mine și-l privesc furioasă.

— Da, te rog, scrâșnesc și expir lung, perfect conștientă că îi face plăcere să mă facă să cerșesc.

Își descheie încet cămașa surâzând, cu ochii fixați pe mine. Fac eforturi disperate să nu-ntind mâinile și să i-o smulg de pe el. De ce prelungeste atâta momentul ăsta? Știe exact ce face. Mă face să aștept și e chinuitor.

Când ajunge, în sfârșit, la ultimul nasture, își rotește umerii ca să-și scoată cămașa și pentru o fracțiune de secundă, când are ambele brațe trase spre spate și încordate, cu mușchii umflați și flexați din cauza mișcării, sunt sigură că o să leșin.

Își descaltă pantofii Grenson cafenii fără să se aplece și-și scoate șosetele, iar eu îmi plimb ochii pe fizicul lui perfect, curgându-mi balele de poftă, până ce văd cicatricea aia urâtă de pe abdomen. Privirea mi se oprește o clipă pe ea, dar el se repoziționează între picioarele mele, risipindu-mi rapid orice curiozitate. Mă lupt cu impulsul de a-l atinge. Presiunea din vintre mă face să mă foiesc pe blat ca să mai atenuez spasmele imense care-mi ard viscerele și el pare la fel de excitat ca și mine. Erectia lui imensă îi întinde materialul pantalonilor și mă apasă tare pe coapsă.

Își pune mâinile cu degetele răsfirate pe partea de sus a coapselor mele și cu degetele mari desenează cercuri lente pe interiorul coapselor, la câțiva milimetri de miezul meu pulsând dureros. Sunt o masă de carne zvâcnind de dorință animalică și respirația mea rapidă e tot mai dificil de controlat.

Mă strânge de coapse.

— De unde să încep, cugetă el ridicând o mână ca să-și treacă degetul mare peste buza mea de jos. De aici? întrebă.

Buzele mi se deschid și-și alunecă degetul în gura mea fără să-și ia ochii de la mine. Îl încercuiesc cu limba și colțurile gurii i se ridică într-un mic zâmbet. Își retrage degetul și-l trece peste obrazul meu apoi, foarte lent, își coboară palma deschisă într-o mângâiere pe gâtul meu până la pieptul involburat, apoi îmi cuprinde posesiv

sânul.

— Sau de aici?

Vocea răgușită îi contrazice fața calmă. Ridică întrebător o sprânceană către mine și-mi freacă circular sfârcul. Icnesc.

Dacă așteaptă să vorbesc, poate să aștepte mult și bine. Darul vorbirii m-a părăsit de mult, fiind înlocuit de respirații scurte, șuierătoare.

— Țștia-s ai mei.

Îmi frământă sâni cu blândete câteva momente, după care își reia mângâierea în josul pielii mele sensibile. Timp de câteva secunde desenează cercuri mari pe abdomenul meu, apoi își continuă parcursul în jos, iar fierbințeala mâinii lui când ajunge între coapsele mele mă face să amețesc de dorință.

Exact când cred că o să mă ia cu degetele, schimbă brusc direcția, își trece mâna peste șoldul meu, făcându-mă să sar în sus și îmi cuprinde spațiul dintre fese.

— Sau de aici?

E absolut serios. Înțepenesc.

— Am spus fiecare centimetru, Ava, șoptește.

Îmi țin respirația până-mi iau foc plămâni. Surâde ușor și mâna lui începe să rătăcească înapoi spre partea din față. Nu pierde vremea deloc — mă prinde cu toată palma.

— Cred că o să încep de aici.

Las aerul să-mi iasă din plămâni, recunoscătoare, și ușurarea îmi scaldă întreaga ființă, dar mă bate ușor cu degetul sub bărbie ca să mă oblighe să ridic privirea spre ochii lui superbi.

— Dar n-am glumit când am spus *fiecare* centimetru, afirmă calm, apoi își pune o mână pe blat, lângă coapsa mea, în timp ce cu cealaltă îmi cuprinde miezul.

Băga-mi-aș! Nu cred că sunt pregătită pentru așa ceva. Matt încercase de câteva ori, dar s-a ales cu un „nici prin cap să nu-ți treacă, boue!“ Parc-a zis ceva de calea către mai multă plăcere... Da, pentru el! N-am prea mult timp să meditez la asta. Simt degetul lui Jesse plimbându-se-n sus pe centrul miezului meu, generând

fulgere de plăcere care mi se împrăștie într-un milion de direcții prin trup. Mă prăbușesc în față, cu fruntea sprijinită de umărul lui, iar trupul mi se unduiește în sus și-n jos, în ritm cu bubuitul inimii mele.

— Ești learcă, îmi huruie în ureche când plonjează un deget în mine.

Îmi strâng imediat mușchii în jurul lui.

— Mă vrei, declară ferm, retrăgându-se și împrăștiind umezeala peste clitorisul meu, după care se năpustește iarăși înuntru, de data asta cu două degete.

Țip.

— Spune-mi că mă vrei, Ava.

— Te vreau, gâfâi cu gura pe umărul lui.

Aud un mârâit satisfăcut.

— Spune-mi că ai nevoie de mine.

În clipa asta i-aș spune orice-ar vrea să audă... Absolut orice.

— Am nevoie de tine.

— O să ai mereu nevoie de mine, Ava. O să mă asigur de asta. Și-acum, hai să vedem dacă te pot fute până-ți vine mintea la cap.

Își scoate degetele din mine și mă trage de pe blat, mă întoarce încet în brațele lui până ce mâinile mele regăsesc suprafața netedă de granit. Nu sunt încântată de poziția asta.

— Vreau să te văd, gem, cu toate că nu cred că am șanse.

Pare genul dominator.

Simt cum trupul i se apropie de al meu și fierbințeala se revarsă din el în mine. Când pieptul lui ferm se apasă de spatele meu, mă las spre el, cu capul pe umărul lui.

Își întoarce gura spre urechea mea:

— Taci și savurează plăcerea.

Își împinge șoldurile în șalele mele și se freacă încet de mine, întinzându-se în față ca să-și pună mâinile peste încheieturile mele.

— Nu vorbești până nu-ți spun eu. Ai înțeles?

Dau din cap. E clar că-i un bărbat căruia-i place să dețină controlul.

Începe să-și treacă alene degetele talentate în sus pe brațele mele și în urma lor pielea mi-e perforată de milioane de ace minuscule, care-mi trimit foc prin vene. Sâni mă dor de dorul atingerii lui, dar ajuns la capătul brațelor, trece la umeri. Strâng buzele, dar tot îmi scapă un geamăt. Nu mă pot abține, nu când mă face să mă simt așa.

Mâinile lui îmi cuprind umerii cu totul și începe să-și rotească degetele mari la baza gâtului, eliminând încordarea care stăruie acolo. Senzația e divină. Trupul mi-e relaxat și mintea senină.

Își coboară gura spre gâtul meu, își trece buzele peste piele și apoi mă sărută tandru.

— Pielea ta dă dependență.

— Mmmmm... torc eu, ceea ce nu se pune ca vorbit.

Râde încetișor:

— Așa de bine e? întrebă, presărând o dâră de sărutări ușoare ca fulgul în sus și-n jos pe maxilarul meu. Întorc fața spre el și-l privesc fix în ochi. Dau iarăși din cap.

Câteva secunde îmi studiază privirea cu o expresie mulțumită, apoi mă sărută moale pe buze și-și lasă mâinile să-și găsească drumul spre șoldurile mele. Strâng tare din pleoape, încercând din răputeri să nu țâșnesc înainte.

— Ține-ți mâinile unde sunt, ordonă ferm, dându-mi drumul.

Aud cum își scoate pantalonii, apoi mâinile i se întorc pe șoldurile mele și face un pas înapoi, îndepărtându-se de mine, trăgându-mi încet șoldurile către el. Mi se accelerează pulsul și-mi schimb poziția mâinilor pe blatul de granit ca să mă susțin mai bine în poziția asta sprijinită în față și tresar când mâna lui îmi cuprinde gâtul. Simt cum erecția lui îmi înghiontește deschizătura și încerc să-mi egalizez respirația, trăgând adânc aer în plămâni ca să mă relaxez în prag de penetrare. Este cea mai cumplită tortură.

Se apleacă în față și limba lui caldă și udă ia contact cu spatele meu și trasează o linie dreaptă pe centrul coloanei mele, sfârșind-o cu un sărut moale pe ceafă.

— Ești pregătită pentru mine, Ava? întrebă cu gura pe pielea

mea, iar vibrația buzelor lui trimite valuri de plăcere direct spre miezul ființei mele. Ai voie să răspunzi.

În ciuda exercițiilor mele de respirație, sunt tot cu răsuflarea tăiată.

— Da, gâfâi.

Expiră puternic, apreciativ. Simt cum își trece mâna peste fundul meu în timp ce se poziționează, după care, foarte încet, îmi străpunge vidul care pulsează, plonjând în străfunduri lin și controlat. Respiră greu și mie-mi vine să țip de plăcere, dar nu sunt sigură că am voie.

Ahh, ce bine e! Oare ce-ar face dacă nu l-aș asculta? Dacă pierd eu, pierde și el. Își așază iarăși mâna pe șoldul meu și rămâne acolo nemișcat, iar mâinile mele se încleștează pe marginea blatului până ce tot sângele îmi fuge din încheieturi. Mă trezesc că mă împing în spate, în el, luându-l în mine până la plăsele.

— Să-mi bag pula, Ava, dacă nu mă-ntorci pe dos, geme și mâna i se strânge în jurul gâtului meu, ca să mă fixeze-n loc, în timp ce cu cealaltă îmi cuprinde sânul.

— Nu pot să fac asta încet.

Gâfâie măsurându-mi viscerele, apoi se retrage încet ca să avanseze tare și rapid, dintr-o singură izbitură care mă împinge-n față.

— Jesse! strig.

Dacă continuă așa, sunt slabe șanse să păstrez tăcerea. Dumnezeule, ce forță are bărbatul ăsta!

Se retrage încet.

— Gura, Ava, scrâșnește și izbește din nou, scoțându-mi tot aerul din plămâni.

Apuc mai bine marginea blatului, dar e greu, fiindcă am palmele ude și-mi alunecă pe granit. Întind brațele și-mi blochez coatele ca să nu mă mai poate împinge-n față și abia apuc să mă echilibrez la timp pentru următorul atac. Sunt șocată. Mă străpunge neobosit, fără să-mi dea timp să-mi revin între izbiturile violente, implacabile. E necruțător.

Își ia mâinile de pe gâtul și sânul meu și mă apucă zdravăn de șolduri, trăgându-mă înapoi în întâmpinarea fiecărei împingeri dure, pătrunzându-mă absolut la maximum. Am pierdut orice legătură cu realitatea. Nu mai există nimic, decât Jesse, străpungerile lui brutale și pofta nesătulă cu care trupul meu le primește. Astea-s chestii care te pot face să te scrântești.

Stomacul mi se face ghem și-mi simt orgasmul inevitabil croindu-și drum spre suprafață, propulsat rapid de impulsul neîndurător al lui Jesse.

— Încă nu, Ava, mă avertizează.

De unde știe? Nu mai pot îndura prea mult. Pot să explodez în orice clipă. Aud cum corpurile noastre transpirate se izbesc zgomotos, în tandem cu mârâielile lui Jesse, care se unduiește peste mine. Mă concentrez să suprim nevoia primară de a-mi da drumul, iar plăcerea ajunge-n punctul în care e aproape dureroasă. Dar cu gândurile împrăștiate-ntr-un milion de locuri, numai în creier nu, sunt sclava nevoilor trupului meu.

Și-atunci se retrage și eu rămân cu ochii-n soare. Ce face? Scâncesc când simt cum eliberarea mea iminentă bate în retragere și sunt pe punctul să urlu la el când îi simt degetul cum alunecă în jos prin centrul fundului meu.

Mă încordez din cap până-n picioare.

O, nu!

— Poți, Ava.

Își strecoară degetele în jos, printre coapsele mele, adunând umezeală și le trage încet înapoi spre fundul meu.

— Relaxează-te, o s-o luăm ușor.

Să mă relaxez? N-am cum să mă relaxez! Trasează cercuri lente în jurul deschizăturii mele și fiecare mușchi al fundului meu se încleștează, respingând automat intruziunea.

— Ava, relaxează-te, rostește apăsat.

— Încerc, la dracu'! îl reped. Lasă-mă puțin, ce mama mă-sii!

Dacă își imaginează că o să-mi țin gura și acum, n-are decât să se ducă-n pizda mă-sii! Îl aud râzând încet, apoi își duce degetele iarăși

în jos, spre clitorisul meu, rotindu-le acolo și trimițându-mi în tot trupul săgeți de plăcere.

— Vezi cum vorbești, mă previne.

Mă concentrez să respir adânc, controlat.

— N-ai nevoie de lubrifiant sau ceva? gâfâi.

— Ava, ești udă learcă. Asta-i destul. Nu răspunzi prea bine la comenzi, așa-i?

Îmi penetrează deschizătura cu degetul mare și-mi mușcă buza de jos.

— Relaxează-te, femeie.

— Of, Doamne, o să doară, așa-i?

— Da, la început. Trebuie să te relaxezi. Odată ce-am intrat, o să-ți placă. Crede-mă.

Vai, să-mi fut una!

Continuă să-mi frece deschizătura și-mi las capul să cadă, gâfâind și transpirând de emoție. Apoi simt cum mâna lui îmi cuprinde ceafa și-mi masează tandru mușchii tensionați, timp în care-mi țin în minte un discurs de încurajare. Mâna lui pleacă de pe ceafă, se așază pe fund și mă deschide cu blândețe până ce simt cum capul umed al erecției lui îmi împunge intrarea.

Futu-i!

— Ușor, domniță. Lasă lucrurile să se întâmple, murmură rotindu-și încet umezeala în jurul intrării mele.

Respiră, respiră, respiră.

Apoi avansează și presiunea imensă asupra deschizăturii mele mă face să țâșnesc în față instinctiv. Pune o mână pe umărul meu ca să mă țină-n loc, iar cu cealaltă continuă să se insinueze în mine. Tremur din toate încheieturile pe măsură ce apăsarea crește tot mai mult și mai mult.

— Așa, Ava. Mai e puțin, spune cu voce întretăiată și tensionată.

Palma de pe umărul meu e udă și degetele i se încleștează în mine. Și apoi se repede brusc înainte cu un mârâit strangulat, trecând cu forța de bariera mușchilor și alunecând adânc în locul meu interzis.

— Băga-mi-aș pula! strig.

Doare ca naiba!

— O, Doamne, ce strâmtă ești, spune înecat. Nu te mai opune, Ava. Relaxează-te!

Gâfâi azvârlită într-un loc aflat între plăcere și durere agonizantă. Senzația de preaplin pe care-o simt e indescritibilă, durerea imensă, dar plăcerea... O, Dumnezeule, plăcerea e mai mare decât pot cuprinde vorbele și complet neașteptată. Fiindcă mușchii mei îl strâng așa de tare, simt fiecare venă care pulsează și fiecare undulație de pe erecția lui. Trupul meu eliberează un pic din încordarea acumulată, iar în locul ei... primesc plăcere pură.

— Isuse, ce bine e! Acum o să mă mișc, da?

Aprob din cap, trag adânc aer în piept și-mi încleștez și mai tare mâinile pe marginea blatului. Mâna-i pleacă de pe umărul meu și coboară-n jos pe spate ca să se alătore celeilalte pe șoldurile mele. Dar nu mă smucesc și nici nu tresar când mă apucă. Sunt prea concentrată să mă pregătesc pentru ce urmează.

— Încet de tot, Ava, geme, ieșind încet din mine.

— Isuse, Jesse!

Dacă-mi zice să tac, o să fac urât.

— Știu.

Începe să intre și să iasă cu mișcări lente, calculate.

Mă fac bucăți sub el. Nu mi-am imaginat niciodată așa ceva. Totdeauna am crezut că asta m-ar face să mă simt doar murdară și josnică. Dar nu-i așa. Face dragoste cu mine și e nespus de bine. Sunt stupefiată. Forța cu care mă posedă îmi transformă stomacul într-un nod dureros. O singură atingere pe miezul meu m-ar arunca acum direct în tavan.

— Îmi dai o senzație incredibilă, Ava, mârâie, împingându-se iar în mine. Să mor eu c-aș putea sta aici toată noaptea, dar îmi pierd mințile.

Mă trezesc că mă împing înapoi în loviturile lui egale, invitându-l să-și mărească ritmul. Plăcerea neașteptată e ireală și mă trezesc rapid în pragul unui orgasm vulcanic. Sunt uluită că fac așa ceva.

Vreau mai mult.

— Dă-i înainte, rostesc cuvinte pe care n-am crezut că aveam să le rostesc vreodată.

— Da, iubito. Ești aproape?

— Da! strig izbindu-mă-n spate, în erecția lui.

Îl aud icnind și apoi îmi pune o mână pe umăr și cu cealaltă îmi mângâie interiorul coapsei.

— Mai tare! țip.

Am nevoie de asta.

— Vai, să-mi bag pula, Ava! urlă izbind înainte, strângându-mă de umăr și rotindu-și degetul peste clitorisul meu care pulsează.

Îmi arunc capul pe spate.

— Îmi dau drumul! zbier.

— Stai! strigă.

Amețesc când simt cum penisul i se umflă și zvâcnește în timp ce el continuă să mă străpungă cu forță.

Delirez de plăcere și exact când sunt pe punctul de a mă prăbuși, el urlă:

— Acum!

Și-mi dau drumul.

Camera începe să se învârtă și, complet pierdută, mă prăbușesc pe bar cu brațele întinse deasupra capului, trăgându-l pe Jesse după mine. E o greutate deloc neglijabilă, dar sunt amorțită de plăcere și conștientă doar de pieptul lui tare și ud, care mă apasă în granit, de respirația lui fierbinte și grea în părul meu și de pula lui care încă pulsează îngropată adânc în mine. Se zbate spasmodic peste mine și mușchii mi se contractă pe fiecare zvâcnire pe care-o simt la el, storcându-l de sămânță până la ultimul strop, în timp ce el scoate din mine și ultimul frison al orgasmului cu penetrări leneșe.

Plutesc...

Capitolul 9

— Cum te simți? îmi șoptește în ureche.

— Am voie să vorbesc?

Se împinge-n față și mă strânge de osul bazinului, făcându-mă să zvâcnesc pe blatul de granit.

— Nu face pe șmechera.

— Sunt futută total și definitiv, suspin.

— Ava, te rog să ai grijă cum vorbești, mă avertizează, după care ridică brațele, le pune peste ale mele și începe să mi le mângâie ușor în sus și-n jos.

— Păi, dacă sunt?

— Știu, dar nu e nevoie să vorbești porcos. Nu suport să te aud vorbind așa.

Mă încrunt fără să mă vadă:

— Dar eu cum îți suport limbajul vulgar?

— Domniță, limbajul meu e murdar numai când mă faci tu să văd roșu-naintea ochilor.

Oftez:

— Bine.

Zăcem așa, deplin satisfăcuți, o veșnicie, recăpătându-ne răsuflarea. Sunt prinsă sub corpul lui greu, împrăștiată pe blatul de granit, cu răceala binevenită a gresiei sub obraz și mă uit cum respirația mea fierbinte aburește suprafața lucioasă. Plutesc în derivă, departe de realitate, și mă înec într-o cascadă de sentimente. Sunt sleită de puteri, atât fizic, cât și emoțional și acum am intrat și mai rău în belea.

— Jesse?

— Îmm?

— Câți ani ai?

Mă strânge de brațe:

— Douăzeci și doi.

Dau ochii peste cap. Dacă el are douăj'doi, eu sunt reîncarnarea maicii Tereza. Surâd în sinea mea. După ce m-am dedat la ce m-am dedat... să mor dacă există vreo șansă. Îl simt că se-ndepărtează un pic și când alunecă din mine sunt asaltată de un sentiment de goliciune, ca o foamete ascuțită. Mă sărută pe spate și se desprinde încet de mine, pielea lui dezlipindu-se treptat de a mea. Mi-e frig.

— Vino-ncoace, șoptește apucându-mă de talie.

Remarc că nu m-a prins de șolduri.

Mă împing cu palmele în granit și mă ridic cu ajutorul lui delicat, iar când mi-a separat, în sfârșit, trupul de blatul de bucătărie, mă întorc cu fața la el, ca să descopăr cu ochii mari că iarăși i s-a sculat.

Mă ridică pe masă și-și face loc între coapsele mele, apoi îmi ia brațele și le-nfășoară pe umeri, după care își pune mâinile pe mijlocul meu.

Îmi cercetează ochii:

— Te simți bine?

Surâd spre fața lui frumoasă:

— Da.

— Bine.

Se apleacă și mă îmbrățișează strâns, mirosindu-mi gâtul:

— Încă n-am terminat cu tine.

Îmi încolăcesc picioarele în jurul mijlocului lui subțire și-l strâng cu coapsele.

— Am observat.

— Țta-i efectul pe care-l ai asupra mea, îmi spune ridicând din umeri.

N-are cum să fie așa doar cu mine, dar decid să accept complimentul. Îmi îngrop fața în scobitura gâtului lui și mă cuibăresc acolo. Miroase așa de bine!

— Ți-e foame? întrebă trăgându-se înapoi și mângâindu-mi obrazul cu dosul degetelor.

— Oarecum, ridic din umeri.

— Oarecum, repetă doar din buze, cu colțurile gurii tresăltând amuzate.

Îi sclipest ochii și asta mă face să zâmbesc larg.

— Ai un zâmbet obraznic. Îmi place de mor!

Îmi sărută colțul gurii.

— Băga-mi-aș!

Tresar de cum rostesc cuvântul.

Se dă înapoi cu ochii mari:

— Ai grijă! scrâșnește cu buzele strânse. Ce s-a întâmplat?

— I-am spus lui Kate că vin acasă, mă bâlbâi.

N-a sunat, sau a sunat și nu am auzit eu telefonul.

— Trebuie s-o sun. Are nevoie de mașina mea ca să-și viziteze bunica în Yorkshire.

Mă zvârcolesc ca să mă eliberez și-mi dă drumul fără chef, încruntat. Îmi iau geanta de lângă ușa de la intrare și scotocesc prin ea până găsesc telefonul. Îi scriu un mesaj lui Kate și-i spun că sunt pe drum, apoi adaug un *P.S.* la sfârșit, ca s-o informez că nu există nicio iubită. Îmi scot jeanșii din geanta mică de voiaj.

— Trebuie să plec.

— Pleci?! urlă.

Tresar.

— Am doar o singură cheie de la mașină și Kate are nevoie de ea, îi explic.

Scutur jeanșii și bag grăbită un picior în ei. N-are sens să-mi bat capul cu chiloții.

— Ah! strig când mă trezesc luată brusc pe sus și aruncată pe umărul lui.

— Ce faci?

Mă uit direct la fundul lui ferm și bronzat, în timp ce el se întoarce fără o vorbă și traversează apartamentul cu pași mari.

— Jesse, la dracu', lasă-mă jos!

Îmi smulge jeanșii de pe mine, îi azvârle pe jos și-mi trage o palmă la fund.

— Au!

— Ai grijă cum vorbești!

Aud cum ușa deschisă cu un șut se izbește de perete și ajungem în dormitor. Și aici totul e tot alb și negru. Sunt săltată de pe umăr și aruncată într-o mare învolburată de bumbac alb. Miroase senzational, a apă proaspătă... a el.

N-am timp să-mi revin din dezorientare. Într-o nanosecundă e deja între picioarele mele și cu mâinile-mi țintuiește încheieturile de-o parte și de alta a capului, susținându-și greutatea trunchiului în brațele drepte ca niște tije. Doamne, cât de rapid poate să fie! Eu încă mai încerc să mă lămuresc unde sunt și cum am ajuns aici. Însă recunosc într-o clipă acea zvâcnire de nerăbdare care se trezește în adâncurile ființei mele.

Capul alunecos al erecției lui îmi gădilă deschizătura, iar inima mi-o ia la galop în piept. Mă concentrez la ochii care mă privesc de deasupra cu un amestec de furie și șoc. E mânios?

— Nu te duci nicăieri, în pula mea! mârâie și dintr-o răsucire de șolduri se înfige în mine cu toată lungimea lui, întinzându-mă până la dimensiuni absolut incredibile.

Penetrarea ne face pe amândoi să urlăm la unison. E în adâncurile mele, mai adânc decât credeam că e posibil și imediat mă înfășor strâns pe fiecare centimetru aflat în mine. Stă nemișcat câteva secunde, cu capul atârnat și gura întredeschisă, dar odată ce și revine, ridică privirea spre a mea și se retrage încet, după care mă străpunge iar cu o forță colosală și un urlet.

Îmi azvârl capul pe spate țipând.

— Uită-te la mine!

Vocea-i sună ca un mârâit carnal, imposibil de ignorat.

Revin cu ochii într-ai lui în timp ce el rămâne în străfundurile mele. Gâfâi ca un câine mort de sete.

— Așa, vezi! Deci, e nevoie să-ți reamintesc? Întreabă.

Să-mi reamintească? Dacă vrea să-mi aduc aminte cât de bine e cu el în mine, atunci răspunsul e da! Îmi unduiesc șoldurile în încercarea de a mă freca de el, furioasă și aprinsă ca o ștoarfă nesătulă. Degeaba. Mă privește țintă întrebător:

— Răspunde, Ava.

— Te rog, gâfâi.

Nu-mi vine să cred că-l implor, dar poate să-mi facă orice, să-mi ceară orice.

Zâmbește atotștiutor, arogant, apoi se dezlănțuie, pistonând în forță.

— Ești a mea, Ava, mârâie.

Cu un zbieret de plăcere, închid ochii.

— Deschide ochii, în pula mea!

Of, nu am energia necesară ca să-i deschid, dar o fac cu greu, iar el intră și iese din mine într-un ritm inadmisibil de agresiv și puternic. E uimitor. Trupurile noastre learcă de transpirație se ciocnesc unul de altul și mi se taie respirația când încerc să controlez acumularea de tensiune care mi se întetește în vintre. Chiar și în toiul iureșului de mișcări frenetice ale corpurilor noastre, ochii lui nu se dezlipesc de-ai mei. Îmi înfășor picioarele în jurul mijlocului lui și-mi ridic puțin șoldurile, trimițându-l astfel și mai adânc în mine și accelerând apropierea exploziei iminente.

— Doamne, Ava, ești bine?

Împinge cuvintele cu efort, printre strigăte găjâite.

Încheieturile-mi sunt eliberate din încleștarea lui grea și simt bufniturile pumnilor lui care lovesc repetat salteaua.

— Nu te opri! zbier, repezindu-mi mâinile în bicepșii lui alunecoși.

Îmi înfig unghiile ca să mă țin de el, ceea ce-l face să răcnească mai tare și să se-implante în mine cu și mai multă forță. Îmi arunc disperată capul pe spate. Puterea și controlul de care dă dovadă sunt de-a dreptul inumane.

— Ava, uită-te, dracului, la mine!

Capu-mi cade iar în față și privirile ni se-ntâlnesc. Are pupilele imense și sticloase, așa de mari, că verdele ochilor lui aproape că a dispărut și observ că se încruntă mai tare și că pe tâmpile i se preling stropi de sudoare. Duc mâinile spre ceafa lui, îmi înfig mâinile în părul lui ud learcă și-i trag capul în jos. Buzele ni se ciocnesc,

limbile se iau la luptă, iar el continuă să mă pedepsească cu izbituri crâncene.

Nu mă mai pot abține.

— Jesse, îmi dau drumul, gâfâi cu gura pe a lui.

Mi-am încleștat pumnii cu atâta ferocitate irațională în părul lui, că mi-au amortit vârfulurile degetelor.

— Căcat! Amândoi odată, bine? strecoară printre dinții strânși.

Mă mai străpunge de câteva ori și mai violent, zdrobindu-mi trupul și luându-mi mințile, apoi răcnește:

— Acum!

Îmi dau drumul. Toată greutatea acumulată în vintre, presiunea din plămâni și pârjolul din pânțece, toate sunt eliberate într-un torent imens de presiune și un țipăt asurzitor.

— Dumnezeule mare! urlă el și mă pătrunde o ultimă dată, apoi rămâne nemișcat deasupra mea.

Simt cum sperma lui incandescentă erupe în adâncurile mele și mă las moale cu totul, închizând ochii epuizată. Se prăbușește pe coate, cu respirația tăiată și ud learcă, apoi se retrage puțin câte puțin, mai împingând de câteva ori adânc și în sus, cu mișcări lungi, meticuloase. Mușchii mi se contractă în jurul lui, mulgându-l și de ultimul strop de spermă. Nici nu mai sunt în stare să gândesc coerent. Bărbatul ăsta mi-a dăruit patru orgasme inimaginabil de puternice în mai puțin de patru ore. Măine nici n-o să pot merge.

Zac satisfăcută și moale ca o cârpă, gâfâind și resimțind deja efectele dureroase ale efortului, iar pleoapele-mi sunt tot mai grele. Simt că-și sprijină fruntea de a mea și deschid ochii ca să văd că el și-i ține strâns închiși. Mă zvârcolesc sub el ca să-i atrag atenția și-i simt semierectia zvâcnind în mine. Ridică pleoapele cu greutate și saltă capul ca să mă privească. Îmi studiază chipul, se oprește la gură și se apleacă pentru a depune cel mai tandru sărut pe buzele mele agresate. Suspin și el își lasă trunchiul în jos, complet întins pe trupul meu, pieptul lui pe al meu — o greutate însemnată, dar multdorită. Povara e binevenită și ridic mâna ca să-mi trec ușor degetele pe spatele lui, cu bărbia sprijinită pe umărul lui și privirea

în tavan. Corpul îi e străbătut de mici fiori și-și îngroapă fața în gâtul meu, punându-și buzele pe vena care pulsează acolo.

În viața mea nu m-am mai simțit așa de mulțumită. Știu că e doar sexul și efectele lui de după, dar e cea mai plăcută senzație din lume. Sigur. Ferocitatea acestui bărbat dă dependență, tandrețea lui e dulce și trupul e mai mult decât perfect. E combinația perfectă de masculinitate.

Îmi trec degetul de-a latul spatelui lui și-i ascult respirația constantă și egală în scobitura gâtului meu. Doarme, iar eu sunt captivă sub corpul lui greu. Mă opresc din mângâieri și-și schimbă poziția șoldurilor ca să iasă încet din mine. Senzația e neplăcută și mă face să-mi doresc să-i fi suportat greutatea mai mult timp, poate pentru totdeauna.

Se ridică-n coate și se uită-n jos la mine.

— M-ai adormit, spune răgușit.

— Da.

Îmi ia o șuviță de păr desprinsă din coc și răsucește pe deget firele lucioase, de culoarea mahonului.

— Ești prea frumoasă, șoptește.

Mă uit lung în ochii lui adormiți și-mi trec degetul mare peste ridul de încruntare.

— Și tu la fel, spun încet.

Zâmbește ușor, își coboară capul și-și îndeasă fața între sânii mei.

— Sper că acum ți-ai reamintit, domniță, da?

Se dezlipește încet de corpul meu și se lasă pe călcâie, iar din cauza invaziei instantanee de aer rece îmi vine să-l trag înapoi pe mine. Îmi întinde mâinile și le iau, lăsându-l să mă tragă-n sus, până ajung călare pe coapsele lui. Îmi cuprinde spatele cu brațul și mă ține la pieptul lui în timp ce se așază cu spatele sprijinit de tăblia patului și cu mine cu fața la el. Își pune mâinile pe talia mea și-mi trasează cercuri cu degetele mari pe șolduri, făcându-mă să mă cutremur. Îmi pun rapid mâinile peste ale lui ca să-l opresc.

Rânjește la mine.

— Stai mâine cu mine toată ziua.

Să petrec toată ziua în pat cu bărbatul ăsta? După seara asta, îmi trebuie cel puțin o săptămână să-mi revin. Sunt, efectiv, futută până peste cap.

— Am treburi planificate, spun obosită.

Încerc să fiu rațională. Trebuie să păstrez relația asta la un nivel superficial, sau poate nici să nu-l mai văd deloc, niciodată. E întruchiparea băiatului rău, chiar dacă e un pic mai în vârstă. E periculos, enigmatic și dă dependență ca un drog.

— Ce treburi? întrebă bosumflându-se puțin.

— Trebuie să-mi pun ordine în lucruri.

Îi immobilizez mâinile cu ale mele când simt că încearcă iarăși să-și miște degetele.

— Ce lucruri? întrebă cu aer confuz.

— Casa lui Kate e doar o cazare temporară pentru mine. Stau la ea de patru săptămâni și toate lucrurile-mi sunt împrăștiate peste tot. Trebuie să fac ordine în ele pentru când am să mă mut în casa mea.

— Dar unde erai acum patru săptămâni?

— Cu Matt.

Se trage brusc înapoi:

— Cine pula mea e Matt?

— Fostul meu iubit.

— Fostul?

— Da, fostul.

Văd cum îi trece peste chip un val de ușurare. Ce dracu' are?

— Jesse, trebuie să-mi iau mașina, insist. N-o pot lăsa pe Kate să meargă cu dubița ei până la mama dracului, în Yorkshire. Zăngăne și tremură din toate șuruburile, nu e o mașină sigură.

— Stai liniștită, te duc eu dimineață s-o iei.

Aha, deci rămân aici peste noapte.

— Pleacă pe la opt, așa.

Poate n-o să mai fie așa de săritor dacă-l târăsc din pat când se crapă de ziuă, într-o zi de sâmbătă.

— Așa, mă imită, zâmbind superior.

Îl imit și eu, îl apuc de mâini și le mut mai sus, pe talie, apoi ridic brațele spre cap și încep să pipăi prin păr după clamele care-mi țin coafura și să le scot una câte una. Mă privește printre gene.

— Ce-i?

— Refuzi să stai toată ziua cu mine și apoi îmi împingi în nas țâțele astea superbe. Nu joci cinstit, Ava.

Se întinde și dă un bobârnac unui sfârc, făcându-l imediat să se țuguieze ca un boboc.

Scot un strigăt și-mi apuc sânul:

— Alo! Trebuie să-mi scot clamele, că-mi intră-n cap.

Scot o clamă și-o bag în gură.

Mă privește cu interes, apoi se întinde, ia clama din gura mea cu dinții și o scuipă pe pat. Fața i se prăbușește între țâțele mele, unde se cuibărește. Eu zâmbesc în sinea mea, trecându-mi mâinile prin părul lui umed și ignorând vocea din capul meu care-mi spune să nu mă instalez prea comod. Inspiră adânc, apoi se retrage și sărută delicat fiecare sfârc. Mă trezesc răsucită cu spatele în poala lui.

— Lasă-mă pe mine.

Își ridică genunchii, cuprinzându-mă între ei ca-ntr-un leagăn și începe să-și treacă degetele prin părul meu ca să găsească clamele. Le scoate și mi le întinde peste umăr ca să le țin.

— Câte ți-ai pus, frate? mă întrebă, masându-mi scalpul și dând peste încă o clamă rătăcită.

— Destule. Am o groază de păr de prins.

— Câteva sute? întrebă nesigur. Gata, cred că le-am scos pe toate.

Îmi ia clamele din mână și le pune pe noptieră, apoi își trece mâinile peste umerii mei și mă trage pe spate, sprijinindu-mă de pieptul lui.

E confortabil ca o pernă și pleoapele mi se fac grele ca plumbul. Am avut o zi a naibii de plină și tocmai am încheiat-o cu un maraton de sex cu bărbatul ăsta fascinant. Ar trebui să plec acum, ca să evit stinghereala de dimineață. Dar apoi simt cum mă cuprinde cu

antebrațele și capul îmi cade automat pe umărul lui. Stau așa de bine și sunt așa de somnoroasă, că nici prin cap nu-mi trece să mai plec undeva.

Întind mâinile și încep să-i mângâi părul de pe exteriorul picioarelor.

— Câți ani ai? bolborosesc aproape adormită.

Pieptul îi saltă puțin, semn că râde pe tăcute:

— Douăzeci și trei.

Pufnesc somnoroasă a neîncredere, dar n-am energia necesară să-l contrazic. Cad pradă somnului și nu mai știu nimic.

Capitolul 10

Mă trezesc în exact aceeași poziție în care am adormit, doar că am fost acoperită cu plapuma până la talie. Brațele lui Jesse încă mă înconjoară și în aer plutește aroma grea a sexului.

Mă uit prin cameră după un ceas, cu respirația ușoară și egală a lui Jesse în ureche. Nu-mi vine să mă mișc ca să nu-l trezesc, dar am nevoie la toaletă.

Mă apuc să-i desprind cu grijă brațele de pe trupul meu lipicios. Mormăie de câteva ori în somn și surâd în sinea mea, surprinsă de lipsa de regret. M-am trezit fără nici cea mai mică urmă de remușcare sau rușine în suflet. Dar nici n-am de gând să stau pe-aici până se satură el de mine. O, nu! În privința asta sunt hotărâtă să fiu eu cea care are ultimul cuvânt.

Tocmai când îmi spun că am progresat mult în tentativa mea de eliberare, simt cum brațele lui mă prind ca într-o menghină, imobilizându-mă pur și simplu.

— Nici să nu te gândești, domniță, mârâie răgușit de somn.

Îl apuc de antebrațe și încerc să-i mai slăbesc strânsoarea.

— Am nevoie la baie.

— Nașpa. Ține-te. Stau prea confortabil.

— Nu pot.

— Nu-ți dau drumul, declară categoric, scuturându-mi dintr-o mișcare mâna de pe brațul lui, fără să se desprindă de mine.

Exasperată, îmi las capul să cadă în spate, pe umărul lui, iar buzele lui se întorc spre obrazul meu ca să-l pupe cu drăgălășenie, zgâriindu-mă cu barba crescută peste noapte. E plăcut, dar nu e reacția matinală la care mă așteptam.

Când simt că și-a mai relaxat un pic strânsoarea, ocupat să-și frece fața de obrazul meu, acționez, dar abia apuc să-mi încordez mușchii ca să evadez, că mă trezesc răsucită și-aruncată pe spate, cu

coapsele desfăcute și încheieturile imobilizate de-o parte și de alta a capului. Se uită-n jos la mine cu ochi strălucitori, sclipind încântați. O, da, e foarte mulțumit de sine și mai și arată al dracului de sexy cu părul ciufulit și barba lui blond-închis nerasă de ieri.

Trupul meu reacționează automat la el, iar durerea din vezică e înlocuită în scurt timp de o durere surdă în vintre, iar inima mi-ajunge undeva între coșul pieptului și gât. Mirosul lui din zori e un amestec de transpirație curată și prospețime. Mi s-a tăiat respirația. Probabil că mă crede tare ușor de sedus.

Păi, așa și sunt... cu el.

Își freacă nasul de-al meu.

— Ai dormit bine?

Acum vrea să stăm la palavre?

— Foarte.

Îmi unduiesc șoldurile sugestiv, iar el ridică din sprâncene, încercând să-și stăpânească un zâmbet.

— Și eu.

Aștept să preia conducerea. Mă privește cu atenție coborându-și încet fața spre a mea, iar când buzele ni se ating, în sfârșit, scot un geamăt și-mi deschid gura a invitație. Tremur fără să vreau când își plimbă delicat limba peste a mea, fără grabă, seducându-mi încet gura și retrăgându-se din când în când ca să-mi sărute buzele, înainte să se apuce din nou de explorat. Vai, cât de mult îmi place versiunea tandră a lui Jesse! Ce se-ntâmplă acum n-are absolut nicio legătură cu zeul dominator al sexului cu care-am avut de-a face ieri.

Când e mulțumit de halul de subjugare în care m-a adus, îmi dă drumul la încheieturi și mă mângâie pe-ndelete cu vârful arătătorului în jos, pe-o parte a trupului. E de-ajuns ca să mă facă să mă zvârcolesc și să-mi unduiesc șoldurile, în timp ce presiunea din pânțece se învârtește în jos, spre miezul ființei mele.

Atingerea lui dă dependență. *El* dă dependență. Sunt complet dependentă de el.

Întind mâinile și îi apuc în palme fundul tare ca piatra și trag puțin, special ca să-i apăs șoldurile într-ale mele. Scâncim amândoi

la unison, cu gurile lipite.

— Mă pierd cu totul în tine, domniță, mormăie pe buzele mele.

Se retrage și-mi privește chipul în timp ce se cufundă încet și deliberat în mine, centimetru cu centimetru perfect, făcându-mă să-mi arunc mâinile, pe spatele lui și să-nchid strâns ochii. A pătruns până la plăsele.

Rămâne nemișcat, cu spatele încordat și respirația rapidă, ca să mă lase să mă adaptez la mărimea lui. Știu că face un efort inuman să stea așa neclintit.

— Uită-te la mine, Ava.

Deschid cu greu ochii. Are fălcile încleștate, ridul de încruntare e mai adânc ca de obicei și ochii verzi îi ard în cap. Rotesc un pic soldurile ca să-i dau de înțeles că mă simt bine și, la invitația mea, se retrage lent până ce sunt sigură că o să iasă de tot, dar în acel moment, plonjează înapoi, treptat, până-n străfundurile mele... înăuntru și-n afară, înăuntru și-n afară.

— Mmmmmmm... expir lung și cu zgomot.

— Îmi place mult să fac sex somnoros cu tine, gâfâie el.

Mișcările meticuloase, măsurate îmi fac praf autocontrolul. Îmi ridic soldurile ca să-i ies în întâmpinarea penetrării, trimițându-l astfel și mai în adâncime, și pe mine într-al nouălea cer. Senzația e fantastică.

— E bine, Ava? întreabă calm.

Știe bine că e. Privirea îi e în continuare fixată într-a mea și sunt surprinsă să descopăr că pot menține această intimitate. Parcă suntem făcuți să fim așa.

— Da, suspin.

— Mai repede?

— Nu, așa, te rog, rămâi așa.

E perfect. Jesse cel dur, puternic, dominator, e uluitor, dar în momentul ăsta, e absolut perfect așa.

I se încețoșează ochii pentru că mă privește fără să clipească, dar își continuă pompările egale în și din mine. Vreau să mă sărute, dar pare să se mulțumească doar să-mi privească fața, așa că îmi

prind picioarele în jurul șalelor lui și-mi trec mâinile în sus și-n jos pe brațele lui, cu mângâieri ușoare ca fulgul.

Se oprește în timpul unei retrageri lente și pentru o clipă pare să se adune, cercetându-mi atent privirea.

— Gata cu sexul somnoros, murmură și se repede înainte, lovindu-mă în cele mai adânci ascunzișuri ale trupului meu, fără să-mi dea ocazia să mă adaptez.

Scoate un strigăt și se retrage, apoi repetă iar și iar mișcarea delicioasă, ieșind încet și apoi străpungându-mă rapid și cu forță. Plăcerea dă năvală peste mine ca un uragan, trimițându-mi mintea în afara corpului. Loviturile lui sunt controlate și precise. Sunt la limită. Îmi încleștez mâinile-n părul lui, îi trag capul spre buzele mele, îmi trec limba peste buza lui de jos și-o mușc ușor, lăsându-o apoi să-mi treacă printre dinți când mă îndepărtez. Se-mpinge iar înăuntru, cu fața încordată și-mi sărută pasional buzele.

— Nu te mai las să pleci niciodată, mă informează în sărut.

— Nici nu vreau să mă lași.

Îngheață brusc și se oprește din izbiturile ritmice care erau pe cale să mă facă să mă dezintegrez în brațele lui și nemișcarea mă face să tresar, cu orgasmul lăsat de izbeliște. Încă împlântat în mine până la coaie, ridică capul și se uită la mine. Expresia dezaprobatore de pe fața lui risipește imediat ceața gândurilor mele năucitoare.

Nu trebuia să spun asta. M-a luat valul, atât. Îmi feresc privirea. Am stricat tot.

— Acum uită-te la mine, Ava.

Revin fără chef cu ochii într-ai lui ca să descopăr că i s-a mai îmblânzit puțin chipul.

— O să purtăm conversația asta când o să fii în toate mințile, nu înnebunită de dorință.

Se retrage până la vârful erecției lui groase și rămâne suspendat deasupra mea.

Are dreptate: nu sunt în toate mințile când sunt în preajma lui, mai ales când mă aduce în halul ăsta. Plăcerea pe care mi-o

provoacă mă prosteste, iar acum mă face să spun căcaturi complet aiurea.

Își trece limba peste buza de jos și gâfâind, se împinge în mine, reanimându-mi orgasmul latent. Pielea-mi arde incandescent din cauza pistonărilor lui lente și dure, care ajung în cele mai adânci lăcașuri ale mele. Îi netezesc părul cu palmele și îl trag în jos, spre buzele mele, care-l devorează cât el își continuă mișcările calculate.

— O să-mi dau drumul, bolborosește. Dă-ți drumul cu mine, Ava. Dezlănțuie-te!

Și după alte trei izbituri, mintea mi se golește complet și în cap încep să-mi explodeze focuri de artificii. Erup sub el cu un țipăt asurzitor.

— Așa, iubire.

Pronunță cuvintele cu greutate și mi se alătură în plăcere. Îmi stăpânesc țipetele și gem lung și gros când penisul erect i se zbate în mine, după care eliberează în adâncurile mele încărcătură după încărcătură din sămânța lui fierbinte și udă. Se prăbușește peste mine, împingându-și tare șoldurile în mine, ca să fie sigur că se golește și de ultimul strop din esența lui. Total dezintegrată, zac împletită cu el, amândoi gâfâind, chinuindu-ne să ne recăpătăm suflarea.

— Nu știu ce să zic, îmi șoptește în ureche.

Sunt doar vag conștientă, dar i-am auzit vorbele cât se poate de clar și nu prea știu ce să înțeleg. Cred că deja am spus amândoi prea multe. Așa e când te ia valul. Dorința și pasiunea preiau controlul și, până te dezmeticești, scoți pe gură tot felul de tâmpenii.

După câteva minute de tăcere mă simt îngrozitor de stânjenită, așa că mă foiesc un pic sub el.

— Acum pot să mă duc la baie? întreb.

Alunecă din mine și apoi se trânteste pe spate pe pat, cu eforturi ostentative, exagerat. Habar n-am de ce-i așa de iritat.

Fără o vorbă, pășesc pe covorul alb spre baie și închid ușa după mine. Știu că mi-a urmărit fiecare pas. Am simțit cum ochii lui îmi sfredeleau spatele gol. Stinghereala inevitabilă a fost amânată, dar

acum și-a făcut apariția. Și încă cum!

Fac pipi, mă spăl pe mâini și stau câteva clipe să-mi adun curajul înainte să deschid ușa. Îl găsesc tot răstignit pe spate în pat, deloc jenat de goliciunea lui, privindu-mă fix. Nu știu ce să fac.

— Trebuie să plec. Kate probabil că se întreabă deja pe unde umblu.

Își mușcă frenetic buza și văd cum roțițele încep să i se învâртеască în minte cu scânteii.

— Mă gândesc c-aș vrea să te țin aici.

— Are nevoie de mașina mea.

Vreau să fiu rațională și să plec, dar pe de altă parte nu vreau.

— Mă duci tu la mașină?

Îmi aruncă un surâs care aproape că mă face să dau înapoi fizic, așa de bine mă face să mă simt dintr-odată, risipind instantaneu stinghereala dintre noi.

— Cum spui?

— Te rog! zâmbesc larg, iar el sare din pat.

— Bravo, fetiță! Sunt gata în cinci minute.

Când Jesse iese din dormitor, mă găsește în genunchi, adunând cu grijă cioburile de pe podeaua bucătăriei. Ridic privirea și văd că e îmbrăcat în pantaloni bej, largi, până la genunchi, un tricou polo alb Ralph Lauren — cu gulerul ridicat — și teniși Converse albaștri. Părul blond de pe picioarele lui musculoase e decolorat și scos în evidență de pielea ușor bronzată. Nu s-a bărbierit, dar perii scurți și blonzi nu reușesc să-i ascundă trăsăturile frumoase. Sunt în genunchi, cu gura căscată, ca o cerșetoare amărâtă. Și așa mă și simt: ca o amărâtă care tânjește după ce-i lipsește.

Se oprește în fața mea și se uită-n jos cu gura până la urechi. Arată mai tânăr. Îmi vine să sar pe el, dar având în vedere că am mâinile pline de cioburi de sticlă și că amândoi suntem îmbrăcați și în întârziere, am să rezist tentației.

— Trebuie să plec, insist, încercând să ignor monumentul de splendoare masculină care se înalță deasupra mea.

— Dă-ncoace, spune el, întinzând mâinile ca să-i dau cioburile.

Trebuia să le lași acolo, Ava. Puteai să te tai.

Își golește mâinile în chiuvetă.

— O să mă ocup mai târziu de asta.

Își pune pe nas ochelarii de soare RayBan Wayfarer, ia cheile și gențile mele, apoi mă prinde de mână și mă duce spre ușă.

— Azi lucrezi? întreb.

— Nu, nu prea se-ntâmplă mare lucru pe la Conac în timpul zilei.

Îmi face cu ochiul și mă topesc toată. Are un aer de ștregar care mă dă pe spate.

Deschide ușa și dăm nas în nas cu doi bărbați jerpeliți, cu mape și salopete albastre. Pe uniformele lor scrie cu broderie „B&C Mutări“.

— Domnu' Ward? întrebă cel care arată ca un camionagiu, cu dinți galbeni ca după ani întregi de fumat cel puțin cincizeci de țigări și de băut douăzeci de cafele pe zi.

— Luați mai întâi cutiile din camera goală. Menajera mea va veni în curând și o să vă ajute cu restul.

Mă trage după el pe coridor, lăsându-i pe camionagiu și pe ucenicul lui deșirat să se apuce de treabă.

— Aveți grijă cum umblați cu echipamentele de schi și motociclism, strigă peste umăr.

— Ai menajeră?

Nu știu de ce mă mir. Omul tocmai a dat scurt zece milioane pe apartamentul de lux de la Lusso. E putred de bogat.

— E singura femeie fără de care n-aș putea trăi, aruncă în glumă. Săptămâna viitoare pleacă în Irlanda să-și viziteze familia și-atunci totul o să se ducă de râpă.

Cu ajutorul lui Jesse, care a făcut slalom la mare artă prin traficul matinal, ajung la mașina mea în timp record. Se pare că ceilalți șoferi sunt mult mai amabili când văd un Aston Martin care se grăbește. Îmi verific telefonul în timp ce el îmi pune gențile pe bancheta din spate a mașinii. E opt și zece. Dau rapid un SMS lui Kate ca să-i spun că sunt pe drum, ridic ochii și-l văd că mă privește

fix. Chiar și prin ochelarii care-i stau trăsnet simt cum privirea aia verde, grea îmi aprinde pielea.

Deschid portiera Mini-ului meu, sar pe scaun și pornesc motorul, dar într-o clipă, Jesse se lasă pe vine lângă portieră.

— Te scot la masă la prânz.

— Ți-am spus că am o groază de lucruri de făcut.

N-am de gând să mă las distrasă de Jesse ștrengarul, cu toate că e, într-adevăr, fascinant.

— Atunci la cină.

— Te sun mai târziu.

Am petrecut cu el toată noaptea, m-a futut de mi-au sărit capacele, așa că am nevoie de timp să-mi revin.

Umerii i se prăbușesc și se uită urât la mine:

— Mă refuzi?

— Nu. Te sun mai târziu.

Se apleacă în mașină, se sprijină cu palma de coapsa mea și-mi lasă pe buze un sărut incandescent, care-mi cam taie respirația.

— Să faci bine să mă suni, spune, după care se îndepărtează, accentuându-și mersul ăla dat naibii de sexy. Cu sărutul ăla a vrut clar să-mi arate ce pierd. Și a funcționat.

— Câți ani ai, Jesse? strig după el.

Se întoarce și, cu o frântură de zâmbet pe buze, îmi răspunde mergând cu spatele:

— Douăzeci și patru.

Cu un hârâit, motorul mașinii lui prinde viață și Jesse demarează în trombă, ca un adolescent la raliu. Poate că are de-adevăratelea douăzeci și patru de ani. La urma urmelor, așa se și poartă uneori.

Dau buzna pe ușă, urc scările în goană și o găsesc pe Kate pe coridorul de la etaj, uscându-și părul. Pare agitată, ceea ce înseamnă că e în întârziere. Când mă vede, oprește uscătorul și zâmbește cu gura până la urechi.

— Ai avut o noapte plăcută? întrebă cu sprânceana ridicată.

Brusc, nu mai pare așa grăbită.

— A fost bine, ridic din umeri, prinzând gânditoare o şuviță de păr.

Dar nu-mi pot stăpâni zâmbetul care mi se lățește pe față.

— Aha! strigă triumfătoare. Spune tot!

— Mda, e un zeu, n-o să te mint. Și e noul proprietar al apartamentului de lux.

— Să mori tu! E și bun și superbogat?

Surâd aprobator.

— Iartă-mă dacă te-ai îngrijorat când ai văzut că n-am venit acasă. Ți-am lăsat un mesaj în mesageria vocală.

— Nu mi-am verificat mesageria. Oricum, la cum se uita la tine, nu mi-am făcut griji decât că n-ai să poți merge în dimineața asta.

Începe să râdă, lasă uscătorul pe podea și intră în dormitorul ei extrem de ordonat.

— Și, dacă nu mă-nșală ochii, parcă observ un șchiopătat!

O urmez și mă arunc pe patul perfect făcut.

— Doamne, Kate, omul are experiență la greu!

Gândul venit brusc îmi reamintește de nenumăratele cuceriri care trebuie să fi fost înaintea mea. Mă strâmb dezgustată.

— Voiai distracție fără complicații. Se pare că ai primit-o. Bate palma!

Ridică palma și bate aerul în direcția mea într-un gest victorios, apoi iese din cameră.

— Și zici că n-are iubită?

Oare chiar asta voiam, distracție fără complicații? Și asta oare chiar va fi distracție fără complicații?

— Nu, dar îl vrea rău de tot. Măcar cu asta m-am lămurit.

— Ei, ghinion. Hai, că trebuie s-o iau la picior. Mă întorc mâine după masă. Ce faci cât sunt plecată?

Mă rostogolesc din pat și netezesc cuvertura înainte să ies din dormitorul ei imaculat, trăgând ușa după mine.

— O să-mi fac ordine în lucruri. Ai saci de gunoi?

— Aleluia! Sub chiuvetă.

Își ia poșeta din capul scârilor și coboară spre ușă.

— Mersi pentru mașină. Ia-o liniștită pe Margo, dacă ai nevoie.
Pa!

E iarăși luni dimineață, dar e ciudat că toată lumea e aici. De obicei, cel puțin unul dintre noi e plecat la întâlniri sau ca să viziteze locații. După ce Kate s-a întors aseară târziu din Yorkshire, ne-am cuibărit pe canapea și am băut împreună o sticlă de vin și am halit o ciocolată Dairy Milk imensă, timp în care am pus-o la curent cu Domnul și stăpânul meu, iar ea m-a informat despre bunica ei senilă.

Acum sunt în bucătărie cu Patrick și-i dau raportul despre progresul noii case a doamnei Kent.

— Din partea mea, n-are decât să se mute în fiecare an, atâta timp cât continuă să te angajeze pe tine să-i aranjezi casele.

Mă încrunt:

— Nu știu ce să zic. Cred că de fapt îi place la nebunie să fie înconjurată de muncitori, spun ridicând din sprâncene și izbucnind în râs.

Patrick râde și el:

— Băbăciunea are șaptej'de ani bătuți pe muchie! Poate i-ar trebui un amant tinerel pe care să-l întrețină. Dumnezeu știe că domnul K. are destule bunăciuni june împărășiate peste tot prin lume. Și știu asta direct dintr-o sursă foarte sigură, spune făcându-mi cu ochiul.

Îi zâmbesc cu drag.

Știu că Patrick se referă la soția lui, Irene. Nu mișcă nimic în orașul ăsta fără ca Irene să știe. După cum recunoaște singură, e o băgăreață bârfitoare și atotștiutoare. Dacă ea nu știe ceva, înseamnă că nu merită aflat.

— A! Van Der Haus vrea să se întâlnească cu tine miercuri, continuă Patrick. Te vor foarte tare, floritică.

— Pe bune?

Începe să râdă:

— Ești prea modestă, fetița mea. Ți-am verificat agenda și am pus întâlnirea la două jumate. Stă la Royal Park. E OK pentru tine?

— Sigur că da.

Cobor de pe blatul bucătăriei și mă-ndrept spre biroul meu.

— Mă duc să termin niște schițe și să trimit e-mailuri unor firme de construcții.

— Bine, floristică.

Mă așez la birou și găsesc un SMS de la Kate, care-mi cere ajutorul cu o livrare după orele de program. Răspund rapid și-i spun să mă ia de la birou, apoi mă apuc de muncă.

Tocmai mă pregătesc să dau o fugă la magazinul de delicatese să iau repede prânzul, când Tom vine țanțoș la mine.

— Livrare pentru Ava! chițâie el, punând o cutie pe biroul meu.

Ce-o fi asta? Nu aștept cataloage.

— Mersi, Tom. Te-ai distrat bine vineri seară?

— Lasă weekendul meu, zi cine era bărbatul ăla! își plantează mâinile pe biroul meu și se apleacă spre mine.

— Care bărbat? îmi scapă mult prea repede și mă retrag în scaun ca să iau distanță față de prietenul meu băgăcios.

— Reacția ta spune tot.

Ochii i se îngustează fixați pe fața mea, care se face roșie ca racul.

— E doar un client, ridic din umeri.

Privirea scrutătoare a lui Tom se mută spre degetele mele, care se joacă în acest moment cu o șuviță de păr. Îi dau drumul iute și apuc rapid un pix. Trebuie să-mi pun la punct chestia asta cu mințitul. Chiar sunt de tot căcatul. Își împunge obrazul cu limba, se îndreaptă de spate și pleacă de la biroul meu.

Ce dracu' am? Deschid cutia cu gesturi smucite și descopăr o cală deasupra unei cărți înfășurate în hârtie fină.

Giuseppe Cavalli, Fotografie, 1936 — 1961

Deschid prima copertă și din carte cade un bilețel:

Ava,

Ești ca o carte pe care n-o pot lăsa din mână. Trebuie să aflu mai multe.

Jx

Îmi plimb ochii de la floare la bilet și invers, întrebându-mă ce-o vrea să afle. Ar putea începe prin a-mi spune el mie câteva chestii, cum ar fi, câți ani are. Cad în visare și re trăiesc fiecare clipă intensă a nopții de vineri. Faptul că mi-am făcut de lucru în weekend adunându-mi lucrurile de prin casă nu mi-a distras deloc atenția de la el. Voiam cu disperare să-l sun, dar ultima particulă minusculă de inteligență pe care-am reușit să mi-o păstrez mă tot oprea, spunându-mi că n-aș fi făcut decât să deschid ușa către o viitoare dezamăgire. Nu vreau să fiu la mâna unui bărbat, iar în fața lui Jesse Ward sunt mult prea dezarmată. Fără niciun chef, îmi abat gândurile de la Domn și-mi îngădui să miros iute cala înainte s-o arunc în sertar și să-mi văd mai departe de lucru.

La șase, Margo se oprește cu un zăngănit și un șuielat pe stradă, ca să mă ia de la muncă. Mă lupt cu clanța ruginită și urc, apoi împing de pe banchetă vreo duzină de reviste pentru cofetari și pahare goale de Starbucks ca să-mi fac loc pe scaun.

— Ai nevoie de o dubiță nouă pentru livrări.

Având în vedere cât de obsedată de curățenie e Kate acasă, Margo e un mare dezastru.

— Șșșșșș! Taci, că-i rănești sentimentele! rânjește ea. Ai avut o zi bună? întrebă ea, măsurându-mă cu precauție.

Umerii mi se prăbușesc. Scot din geantă cartea și biletul și i le întind. Nesiguranța îi umbrește trăsăturile palide, frumoase, când deschide coperta și îi cade-n poală biletul. Îl ia și-l citește rapid, apoi se uită la mine cu gura căscată.

— Aoleu! Domnul e profund.

Îmi îndeasă cartea în mâini și intră în trafic.

— Este.

Încep să mă gândesc la discuții intime, în pat, la ochii lui verzi și la căldura trupului său.

— Deci, cât de bun la pat e tipul ăsta? întrebă Kate pe ton firesc, cu ochii la drum.

Întorc brusc capul ca să mă uit la ea, dar ea refuză să mă privească.

— Foarte, răspund.

Cel mai bun, uluitor, înnebunitor! Și vreau să o fac cu el iar și iar și iar!

— Asta o să fie o legătură din-aia nesănătoasă, ca reacție la sfârșitul unei relații de lungă durată?

Oftez fără să răspund, fiindcă mi-e frică s-o recunosc cu voce tare.

Se întinde și mă strânge de genunchi, surâzând gânditoare. Știe prin ce trec.

Capitolul 11

Încetăm la intrarea pe-o stradă rezidențială și Kate o oprește pe Margo.

— Bun. Treci în spate.

— Poftim?

— Treci în spate, Ava! își întărește ea cuvintele cu o palmă pe genunchi.

— De ce? întreb încruntându-mă.

Arată cu degetul în josul străzii și mă luminez. Mă holbez la ea.

Măcar are bunul-simț să își ia o mutră vinovată.

— Am prins tortul în o mie de chingi, l-am protejat și am vătuit cutia, dar strada asta e un coșmar, în pizda mă-sii. Mi-a luat două săptămâni să termin tortul ăla. Dacă se răstoarnă, am pus-o.

Mă uit la strada mărginită de copaci. Pe ambele părți sunt parcate mașini și e loc doar pentru un singur sens pe mijlocul drumului. Dar nu asta mă sperie, ci nenorocitele de limitatoare de viteză din cauciuc negru, întinse din douăzeci în douăzeci de metri. Of, băga-mi-aș, o să fiu zdruncinată ca o monedă în mașina de spălat.

— Nu-l putem duce în brațe? întreb disperată.

— Are cinci etaje și cântărește o tonă. Pune mâna și ține cutia. O să fie în regulă.

Îmi golesc plămânii de aer și-mi desfac centura de siguranță.

— Nu pot să cred că mă pui să fac asta, bombănesc trecând în spatele dubei și luând în brațe cutia înaltă a tortului. Nu puteai să-l montezi la client?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu puteam și gata. Ține-te-n pula mea de tort și taci! strigă ea scoasă din răbdări.

Strâng mai tare cutia, îmi depărtez picioarele ca să-mi țin mai bine echilibrul și-mi lipesc obrazul de cutie. Ne aflăm la intrarea pe stradă, cu motorul ambalat și parcă suntem într-un film cu proști.

— Gata? strigă din față.

Aud cum Margo intră în viteză.

— Pornește dracului odată! o reped.

Începe să înainteze foarte încet, chicotind, și nu trece mult până când din spate începe să ne claxoneze un șofer nerăbdător.

— Du-te-n pizda mă-tii de bou! urlă Kate și atacă primul limitator de viteză.

Sunt azvârlită-n aer, fața mi se stâlcește de cutie și tocurile alunecă de sub mine.

— Kate! zbier ascuțit, aterizând în cur.

— Nu scăpa cutia!

Mă zbat să mă ridic înapoi în picioare și apuc cutia exact când roțile din spate aterizează pe cealaltă parte a dâmbului.

— Mergi și tu mai încet!

— Trebuie să-mi iau avânt, altfel nu poate să treacă peste denivelare! strigă și dă peste un alt dâmb.

— Băga-mi-aș!

Sunt catapultată în aer și aterizez cu o bufnitură zdravănă.

— Kate!

De-acum râde în hohote, ceea ce mă enervează și mai tare.

— Scuze! sughite ea.

— Ce să spun... scrâșnesc, ridicându-mă iar.

Îmi arunc pantofii ca să mă țin mai bine pe picioare.

— Nuuuu!

Îmi suflu părul din ochi:

— Ce?

— Eu nu dau înapoi, frate! șuieră ea.

Văd un Jaguar venind spre noi și, cu spațiu pentru un singur vehicul și niciun loc de tras pe dreapta, se lasă cu o înfruntare. Acompaniată de un cor de claxoane ridicându-se de jur împrejurul nostru, Kate își vede de drum, azvârlindu-mă-n toate părțile în

spatele lui Margo.

— Intru-n tine! îl avertizează pe domnul Jaguar, izbind repetat claxonul. Tortul e întreg?

— Da! Să nu dea dracu' să cedezi în fața lui, urlu aterizând iar în fund. Futu-i!

— Nu te lăsa! Mai avem doar două.

— Isuse!

După alte două zgâlțâieli și probabil alte două vânătaii pe fund, oprim paralel cu alte mașini parcate și descărcăm căcatul ei de tort cu cinci etaje. Domnul Jaguar claxonează înjurând și agitându-și mâinile în toate părțile, în tot felul de gesturi, dar îl ignorăm. Tot desculță, o ajut pe Kate să scoată tortul din dubă și să-l ducă în bucătăria imensă a doamnei Link, care dă o petrecere pentru a șaisprezecea aniversare a fiicei ei. O las pe Kate să-și termine treaba și mă duc s-o aștept la Margo, unde mă apuc să-mi caut pantofii prin spate, ignorând claxoanele.

— Mută duba, pizdă proastă!

Tonul violent mă face să scot capul din dubă, unde dau cu ochii de un afacerist chel, gras, de vârstă mijlocie, care se apropie cu mutra schimonosită de furie.

— Ești surdă sau ce dracu'?

Futu-i, ăsta are de gând să mă pocnească. Mă uit spre scările care duc la casa doamnei Link, dar ușa de la intrare rămâne ferm închisă.

Icnesc când mă izbește în spate.

— Vă rog frumos, așteptați cinci minute, mă milogesc de cretinul furios.

Dacă era Kate aici, dobitocul ar fi fost deja lat în drum.

— Mută-ți hârbul de căcat, vacă idioată! îmi rage-n față, făcându-mă să-mi trag capul între umeri.

Alerg desculță pe stradă, călcând pe fiecare piatră ieșită din pavaj și urc în goană scările spre ușa de la intrare a doamnei Link.

— Kate!

Bat disperată și apoi mă întorc să zâmbesc dulce spre domnul

Jaguar Chelios, ceea ce stârnește un nou torent de insulte în direcția mea. Tipu' ăsta are nevoie de terapie pentru gestionarea furiei.

— Kate! Urlu, bubuind iar în ușa.

Claxoane zbiară din toate părțile, cel mai furios bărbat pe care l-am văzut în viața mea mă face albie de porci, mă doare curul și tălpile-mi sunt înjunghiate de pavajul ăsta nenorocit!

— KATE!!!

Acum mă mai doare și gâtul de atât urlat. Dar atunci îmi vine-o idee. Oare-a lăsat cheile în contact? Cobor scările în fugă, pășind cu grijă, și mă duc să mă uit în mașină, ocolind-o pe Margo prin spate, ca să-l evit pe Chelios.

Dar se pare că el n-are chef să mă lase să-l evit și în dreptul portierei șoferului mă ciocnesc de trupul lui gras și asudat.

— Ah! strig eu, izbită de o pală de miros stătut de transpirație.

Mă înșfacă de braț, strângând tare.

— Dacă nu muți jegul ăsta în clipa asta, te pocnesc de te ia mama dracului, slăbănoagă tâmpită ce ești!

Mă sprijin de dubă, iar el mă strânge atât de tare, încât îmi vine să țip de durere. O să fiu bătută măr pe o stradă rezidențială din luxosul cartier Belgravia și o să ajung la toate jurnalele de știri matinale. Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi de panică, imobilizată pe laterala lui Margo, fără să am habar ce să fac.

— Ia-ți labele jegoose de pe ea, futu-ți gura mă-tii!

Urletul care străpunge aerul din jurul meu reduce la tăcere toate claxoanele și zgomotul traficului londonez și genunchii mi se nmoaie de ușurare. Mă-ntorc în direcția celei mai binevenite voci pe care-am auzit-o vreodată și-l văd pe Jesse alergând pe mijlocul drumului în costumul lui, gata să omoare pe cineva.

Of, slavă Cerului! Nu știu de unde-a apărut și puțin îmi pasă. Sunt copleșită de un incredibil sentiment de ușurare. În viața mea nu m-am bucurat mai tare să văd pe cineva și faptul că e vorba despre un bărbat pe care-l cunosc de mai puțin de-o săptămână *ar trebui* să-mi spună ceva.

Capul obez și urât al domnului Jaguar Chelios se întoarce rapid

înspre Jesse și trăsăturile asudate îi sunt invadate instantaneu de o panică profundă. Simt cum își relaxează strânsoarea. Îmi dă drumul și se-ndepărtează de Margo, măsurând din priviri silueta impunătoare care gonește spre noi la viteză maximă. Intenția de a o tui se citește clar pe toată mutra lui urâtă. Însă n-apucă. Jesse îl atacă înainte să-și pună în mișcare picioarele scurte și-l proiectează în spate, pe caldarâm.

Dumnezeule mare! M-am înșelat. Nu Cheliosul e cel mai furios bărbat pe care l-am văzut vreodată. Mă uit cum pumnul lui Jesse izbește mutra Cheliosului. Apoi îi trage un șut în burtoi, făcându-l să urle.

— Mișcă-ți curul ăla gras și cere-ți scuze, îl spune Jesse, smulgându-l de pe jos și aducându-l în fața mea. Cere-ți scuze! urlă.

Mă uit la Chelios, care fornăie și pufnește pe nasul evident rupt, din care-i picură sânge pe costumul slinos. Mi-ar fi milă de el dacă n-ar fi așa un om mizerabil. Ce bărbat se poartă așa cu o femeie?

— Î... Îmi p... pare rău... se bâlbâie, complet amețit.

Mâna lui Jesse, înfiptă în haina Cheliosului, îl scutură zdravăn:

— Mai pune o singură dată mâna pe ea și-ți rup capu' cu dinții, spune cu ton amenințător. Și-acum marș de-aici, în pizda mă-tii!

Izbește mormanul care abia se ține pe picioare și mă prinde pe mine, smucindu-mă la pieptul lui.

Mă fac praf. Sunt o epavă idioată care bolborosește printre suspine și lacrimi, cu nasul în costumul scump al lui Jesse, care mă strânge la pieptul lui cald și puternic.

— Ar fi trebuit să-l las lat pe împuțit, mârâie. Ei, hai, gata cu lacrimile, că o să-mi pierd mințile de furie.

Îmi cuprinde capul cu palma și oftează în părul meu.

— De unde-ai apărut? bălmăjesc eu, desprinzându-mă de pieptul lui.

Nu-mi pasă. Bine că e aici.

Îmi aruncă scurt o privire aproape jenată:

— Păi...

Scap un icnet șocat:

— M-ai urmărit, așa-i?

— Și bine-am făcut, mi-o taie. Unde-i Kate?

Chiar! Unde-i Kate? S-a dezlănțuit haosul și ea tot n-a apărut. O omor! După ce mă satur de Jesse.

— Alo! Ce-i aici?

Ridic ochii și o văd pe Kate în fața lui Margo, cu o expresie buimacă pe chip.

— Cred că trebuie să-ți muți duba, Kate, o sfătuiește Jesse diplomat.

Nici măcar nu gâfâie.

— A, bine, ridică ea din umeri, total neștiutoare de drama pe care-a stârnit-o.

Jesse se trage înapoi și-mi măsoară trupul cu privirea.

— Unde-ți sunt pantofii? întreabă încruntat, cu ochii întunecați iarăși de furie, crezând, evident, că i-am pierdut în altercația cu Cheliosul.

— Sunt în spatele lui Margo, mă smiorcăi. Margo e duba, explic când îi văd mutra nedumerită.

Mă ridică în brațe și mă duce la un zid de lângă casa doamnei Link, unde mă pune jos.

— Nici n-o să întreb cum au ajuns acolo.

— Îi aduc eu, strigă Kate.

Păi ar fi și cazul, în pana mea! Vine în fugă cu pantofii mei.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde-ai fost? o reped.

Dă ochii peste cap:

— M-a târât la etaj ca să-mi arate rochia sărbătoritei. Era mult prea strâmtă și a fost un spectacol de-a dreptul dureros să le văd cum s-au chinuit zece minute s-o îndese pe puștoaică în chestia aia.

Se uită spre Jesse care s-a dus să-mi ia poșeta de pe scaunul din față al lui Margo.

— Ce s-a întâmplat? întreabă iar, în șoaptă. Pare negru de furie.

— Am fost agresată de domnul Jaguar.

Îmi scutur pietrișul de pe tălpile îndurerate și-mi pun pantofii.

— Jesse... — fac o pauză întrebându-mă dacă nu cumva urmăritul poate fi considerat obsesie — trecea întâmplător pe-aici.

— Ava, îmi pare așa de rău!

Se așază pe zid și mă ia pe după umeri.

— Slavă Cerului pentru Domnul, nu?

Îi aud insinuarea în ton.

— Kate, mută duba până nu izbucnește un război.

Vine cu poșeta mea și eu mă ridic în picioare. Vai, ce mă dor, fir-ar ale dracului! Îmi pun fundul la loc pe zid și tresar când curul ia contact cu cimentul. Jesse se încruntă când mă surprinde strâmbându-mă.

— O iau pe Ava cu mine.

— Da? îmi scapă tăios.

Ridică sprâncenele:

— Da, spune pe ton provocator, ca să vadă dacă obiectez.

— Ne vedem acasă.

Kate mă pupă pe tâmplă și se-ndepărtează spre Margo fără nici cea mai mică grabă, uitându-se în urmă cu un rânjet larg pe față.

O ignor și mă uit în sus la fiara înaltă și frumoasă din fața mea — de-a dreptul comestibil în costumul lui gri și cămașă albă, apretată — și dau de ochii lui verzi privind-mă printre gene.

— De ce tresari?

Mă ridic, strâmbându-mă din nou când tălpile-mi preiau toată greutatea.

— Mă doare fundul, spun frecându-mi dosul și-apoi mă-ntind să-i iau poșeta din mână. Țineam tortul lui Kate în spatele lui Margo.

— N-aveai centura pusă?

— Nu. Nu sunt centuri de siguranță în spatele dubelor, Jesse.

Clatină din cap și mă ia în brațele lui puternice ca pe-un copil, apoi pornește pe stradă cu pași mari. Oftez adânc și-l las să-și facă numărul, punându-mi capul pe umărul lui și luându-l de gât.

— Nu m-ai sunat. Ți-am zis să mă suni, mormăie acuzator.

— Îmi pare rău.

— Și mie.

— Ție de ce-ți pare rău?

— Că n-am ajuns mai devreme aici. Nu mai face tâmpenii, Ava. Și sună când îți spun.

Mă încrunt cu capul pe umărul lui și se uită-n jos la mine de parcă a simțit reacția mea la dojana lui. Zâmbește larg și mă sărută fugar pe frunte. Închid ochii. Nu mai pot să ignor asta. Sigur se întâmplă ceva aici și mi-a tăiat tot avântul cu care pornisem în viața mea cea nouă, de femeie necuplată.

Oprește în fața casei lui Kate și nu sunt deloc surprinsă să văd că Margo n-a ajuns încă acasă. Omul ăsta conduce ca un dement. Cobor din mașină, dar mă trezesc rapid luată pe sus și dusă-n brațe pe alee până la ușă.

— Pot să merg, spun râzând, dar mă ignoră, îmi ia cheile din mână când ajungem la ușă, o descuie și o închide cu un șut în urma noastră.

Mă zbat și mă pune jos, apoi mă prinde de talie și mă lipește de el.

Mă ridică până ce buzele mele le întâlnesc pe ale lui și, cu un suspin, îl iau cu brațele pe după gât, lăsându-l să-și plimbe limba prin gura mea încet și calm. Nici prin *gând* să nu-mi treacă să îi pot rezista, că jar mănânc!

— Mulțumesc pentru carte, spun cu gura pe a lui.

Se lasă pe spate, mă privește și ochii îi licăresc de plăcere.

— Cu mare plăcere.

Mă sărută cast pe gură.

— Mulțumesc că m-ai salvat.

Pe chip îi răsare zâmbetul ăla obraznic, de ștregar:

— N-ai pentru ce, iubire.

Ușa de la intrare se izbește de perete și Kate dă grămadă peste noi, lovindu-se de îmbrățișarea noastră.

— Scuze, rostește ea și se retrage în grabă în sus pe scări.

Jesse râde amuzat și-și unduiește șoldurile frecându-se de mine, scoțând la lumină o bătaie ritmică din adâncurile pântecelui meu. Respirația mi se taie, iar el își lipește fruntea de a mea.

— Dacă am fi singuri, ai fi acum lipită de peretele ăla, futută de ți-ar ieși ochii din cap.

Se unduiește iar, smulgându-mi un scâncet când bătăile ritmice îmi coboară în vintre. O înjur în gând de toți sfinții pe Kate.

— Pot să fiu tăcută, șoptesc. Pune-mi căluș dacă e nevoie.

Zâmbește într-un colț al gurii:

— O să țiți, crede-mă. Nu există căluș care să-ți înăbușe țițetele.

Trupul mi-e scuturat de fiori.

— Așa, pentru mâine aș vrea să stabilesc o întâlnire, spune hotărât.

— O întâlnire ca să mă fuți?

— Ai grijă cum vorbești.

Începe să râdă:

— Vreau să te-ntorci la Conac ca să obții informațiile detaliate de care *chiar* ai nevoie ca să începi să lucrezi la niște schițe.

Gura mea formează un O uimit și el se apleacă să-l străpungă cu limba, sărutându-mă pasional. Îl las să mă asalteze cum vrea, iar când își unduiește iarăși afurisitele alea de șolduri irezistibile, mi se înmoaie genunchii.

Când se desprinde de mine gâfâind și strânge scurt din pleoape, mă simt în derivă.

— Nu stabilesc întâlniri ca să te fut, Ava. Asta o s-o fac oricând o să am chef.

Își dezlipește ochii migdalați dintr-ai mei și aruncă o privire-n sus, pe scări. Sunt sigură că și el o blestemă pe Kate că e acasă.

— La prânz la Conac, spune, trecându-și degetul pe obrazul meu.

Dau din cap.

— Bravo, fetiță.

Zâmbește, mă pupă apăsător pe frunte, apoi se întoarce și iese din doi pași.

Mă preling în jos pe perete încercând să-mi recapăt răsuflarea, cu mintea gonind cu două sute la oră. Mă îndrăgostesc. Mă îndrăgostesc rău de tot și rapid.

Și mi-e frică.

Capitolul 12

A doua zi dimineată, aterizez în birou... la propriu, cu un mare bufnet. Mă împrăștii pe podeaua de lemn, înconjurată de cutii, și Tom aleargă spre mine, cu o expresie îngrozită pe fața lui de bebeluș.

— Doamne ferește! Te-ai lovit?

Se apleacă să mă ajute să mă ridic și începe să-mi netezească cu palmele fusta neagră, strâmtă, înainte să treacă la bluza fără mâneci.

— Iartă-mă! Le duceam în depozit.

Zburătăcește în jurul meu ca o bunicuță îngrijorată, bolborosind chestii despre sănătate și siguranță și cărți despre accidente casnice.

— Tom, n-am nimic. Ia-ți mâinile de pe țâțele mele!

Își retrage rapid mâinile de pe sânii mei chicotind.

— Și ce sânii frumoși ai, Scufiță Roșie!

— Dacă nu erai gay, te plesneam de nu te vedeai.

— 'Neața, o aud pe Victoria. Tom, nu mai ies cu tine-n oraș în viața mea! șuieră înspre el, așezându-se pe scaunul ei.

Mă uit pe rând la fiecare dintre ei.

— Ce-i cu voi?

— Iar m-a lăsat baltă!

Îmi las poșeta pe birou și mă uit cum Victoria aruncă o ploaie de acuzații spre Tom, care are o mutră cât se poate de vinovată. N-am niciun chef să mă bag, așa că-mi scot telefonul din poșetă și găsesc un SMS de la Kate.

Am plecat devreme și n-am avut chef să te trezesc, în caz că visai la Domnul și alte chestii de-astea. ;-)

Ne vedem la Baroque la 1? Trebuie să mă-ntorc la lucru la 2.30.

xxx

Da. Și visez chiar și cu ochii deschiși. Minteaa mea buimacă se duce direct la gândurile care m-au ținut trează aproape toată noaptea, gândurile care stârnesc răcă și ciondăneli nesfârșite între inima și creierul meu. M-a avut, a luptat și a câștigat, dar nu sunt sigură că sunt pregătită să mă dăruiesc iarăși unui bărbat, mai ales unui bărbat care pretinde așa de multe de la mine. Sunt o fată cu capul pe umeri, mai puțin când e vorba de Jesse, din câte văd. Am nevoie de timp ca să mă gândesc la asta, fără el prin preajmă ca să-mi distragă atenția cu atingerile lui.

Încerc să-mi umplu timpul cu e-mailuri și cu verificări de status la un proiect, gândindu-mă-n același timp la o scuză pe care să i-o pot servi lui Jesse. Ar trebui să stabilesc o întâlnire, să am grijă să fie strict profesională și să mă asigur că așa și rămâne, ceea ce e mult mai ușor de zis decât de făcut când sunt în apropierea lui.

Patrick își face intrarea pe la unșpe cu cafea de la Starbucks. Îmi vine să-l pup.

— Capuccino cu două shoturi de espresso și fără zahăr sau ciocolată, pentru tine, floristică.

Mă pupă pe obraz și-mi pune cafeaua pe birou.

— Nu uita de întâlnirea de mâine cu Mikael, spune, așezându-se pe marginea biroului meu, iar eu îmi țin răsufarea când aud scârțâitul jalnic al lemnului.

— N-am uitat.

Împing spre el agenda de pe birou, ca să vadă întâlnirea trecută acolo cu litere groase.

— Bravo. Cum te-ai descurcat la Conac?

Mă înroșesc instantaneu. Nu i-am spus lui Patrick de a doua întâlnire pentru acest proiect, dar nu trebuie decât să-mi răsfoiască agenda ca să o vadă... ceea ce e evident că a și făcut.

— Bine, chițai cu vocea cu câteva note mai pițigăiată decât cea normală.

— Ei, mă bucur. Ține-mă la curent.

Se ridică de pe biroul meu și continuă să împartă restul cafelelor. Duc mâna instinctiv sub birou ca să pipăi după eventuale

așchii de lemn rupt sau șuruburi desfăcute și răsuflu ușurată, atât pentru bunăstarea biroului meu, cât mai ales pentru că nu mi-a mai pus și alte întrebări. Cu toate preocupările care mi-au distras atenția, nu mă gândisem că Patrick ar putea afla de activitățile mele din afara programului cu domnul Ward. Asta ar putea avea un efect devastator asupra carierei mele. Nu pot să risc și asta pe lângă o inimă frântă. Într-un moment dominat sută la sută de instinct, îi scriu un mesaj lui Kate ca să accept invitația la prânz și apoi îi trimit imediat un SMS lui Jesse.

Îmi pare rău, dar trebuie să anulez întâlnirea.

Nu pot să-l văd nici măcar în scopuri profesionale acum. O să insiste și eu o să cedez. Nici n-am pus bine telefonul la loc pe birou și mi-am descâlcit degetul din păr, că ușa de la birou se deschide și un imens aranjament floral cu cale e împins înăuntru cu un cărucior. E fata cu florile de la Lusso. Îl văd pe Tom că arată spre biroul meu și mă simt pe loc copleșită de vinovăție. Mă prăbușesc la loc în scaun. Tocmai l-am lăsat cu ochii-n soare și el îmi trimite flori. Primesc florile, semnez hârtiile fetei de la florărie și caut cartonașul cu mesajul.

Aștept cu mare, mare nerăbdare întâlnirea noastră.

Și tu ar trebui să fii la fel de nerăbdătoare.

Jx

Îmi las brațele să cadă pe birou și-mi îngrop capul în ele, spunându-mi că fac ce trebuie, că mă port rațional. Cuvintele scrise de el tocmai mi-au confirmat că întâlnirea asta n-o să aibă nicio legătură cu afacerile. Futu-i!

Începe să-mi sune telefonul. Nu-i nevoie să mă uit la el ca să știu cine e. N-o să accepte niciodată să fie concediat printr-un SMS, sau prin orice alt fel de mijloc, la drept vorbind. Se oprește din sunat, dar aproape imediat alarma mă anunță că am primit un SMS.

Anulezi ca să faci ce?

Citesc de o mie de ori cele cinci vorbe ale acestei întrebări

simple și nu-mi vine-n cap nimic care l-ar calma, așa că îmi iau inima-n dinți și-i răspund.

Am nevoie de timp. Totul e prea mult, prea repede.

Plec la unu fără un sfert să mă-ntâlnesc cu Kate, după ce ignor zece apeluri de la Jesse, care evident nu are de gând să-mi ofere răgazul pe care i l-am cerut.

Când ajung, barul e aglomerat, dar o văd pe Kate în colț, cu băuturile deja pe masă. Îmi simte imediat deznădejdea.

— Să te-ntreb ce-ai pățit? spune exact când telefonul începe să urle iarăși, făcându-mă să oftez din toți rărunchii.

— Cine e?

— Jesse.

Se încruntă:

— Nu răspunzi?

Mă sprijin de spătar și las telefonul să sune până se oprește.

— Am anulat întâlnirea cu el.

Kate rămâne cu gura căscată:

— De ce?

Mă gândesc mult și bine, dar e prea dureros.

— Nu sunt sigură...

Îmi cad umerii.

— Nu știu.

Ieri am fost așa de depășită de situație, că am lăsat un piept ferm, o voce hipnotică și niște buze moi și pline să-mi tulbure rațiunea.

Mă privește înțelegătoare, dar apoi privirea îi e atrasă de ceva din spatele meu.

— Uu! Bunăciune în stânga! Și se uită-ncoace. Cum îmi stă părul? Am glazură pe față?

Începe să-și șteargă frenetic obrazii cu palmele.

Mă-ntorc spre stânga și-l văd pe Sam, tipul de la bar, de la Conac. Își ridică spre mine sticla de bere cu un zâmbet larg, nerușinat. Ridic mâna și mă-ntorc spre Kate.

— Îl cunoști? întreabă uluită.

— E Sam. Era la Conac. E prieten cu Jesse.

— Vai, să-mi fut una! Jesse face parte din gașca bunăciunilor, chicotește Kate cu ochii mari, plini de încântare. Uite că vine-ncoace. Te rog să faci prezentările.

Clatin din cap dezaprobator. Încă o primă întâlnire pe care s-o devoreze cu fulgi cu tot. Sam ajunge la masa noastră tot zâmbitor, tot cu gropița aia drăgălașă în obraz. Chiar e foarte frumușel cu părul lui ciufulit și ochii sclipind ghiduș. E iar îmbrăcat în jeanși și tricou. Probabil că ăsta e stilul lui — relaxat.

— Ce faci, Ava?

— Bine, Sam. Tu?

— Foarte bine. Ce face Jesse? întreabă el rânjind.

Simt cum mi se aprind obrazii, deși am tras rapid concluzia că se joacă cu nervii mei. E prietenul lui Jesse; el ar trebui să știe ce face. Ridic din umeri, fiindcă chiar nu știu ce să spun. Ieri, când ne-am despărțit, era tot numai sex pe două picioare, iar eu gâfâiam ca o ratată disperată după măciuci. Acum presupun că e un pic enervat că am anulat întâlnirea. Ba nu. *Știu* că e enervat. M-am prins după telefoanele lui insistente.

Simt o durere ascuțită în gambă și o văd pe Kate că se uită urât la mine.

— Ah, Sam, ea e Kate. Kate, el e Sam.

Flutur mâna de la unul la altul și-o văd pe Kate că devine toată angelică și-ntinde mâna spre Sam, care zâmbește larg și i-o strânge.

— Mă bucur să te cunosc, Kate, spune dulce, cu același zâmbet pe față, trecându-și mâna prin buclele cenușii.

— Și eu pe tine.

Cu mâinile tot împreunate, Sam îi face un compliment legat de părul ei roșu-turbat, iar ea chicotește.

Telefonul îmi anunță sosirea unui mesaj și, ca să scap de flirtul ostentativ care are loc în fața ochilor mei, îl iau și deschid mesajul cu un ochi închis.

Să nu dea dracu' să n-ai un motiv BETON pentru că mi-ai dat cu

flit, că ăla cu am nevoie de timp nu ține! Spre binele tău, sper că cineva e pe moarte. Mă scoți din minți, domniță, să mor eu! NU TE PUP

Bietul meu creieraș amărât e pe cale să explodeze. Ce naiba mi se întâmplă? Pun telefonul pe masă și ridic ochii, ca s-o văd pe Kate dând cel mai tare spectacol de flirt pe care l-am văzut în viața mea. Și mâinile le sunt tot împreunate.

Își îndreaptă atenția spre mine:

— Jesse?

— Jesse? repetă Sam, întorcându-și privirea spre mine.

— Da, răspund degajat, ca și când n-ar conta, apoi iau o dușcă zdravănă și binevenită din paharul cu vin.

Stau acolo o veșnicie, ignorată de Kate și Sam, care râd și stau la palavre. Ceea ce-mi convine, dar pe de altă parte îmi dă prea mult timp să mă gândesc. Dar degeaba. Am nevoie de liniște. De calm. Am nevoie să fiu înconjurată de tăcere și de o sticlă de vin, ca să-mi las creierul și inima să se războiască până ce unul iese învingător.

Mă ridic, nerăbdătoare să mă întorc la muncă și să încerc să-mi reiau treburile.

— Kate, zâmbesc dulce, reușind cu greu să-i dezlipesc privirea albastră și lacomă de la Sam. Tu n-ai o întâlnire la două jumate?

— Nu, îmi zâmbește și ea și mai dulce.

Mijesc ochii la ea în glumă, luându-mi poșeta și telefonul.

— Atunci ne vedem mai târziu. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Sam.

Mă pupă pe obraz.

— Îhî. Și mie, Ava. Ai grijă de tine.

Mă întorc să plec și dau nas în nas cu Jesse, care e în picioare în spatele meu, privindu-mă furios ca un câine turbat, dar delicios în costumul lui gri-închis.

— Cine-a murit? latră la mine.

Mă fac mică pe loc sub privirea lui de-a dreptul urâcioasă.

— Cum îți permiți să-mi dai cu flit, Ava?

Kate începe brusc să se uite oriunde, numai în direcția noastră

nu, iar Sam încearcă să se prefacă neinteresat, dar eșuează lamentabil. Jesse arată de parcă se pregătește să dea un pumn în ceva.

— Trebuie să mă-ntorc la muncă, spun calm, apoi îl ocolesc și ies din bar.

Ajung în Picadilly, în mulțimea ieșită în pauza de prânz, conștientă că se ține după mine. Simt cum privirea lui verde, pătrunzătoare, mă înjunghie în spate, așa că grăbesc pasul, hotărâtă să ajung la birou, la adăpost de mânia și interogatoriul lui.

Apuc să intru pe ușă, dar abia ajung la biroul meu, că sunt luată pe sus. Scot un chiot și mă trezesc iar în drum spre ieșire.

— Ce dracu' faci?! urlu la el, dar mă ignoră și continuă să meargă cu pași mari, egali, spre ieșire.

Mă împing cu mâinile în șalele lui ca să ridic capul și-i văd pe Tom, Victoria și Sally cu mutrele lipite de geam, holbându-se să vadă cum sunt târâtă în stradă. Of, dă Doamne ca Patrick să fie plecat!

— Jesse, ce pizda mă-sii? Pune-mă jos în clipa asta!

Mă lasă să alunec în jos pe trupul lui — dinadins încet, ca să-i simt fiecare mușchi tare de pe pieptul lui sexy — și mă oprește înainte ca tălpile mele să atingă pământul. Mă ține pe după talie astfel încât buzele să-mi fie la același nivel cu ale lui, iar erecția lui evidentă să se frece de mine exact unde trebuie. E furios și excitat în același timp, se poate așa ceva?

Când se împinge-n mine și-i simt pe buze respirația fierbinte, mentolată, îmi scapă un geamăt trădător. Simțurile mi-au fost iar deturnate printr-o simplă atingere, iar el mă țintuiește-n loc în fața tuturor colegilor mei, înghesuiți unii în alții la ușa biroului, bătându-se ca să vadă mai bine spectacolul.

— Cum vorbești? M-ai lăsat baltă.

Își apasă buzele pe ale mele, apoi se retrage și mă privește întrebător cu ochi un pic mai blânzi.

— Îmi pare rău.

Îmi feresc ochii de privirea lui arzătoare și nu știu ce altceva să

mai spun. Gândurile mele care se bat cap în cap devin de-a dreptul enervante. După câteva clipe de tăcere, ridic încet ochii spre el. Ceea ce s-ar putea să fie o greșeală.

Scutură încet din cap, apoi îmi asaltează gura chiar acolo, în mijlocul străzii Bruton. Îmi reamintește. Degetele mi se împletesc în părul lui și mă predau cu totul gurii lui ca un drog, iar el mă devorează fără jenă, complet opac la forfota pietonilor ieșiți la masă care se holbează când trec pe lângă noi.

— Pentru ce ai nevoie de timp? își izbește ventrele în mine, provocându-mi un geamăt.

— Ca să mă gândesc.

— Nu te gândi, Ava, îmi comandă pe un ton care mă provoacă să-l sfidez. Așa stau lucrurile. Acceptă situația.

Îmi dă drumul din strânsoare și aterizez pe pământ, dezechilibrându-mă.

Mă apucă de braț ca să mă sprijine, provocându-mi un mic junghi de durere, care mă scoate rapid din vraja care m-a cuprins și mă face să icnesc. Îmi lasă brațul și se dă înapoi, privind vânătăile lăsate pe brațul meu de domnul Jaguar Chelios cu ochi plini de mânie. Rămâne cu ochii fixați pe brațul meu și începe să scrâșnească din dinți și să-și umfle pieptul.

— N-am nimic.

Îmi acopăr brațul cu palma, în speranța că dacă-mi ascund zona rănită o să-i treacă furia. Arată gata să omoare pe cineva.

— Trebuie să mă-ntorc la muncă, spun cu voce mică, chiar un pic speriată.

Nu mă încântă deloc privirea întunecată din ochii lui verzi.

În cele din urmă, clatină ușor din cap și se îndepărtează cu pași mari, fără un cuvânt, iar eu rămân pe trotuar întrebându-mă ce dracu' mi s-a întâmplat. Mă uit în jos și ochii îmi fug în toate părțile, de parcă sper să găsesc răspunsul scris cu cretă pe dalele trotuarului.

Gata? S-a terminat? Așa spunea expresia de pe chipul lui, dar acum nu prea mai știu ce simt în legătură cu asta. Acum își izbește

șoldurile-n mine gemând, acum se uită la mine de parcă-l calc pe nervi. Eu ce să mai înțeleg? Habar n-am, așa că mă scutur din reverie și mă întorc în birou.

Tăcerea e apăsătoare. E cât se poate de clar că toată lumea se preface că e ocupată.

— Ești bine? întreabă Tom, trecând încet pe lângă biroul meu.

Ridic ochii și văd că obișnuita lui expresie curioasă e împletită cu îngrijorare sinceră.

— N-am nimic. Să nu-i sufli o vorbă lui Patrick! spun mai dur decât voiam.

— Sigur. Gata. Nu mai vorbim despre asta, ridică mâinile a apărare.

Băga-mi-aș! Ultimul lucru de care am nevoie acum e ca Patrick să afle că m-am încurcat cu un client. Ar fi trebuit să fiu mai tare și să rezist avansurilor lui. Nu sunt deloc împăcată cu felul în care mă simt acum. Cred... cred că mă simt cumva... cumva abandonată.

Intru pe ușă practic târâș, epuizată la maximum, și o găsesc pe Kate în bucătărie, atârnată pe geam ca să fumeze o țigară interzisă.

— Fă bine și stinge chestia aia, o cert.

Nu fumează mult, doar câte una când și când, dar tot e un obicei prost.

Mai trage un fum și aruncă țigara pe fereastră, după care se dă grăbită jos de pe blatul de lucru.

— Mă ajută să mă gândesc, se justifică. Unde-i vinul?

Îmi smulge geanta din mână și-o desface, după care mă privește dezgustată. Tocmai am comis un păcat capital: am uitat să iau vin.

Ridic din umeri. Am avut altele pe cap.

— Iartă-mă.

Se uită la mine cu milă.

— Mă duc eu la magazin, tu du-te și te schimbă. Iau pește și cartofi prăjiți?

Își ia poșeta de pe masă și-și bagă picioarele în șlapi.

— Doar cartofi.

Mă duc spre camera mea, total sleită.

Stau pe canapea cu Kate, ciugulind din cartofii prăjiți din farfuria mea. N-am deloc poftă de mâncare și sunt doar pe jumătate atentă la episodul în reluare din *Prietenii tăi*. Am mintea împrăștiată și sunt groaznic de furioasă pe mine că îi permit să fie așa.

— Hai, zi! mă îndeamnă Kate fără drept de apel.

Mă întorc cu fața la prietena mea focoasă, cu un cartof oprit în drum spre gură. Am crezut ca o proastă că o să pot să stau bosumflată în liniște. Ridic vag din umeri, apoi îmi arunc cartoful în gură și-l mestec alene. Dacă vorbesc despre asta, n-o să fac decât să subliniez faptul jenant că de fapt oftez după un bărbat.

— Îți place de el.

Da, îmi place. Nu vreau, dar îmi place.

— E belea. L-ai văzut azi, bombăn eu.

Dă ochii peste cap cât poate de exagerat și se prăbușește dramatic pe spate pe canapea.

— Ava, să-ți spun eu ce am văzut: un bărbat nebun după o femeie.

Își pune farfuria pe măsuța de cafea din fața canapelei.

Mă încrunt la ea:

— Și-atunci de ce m-a părăsit?

Încruntă din sprâncenele blonde:

— Părăsit?

Îmi dau seama imediat de greșeala făcută:

— Nu asta voiam să spun. M-a urmărit până la birou, mi-a zis că nu-mi dă niciun răgaz de gândire, apoi s-a cărat.

— L-ai sunat?

— Nu, răspund încet.

Ăsta e răgazul pe care l-am cerut și de care am nevoie. Dar n-am crezut că o să simt așa un gol. Decid să schimb subiectul:

— Să știi că Dan vine acasă.

Camera se umple exact de mârâitul exasperat la care mă așteptam:

— Să vină, numai să nu-l văd.

— Se duce mai întâi la mama și la tata, așa că o vreme ești în

siguranță.

— Bun, scui-pă tăios, apoi se pierde-n gânduri.

Trebuie s-o scot repede din starea asta.

— Sam? întreb cu o sprânceană ridicată.

Are efect. Se înviiorează imediat.

— Așa-i că-i bunuț? Mi-a cerut numărul.

— Kate Matthews, ești o haită, spun râzând.

— Știu! hohotește și ea, după care devine iar serioasă. Alo! Ce șmecheră ești!

— Ce?

— Vorbeam despre tine.

— Mai bine nu.

Mă las pe spate și mă așez comod.

— Hai să ne uităm la serial.

Kate se întoarce încet spre televizor.

— Îmi place de el, spune încet, ca și cum îi e teamă să recunoască, de parcă e ceva rău să-l placi. Zic și eu. E bogat, e sexy de mori și e clar că e leșinat după tine. Ava, un bărbat nu se poartă așa când vrea doar un pic de distracție.

Așa o fi, dar asta nu schimbă faptul că s-a cărat și de atunci nu mi-a mai sunat telefonul. E un lucru bun, fără îndoială; trebuie doar să-mi spun asta în continuare.

— Ai chef de-o noapte cinstită în oraș, sâmbătă? întreb.

E o întrebare tâmpită la care știu deja răspunsul.

Îmi aruncă o privire ștrengărească. Îi zâmbesc larg.

Capitolul 13

A doua zi, intru în hotelul Royal Park la doispe și un sfert, pregătită de întâlnirea cu Mikael Van Der Haus. Sunt condusă într-un salonaș intim, cu canapele bogat tapițate, pereți plini de rame aurite și un șemineu sculptat care domină încăperea. Are un aer tipic regal. Mi se oferă ceai, pe care-l refuz și cer apă — e al naibii de cald și rochia mea mulată, neagră, se lipește de mine — iar douăzeci de minute mai târziu, domnul Van Der Haus își face apariția arătând impecabil. E cu adevărat frumos. Îmi zâmbeste vesel, dezvăluind un șir perfect de dinți albi. Ce-am, frate, cu bărbații mai în vârstă în perioada asta? Alung repede gândurile păcătoase.

— Ava, te rog să mă ierți. Nu-mi place să fac o doamnă să aștepte.

Ușorul lui accent danez e abia sesizabil, dar foarte sexy.

La apropierea lui mă ridic și-i întind mâna zâmbind, iar el o ia, dar mă șochează aplecându-se ca să mă pupe pe obraz. Mda, e puțin cam deplasat gestul, dar treacă de la mine. O fi vreun obicei danez.

— Nu e nicio problemă, domnule Van Der Haus. N-am venit nici eu de multă vreme, îl liniștesc.

— Ava, asta e al doilea proiect la care colaborăm. Știu că la Lusso ai lucrat cu partenerul meu, dar la clădirea Life eu voi fi cel mai implicat, așa că, te rog, spune-mi Mikael. Nu suport formalitățile.

Se așază în scaunul din fața mea și-și încrucișează picioarele lungi.

— Deci, abia aștept să ne uităm împreună peste niște schițe în cel mai scurt timp.

— Da, abia aștept să pun pe hârtie niște idei.

— Și eu, râde. A fost foarte nepoliticos din partea mea să te convoc aici așa din scurt, dar vineri mă duc înapoi în Danemarca. Am adresa ta de e-mail și o să-ți trimit cerințele noastre, în detaliu.

Ai făcut o treaba extraordinară la Lusso. Ajută mult la scăderea nivelului de stres când lucrezi cu adevărați profesioniști, zâmbește.

Nu-mi dă acum cerințele? Nu de-aia am venit aici?

— Am putea discuta rapid și acum, îl îndemn, fluturându-mi spre el agenda.

Stă o vreme și mă privește în tăcere, apoi se aplecă în față:

— Ava, sper să nu mă crezi obraznic, dar vezi tu... Cum să zic?

Își bate bărbia cu degetele. Încep să mă îngrijorez.

— Mă tem că te-am adus aici folosind pretexte false.

Se foiește în scaun râzând agitat.

— Da? Cum adică? Întreb, forțându-mă să scot și eu un hohot de râs stingher.

— Aș vrea să te rog să iei cina cu mine.

Mă privește așteptând un răspuns și sunt sigură că pe chipul meu se citește doar groază pură. Îmi arde fața.

— Mâine seară, dacă poți și tu, desigur, adaugă.

Futu-i! Ce să-i zic? Dacă refuz, s-ar putea să nu mai facă afaceri cu Rococo Union și Patrick își va ieși din minți.

— Domnule Van Der Haus...

— Spune-mi Mikael, te rog, mă întrerupe surâzând.

— Mikael, nu cred că e o idee bună să amestecăm profesia cu distracția. E un fel de regulă de-a mea. Dar sunt foarte flatată.

Îmi vine să râd de propriul meu tupeu. De când e asta o problemă pentru mine, mai ales în ultimul timp? Și de ce am zis distracție? Am presupus și am sugerat că ar fi distractiv să iau cina cu el. S-ar putea să fie, dar s-ar putea să nu fie. Of, Doamne! Îmi vine să mă arunc în frumosul șemineu.

— Of, ce păcat, Ava, oftează.

— Așa e, aprob.

Mă privește surprins și iar îmi vine să plonjez în șemineu.

Se apleacă-n față:

— Îți admir profesionalismul.

— Mulțumesc.

Iar mă-nroșesc, băga-mi-aș!

— Ava, sper ca acest lucru să nu ne afecteze relația profesională. Chiar sunt nerăbdător să lucrez cu tine.

— Și eu, Mikael.

Se ridică de pe canapea și se apropie de mine cu mâna întinsă. Slavă Domnului! O apuc și-l las să-mi scuture mâna cu blândețe. Deci chiar m-a făcut să vin până aici ca să mă invite la cină?

— Când mă întorc din Danemarca, aș vrea să-ți arăt clădirea. Până atunci, poți să desenezi niște schițe. Îți trimit planurile clădirii la birou și îți dau e-mail cu specificațiile noastre legate de decor.

— Mulțumesc, Mikael. Călătorie plăcută!

— La revedere, Ava.

Picioarele lungi îl poartă afară din salonaș, iar eu rămân să-mi termin apa.

La două jumate sunt înapoi la birou. Nu-i zic nimic lui Patrick de latura bizară a întâlnirii mele cu Mikael Van Der Haus, în principal fiindcă mă tem că îmi va cere să iau cina cu el pentru binele firmei. Patrick va presupune că e vorba de o cină de afaceri, dar Mikael a spus cât se poate de clar că nu are legătură cu afacerile. Așa că mă mulțumesc să-i pomenesc de e-mailuri, schițe și intenția lui de a-mi arăta clădirea la întoarcerea din Danemarca. Asta pare să-l facă fericit pe Patrick.

Mă apuc de treabă și încep prin a nota câteva lucruri despre stilul scandinav de decorațiuni interioare. Știu că o să-mi construiesc planurile pornind de la ideea de stil de viață curat, alb, ușor, dar mă liniștește gândul că totul o să aibă un aer cald și calm, nu golaș și rece.

Sună telefonul și-l înșfac mult prea grăbită. E Kate.

— Bună! ciripesc cu voce exagerat de veselă.

Nu știi de ce mă obosesc. Oricum mă citește imediat.

— Facem pe detașata, da?

— Da.

— Așa ziceam și eu. Niciun semn de la el?

— Nu.

— Deci azi ne plac monosilabele?

— Da.

Oftează din rărunchi în telefon:

— În fine. I-ai întrebat pe Victoria și Tom dacă au chef de ieșit sâmbătă seară?

— Nu. Dar o să-i întreb. Tocmai m-am întors de la o întâlnire foarte bizară.

Deschid primul sertar ca să iau o agrafă de hârtie și observ cala înghesuită lângă capsator.

— Cum adică bizară? întreabă intrigată.

— M-am dus să mă întâlnesc cu dezvoltatorul de la Lusso. Mă rog, cu unul dintre ei. M-a invitat la cină. A fost chiar jenant.

Iau cala și o arunc în coșul de gunoi, rezistând tentației de a o mai mirosi o dată.

Râde de mine:

— Țsta câți ani are?

— Aș zice în jur de patruzeci și cinci de ani, dar e extrem de frumos, într-un fel tipic scandinav, ridic din umeri, mișcând cursorul aiurea pe ecranul monitorului.

— În perioada asta ești ca un magnet pentru bărbați maturi. Și? Te duci?

— Nu! chițai strident. De ce m-aș duce?

— De ce nu?

N-o văd, dar știu că are o sprânceană ridicată întrebător.

— Te-ar putea ajuta să-ți treacă de un anume alt client. Asta dacă vrei să-ți treacă.

— Nu, nu pot, fiindcă am o regulă nouă: nu amestec profesia cu distracția.

— MIȘCĂ! urlă, făcându-mă să sar în sus de doi metri la birou. Scuze, mi-a tăiat fața un dobitoc. Deci așa, nu amesteci profesia cu distracția?

— Da. Adică vorbești la telefon în timp ce ești la volan, domnișoară Matthews? o iau la rost.

Știu sigur că Margo n-are dotări pentru Bluetooth.

— Mda, hai că mă grăbesc. Ne vedem acasă. Și nu uita să le spui

lui Tom și Victoriei de planurile pentru sâmbătă.

— Ce planuri? mă reped să întreb înainte să închidă.

— Beție, Baroque, ora opt.

Beție. Da, îmi place planul ăsta.

— 'Neața.

Știu că am ton de vițea plângăcioasă, dar chiar fac eforturi să nu fiu așa.

Tom ridică capul din revista *Săptămânal de interioare* și-și coboară ochelarii spre vârful nasului.

— Ce-i cu mutra asta lungă, draga mea? întreabă.

N-am nici măcar energia necesară ca să-mi lipsesc pe mutră un zâmbet fals. Mă prăbușesc în scaun și într-o secundă Tom e întins ca iedera pe biroul meu.

— Uite, asta o să te-nveselească.

Îmi arată un articol din revista pe care-o citește și acolo, așezată nonșalant pe sofaua de catifea de la Lusso, sunt eu.

— Minunat, oftez.

Nici nu-mi bat capul să citesc articolul. Trebuie să-mi șterg din minte orice are legătură cu Lusso.

— Probleme cu bărbații? mă privește cu milă.

Nu, n-am probleme cu bărbații, că nu am un bărbat care să-mi facă probleme. Mă bosumflu și, vrând-nevrând, trebuie să recunosc... mi-e dor de el.

— N-am nimic.

Reușesc să-mi adun forțele cât să-mi trântesc un zâmbet pe mutră.

— E vineri. Abia aștept să mă fac rangă mâine seară. Am nevoie de o ieșire în oraș ca la carte.

— Chiar mergem să ne facem rangă? Grozav!

Patrick dă buzna în birou.

— Fraților, facem și noi ceva treabă sau am venit la muncă să futem vremea?

Trece în viteză pe lângă noi în drum spre biroul lui și închide ușa după el.

— Hai să ne apucăm și noi de muncă, ce zici? îl alung pe Tom de la biroul meu.

— A! Era să uit: a sunat Van Der Haus ca să spună că se întoarce luni la Londra. Te sună când ajunge. Îți trimite specificațiile lor și ți-a trimis astea. E sexy? întrebă cu sprâncenele ridicate sugestiv în timp ce îmi întinde un plic.

E cea mai mare haită gay, dar o să-i cânt în strună:

— Foarte, spun luând planurile cu ochii măriți ca să-mi accentuez vorba.

Trăsăturile de bebeluș i se strâmbă a iritare:

— Cum se face că tu primești toți clienții șarmanți? întrebă, ducându-se înapoi la biroul lui. Ce n-aș da să între aici un Adonis care să mă arunce *pe mine* pe umăr!

Tresar când Tom pomenește de spectacolul dat de Jesse ultima dată când l-am văzut și mă apuc să îmi croiesc drum prin munți de mesaje, programe de livrări și cerințe ale clienților. Apoi îmi sun toți clienții cu proiecte în desfășurare ca să mă asigur că totul e în regulă. Vine un e-mail de la Mikael și-l citesc în diagonală, decidând să-l tratez cu mai multă atenție luni.

Sally vine în goană la biroul meu cu o livrare.

— Ăăă... Cred că asta s-ar putea să fie pentru tine, Ava.

Se foiește de pe-un picior pe altul cu o cutie în mână.

— O vrei?

Dacă e un pachet pentru mine, l-aș cam vrea. Doamne, fata asta e dureros de agitată. Îi iau cutia din mână.

— Mulțumesc, Sally. Îi faci, te rog, o cafea lui Patrick?

— N-am știut că vrea o cafea.

Văzându-i mutra panicată îmi vine să-i fac *eu* ei o cafea.

— Ei, nu pare în apele lui. Hai să-l răsfățăm puțin.

— Ce-i cu el? E cumva bolnav?

— Nu, dar cred că i-ar prinde bine o cafea, insist, făcând eforturi să nu-mi pierd răbdarea.

— Sigur.

Fuge și fusta ei maro în carouri zburătăcește pe lângă pantofii

simpli, cu toc comod. Nu mă pot aventura să ghicesc câți ani are. Arată cam de patruzeci, dar intuiția îmi spune că e pe-aproape de vârsta mea. Deschid cutia și găsesc toate mostrele de material pe care le-am comandat pentru clădirea Life, dar arunc cutia sub birou, decisă să mă ocup și de ele tot luni.

Sâmbătă stau gata de plecare în dormitorul meu. Părul e ascultător — fericit că a fost coafat cu uscătorul, în onduleuri care se rostogolesc pe umeri, datorită lui Philippe, stilistul meu — și rochia nouă, pe care-am cumpărat-o de la Selfridges ca să-mi mai ridic moralul îmi vine perfect. E neagră, scurtă și foarte strâmtă. Cu ochii machiați cu fard negru și buze date cu luciu transparent, arăt foarte sexy.

Intru în bucătărie și-o găsesc pe Kate atârnată pe fereastră, fumând pe furiș o țigară. Acum la ce s-o fi gândind? Arată bine, ca de obicei, îmbrăcată într-o rochie crem, cu spatele gol.

— Uau! îi scapă. Cineva e hotărâtă să facă impresie în seara asta.

Sare de pe blat și-și strecoară picioarele în pantofii aurii cu toc.

— Crezi că rochia ta e destul de scurtă?

Ridic o sprânceană la ea și-i măsoz rochia cu privirea:

— Râde ciob de oală spartă.

Izbucnește în râsul ei sprintar, care îmi aduce întotdeauna un zâmbet pe buze.

— Ia de-aici.

Îmi întinde un pahar cu vin și-l iau recunoscătoare, dându-l, practic, pe gât. Pică la fix!

— A venit taxiul. Hai să ne distrăm.

Intrăm în Baroque și-i vedem imediat pe Tom și Victoria la bar.

— Ce mama dracului? exclamă Tom cu un rânjet, plimbându-și ochii în sus și-n jos pe trupul meu încorsetat în negru. Ava, femeia fatală!

— Da, arăți foarte bine, Ava, adaugă Victoria.

— Mersi, ridic din umeri și trag de tiv în jos.

— Ce bei? întreabă Kate.

— Roze, dar ai grijă să fie Zinfandel, te rog.

Kate comandă băuturile și ne ducem la o masă înaltă, lângă DJ. Vinul curge, luându-mi cu el gândurile chinuitoare. Râdem și stăm de vorbă și încep să mă simt din nou normală. Mama a zis întotdeauna „Alcoolul dezleagă limba și limba taie mai rău decât sabia“. Asta, după cum tocmai am descoperit, e cât se poate de adevărat, fiindcă sunt praștie și am pus la curent pe toată lumea cu evenimentele recente. Având în vedere că voiam să uit de povestea asta, dau dovadă de o mare măiestrie în a mă agăța ca scaiul de amintiri.

Tom e bucuros că am făcut mult sex ca să-mi revin după relația încheiată recent.

— Deci, și-a luat tălpășița și nu l-ai mai văzut de atunci? întreabă el pe un ton critic.

— Asta-i de mare porc, adaugă și Victoria.

Kate dă ochii peste cap și se uită la cei doi de parcă le lipsește-o doagă:

— Voi chiar nu vedeți? izbucnește ea.

Tom și Victoria se uită unul la altul, apoi la mine. Ridic din umeri. Ce să vadă? Kate clatină din cap:

— Sunteți tuți rău toți trei. E foarte simplu: o dorește. Niciun bărbat nu se poartă așa cu o cucerire pasageră. Ți-am mai spus asta, Ava.

— Și-atunci de ce a dispărut? se apleacă Victoria în față, total fascinată de explicația oferită de Kate pentru purtarea lui Jesse.

— Habar n-am! Dar vă zic: am văzut cu ochii mei atracția dintre ei. Toate becurile sunt pe roșu!

Kate se lasă pe spate în scaun, total exasperată.

Încep să râd. Nu prea știu dacă e de la prea mult vin, dar faza mi se pare ilară.

— Nu contează. A fost doar un futai de revenire și atât.

Se pare că explicația mea nu-i satisface, fiindcă toți continuă să mă studieze cu îndoială pe chipuri. Cred că nici pe mine nu mă satisface explicația mea, dar au trecut patru zile și am rezistat

tentației copleșitoare de a-l suna, iar el nu m-a sunat. Îmi văd mai departe de viață.

— Putem schimba subiectul, vă rog? mârâi exasperată. Am ieșit ca să mă distrez, nu să analizez detaliile futaiului meu de revenire.

— Futai de revenire? întreabă Kate, ridicând o sprânceană. Așa îi zicem acum?

— Da, răspund hotărât.

Tom amestecă în paharul cu piña colada.

— Să știi că tot ce ni se întâmplă ni se întâmplă cu un anume scop.

— Te rog să nu-ncepi cu căcaturile astea roz-bombon! îl pune la punct Kate.

— Așa e. Cred asta din tot sufletul. Futaiul tău de revenire e o etapă prin care trebuie să treci în drumul spre iubirea vieții tale.

Îmi face cu ochiul.

— Iar Matt a fost o etapă care-a durat patru ani, subliniază Kate.

— Pentru etape, intonează Tom, ridicând paharul.

Kate se alătură toastului:

— Și pentru băuturi scurte și tari!

Termin vinul și ridic paharul aprobator.

— Da, pentru țării! strigă Tom și se-ndepărtează dansând spre bar.

Ne deplasăm clătinându-ne până la următoarea destinație, The Blue Bar, și reușim să trecem de portari, deși unul se uită cu un ochi suspicios la cămașa lui Tom. Tom și Victoria se reped pe ringul de dans când îi aud pe Flo Rida și Sia cântând Wild Ones și ne lasă pe Kate și pe mine să luăm de băut.

Comand un rând și le pun pe o margine pe-ale lui Tom și Victoria, în apropierea locului în care se sparg în figuri cu dansul. Când mă întorc la bar, o găsesc pe Kate vorbind cu un bărbat. Nu-l cunoaște și-mi dau seama de asta fiindcă a băgat flirtul în viteza a cincea.

Când mă apropii, ridică vocea ca să se facă auzită peste muzică:

— Ava, el e Greg.

Zâmbesc și-i întind mâna politicoasă. Arată destul de normal.

— Bună, îmi pare bine.

— Îhî. Și mie.

Își îndreaptă imediat atenția din nou spre Kate și-și pune palma pe fundul ei ca s-o conducă într-un colț. Ea nu se opune.

— Ava!

Mă întorc spre vocea cunoscută și-l văd pe Matt venind direct la mine. Fac un efort de voință, așa beată cum sunt, ca să nu dau ochii peste cap. Mă apucă și mă strânge la piept, ceea ce mă ia complet prin surprindere. Nu m-a îmbrățișat niciodată așa, nici măcar când eram împreună.

Se trage înapoi și mă pupă pe obraz, zăbovind acolo mai mult decât e necesar.

— Ce mai faci?

— Bine, răspund, desprinzându-mă de el.

— Arăți bine, spune vesel. Vrei ceva de băut?

— Nu, am deja.

Mă încrunt la el complet buimăcită. N-am mai avut nimic de-a face unul cu altul de când ne-am despărțit și, cu toate că toată lumea spune că doi foști iubiți pot rămâne prieteni, asta nu merge niciodată, mai ales când unul din ei și-a tras-o cu jumate din Londră pe ascuns. Începe să se agite, iar comportamentul lui agitat și dubios mă face să mă simt incredibil de stingherită. Iau o gură de vin și-l privesc peste marginea paharului cum se foiește și se joacă cu halba lui. Ce-l apasă?

În sfârșit, trage adânc aer în piept:

— Mi-a fost dor de tine, spune ferm și scurt.

Rămân cu paharul la buze cât el continuă:

— Am fost un mare bou. Nu merit o a doua șansă...

Pufnesc și e cât pe ce să-l împrôșc cu vinul din gură.

— A doua șansă?

Își lasă bărbia în piept, învins:

— Mda, așa e. Ai dreptate.

Înalță capul și se uită la mine cu o mutră miloagă și sinceră:

— N-o să se mai întâmple niciodată, jur!

— Țta face mișto de mine? De câte ori am auzit căcaturile astea? E un infidel cronic.

— Matt, îmi pare rău, dar n-o să ne-mpăcăm niciodată, îi spun calm și clar.

Holbează ochii surprins și clatin ușor din cap ca să-mi subliniez afirmația. Îl văd cum cade pe gânduri, apoi ridică mâna și mă mângâie delicat pe braț.

— Ne era așa de bine...

— Nu, nu ne era.

Izbucnesc într-un răs care sună batjocoritor fără să vreau, dar iese așa în mod natural. Singura persoană căreia îi era bine în relația noastră era *el*, și asta pentru că eu eram o tâmpită oarbă.

Mă întorc să-mi pun paharul gol pe bar, în principal ca să scap de mâna lui Matt fără să fiu nevoită să o scutur de pe mine, iar când mă întorc iar spre el, Matt a dispărut din fața mea. Îmi trebuie câteva secunde ca să procesez evenimentele care se desfășoară sub ochii mei, dar când reușesc s-o fac, sunt oripilată.

Jesse l-a țintuit de un stâlp și-l ține strâns de gât.

Capitolul 14

— Ține-ți dracului mâinile acasă! mârâie Jesse în fața perplexă a lui Matt.

De unde-a apărut? Asta-i tot ce-mi trebuia în seara mea de distracție, cică fără bărbați aroganți, iar acum am pe cap doi.

— Jesse, dă-i drumul. Nu făcea nimic.

Matt se uită la mine cu recunoștință, știind că nu e tocmai adevărat. Mângâi ușor brațul lui Jesse în încercarea de a-l calma. După cum arată, mai are un pic și explodează de furie.

— Cine pula mea e ăsta? răcnește el, făcându-ne să tresărim la unison și pe mine și pe Matt.

Nu vreau să-i spun. Dumnezeule mare, zici că e gata să omoare pe cineva!

— Ce se-ntâmplă? întrebă Kate, ajunsă lângă mine.

Când îmi vede fostul imobilizat icnește.

— Ahhh...

— Jesse, dă-i drumul!

Nu pare să mă audă. Și eu ce să fac la faza asta? Deja mă simt distrasă și nici măcar nu s-a uitat încă la mine. Nu prea pot să plec și să-l las pe Matt să îndure furia nejustificată a lui Jesse, oricât de mare dobitoc ar fi el.

Sam își face apariția și îmi vine să-l pup de ușurare.

— Sam, te rog să te ocupi de boul tău de prieten.

Mă întorc spre Kate:

— Hai de-aici.

La sosirea neașteptată a lui Sam, lui Kate i se aprind ochii ca bradul de Crăciun și-l aud pe Sam convingându-l calm pe Jesse să-și descleșteze mâna din gâtul lui Matt. Plec cu Kate după mine și ne-n dreptăm spre ringul de dans.

— Ce i-a cășunat? întrebă.

— Las-o așa, mârâi.

Dacă-i spun lui Kate ce s-a întâmplat, probabil că o să-l dea pe Jesse deoparte ca să-l poată sugruma cu mâna ei pe Matt.

— Unde-i Greg?

— Era un cretin. Hai! zice ea. Hai să dansăm!

Tom și Victoria ne întâmpină pe ringul de dans dând din mâini, dar starea mea relaxată dinainte a fost spulberată și sufocată de nervozitate. Apariția lui Jesse m-a supărat mai tare decât Matt.

După o jumătate de oră și un șir de melodii bune, n-am mai auzit nimic de Jesse. Probabil că Sam sau poate bodyguardii l-au scos afară. De Matt mă doare-n cot. Sunt liberă să-mi văd de seara grozavă care fusese până a dat buzna Jesse. Orice puseuri de sevraj provocate de lipsa lui Jesse au fost acum șterse de purtarea lui irațională.

Îi fac semn lui Kate că mă duc la bar și zâmbesc când îmi semnaleză că a înțeles, cu o scuturare din fund și un hohot de râs.

Cât aștept să fiu servită, starea de agitație mi se accentuează și știu că e din cauză că el e încă aici. Fiecare fir de păr de pe ceafă mi se ridică atunci când mă întorc și-l văd pe Jesse sprijinit de același stâlp de care-l țintuise pe Matt acum mai puțin de o oră. Mă străpunge cu privirea severă, timp în care Sam și celălalt tip de la Conac beau și stau de vorbă. Însă Jesse nu participă la acea conversație. Nu, el stă cu aceeași expresie ucigașă pe figură ca și mai devreme, sfredelindu-mă cu privirea.

Barmanul mă bate pe braț ca să-mi atragă atenția și mă întorc să iau băutura pe care mi-o întinde. Plătesc și încerc să plec, dar nu mă pot mișca. Îi simt ochii arzându-mi spatele. Știu că ar trebui să mă îndepărtez, pur și simplu, dar efectul magnetic pe care-l are asupra mea îmi face trupul să se întoarcă automat spre el. Ochii lui mă înghit cu totul, instantaneu, și sunt complet imobilizată. Nu mă pot gândi decât la vocea, mirosul, atingerea lui. Puterea necruțătoare pe care-o are asupra mea e mai tare decât inteligența mea, iar inima-mi bate în urechi într-un ritm drăcesc, inegal.

Pornește spre mine și-i zăresc pe Sam și pe Drew privind în

direcția mea când îl văd pe Jesse părăsind grupul. Amândoi par neliniștiți la vederea țintei evidente a lui Jesse.

Când Sam îl apucă pe Jesse de braț ca să-l tragă înapoi și e împins din calea lui, îmi recapăt pentru o clipă rațiunea. Mă rog de picioare să fie raționale și să mă ducă de acolo înainte să cad iarăși victimă atracției fizice. Îmi las băutura pe bar și o rup la fugă prin mulțime, împingând oamenii din calea mea. Retragerea mea devine din ce în ce mai agitată.

Dau buzna în stradă poticnindu-mă și imediat încerc să opresc un taxi, dar când îl aud strigându-mă, mă mulțumesc s-o iau la fugă disperată. Nu ajung prea departe. Mă prinde ușor și mă ia pe sus, apoi mă duce pe o străduță lateralnică, ignorându-mi țipetele și pumnii pe care-i trag în șale.

Mă lasă jos și, cu spatele lipit de zid, încerc să trag aer în plămâni. Nu mă pot uita la el, fiindcă o să cedez. Ce trebuie să fac e să *nu* mai fiu în situația asta de căcat! Cum de-am ajuns în halul ăsta?

— Ava, uită-te la mine.

Scutur din cap și încerc să fug, dar mă imobilizează cu ușurință.

— Ava, ce dracu'?

— Pleacă, te rog, scâncesc eu, împingându-i mâinile de pe mine.

— Nu, futu-i! Ava!

Nu trebuie decât să plec. N-o să mă forțeze să rămân, nu așa, în public. Trebuie să mă îndepărtez și să blochez mental toată faza... să mi-l alung din minte pe *el*. Dar a doua tentativă de evadare e la fel de inutilă ca și prima. Observ că respiră iute și cămașa neagră i se ridică și coboară odată cu pieptul. După care îmi las disperată privirea spre jeansii lui, conștientă că, dacă ridic ochii la fața lui frumoasă, bătălia e ca și pierdută.

— Uită-te la mine, Ava, ordonă cu asprime.

Îmi astup urechile cu mâinile și mă preling pe lângă zid, până ce mă așez ghemuită pe jos.

— De ce te porți așa, Ava? întrebă.

Încep să fredonez în minte un cântecel, ținându-mi privirea

fixată în pământ, dar apoi simt că-mi apucă încheieturile și-mi ia mâinile de pe urechi.

— Nu vreau să facem scena asta aici, Ava.

— Păi atunci, n-o face, spun, încercând să-mi recapăt mâinile dintr-ale lui. Te rog frumos, lasă-mă să plec.

Se lasă încet pe vine în fața mea, ținându-mă în continuare de încheieturi:

— Niciodată, șoptește.

Lacrimile mi se revarsă din ochi și cad pe genunchii mei goi.

— De ce te porți așa cu mine?

Îmi eliberează o mână, mă apucă de maxilar și-l ridică, forțându-mă astfel să mă uit la el. Are ochii sticloși.

— Adică cum mă port?

Ce măgar nesimțit! Obrăznicia lui chiar nu cunoaște limite. Cu mâna liberă îmi șterg obrajii uzi, oripilată brusc că iarăși îi plâng pe umăr.

— M-ai curtat insistent, m-ai bombardat cu telefoane și mesaje, m-ai futut de mi-au ieșit ochii din cap și-apoi ai dispărut în ceață patru zile. Nici nu știu de ce!

Îmi trag și cealaltă mână din strânsoarea lui.

— Și-acum îți faci apariția, ca să-mi fuți seara de distracție.

Acum el e cel care-și ferește privirea, rușinat.

— Vezi cum vorbești, murmură. Ai zis că vrei un răgaz de gândire.

— Dar nu aveai de gând să mi-l acorzi. Ce s-a schimbat dintr-odată?

Se uită urât la mine, cu ridul de încruntare adâncit pe frunte. Nu pot să gestionez situația asta.

Mă ridic, lăsându-l pe el pe vine, dar întinde mâinile și mă apucă de partea din spate a picioarelor goale. Frica de atingerea lui plină de amintiri e absolut întemeiată. Intru imediat în alertă când fierbințeala palmelor lui se împrăștie ca focul în preerie prin tot fluxul meu sanguin.

— Lasă-mă să plec, Jesse, scrâșnesc cu toată fermitatea pe care

mi-o permit coardele vocale tremurătoare.

Se uită-n sus la mine.

— Nu.

— Marți n-ai avut nicio problemă să mă lași.

Se ridică în picioare, trecându-și în drum palmele în sus pe picioarele mele. Ceea ce-mi provoacă o zvâcnire violentă între picioare.

— Eram furios, spune calm, aplecat deasupra mea.

— Așa ești și acum.

— Tocmai l-am găsit pe fostul tău iubit bălind peste tine!

— Nu bălea deloc! îi răspund, mulțumind tuturor sfinților din Ceruri că nu a auzit conversația. Și de unde știi cine e?

— Fiindcă l-am strâns de gât până mi-a spus! urlă. Să nu te prind că te mai vezi cu el, Ava.

Ignor ordinul lui tâmpit. N-are niciun drept să-mi impună reguli și condiții. Nu contează că de-acum o să fac oricum pe dracu'-n patru să-l evit pe Matt.

— Știai că o să fiu aici? întreb.

Mă privește țintă, fără să răspundă.

— Știai că o să fiu aici, așa-i? insist.

— Sam, rostește, fără nicio urmă de jenă.

— Sam?

— A sunat-o pe Kate, spune cu chip impasibil, de jucător de poker.

Vacă prefăcută! Nu pot să cred că mi-a făcut așa ceva! De îndată ce pun mâna pe ea, o să avem un schimb de vorbe foarte dure.

— O să te sărut acum.

Are tonul ăla și știu că sunt pierdută.

— Ai noroc, fiindcă dacă eram oriunde altundeva, ți-aș fi reamintit... chiar... acum.

Icnesc când îl văd că face un pas spre mine și, cu spatele la zid, nu am unde să mă retrag.

— Îmi place rochia ta, murmură mângâindu-mi brațul gol cu vârful degetului. E prea scurtă, dar îmi place.

Se apleacă și-și freacă fața de gâtul meu cu un geamăt. Mi se înmoaie genunchii. Lua-l-ar dracu'! Și lua-m-ar dracu' și pe mine!

Ochii mi se-nchid de la sine și capul mi se-ntoarce spre respirația lui fierbinte pe gâtul meu. Voința mi s-a-mprăștiat ca fumul într-o clipă. E imposibil. El e imposibil.

Simt că îndoiaie ușor genunchii, își strecoară brațul sub fundul meu și, cu o smucitură ușoară, își îndreaptă picioarele, ridicându-mă de la pământ. Mă strânge la pieptul lui și privesc în jos în ochii lui verzi și sclipitori.

Sfârșit.

— Ai cumva idee ce efect ai asupra mea? întrebă cu voce răgușită, care se frânge, uitându-se-n sus la mine. Ava, m-ai făcut de nu mai știu de capul meu, în pula mea!

El nu mai știe de capul lui?

Își slăbește strânsoarea, lăsându-mă să alunec în jos pe trupul lui până ce buzele ni se-ntâlnesc și sunt lipită de zid. N-am timp să-mi fac griji în legătură cu locul în care ne aflăm, fiindcă sunt mai degrabă preocupată să pun capăt poveștii ăsteia. Își trece limba peste dunga subțire a buzelor mele strânse și îmi vine să-mi dau palme fiindcă reacționez. Dar deja ar trebui să știu că... e inevitabil. Mă deschid spre el ca întotdeauna, ieșindu-i în întâmpinare cu limba mea și încleștându-mi mâinile în părul lui.

Gemând gros, din adâncuri, îmi cuprinde ceafa cu mâna liberă ca să mă fixeze-n loc, împingându-și și mai tare trupul într-al meu. Gurile ni se sudează, iar limbile ni se ciocnesc, rotesc și se-mplântă împreună. E un sărut posesiv, dominator și am ajuns din nou de unde-am plecat. Am capitulat după un singur sărut. Când sunt cu bărbatul ăsta sunt slabă. Neajutorată.

Se desprinde de mine și rămân gâfâind, cu pieptul lui care tresaltă violent, lipit strâns de toracele meu. Își lipește fruntea de a mea și nările-mi sunt imediat invadate de respirația lui mentolată.

— Uite-o pe-a mea, gâfâie sigur de sine.

— M-ai păcălit din nou.

Surâde ușor rotindu-și nasul pe al meu.

— Mi-a fost dor de tine, iubire.

— Și-atunci de ce-ai plecat?

— Habar n-am.

Mă sărută stăruitor pe buze și mă lasă să alunec în jos pe trupul lui. Simt umflătura incontestabilă și tare a unei erecții când alunec pe ventrele lui și mă uit în sus la el. Un zâmbet întunecat îi joacă pe la colțurile gurii.

— Ar trebui să te pun să rezolvi situația asta, spune punându-și mâna pe erecție.

Fac ochii mari, șocată. Dar să-mi bag pula dacă n-aș face-o. Îmi zdrobește toate sistemele de apărare și-mi face una cu pământul gândirea rațională. Efectul lui asupra mea e absolut înspăimântător.

— Dar nu vreau să te văd în genunchi aici, în stradă. O să ne mprietenim ca lumea mai târziu.

Nu știi sigur dacă sunt dezamăgită sau ușurată.

Îmi întinde mâna zâbind și, desigur, i-o accept, lăsându-l să mă conducă înapoi în bar.

— Ce vrei să bei? întrebă, așezându-mi mâna pe brațul lui și atrăgând imediat atenția barmanului când ajungem la bar.

— Zinfandel, te rog.

Mă trag mai aproape de el. Și-așa parcă sunt tot prea departe.

Mă măsoară rapid din cap până-n picioare cu o privire pătrunzătoare, strângând din buze.

— Și prietenii tăi?

— A! Kate bea vin, vodcă tonic pentru Victoria și piña colada pentru Tom.

— Tom? face ochii mari.

— Nu ții minte că l-ai cunoscut la Lusso? spun zâbind.

Fața frumoasă i se luminează și-și clatină capul neîncrezător, apoi îmi dă drumul și se întoarce spre barman, care așteaptă răbdător comanda lui Jesse.

Kate și Tom vin la noi râzând și studiindu-mă atent, dar i-o retez lui Kate cu o privire tăioasă.

— Jesse v-a comandat de băut, îi informez.

— Ah! Și zeu și gentleman, se topește Tom, cu ochii fără jenă pe curul lui Jesse.

Nu pot să-l condamn; e un cur foarte atrăgător în jeanșii ăia.

Jesse dă băuturile lui Kate și Tom și mă holbez amuțită când Kate se întinde să-l pupe pe obraz. Ce-are femeia asta, frate? Sunt și mai șocată când Jesse zâmbește vesel și-i șoptește ceva la ureche. Ce naiba se-ntâmplă?

Se întoarce, îmi face cu ochiul și-l conduce pe Tom înapoi pe ringul de dans. Jesse îmi întinde paharul cu vin și pentru el deschide o sticlă cu apă. Își petrece brațul liber în jurul taliei mele ca să mă tragă mai aproape și ridic spre el o privire întrebătoare.

— Hei, prietene!

Sam se precipită spre noi cu Drew și amândoi iau berile întinse de Jesse.

— Ava, nu mă mai iubești?

Se apleacă să-l pup prezentându-mi gropițele drăgălașe. Drew ridică sticla spre mine în semn de salut, distant și retras, ca de obicei.

Mă aplec zâmbind spre urechea lui Jesse:

— Mă duc la ceilalți.

El e cu prietenii lui, iar eu sunt în oraș cu fetele, sau așa ar fi trebuit — Tom nu se pune. Își întoarce fața în scobitura gâtului meu și se cuibărește un pic acolo cu nerușinare, profitând din plin de poziția în care mă aflu.

— O să fiu cu ochii pe tine, mă previne, ciugulindu-mi lobul urechii și dându-mi o palmă la fund.

Durerea de acolo s-a mai atenuat, dar încă mai există dovezi ale trântelor luate în spatele lui Margo. Mă retrag și pun bot în glumă, ceea ce-l face să-mi facă cu ochiul cu un zâmbet uriaș pe chip.

Îl las la bar și mă alătur celorlalți pe ring, unde savurează muzica și băuturile. Râd de Tom, care e transportat în lumea lui și, când în boxe se aude „LoveStoned“ al lui Justin Timberlake, sunt întâmpinată pe ring cu ovații și urale.

În starea mea de semibetie, dau pe gât ca proasta tot vinul și-mi

las paharul pe polița cu băuturi. Dacă a existat vreodată o melodie capabilă să mă scoată din disperarea mea, chiar și pentru câteva minute, asta e. Și pică la țanc. Toate poșetele sunt aruncate la nimereală în mijlocul ringului, Justin strigă „Hei!“ și mulțimea intră-ntr-un delir frenetic.

Mă mișc fericită și râd cu Kate, când mă simt înșfăcată cu tupeu de talie și răsucită. Sam rânjește la mine și-mi face semn cu bărbia peste umărul meu.

— Vezi că vine. Sper că ești pregătită, spune.

— Ce? urlu ca să acopăr muzica.

Rânjetul lui Sam se lățește și mai tare, ceea ce-i adâncește la maximum gropița din obraz:

— Crede că JT e numai pentru el.

Mă apucă de umeri și mă învârte ca să-l văd pe Jesse apropiindu-se cu pași mari. Brusc mă panichez că o să facă o scenă și o să mă târască de pe ringul de dans. De ce? Nu știu, dar e deja faimos pentru faptul că mă aruncă pe umăr de câte ori are chef.

Mă uit la el cum se apropie și-mi încetinesc mișcările ca să mă concentrez pe sosirea lui. Nu știu ce se întâmplă. Are-o expresie întunecată și flămândă și sunt complet fascinată de apropierea trupului lui înalt și suplu. Când ajunge în fața mea, cât de aproape posibil, dar fără să mă atingă, m-am oprit de tot din dans. Respir greu și el își înfășoară un braț pe talia mea, lipindu-mă de corpul lui, ceea ce-mi face mințile să zboare spre bicepsii lui flexați. Își sprijină fruntea de a mea.

— O să cadă bărbații ca muștele dacă mai dansezi așa. Îți place JT?

— Da, oftez.

Îmi aruncă surâsul ăla al lui delicios, care te topește, rezervat strict femeilor.

— Și mie.

Mă sărută pe buze, apoi, spre stupoarea mea totală, mă apucă de mână și mă aruncă într-o piruetă, apoi mă smucește înapoi în brațele lui. Sper că n-are de gând să danseze!

— Și au pus versiunea extinsă a cântecului.

Mă uit la Sam, care-și dă ochii peste cap ridicând din umeri, apoi iar la Jesse, care are lățit pe mutră un rânjet încrezut. Aoleu! Chiar *are* de gând să danseze!

Nu știu dacă motivul e că am băut cam tot atâtea kile de vin cât greutatea mea corporală sau purtarea arogantă a lui Jesse — probabil aceasta din urmă — dar indiferent de cauză, mă trezesc că mă frec în jos pe trupul lui Jesse, scuturându-mă toată, în timp ce palmele îmi alunecă de-a dreptul obscen de pe pieptul lui până pe coapse. Și uite-mă și pe mine, lăsată pe vine în fața lui, cu palmele cu degetele răsfirate pe toată partea din față a coapselor lui magnifice, uitându-mă în sus la cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în viața mea. Probabil că rochia mi s-a ridicat pe buci în cel mai vulgar mod posibil, dar nu-mi pasă. Toată atenția mea e concentrată pe creatura divină care se uită-n jos la mine cu o expresie obscenă, promițătoare, pe față. Zâmbesc îndrăzneț și-mi trec palmele mai aproape de vintrele lui, apoi mă ridic încet pe trupul lui, având grijă să am contact maxim între trupurile noastre. Când trec cu fața pe lângă vintrele lui, îmi plimb nasul în susul prohabului jeansilor lui, făcându-l să se cutremure și să se smucească. Se apleacă, mă apucă de brațe și mă ridică în picioare. Inima-mi bubuie când îl aud respirându-mi lung, fierbinte și greu în ureche:

— Ar trebui să te pun capră aici, pe loc, și să te fut până urlî. Rochia asta e ridicol de sexy.

N-am timp să spun „Chiar te rog!“, că mă învârte și-mi dă drumul, după care mă uit cum Jesse îl imită chiar pe maestrul JT. Mă uit uluită la ce se-ntâmplă sub ochii mei. Jesse Ward *chiar știe* să danseze... și încă bine de tot!

Se mișcă în jurul meu într-un ritm impecabil, atrăgând atenția multor femei încântate. Arunc priviri iuți spre ceilalți și văd că toți savurează spectacolul lui Jesse, așa că încep să râd. Râd la vederea mișcărilor sexy, fluide, sigure, care s-au dovedit a fi o surpriză foarte plăcută. Bărbatul ăsta nu știe să se miște doar în pat. Oare

există ceva la care să nu se priceapă?

Se lipește de mine, își rotește șoldurile ațăător, apoi mă învârte pe sub brațul lui și mă trage înapoi la pieptul lui, ca să-și împingă șoldurile și erecția vizibilă în abdomenul meu. Întind cu tupeu mâna ca să-i mângâi sexul, dar ridic din sprâncene când clatină din cap spre mine a avertisment.

Începe să se lase-n josul corpului meu și mă apucă de șolduri, rânjind când mă smucesc. Mă uit la el cum coboară cu ochii la mine, până ce aterizează în genunchi în fața mea, mișcându-și șoldurile splendide în ritmul muzicii.

Toată atenția lui e îndreptată numai și numai asupra mea, ca și cum nimic și nimeni altcineva nu mai există. Îmi place la nebunie că n-are rețineri; nu-i pasă de ce crede lumea. E sigur pe el, masculin și complet lipsit de inhibiții. E ceva nou pentru mine. Mă îndrăgostesc rău de tot de bărbatul ăsta. Și nu cred că pot să fac ceva în legătură cu asta... sau că vreau să fac ceva.

Mă uit la ceilalți și-l văd pe Sam azvârlind-o pe Kate dintr-o parte-n alta și pe Drew orientându-se spre Victoria. Drew, cu tot rafinamentul lui elegant, pare un pic cam înțepat pentru neobrăzata și uneori tuta de Victoria, dar e clar că băutura l-a relaxat, fiindcă văd că râde și și-a scos sacoul. Iar Tom... e Tom, smucindu-se în toate părțile pe ringul de dans ca un bolnav mintal în plină criză.

Mă uit iar la Jesse când mă apucă de șolduri și plantează un sărut lung, răvășitor, pe burta mea, privindu-mă fix în ochi, apoi sare-n picioare și-și apasă gura pe a mea. Îl iau de gât cu brațele, oftându-i peste buze.

— Se pare că am rivali, mormăie pe buzele mele.

— Nu, ai câștigat.

Se retrage și mă atacă cu zâmbetul lui ștrengăresc:

— Să știi că am câștigat, domniță!

Îmi dă drumul și eu îmi arunc părul pe spate și-l las să mă conducă pe ring. Ne mișcăm împreună în armonie totală. E perfect. *El* e perfect și toate gândurile care mă frământă sunt date uitării când el mă copleșește cu atenția lui.

Când ritmul energic încetinește, trecând în sunetul elegant, puternic al viorilor și al băților de tobă lente și intense, am respirația tăiată și sunt înfășurată pe trupul lui Jesse. Își împinge coapsa între picioarele mele și ne legănăm la unison pe ecourile piesei în variantă extinsă.

Mă uit în sus la chipul lui frumos, el îmi cântă și trăiesc un moment înspăimântător de luciditate pură. *Vai, să-mi fut una, cred că îl iubesc pe bărbatul ăsta.* Nu știu mai nimic despre el, dar în ciuda lipsei de informații, m-a cucerit complet. Nu pot să mă mai opun. Așa stau lucrurile.

Mă ridic și-mi pun buzele pe ale lui, iar în câteva secunde, când geme în gura mea și mă strânge și mai tare, suntem împlețiți într-o îmbrățișare profundă și pasională.

Muzica începe să se risipească, transformându-se într-o altă piesă, și încep să mă las pe spate în brațele lui. Se apleacă odată cu mine, ținându-mă de spate, refuzând să întrerupă atingerea buzelor noastre. În cele din urmă, gemând dezaprobator, întrerupe cu părere de rău sărutul, dar mă ține în continuare suspendată. E chiar confortabil; îmi susține toată greutatea, de parcă aș fi un fulg.

Ochii lui verzi, sclipitori îmi străpung inima și sufletul și el își coboară fața spre mine ca să-mi atingă ușor buzele cu ale lui.

— Sunt al tău cu totul, iubire.

Normal că declarația asta îmi face zdrențe creierul îmbibat de alcool.

Mă întorc de pe ringul de dans, călăuzită de Jesse, care își ține palma pe șalele mele și, cu brațul rămas liber, îndepărtează oamenii din calea mea. Mă duce spre o masă înaltă, dar toate scaunele de bar au fost luate de alte mese.

— Stai aici.

Mă pune lângă masă și mă prinde de ceafă ca să mă pupe pe frunte.

— Nu te mișca.

Îmi las poșeta pe masă și mă uit după el cum dispare în mulțime, dar n-am timp să mă cufund în gânduri — ceea ce e un

lucru bun, fiindcă habar n-am cum să le gestionez — că Kate și ceilalți dau buzna spre mine prin mulțime, transpirați și veseli, cu Sam și Drew după ei.

Sam mă vede singură:

— Unde-i Jesse?

— Nu știu, mă încrunt.

Arăt în direcția în care-a plecat Jesse și exact atunci reapare prin masa de oameni, ducând deasupra capului un scaun de bar.

Îl pune jos.

— Stai jos, îmi ordonă, ridicându-mă pe scaun. Vreți de băut? întreabă.

Toată lumea dă din cap și-i spune ce vrea să bea, iar el se apleacă să audă ce vrea fiecare, cu o expresie cam iritată pe față.

Sam sare să-l salveze:

— Hai să te ajut.

— Mda, vin și eu.

Drew îi urmează pe Jesse și Sam la bar, iar cele trei perechi de ochi rămase se îndreaptă spre mine.

— Ce? întreb eu, de parcă nu știu răspunsul.

Brusc creierul îmi plutește în vin.

Kate ridică spre mine o sprânceană îngrijit pensată și-și încrucișează brațele la piept.

— Păreați cam intimi, aruncă.

Tom își mângâie gulerul supradimensionat al cămășii lui coralii:

— Intimi? Nu, nu, nu. Aia n-a fost intimitate. Aia a fost sex turbat garantat în noaptea asta, drăguță!

Ridică ambele mâini și Kate și Victoria se supun și bat cuba cu el, amândouă în același timp.

Mă încrunt un pic la Kate:

— Noi două avem ceva de discutat mai încolo.

Inspiră scurt și tare:

— I-auzi cine-i pusă pe hartă!

— L-ai văzut cum se mișcă? intervine Victoria.

— Nu era rău, se bosumflă Tom, făcându-ne pe toate să

izbucnim în râs.

Se pare că cineva i-a furat lui Tom titlul de rege al ringului de dans.

— Deci... i-o întorc direct lui Kate. Ce spuneai de intimitate?

Arăt cu bărbia spre Sam, care se întoarce prin mulțime, făcând echilibristică cu trei pahare în mâini.

— Mă distrez și eu, ridică ea din umeri.

— Și tu? mă uit la Victoria.

— Ce-i cu mine? întrebă sincer șocată.

— Da, tu. Te-am văzut cum îți scuturai fundul în nasul lui Drew.

Tom își azvârle brațele în sus, exasperat.

— Nu pot să cred că am ajuns a cincea roată la căruță! Vreau să plecăm de-aici, să mergem la Route Sixty.

Se întoarce spre Victoria:

— Te rog frumos, drăguță!

— Nu! exclamă ea.

Nu pot s-o condamna. În sfârșit, Victoria e cea care se bucură de atenția masculină și poate, mai târziu, și de nițică acțiune.

Sam pune băuturile pe masă, urmat de Drew, care trece suspect de aproape de Victoria. Ea chicotește, umflându-și părul.

— Vin pentru Kate, zâmbește larg Sam, întinzându-i paharul cu o plecăciune.

— Vodcă pentru Victoria și asta habar n-am ce e, dar arată a băutură de fete, deci probabil că e a ta, îi întinde Sam piña colada lui Tom, făcându-i din ochi.

Prietenul meu gay se face roșu ca focul și face un gest grațios cu mâna din încheietură spre Sam. Nu-mi vine să cred! Tom e timid pentru prima dată în viața lui! Vai, e o ocazie prea bună ca s-o ratez.

— Tom, culoarea feței tale se asortează cu cămașa! bolborosesc printre hohote de râs incontrollabile.

Toată lumea se întoarce ca să se holbeze la Tom, ceea ce nu face decât să-i intensifice îmbujorarea și apoi jena. Izbucnim în râs, iar Tom pufăie furios de câteva ori, după care își face o ieșire furtunoasă.

— Ce-i așa distractiv? întrebă Jesse când ajunge la noi și pune pe masă vinul meu și o sticlă de apă.

Nici nu pot să vorbesc. Încă încerc să-mi revin din criza de răs și mi șterg frenetic lacrimile.

— Tocmai am descoperit punctul vulnerabil al lui Tom, explică Kate, când vede că sunt departe de a fi capabilă să răspund.

Jesse se uită perplex la hienele care râd cu lacrimi în jurul lui. Sam ridică din umeri și ia o dușcă de bere.

— Sam, spun printre chicoteli.

— Sam? se încruntă Jesse.

Intervine și Victoria:

— Tom îl place pe Sam! strigă veselă.

Jesse clatină din cap și se-ntinde după apă, o desface și bea o gură.

— Ia și bea!

Îmi bagă sticla sub nas fără drept de apel și-o iau de bunăvoie, în ciuda comenzii lui aspre. Simt că încep să mă deshidratez. Însă mă întorc rapid la vinul meu și termin rapid paharul.

Stau tăcută, vag conștientă de conversația care se desfășoară în jurul meu, dar capul mi-e brusc încetoșat. Ța a fost acel ultim pahar pe care n-ar trebui să-l bei niciodată. Vocile încep să se audă înăbușit și văd dublu.

Îhî. Misiune îndeplinită: sunt muci.

Simt mâna lui Jesse masându-mi ceafa în timp ce stă de vorbă cu Sam și închid ochii, bucurându-mă de atingerea lui fermă și de felul în care-mi mângâie mușchii pentru o eternitate.

Când deschid ochii, se apleacă spre mine, mă privește în ochii împăienjeniți de beție și clatină din cap.

— Hai acasă, domniță.

Nu-l contrazic. Sunt prea beată ca să fac ceva... nici nu mă pot ține pe picioare.

Jesse mă ține în poziție bipedă și mă plimbă pe rând pe la fiecare ca să mă pupe de noapte bună. Odată ce s-a asigurat că mi-am luat rămas-bun de la toată lumea, mă conduce afară din bar și, spre

rușinea mea, trebuie să recunosc că dacă Jesse nu m-ar susține cu brațul pe după talie, aș cădea lată-n drum.

Aerul proaspăt mă izbește-n față făcându-mă să mă clatin puțin, dar sunt ridicată rapid în brațe și, cu obrazul lipit de pieptul confortabil al lui Jesse, sunt transportată pe sus la mașină.

— Ai de gând să vomizi pe mine? întrebă.

— Nu, bălmăjesc eu, cu indignare.

— Ești sigură? râde și simt cum mă străbat vibrațiile pieptului lui.

— N-am nimic, bolborosesc cu fața-n cămașa lui.

Parcă-i tata. Oare e așa de bătrân că poate să-mi fie tată?

— Bine. Dar ar fi frumos din partea ta dacă m-ai avertiza cu câteva secunde înainte. Vezi că te pun în mașină.

— Nu vomit! insist.

Simt că mă așază în mașină și simt răceala scaunului de piele pe picioarele mele goale. Se apleacă peste mine și-mi pune centura de siguranță și nările-mi sunt invadate de mirosul de apă proaspătă și respirație mentolată. Chiar și în halu-n care sunt de beată, tot îl recunosc. Când se retrage, îl văd în dublu exemplar. Încerc să-mi concentrez privirea și până la urmă zăresc un zâmbet uriaș.

— Ești adorabilă chiar și când ești rangă.

Se apleacă în mașină și mă sărută cast pe buze.

— Vii acasă cu mine.

— Ești cam autoritar, mă plâng.

— Obişnuiește-te cu asta.

Pornește mașina și vibrațiile motorului îmi dau instantaneu peste cap stomacul plin de vin. Îl aud râzând ca pentru sine.

— Jesse?

— Da, Ava?

— Câți ani ai?

Îl aud clar oftând:

— Douăzeci și cinci.

Sunt beată criță și amețea provocată de mișcarea mașinii începe să se facă simțită, deși am ochii închiși.

— Nu contează câți ani ai, mormăi.

— Nu?

— Nu, nu contează. Nimic nu contează... te iubesc oricum.

Mai aud cum trage sonor aer în piept, după care mi se rupe filmul.

Capitolul 15

Au!

Mijesc ochii din cauza bombardamentului de lumină care-mi atacă ochii sensibili, așa că-i închid la loc repede și mă-ntorc pe-o parte. Îmi dau seama imediat că nu sunt în patul meu. Deschid ochii larg și mă ridic în fund. *Au! Au! Au!*

Îmi strâng capul în mâini încercând să mai atenuez durerea, dar singurul lucru care ar putea opri bubuitul ar fi un glonte-n cap. Asta-i o mahmureală incurabilă. Mi-e cunoscută.

Mă uit în jur și recunosc imediat peisajul. Sunt în apartamentul de lux de la Lusso, dar habar n-am cum am ajuns aici. N-am mai fost niciodată așa de beată încât să nu mai știu ce-am făcut. Încerc să retrăiesc filmul nopții precedente și-mi amintesc imediat de bar și de Jesse...

Apuc așternuturile, ridic cearșaful cu care sunt învelită și descopăr că am pe mine sutienul și chiloții, așa că nu cred c-a avut loc vreun futai cu strigături în stil Jesse. Zâmbesc.

Of, Doamne, am nevoie urgentă de o periută de dinți și de niște apă. Mă ridic cu grijă și mă descâlcesc din așternuturi, savurând aroma lui Jesse care-mi izbește nările. Cea mai mică mișcare se zdrobește în bietul meu cap și, când mă ridic în picioare și rămân așa doar în lenjeria mea intimă, mă clatin. Încă sunt beată.

— Și cum se simte domnița mea bețivă în dimineața asta?

Vine alene spre mine, al dracului de delicios în boxerii lui albi, mulați și cu părul ciufulit, abia dat jos din pat. Sunt sigură că arăt oribil cu părul în toate părțile și machiajul învechit și întins pe toată fața.

— Groaznic, mărturisesc iritată.

Îl aud chicotind. Dacă aș fi în stare să-mi coordonez mișcările, i-aș da un pumn. Mă ia în brațe și sunt recunoscătoare pentru

punctul de sprijin, așa că-mi îngrop capul la pieptul lui.

— Vrei să mănânci ceva? întrebă mângâindu-mă pe păr.

Chiar și atingerea lui delicată răsună insuportabil de tare în țeasta mea și aproape că vomit la gândul mâncării. Probabil că-mi simte spasmele trupului, fiindcă începe iar să râdă:

— Deci doar niște apă?

— Te rog, mormăi în pieptul lui.

— Vino-ncoace.

Mă ia pe sus și mă duce jos, în bucătărie, unde mă așază cu atenție pe blat.

— Ah, futu-i, ce rece e!

Râde și-mi dă drumul încet, de parcă se teme că o să mă prăvălesc de pe masă. Ceea ce e posibil. Mă simt cumplit. Mă apuc de marginea blatului ca să mă echilibrez și mă uit cu ochii întredeschiși cum Jesse deschide aproape toate dulapurile din bucătărie până să-l găsească pe cel cu pahare.

— Nu știi unde-ți ții paharele?

Cotrobăie printr-un sertar și scoate un pliculeț alb.

— Încă învăț. Menajera a încercat să-mi spună, dar mă gândeam la altceva.

Rupe pliculețul și-l varsă într-un pahar. Mușchii spatelui i se unduiesc sub piele când se apleacă să ia o sticlă de apă din frigider, apoi umple repede paharul și mi-l aduce.

— Alka-Seltzer. O să te pună pe picioare într-o jumătate de oră. Bea.

Dau să-ntind mâna după pahar, dar brațele nu răspund la comenzile creierului, așa că, fără un cuvânt, vine între coapsele mele și-mi ridică paharul la buze. Îl dau pe tot pe gât.

— Mai vrei?

Scutur din cap:

— Nu mai beau în viața mea, bombăn, prăbușindu-mă-n față, la pieptul lui.

— Asta m-ar bucura peste măsură.

Mă mângâie pe spate.

— Promite-mi că n-o să te îmbeți în halul ăsta când nu sunt în preajmă să am grijă de tine.

— Ne-am certat? întreb, amintindu-mi de disputa de afară, dar și că după aia ne-am împăcat.

Oftează:

— Nu, am cedat temporar puterea.

— Cred c-a fost o adevărată provocare pentru tine, răspund sec.

Se-ntinde și mă trage de breteaua de la sutien, apoi îi dă drumul cu un plesnet.

— A fost, dar meriți efortul.

Își întoarce fața spre mine și-mi sărută părul, apoi se trage înapoi și-și concentrează atenția pe trupul meu semidezbrăcat.

— Îmi place mult cum îți stă în dantelă, spune încet, trecându-și degetul pe dunga elasticului chiloților mei. Duș?

Dau din cap și-mi înfășor brațele și picioarele în jurul lui, iar el mă trage de pe blat.

Mă duce înapoi prin apartament în dormitor și mă așază în picioare în fața dușului. Dă drumul la apă, iar eu rămân acolo nesigură pe picioare și, cum revine în fața mea, cad în față, la pieptul lui.

— Da' tu chiar că-ți plângi de milă!

Mă ridică și mă pune pe masa de toaletă lângă chiuvete.

— Am amintiri foarte plăcute cu tine exact în locul ăsta.

Mă încrunt, nedumerită, apoi îmi dau seama: prima dată când am făcut sex eram aici, în seara lansării clădirii Lusso. Mă uit în sus, în ochii verzi, încețoșați, care mă privesc stăruitor.

— În sfârșit m-ai adus unde ți-ai dorit, așa-i?

Îmi cuprinde obrazul cu palma:

— N-avea cum să nu se întâmple, Ava.

Își ia periuța, stoarce pe ea niște pastă de dinți și-o trece pe sub jetul robinetului.

— Deschide, îmi comandă.

Se apucă să mă spele pe dinți cu blândețe, ținându-mă cu mâna liberă de maxilar. Mă uit la el cum se concentrează la mișcările

circulare mărunte ale periutei în gura mea și-mi amintesc de revelația avută pe ringul de dans — de momentul când am recunoscut în sfârșit în sinea mea că e cât se poate de clar că m-am îndrăgostit de bărbatul ăsta. Nu eram chiar așa de beată când acea mică descoperire mi-a explodat în creierul îmbibat în băutură.

Mă întind și-i cuprind obrazul neras cu palma, iar el își îndreaptă ochii spre ai mei, cu buzele puțin întredeschise. Se oprește din periat și-și întoarce fața în palma mea ca s-o sărute tandru. E clar, îl iubesc. Of, Doamne, ce mă fac?

— Scui-pă, spune încet în palma mea.

Îmi las mâna să cadă de pe chipul lui și mă aplec deasupra chiuvetei ca să scap de pasta de dinți, după care mă întorc cu fața spre el.

— Mulțumesc, murmur cu voce răgușită.

Colțul gurii i se ridică într-un semizâmbet:

— E și pentru binele meu, nu doar al tău.

Se apleacă și mă sărută încet și blând pe buze, plimbându-și limba prin gura mea cu tandrețe.

— Habar n-ai să ții piept unei mahmureli. Ce pot să fac ca să te simți mai bine?

Mă trage de pe masa de toaletă și mă prinde de fund, ajutându-mă astfel să stau în picioare.

— Ai, cumva, un pistol? îl întreb serioasă.

Ăla sigur mi-ar lua cu mâna durerea care-mi tropăie în cap.

Râde din toată inima:

— Așa de rău e?

— Da. Și nu pricep ce-i așa amuzant.

— Nimic. Iartă-mă.

Își recompune fața serioasă și-și trece degetul mijlociu pe obrazul meu.

— Și-acum o să fac să-ți treacă tot.

Serios? E clar că alcoolul nu mi-a exterminat libidoul, fiindcă fiecare terminație nervoasă deshidratată tocmai a luat poziție de drepți. La cât de hidos probabil că arăt, el se dă la mine?

Se întinde după mine, îmi desface sutienul și-l scoate, după care se aplecă și-mi pupă scurt fiecare sfârc. Contactul fugar cu buzele lui îi face să se întărească instantaneu, iar sânii mi se transformă în poveri grele pe pieptul meu. Trupul mi-a fost complet deturnat de la efectele alcoolului și acum trepidează tot în așteptarea atingerii lui.

Înalță capul ca să-mi găsească buzele, ia mâinile mele alunecă-n susul brațelor lui și se cufundă în claua lui de păr moale și blond. Doamne, ce dor mi-a fost de asta! N-au trecut decât patru zile, dar mi-a lipsit așa de mult încât mă sperie.

— Ești ca un drog, suspină el pe gura mea. Acum o să ne împrietenim cum se cuvine.

— Nu suntem deja prieteni? întreb cu voce întretăiată și disperată.

— Nu așa cum se cuvine, dar o să fim imediat, iubire.

Un val de fiori îmi străbate trupul când mă sărută tandru pe nas și îngenunchează în fața mea, îmi cuprinde șoldurile cu palmele lui mari și-și prinde degetele mari de elasticul chiloților mei.

Mă încordez și aștept, dar nu face nicio tentativă să-i scoată. Mă uit în jos la el și-l privesc cum stă îngenuncheat acolo, cu fruntea pe abdomenul meu și degetele mele împletite în părul lui blond închis. Stăm așa o veșnicie, captivi în mica noastră stare de vis, doar eu privindu-l și el legănându-și fruntea pe burta mea, înainte și-napoi.

În cele din urmă, inspiră adânc și se apleacă, își pune buzele sub buricul meu și le lasă acolo câteva secunde, apoi îmi trage încet chiloții în jos, pe picioare. Mă bate ușor pe gleznă cerându-mi pe tăcute să ridic piciorul și face la fel și la celălalt picior.

Mă uit la el, îngenuncheat în fața mea cu capul plecat și știu că îl frământă ceva, așa că îl trag încet de păr ca să-l smulg din visare, iar el ridică ochii spre mine. Ridul de încruntare e adâncit pe frunte, dar îmi cuprinde fesele cu palmele și-și pleacă iar capul ca să mă sărute pe abdomen. Se poartă ciudat.

— Ce ai?

Nu-mi mai pot ascunde îngrijorarea.

Zâmbește, dar numai cu buzele.

— Nimic, spune neconvingător. N-am nimic.

Nu apuc să mă pregătesc să-l contrazic, că și-a îngropat deja fața în îmbinarea coapselor mele și mi s-au înmuiat genunchii.

— Ahhhhh!

Capul îmi zboară pe spate și pumnii mi se încleștează în părul lui. Cu o singură mișcare a limbii m-a supus complet și orice nevoie sâcâitoare de a insista e dată uitării.

Mă prinde zdravăn de șolduri, făcându-mă să mă zvârcolesc nebunește. Singuru lucru care mă susține în picioare e el. Îi simt limba fierbinte, agilă, rotindu-se în jurul nodului hipersensibil de nervi, făcând cercuri încete, precise, după care plonjează adânc în miezul meu. Nu există nicio bucățică din mine pe care să n-o exploreze.

— Am nevoie de-un duș, mă plâng.

— Am nevoie de tine, mormăie cu fața în mine.

Își intensifică presiunea, ceea ce mă transformă într-o masă gelatinoasă și, cu degetele lui înfipite în șoldurile mele, mă frec de gura lui. În câteva secunde o să-mi pierd mințile. Tensiunea care se acumulează și crește vertiginos în pântecul meu îmi taie respirația și-mi aduce inima-n gât.

— Ai un gust incredibil de delicios. Spune-mi când ești aproape.

— Sunt aproape! icnesc golindu-mi plămâni de aer.

Vai de viața mea, cât de aproape sunt!

— Ce nerăbdătoare suntem în dimineața asta!

Își ia o mână de pe șold și înfige două degete în mine, propulsându-mă pe orbită.

— Ah, băga-mi-aș! strig. Te rooog!

Cred că-i smulg părul din cap.

— Vezi... cum... pula... mea... vorbești, mă ceartă printre străpungeri puternice, egale.

Nu poate să mă certe că înjur în astfel de momente. E vina lui că mă supune la așa ceva.

Îmi lărgeste deschizătura cu degetele, făcând cercuri și înfigându-se-n mine, timp în care îmi stimulează clitorisul cu

degetul mare și lipăie cu limba pe buzele mele sensibile. E o tortură plăcută pe care-aș putea s-o îndur o veșnicie, dacă n-ar fi tensiunea crescândă care mă apasă, cerând să fie eliberată.

— Jesse! țip disperată.

Cu alte câteva atingeri calculate cu degetele, degetul mare și limba, mă azvârle într-o prăpastie și mă prăbușesc în neant, cu bubuitul din creierul meu deshidratat înlocuit de scânteii de plăcere. Mi-a trecut mahmureala.

Continuă să dea limbi și să sugă, încet și blând, readucându-mă treptat la realitate. Trupul mi se relaxează și pulsul revine la valori normale, iar eu fac rotocoale lente, ușoare cu mâinile în părul lui.

— Ești cel mai bun leac pentru mahmureală, suspin lung, satisfăcută.

— Tu ești cel mai bun leac pentru *orice*, răspunde el, plimbându-și limba în sus pe mijlocul abdomenului meu, între sâni, ridicându-se-n picioare și continuându-și traseul pe gât în sus, făcându-mă să dau capul pe spate cu un geamăt când îmi linge gâtul încordat.

— Mmmmm... îmi sărută blând bărbia. Și acum am să te fut în duș.

Mă prinde de bărbie ca să-mi coboare capul și să mă poată săruta pe buze.

— S-a făcut?

— S-a făcut, aprob.

Ce întrebare tâmpită! Nu l-am mai avut de patru zile.

Îmi trec fără grabă palmele în jos pe frumosul lui piept și rămân cu ochii la cicatricea urâtă.

— Nu mă-ntreba. Ce-ți face capul?

Îmi smulg privirea de la cicatrice și mă uit iar în ochii lui, ca să descopăr că mă privește cu o expresie care mă previne să nu insist. Mda, n-o să-mi încerc norocul nici cu tonul, nici cu mutra aia.

— Mai bine, răspund.

Chipul i se îmblânzește și se uită-n jos, la boxerii lui.

Pricep aluzia și-mi strecur mâna în ei, îi mângâi părul cu dosul palmei și-mi trec mâna peste erecția lui matinală. Ridic fugar ochii

spre ai lui și-l văd că mă privește atent, iar când mă apropii și mai mult, profită de ocazie ca să-și sprijine fruntea de a mea, binecuvântându-mă cu respirația lui mentolată.

De-acum suntem înconjurați de abur și condensul se depune pe trupurile noastre, iar eu alunec cu mâinile spre spatele boxerilor lui, mângâindu-i cu palmele curul tare, splendid.

— Îmi place ăsta de nu mai pot, șoptesc, cuprinzându-i bucele cu palmele.

Își leagă fruntea pe a mea:

— E tot al tău, iubire.

Zâmbesc aprobator și trec cu palmele înapoi în față, cu o mângâiere, și-i apuc de bază erecția groasă, pulsândă.

— Dar după asta chiar mă-nnebunesc.

Geme recunoscător și îmi cotropește buzele, asaltându-mi gura posesiv, obligându-mă să dau drumul tăriei lui lungi și să-mi duc mâna înapoi pe fundul lui. Mă smucește spre pieptul lui și cu ocazia asta scula lui dură mă lovește din plin în vintre. Nevoia imperioasă de a-l avea în mine mă face să întrerup sărutul și să trag de boxerii lui ca să-i cobor în jos pe picioarele lui lungi, suple. Își ia o mână de pe fundul meu ca să mă ajute și, într-o secundă, boxerii sunt aruncați și erecția lui masivă indică drept spre mine. ăsta o să fie un moment de șoc și groază.

Și așa e. Mă înșfacă iute de talie și mă ridică pe trupul lui care tresaltă.

— Pune-ți picioarele în jurul meu, mârâie cu fața-n gâtul meu, continuând să muște și să sugă.

Mă supun fără ezitare și-mi înfășor coapsele pe trupul lui, apoi mă ridică și scula lui alunecă peste intrarea mea umflată, făcându-mă să scot un țipăt dezlănțuit.

— Ahh, Dumnezeule! icnesc.

Își zdrobește buzele de ale mele și geme când limbile noastre interpretează un dans ceremonial. Îi mângâi fața nerasă, iar el mă ține cu un braț de talie și intrăm așa în duș. Imediat mă lipește de perete și plesnește cu palma zidul deasupra capului meu, în timp ce

îmi adoră gura, iar apa fierbinte curge torențial peste noi.

— De data asta o să fie dur, Ava, mă previne. Poți să țipi.

Doamne, ține-mă! Ard toată și n-are nicio legătură cu apa fierbinte care toarnă peste noi. Când îl simt cabrându-se pe spate, gata să mă pătrundă, îmi mut mâinile ca să-l apuc de spinare și mi relaxez strânsoarea coapselor ca să-i fac loc. Își ia mâna de pe perete și se ghidează spre intrarea mea, privindu-mă fix în ochi în timp ce mă împunge cu capul erecției. Mă cutremur.

— Tu și eu, spune el, aplecându-se să mă sărute flămând. Hai să nu ne mai opunem.

Și cu o smucire iute a soldurilor, se împinge cu forță-n sus, umplându-mă până la refuz. Răcnește și izbește iar cu palma peretele, lângă capul meu.

— Dumnezeu! urlu.

— Nu, iubire, sunt eu, stoarce cuvintele printre izbituri puternice, împingându-mă tot mai sus pe perete. Îți place, așa-i?

Mâinile mi se zbat ca niște gheare pe pielea lui, încercând să mă prind de ceva, dar e imposibil, din cauza furtunii de apă.

— Ava?

— Da!

Îmi azvârl capul pe spate gâfâind, înnebunită de plăcere, și cu fiecare lovitură dură sunt împinsă tot mai aproape de extazul absolut. Simt cum își pune buzele pe gâtul meu expus și cum, din cauza apei, alunecă și patinează pe pielea mea incandescentă.

— Fute-m-aș, ești perfectă peste tot! geme pe gâtul meu, continuându-și în forță ritmul îndrăcit, feroce. Acum ți-ai reamintit?

Aha! Deci asta-i un futai de reamintire! N-are de ce să-și facă griji. Nu există nicio șansă să uit vreodată.

— Ava, acum ți-ai reamintit? se răstește la mine, având grijă să puncteze fiecare cuvânt cu o izbitură în adâncul meu.

— N-am uitat niciodată! zbier, neajutorată sub forța ciocnirilor lui agresive în trupul meu.

Îi dau drumul, știind că o să mă țină, și-i trag fața spre mine, îndepărtând cu palmele șiroaiele de apă care-i curg pe chip. Ridică

ochii spre ai mei.

— N-am uitat niciodată, strig printre străpungerile lui dure.

Faptul că-l simt cum se mișcă în mine, că-l simt cum tremură din cauza intensității mișcărilor trupurilor noastre împreunate, îmi declanșează o mie de emoții și toate mă asaltează din toate părțile. Icnește și-și înclină capul ca să-mi ia în stăpânire gura. E un sărut care înseamnă ceva și mă topesc toată în el. Geme în gura mea și eu îi țin fața în palme, sorbind pasiunea care emană din fiecare por al trupului lui. Continuă să pompeze repede și tare și când suntem copleșiți de foametea noastră reciprocă și ajung la punctul de unde nu mai e cale de întoarcere, îmi încleștez coapsele pe șoldurile lui înguste și fiecare mușchi din trupul meu se pregătește de dezlănțuirea și eliberarea care se întrezăresc deja la orizont. Se cutremură morfolind cuvinte incoerente pe buzele mele.

Vai, să-mi fut una!

Își azvârle capul pe spate:

— Ahh, Isuse, *băga-mi-aș pula!*

— Jesse, te implor! Strig.

E de-acum aproape insuportabil. Nu mai știu de capul meu.

Își coboară iarăși ochii spre mine. Sunt întunecați și mijii. Mă îngrijorează un pic.

— Vrei mai tare, Ava?

Ce?! Vai, Doamne, o să mă rupă-n două!

— Răspunde-mi la întrebare! îmi ordonă.

— Da! zbier.

Se poate mai tare?

Scoate un geamăt din străfundurile gâtului și-și întetește izbiturile până la un ritm și mai hotărât, și mai dement — un ritm pe care nu l-aș fi crezut vreodată posibil. Îmi strâng coapsele până mă dor, dar asta nu face decât să accentueze frecarea și, prin urmare, plăcerea mea.

— Jesse!

Sunt azvârlită peste prag și erup cu un țipăt asurzitor, iar geamătul sonor care-i izbucnește din gură îmi dă de înțeles că și el

își dă drumul odată cu mine. Se menține adânc în mine, iar corpul lui mare se cutremură în spasme, în timp ce el îmi răcnește numele. Simt senzația caldă a descărcării lui înăuntrul meu și-mi las capul să cadă pe umărul lui, cu inima bătându-mi într-un ritm nebunesc.

Dumnezeule mare! Mă ține cu un braț, iar chipul lui e îngropat în gâtul meu. Are respirația întretăiată, iar mușchii din adâncurile mele se împreunează natural cu penisul lui, pe toată lungimea acestuia, în timp ce el se leagănă cu blândețe în mine. Dușul curge torențial peste noi, dar chiar și cu răpăitul apei, tot aud respirațiile noastre întretăiate.

— Sfinte Isuse Cristoase! șoptește fără suflu.

Oftez. Da, chiar că sfinte Isuse Cristoase. A fost mai mult decât intens. Am creierul ca gelatina și știu că n-o să fiu în stare să mă țin pe picioare dacă mă lasă din brațe.

Ca și cum mi-a citit gândurile, se răsuțește cu spatele la perete și alunecă-n jos, luându-mă cu el, de ajung să stau călare în poala lui pe podeaua dușului. Am fața îngropată-n pieptul lui și încă-l mai simt pulsând în mine.

Sunt o epavă. Mahmureala mi-a fost alungată, dar a fost înlocuită de o stare de epuizare totală. Zac împăcată cu ochii închiși, lipită de corpul lui musculos.

— Domniță, ești a mea pentru totdeauna, spune încet, mângâindu-mi spatele ud cu ambele mâini.

Deschid ochii și o groază de gânduri îmi invadează creierul aflat în convalescență, dar cel mai tare urlă cel care spune *Vreau să fiu a ta*. Însă nu-l rostesc cu voce tare. După recenta revelație, sunt absolut îngrozită că o să ajung să-mi lipesc la loc, ciob cu ciob, inima zdrobită. Nenorocita mea de voință e de tot căcatul, dar nu pot să-i rezist.

— Suntem prieteni acum? întreb, punându-mi buzele pe pieptul lui și presărând sărutări în jurul sfârcului lui.

— Suntem prieteni, iubire.

— Mă bucur, zâmbesc cu gura pe pieptul lui.

— Și eu, spune încet. Mult.

— Unde-ai fost?

— Ce contează, Ava?

— Contează pentru mine, ripostez calmă.

— Mi-ai cerut un răgaz. Acum m-am întors. Asta-i tot ce contează.

Îmi strânge fundul în palme și mă trage mai aproape de el, ocazie cu care lungul lui mușchi pe cale să se înmoaie mă mângâie pe dinăuntru într-un mod absolut delicios.

Suspîn și mă dezlipesc de pieptul lui, ridicând spre el ochii cu pleoape grele:

— Trebuie să mă spăl pe cap.

Îmi îndepărtează șuvițele ude de pe față și-mi depune pe buze un sărut blând.

— Nu ți s-a făcut foame?

Adevărul e că da. Sexul antimahmureală mi-a făcut o poftă de mâncare incredibilă.

— Foarte.

Mă dau jos de pe el și mă-ntind după șampon.

— Atât? mă uit la Jesse. N-ai și balsam?

— Nu, scuze.

Se ridică de pe podeaua dușului, îmi ia sticla din mână și stoarce niște șampon în părul meu.

— Vreau să te spăl eu.

Îi cedez sarcina spălatului pe cap și-l las să-mi umple părul de spumă, trecându-și cu blândețe palmele mari pe capul meu. Închid ochii, îmi las capul pe spate și absorb mișcările ritmice ale mâinilor lui, dar mult prea curând mă pune sub duș ca să clătească spuma.

— Ce pula mea sunt astea? se răstește.

— Ce?

Mă întorc să văd despre ce vorbește și apuc să-i văd cu coada ochiului expresia șocată înainte să mă apuce și să mă întoarcă iar cu spatele la el.

— Astea!

Mă uit peste umăr și-l văd că se holbează la fundul meu și la

vânătaile aproape vindecate după mica mea zgâlțâială în spatele lui Margo.

— Am căzut în spatele lui Margo.

— Ce? mă repede nerăbdător.

— Țineam tortul în spatele lui Margo, îi amintesc. Am fost un pic azvârlită pe-acolo.

— Un pic? Icnește, trecându-și palma peste fundul meu. Ava, arăți de parcă ai fost folosită pe post de minge de rugby!

Încep să râd:

— Nu mă doare.

— Gata cu proptitul torturilor! ordonă. Vorbesc serios.

— Exagerezi.

Bolborosește niște cuvinte indescifrabile și îngenunchează ca să planteze câte-o pupătură duioasă pe fiecare bucă. Închid ochii și oftez.

— O să am o discuție și cu Kate, adaugă și sunt sigură că o va face.

Se ridică iar, mă întoarce cu fața la el și-mi șterge apa de pe față. Deschid ochii și-l văd că mă privește fix, cu o expresie neutră pe față, dar uitătura lui spune cu totul altceva. E furios din cauza câtorva vânătaii?

Se apleacă și-și pune buzele pe clavicula mea, apoi își trece limba în sus pe gât și-și încleștează dinții de lobul meu, trăgând ușor. Respirația lui fierbinte în urechea mea mă face să mă cutremur. Fir-ar a dracului, să mor eu dacă nu-s gata de încă o repriză!

— Mai târziu, șoptește, iar eu gem dezamăgită.

Nu mă mai satur de el.

— Ieși, ordonă răsucindu-mă și prinzându-mă de talie ca să mă ghideze spre ieșirea de la duș.

Stau tăcută și-l las să treacă cu prosopul pe tot trupul meu și prin păr, ca să absoarbă excesul de apă. E foarte atent și grijuliu. Îmi place. De fapt, îmi place mult prea mult.

— Gata.

Își înfășoară prosopul în talie fără să se șteargă și el.

Tentația de a mă apleca să ling stropii de apă care se preling de pe umerii lui e absolut irezistibilă, dar el mă prinde de mână și mă trage înapoi în dormitor înainte să apuc să-mi pun în practică intenția.

Mă uit prin cameră după rochia mea și când n-o văd mă uit iar la Jesse. Când îl văd trăgând pe el o pereche de jeansi încep să salivez.

— Fără boxeri? întreb.

Își îndeasă scula în pantaloni și trage fermoarul cu atenție, cu un rânjel întunecat pe față:

— Fără. Nu vreau obstacole inutile în calea mea, spune cu ton foarte sugestiv și sigur.

Mă încrunt:

— Obstacole?

Trage pe capul ud și peste abdominalii unduitori o cămașă albă, impecabilă. Casc gura ca tuta.

— Da, obstacole, confirmă cu voce joasă, răgușită.

Vine cu pași mari spre corpul meu gol și mă prinde de ceafă ca să-mi tragă fața mai aproape de a lui.

— Pregătește-te, șoptește, apăsându-și tare buzele de ale mele.

— Unde mi-e rochia? întreb cu gura sub a lui.

Îmi dă drumul.

— Nu știu, spune nepăsător și iese nonșalant din cameră.

Poftim? Trebuie să mi-o fi scos el, fiindcă eu nu eram în stare să mă coordonez pentru un număr de striptease. Mă duc în baie să-mi iau desuurile. Măcar alea știu unde sunt... nu, nu știu. Sutienul și chiloții mei au dispărut.

Aha, deci are chef de joacă. Mă duc în dressingul lui și găsesc probabil cea mai scumpă cămașă de pe umerase și o pun pe mine, după care cobor și-l găsesc în bucătărie. Stă la insulă și-și înmoaie degetul într-un borcan cu unt de arahide. Strâmb dezgustată din nas.

Ridică ochii la mine cu un surâs care mă amețește și-și suge

degetul plin de unt de arahide.

— Vino-ncoace, îmi comandă.

Stau sub arcadă, complet goală sub cămașa albă de gală și mă încrunt la el.

— Nu, refuz și văd cum surâsul i se transformă într-o linie dreaptă, subțire.

— Vino... încoace, rostește răspicat și încet.

— Spune-mi unde mi-e rochia, ripostez.

Mă privește cu ochi îngustați și pune borcanul de unt de arahide pe blat, cu gesturi calme și precise. Rotițele alea ale lui se învârt iarăși cu mare viteză și încearcă să mă intimideze privindu-mă fix, în timp ce bate feroce cu degetul în suprafața blatului.

— Ai trei secunde, declară pe ton amenințător și cu fața severă.

Ridic sprâncenele:

— Trei secunde ca să ce?

— Ca să-ți miști curul aici.

Iarăși tonul ăla înspăimântător.

— Trei...

Casc ochii. Pe bune?

— Și ce se-ntâmplă când ajungi la zero?

— Chiar vrei să afli? întrebă complet impasibil.

— Doi...

Oare vreau să aflu? Să-mi fut una, nu-mi dă prea mult timp de gândire!

— Unu...

Futu-i! țâșnesc spre brațele lui deschise și mă ciocnesc de corpul lui tare. Înainte să-mi îngrop capul în scobitura gâtului lui apuc să văd pe fața lui o expresie nesuferită de satisfacție imposibil de confundat. Nici măcar nu știu ce se întâmplă la zero, dar știu cât de tare îmi place să-mi simt brațele în jurul lui, așa că de fapt nu-i cine știe ce alegere dificilă. Îmi frec fața de pectoralii lui și-i mângâi spatele cu degetele, cu bățiile lente și egale ale inimii lui în urechi. Expiră și se ridică, apoi mă pune pe mine pe insulă și-și face loc între coapsele mele. Își pune palmele pe picioarele mele.

— Îmi place cămașa ta.

Își trece palmele pe coapsele mele

— E scumpă? întreb bosumflându-mă.

— Foarte, rânjește ironic.

Mi-a citit jocul.

— Ce ții minte de aseară?

Ce țin minte? Eram jenant de beată, șocant de neobrăzată pe ringul de dans și am recunoscut în sinea mea că m-am îndrăgostit de el. Dar nu e nevoie să știe de ultima revelație.

— Ești un bun dansator, spun.

— Ce pot să zic? Nu-i rezist lui JT, ridică scurt din umeri. Ce altceva îți mai amintești?

— De ce? întreb încruntându-mă.

Oftează:

— Îți amintești că ți-ai văzut fostul?

— Da, confirm, deloc încântată că mi-a adus aminte de asta.

— Ții minte ce ți-am cerut?

— Da.

N-are sens să mă opun. Oricum nu vreau să-l mai văd pe Matt.

— Și cam când ți s-a rupt filmul?

— Nu țin minte cum am ajuns acasă, dacă la asta te referi. Da, îmi dau seama că m-am îmbătat ca o idioată și am fost complet iresponsabilă.

— Nu mai ții minte nimic după ieșirea din bar?

— Nu, recunosc.

Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva.

— Păcat.

Ochii lui verzi îi scrutează pe ai mei căutând ceva, dar habar n-am ce. Se apleacă și mă sărută tandru pe gură, mângâindu-mi fața cu palmele.

— Câți ani ai? întreb privindu-l în ochi.

Își pleacă din nou buzele spre ale mele, le desface și-și rotește încet limba prin gura mea, apoi îmi mușcă buza de jos și trage ușor de ea.

— Douăzeci și șase, șoptește, presărându-mi gura cu sărutări moi și ușoare.

— Ai sărit douăzeci și cinci, mormăi închizând ochii, satisfăcută.

— Nu, n-am sărit. Doar că nu ții minte că m-ai întrebat.

— A! După bar?

Își freacă nasul de al meu.

— Da, după bar.

Se trage înapoi și-și trece degetul mare peste buza mea de jos.

— Te simți mai bine?

— Da, dar trebuie să mă hrănești.

Râde și mă sărută cast pe gură.

— Ai pretenții?

— Da, spun dându-mi aere. Adu-mi hainele.

Mă privește printre gene și se repede la osul șoldului, pe care-l strânge tare, ceea ce mă face să tresar așa de tare că alunec în cealaltă parte a blatului.

— Cine-i șeful, Ava?

— Ce vrei să spui? râd în hohote, torturată de atingerea lui în singurul loc în care mă gâdil.

— Vreau să spun că ne-am împăca muuult mai bine dacă recunoști cine-i șeful.

Nu mai pot să îndur:

— Tu ești șeful!

Îmi dă drumul imediat.

— Bravo, fetiță.

Mă prinde de păr și mă smucește în față ca să-mi trântescă un sărut agresiv, apăsător.

— Să nu dea dracu' să uiți.

Mă topesc toată, absorbindu-i așa-zisa putere cu un suspin lung, dar mă lasă mult prea repede pe blat și se întoarce după câteva minute cu desuurile, rochia, pantofii și poșeta mea. Le iau, uitându-mă urât la el.

— Nu te uita așa la mine, domniță. Ai cuvântul meu că n-o să mai porți niciodată rochia aia. Pune cămașa peste ea.

Se uită dezaprobator la rochie, după care iese din bucătărie ca să răspundă la telefon.

Râd singură. Cine-i șeful? Eu, desigur! Îmi pun hainele și cotrobăi prin geantă după pastilele contraceptive, dar după ce caut în portofard și răstorn tot conținutul genții pe blat, tot nu le găsesc.

— Ești gata?

Mă întorc și-l văd pe Jesse sub arcada de la intrarea în bucătărie, cu mâna întinsă.

— Două secunde.

Îmi îndes lucrurile înapoi în geantă, mă duc la el și-l iau de mână.

Ridică sprâncenele:

— Bine că nu-i Cathy aici. Ar fi făcut infarct dacă te-ar fi văzut în rochia aia.

— Cathy?

— Menajera mea.

Se uită-n jos la rochie dezaprobator și se apucă să încheie nasturii cămășii.

— Mai bine, decide cu un zâmbet mic și satisfăcut.

Ieșim din lift și străbatem foaietul de la Lusso, făcându-l pe Clive să se uite de două ori când trecem pe lângă el.

— Bună dimineața, domnule Ward, îl salută vesel. Arăți mai bine în dimineața asta, Ava.

Jesse înclină din cap spre Clive, dar nu-și încetinește pașii mari. Mă înroșesc intens și-i zâmbesc dulce în timp ce alerg pe tocuri ca să țin pasul cu Jesse.

Sunt înghesuită în Aston Martin și dusă acasă cu obișnuita viteză de raliu, în acordurile dulci ale lui Ian Brown.

Capitolul 16

În fața casei lui Kate, cobor din mașină și ne regăsim pe trotuar. Se uită-n jos la mine cu ochii ăia verzi, splendizi. Nu vreau să plece. Vreau să mă ducă înapoi în turnul lui din cer și să mă ascundă acolo pentru totdeauna, în patul lui, cu el alături, desigur. Sunt sclava bărbatului ăstuia. M-a cucerit definitiv și pe deplin.

Pășesc înainte, lipindu-mă de pieptul lui și ridicând capul spre el, dar el stă acolo degajat, cu mâinile în buzunarele jeansilor, privindu-mă cu luminițe-n ochi cum mă ridic pe vârfuri ca să-l sărut ușor pe buze. E tot ce-i trebuie ca să-și scoată mâinile din buzunare, să mă strângă la piept și să-mi străpungă gura cu limba feroce, ca să ia fără drept de apel orice-și dorește. N-am absolut nimic împotriva. Poate să ia tot. Brațele mele își găsesc drumul pe după gâtul lui și savurez toate senzațiile, în timp ce el mă devorează cu totul. Dar în scurt timp se retrage expirând lung, iar eu rămân cu respirația întretăiată și doritoare de mult mai mult. Mă întorc pe călcâie, clătinându-mă, și pornesc pe alee către ușa casei lui Kate, cu mintea la turație maximă și inima răpăindu-mi în piept.

Când ajung la ușă, mă întorc să mă uit după el, dar îl descopăr în spatele meu, privindu-mă fix.

— Ce faci? întreb.

— Intru să te-aștept înăuntru.

— Dar unde mă duc?

— Mergi cu mine la muncă, răspunde, de parcă ar trebui să știu asta.

Se duce la muncă? Păi sigur, hotelurile nu se închid în weekend, dar eu ce-am să fac cât lucrează el? Și de ce mi-ar păsa, atâta timp cât sunt cu el?

— Tocmai m-ai sărutat de rămas-bun.

Zâmbește în colțul gurii:

— Nu, Ava. Doar te-am sărutat.

Îmi dă la o parte o șuviță umedă de pe față.

— Du-te să te pregătești.

— Bine, cedez eu mult prea ușor.

N-am de gând să mă plâng.

Intru în living cu Jesse după mine și dăm peste Kate și Sam care stau tolăniți pe canapea, într-o încălceală de brațe și picioare pe jumătate goale, mâncând fulgi de porumb. Niciunul din ei nu se agită prea tare să se acopere.

— Ei, salut, frate! exclamă Sam când ridică ochii și-l vede pe Jesse.

Ochii lui Jesse măsoară goliciunea lui Sam cu o expresie de dezaprobare cât se poate de evidentă.

— Cum te simți, Ava? întrebă.

— Bine.

Îi arunc lui Kate o privire care spune „treci imediat în camera mea“.

— O să mă grăbesc cât pot.

Îl las pe Jesse în living și mă retrag în camera mea, plimbându-mă ca leul în cușcă în timp ce-o aștept pe Kate.

Intră agale, arătând bine smotocită.

— Cineva, nu spun cine, arată futută zdravăn!

Râde și-mi aruncă un rânjet obraznic, căruia îi răspund la fel.

— Nu te uita așa la mine, Kate Matthews! Care-i treaba cu tine și Sam?

— Așa-i că-i adorabil? îmi face ea cu ochiul. Mă distrez și eu.

Îmi scot pe cap rochia odată cu cămașa lui Jesse și le arunc pe podea.

— Doar te distrezi?

Kate dă ochii peste cap, le culege și le pune pe pat, după care se aruncă pe plapuma mea, cu părul roșu răsfirat în jurul feței ei palide.

— Îhî. Nu ești singura care e regulată cum se cuvine, spune serioasă.

O privesc cu gura căscată.

— Se vede clar pe mutra ta, Ava.

— Mă duc la muncă cu Jesse.

Iau uscătorul și încerc să mai salvez ceva din încâlceala umedă a părului meu.

— Distracție plăcută, cântă ea, ieșind legănat pe ușă.

Mă aplec cu capul în jos și-mi usuc părul ciufulindu-l, ignorând voit faptul că mă grăbesc ca să mă întorc la Jesse.

Când mă ridic aruncându-mi părul pe spate, ca să mă uit în oglindă, mă lovește imaginea reflectată a lui Jesse care e în patul meu, sprijinit de tăblie. Are mâinile puse sub cap. Îmi umple, practic, tot patul meu dublu. Opresc uscătorul și mă-ntorc spre ochii verzi care mă sfredelesc arzători. Îmi vine să mă urc în pat și să mă-nghesui în el.

— Bună, iubire, spune el, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Bună și ție, zâmbesc larg. Stai bine?

Saltă puțin pe saltea.

— Nu, în ultimul timp stau bine doar cu un singur lucru sub mine, ridică din sprâncene cu subînțeleș.

Privirea și cuvintele alea mă fac să-mi tremure genunchii și să simt cum dorința țâșnește din fiecare por al trupului meu. Mă uit la el cum se ridică de pe patul meu și vine încet spre mine, apoi mă întoarce cu fața spre dulapul meu. Întinde mâna peste umărul meu și trece în revistă umerășele cu haine, apoi scoate rochia mea crem, gen cămașă.

— Pune asta pe tine, îmi șoptește-n ureche. Și ai grijă să porți dantelă pe sub ea.

Închid strâns ochii, întind mâna să iau umerășul de la el și scot un geamăt când, în cădere, mâna lui îmi atinge sânul, iar el își unduiește șoldurile, împingându-se în șalele mele.

Of, Dumnezeule mare, OPREȘTE-TE!

— Hai mai repede.

Îmi dă o palmă ușoară la fund și iese din cameră, iar eu rămân

tremurând ca varga și ținându-mă de rochia mea crem ca să nu cad.

Odată îmbrăcată în ce mi-a ales Jesse, scot toate poșetele pe care le am, ca să-mi caut pastilele anticoncepționale, dar nu le găsesc nicăieri. O găsesc pe Kate în bucătărie, făcând ceai, tot doar într-un tricou.

— Mi-ai văzut pastilele?

Cotrobăi prin sertarul cu mărunțișuri din bucătărie, în care se găsesc de toate, de la baterii și încărcătoare de telefon, la rujuri și oje.

— Nu.

Trântesc sertarul, încruntându-mă.

— Le țin întotdeauna în portfard.

— S-a întâmplat ceva?

Ridic ochii și-l văd pe Jesse în prag.

— Nu-mi găsesc anticoncepționalele.

— Lasă, că le cauți mai târziu. Hai! întinde mâna. Îmi place rochia, spune dulce, măsurându-mă cu privirea în timp ce mă îndrept spre el.

Normal că-i place! Doar el a ales-o.

Întinde mâna sub tiv ca să-și treacă arătătorul în sus pe interiorul coapsei mele, uitându-se la mine cum strâng buzele și-mi las mâinile să zboare spre pieptul lui. Rânjește obscen și își trece degetul pe sub cusătura chiloților mei, mângâindu-mi ușor sexul. Suspin.

— Udă, șoptește el, rotindu-și încet degetul la deschizătura mea.

Îmi vine să plâng de plăcere.

— Va urma.

Își retrage degetul și-l linge temeinic.

— Trebuie să încetezi cu chestiile astea.

— Niciodată, rânjește și mă smucește din bucătărie.

Ieșim din oraș și mergem spre Surrey Hills. Din când în când îl surprind uitându-se la mine în loc să se uite la drum. De fiecare dată, zâmbește și mă strânge de genunchi, unde și-a ținut de altfel,

mai tot drumul, palma cu degetele rășchirate.

— De când ești proprietarul Conacului? întreb.

Îmi aruncă o privire intrigată, cu sprânceana ridicată și dă muzica mai încet.

— De la douăzeci și unu de ani.

— Așa tânăr? îmi scapă, clar șocată de răspunsul lui.

Îmi zâmbește vesel.

— Am moștenit Conacul de la unchiul meu, Carmichael.

— A murit?

Îi pierde zâmbetul:

— Da.

— Îmi pare rău.

— Și mie, murmură gânditor.

Mă întind și-l strâng de genunchi, cu compasiune. Îmi surâde și eu îi răspund.

— Câți ani ai, Jesse?

— Douăzeci și șapte, spune complet impasibil.

— De ce nu vrei să-mi spui câți ani ai? oftez.

— Fiindcă s-ar putea să crezi că sunt prea bătrân pentru tine și să rupi ușa.

— Tu crezi că ești prea bătrân pentru mine?

Având în vedere ce mi-a făcut, bănuiesc că răspunsul e negativ, dar merită să întreb, tocmai pentru că pare a fi un subiect sensibil.

— Nu, nu cred, spune cu ochii la drum. Problema mea e că tu ai o problemă.

— N-am nicio problemă, mă încrunt.

— Atunci nu mă mai întreba.

Mă uit enervată la el, dar mă hotărâsc să schimb subiectul.

— Și părinții tăi?

Linia subțire a buzelor lui mă face să-mi regret pe loc întrebarea.

— Nu ținem legătura.

Mă las pe spătar și nu mai spun nimic tot restul drumului. Tonul lui disprețuitor mă face și mai curioasă, dar mă convinge să-mi țin

fleanca.

Când oprim în fața Conacului, Jesse ridică o manetă de pe bord și portile se deschid. Îl văd pe John Barosanul coborând din Range Rover în obișnuitul lui costum negru și cu ochelarii negri prinși în jurul capului. Când mă dau jos din mașină, înclină capul în semn de salut.

— Care-i treaba, John? întrebă Jesse, luându-mă de mână ca să mă conducă pe scări către intrarea în Conac.

N-am crezut că o să mă mai întorc aici, dar uite-mă la fața locului. Mă uit la Jesse care dă mâna cu John Barosanul. A luat brusc un aer profesionist.

— Totu'i bine, mormăie John, lăsându-ne pe mine și Jesse să trecem, după care ne urmează în restaurant.

E surprinzător de liniște aici pentru o dimineață de duminică într-un hotel!

Jesse comandă micul dejun și-mi zâmbește când personalul îmi confirmă că servesc preferatul meu: ouă Benedict cu somon. Dă instrucțiuni ca mâncarea să fie trimisă în biroul lui cu un cappuccino făcut pe gustul meu: fără ciocolată și fără zahăr. Apoi mă înșfacă de mână, mă târăște prin Conac și, de îndată ce închide ușa biroului, mă lipește de ea, cu rochia în jurul taliei.

Își îngroapă pe loc fața în gâtul meu și îl apuc imediat cu mâinile de tricou. Ferocitatea lui mă ia prin surprindere. Că e cu pregătire lentă și calculată, ori cu atac rapid, agresiv, rezultatul e mereu același: rămân fără aer și sunt gata să-l implor.

Apăsarea trupului lui care mă împinge-n sus pe ușă se intensifică și gura lui o zdrobește pe-a mea. Mă mușcă de buză.

— Ești udă?

— Da, gâfâi, strângându-i tricoul în pumni.

Mă excit numai cât mă uit la el.

Mâinile îi pleacă de pe sânii mei și dispar în jos, apoi aud sunetul prohabului lui desfăcut, ceea ce clarifică definitiv comentariul lui de mai devreme, cum că nu vrea obstacole. Îmi smucește chiloții într-o parte.

N-am timp să mă pregătesc pentru asaltul fulgerător care urmează. Îmi ridică un picior pe talia lui și plonjează în străfundurile mele cu un răcnet, săltându-mă în sus pe ușă. Țip.

— Gura! se răstește el.

Nu-mi dă deloc timp să mă dezmeticesc. Se-implântă-n mine repetat, cu ură, iar și iar, propulsându-mă spre ceruri de plăcere. Îmi strâng buzele ca să-mi înăbuș strigătele și capul îmi cade pe umărul lui, într-o disperare delirantă.

— Mă simți, Ava?

Doamne, ține-mă, dar cred că o să leșin. Mă pompează până-n adâncuri ca un nebun, izbind și icnind cu frenezie.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Da, te simt!

Continuă să mă penetreze în forță, împingându-mă tot mai tare în brațele unei disperări amețitoare. Mai am o secundă și explodez, suspendată. Singurul picior pe care-l aveam pe podea atârână acum în aer fiindcă am fost împinsă din ce în ce mai sus pe ușă.

— Ți place?

— O, Doamne, da! țip, golindu-mi plămâni de aer și sunt săltată de gura lui lacomă.

— Gura, am zis! face el și mă mușcă de buză până la limita durerii.

Focul necontrolat care-mi invadează miezul pârâie, sfârâie și erupe, aruncându-mă într-un extaz febril. Îmi dau drumul cu un țipăt asurzitor, iar gura lui îmi prinde țipetele în timp ce mintea mi se cufundă în beznă. Mă zgâlțâi spasmodic și incontrollabil lipită de el, dar el continuă să mă străpungă, strigând când e cuprins de propria lui explozie, iar erecția lui pulsează și se zbate când se revarsă în străfundurile mele.

Dumnezeule mare! Capul mi se-nvârte nebunește și sunt căzută în totală admirație față de bărbatul ăsta și ce poate să-mi facă.

— S-ar putea să te iau în fiecare zi cu mine la muncă, găfâie în scobitura gâtului meu, retrăgându-se încet din mine și lăsându-mă să alunec în jos pe ușă.

— Ești bine?

— Nu-mi da drumul, bolborosesc cu gura pe umărul lui.

Nu reușesc să-mi recapăt echilibrul.

Râde încet și mă susține pe după talie. Îmi suflu părul căzut pe față și-i descopăr ochii uimitori în fața mea.

Zâmbesc:

— Salut.

— Bine ai revenit!

Își lipește gura de-a mea, mă ia în brațe și mă duce să mă așeze pe canapea, după care își trage pantalonii la loc și închide fermoarul.

Îmi aranjez rochia și cad înapoi pe canapea, zâmbind imperceptibil. Contrastul dintre latura lui sălbatică și dominatoare și cea tandră și atentă îmi cam pune creierii pe bigudiuri. Dar îi iubesc ambele laturi.

Vine și se-așază lângă mine și mă trage-n poala lui.

— Mă gândeam că ai putea să urci în aripa nouă și să începi să schițezi câteva idei.

— Tot mai vrei să decorez?

— Sigur că da.

— Credeam că-mi vrei doar trupul, îl tachinez și el îmi trage imediat un bobârnac pe sfârc.

— Vreau mult mai mult decât trupul tău, domniță.

Aud o bătaie în ușă și mă dau jos din poala lui, dar imediat mi se face dor de senzația trupului lui tare sub mine.

— Intră!

Tipul de la restaurant intră cu o tavă și o așază pe măsuța de cafea.

— Mersi, Pete.

— Domnule, înclină din cap spre Jesse, apoi aruncă un surâs prietenos în direcția mea, înainte să iasă pe ușă.

— Mănâncă-ți ouăle, iubire, îmi dă comanda.

Nu aștept să spună de două ori și mă apuc de înfulecat, întinzându-i și lui furculița cu mâncare de vreo două ori, când îmi

cere.

De îndată ce golesc farfuria, zâmbeste și mă ia din nou în stăpânire, trăgându-mă spre partea lui de canapea și imobilizându-mă sub corpul lui masiv.

— Vreau să te devorez, dar trebuie să mă duc la muncă, futu-i.

Mă mai sărută o dată și-apoi se ridică, mârâind frustrat, și scoate din sertarul biroului un bloc A4 și-un creion.

— Mă duc în aripa nouă.

Mă ridic de pe canapea și-i dau jos mâinile de pe mine, râzând când încerc să trec pe lângă el cu ustensilele în mână.

— Sărută-mă.

— Doar ce te-am sărutat.

— Nu mă face să-ți spun de două ori, Ava.

Zâmbesc și-i dau ce mi-a cerut ca să mă lase să ies din birou.

Când deschid ușa biroului, John Barosanul mă așteaptă să mă conducă sus.

— Știu drumul, John.

Nu e nevoie să stea lângă mine tot timpul.

— Șezi blând, fată, spune continuând să meargă cu pași mari alături de mine.

Când ajungem la fereastra pictată de pe palierul etajului doi, mă uit în sus, la scara lată care duce la etajul trei. În capătul ei sunt două uși de lemn masiv, cu simboluri drăguțe circulare săpate în lemn. Sunt închise și foarte impunătoare, iar atenția mi-e distrasă de zgomotul unei uși care se deschide. Mă uit peste balustradă și văd un bărbat care iese dintr-un apartament, încheindu-se la prohab. Se uită-n sus și mă surprinde holbându-mă la el, iar fața-mi ia foc. Mă uit la John și văd că se uită lung la tip, clătinând amenințător din cap. Un val de îngrijorare străbate mutra oaspetelui, iar eu o tai prin arcada care duce la noua aripă ca să scap de situația asta jenantă.

Intru în camera cea mai îndepărtată și, fiindcă nu există mobilă, mă așez pe podea, sprijinindu-mă de perete.

John bagă capul pe ușă:

— Sună-l pe Jesse dacă ai nevoie de ceva.

— Îl găsesc, dacă e nevoie.

— Nu. Sună-l pe Jesse, spune el categoric, apoi închide ușa și mă lasă să mă-ncrunt în gol.

Deci, dacă am nevoie la baie, trebuie să-l sun pe Jesse?

Câteva ore mai târziu, fundul mi-e amorțit complet și am schița inițială a unui dormitor incredibil. Zbor cu creionul pe hârtie, mai adăugând ici o umbră, mai estompând dincolo o linie. A zis că e esențial să aibă un pat mare, așa că patul imens cu baldachin așezat în mijlocul camerei exprimă lux și senzualitate. Studiez desenul, înroșindu-mă la vederea propriei mele lucrări. Doamne ferește, e de-a dreptul erotic! Oare de unde-a ieșit așa ceva din mine?

Sunt întreruptă din gânduri când se deschide ușa și îmi apare înaintea ochilor mutra bosumflată a lui Sarah. Mârâi iritată în sinea mea. Femeia asta-i peste tot... peste tot unde e și Jesse.

— Ava, ce surpriză plăcută!

Închide încet ușa după ea, apoi pășește către mijlocul camerei. Gândurile mele neprietenoase mă fac să-i doresc să cadă-n nas de pe tocurile alea ridicol de înalte. Chiar o detest pe femeia asta. Scoate ce-i mai rău în mine cu mai multă artă decât oricine altcineva. O surpriză plăcută, zici? Sunt convinsă!

— Sarah. Mă bucur să te văd.

Mă prind de-o șuviță de păr și mă apuc s-o chinui, gândindu-mă că buzele ei roșii arată azi superumflate. Clar și-a făcut ceva la ele.

Faptul că stau pe jos, iar ea e în picioare mă face să mă simt inferioară ei. M-aș ridica, dar mă tem că din cauza fundului amorțit lemn am să mă fac grămadă pe jos, imediat.

— Lucrezi duminica, se minunează, uitându-se prin camera goală. Oferi același tratament special tuturor clienților sau numai lui Jesse?

— Nu, zâmbesc. Doar lui Jesse.

Își încrucișează brațele pe pieptul amplu. Probabil că și-a adăugat și acolo ceva.

— Și ce anume vezi la Jesse al meu de ai renunțat la timpul tău

liber ca să lucrezi?

Jesse al meu?!

— Nu cred că-i treaba ta, zic eu și simt cum începe să mi se scoale părul pe ceafă.

— Poate că-ți plac banii lui?

— Nu mă interesează averea lui Jesse, i-o retez scurt.

— Sigur că nu.

Se duce la fereastră, apoi se întoarce cu fața la mine, cu chipul la fel de rece ca tonul vocii:

— Ava, să nu spui că nu ți-am spus: Jesse nu e genul de bărbat pe care să-ți bazezi planurile de viitor.

O privesc fix în ochi, încercând să-i imit expresia și vocea glaciale. Nici nu e greu, toate astea-mi vin, practic, de la sine când sunt față-n față cu femeia asta oribilă.

— Mulțumesc pentru avertisment, dar cred că sunt o femeie adultă, capabilă să decidă singură pe cine își bazează planurile de viitor.

Pufnește încet, cu milă și dispreț, ceea ce mă face să mă simt ca un căcat.

— Fetito, cască ochii și lasă basmele...

Se deschide ușa și Jesse intră cu pași mari, se uită la mine, cum zac dezumflată pe podea. Apoi se uită la Sarah.

— Totu-n regulă? întrebă.

Mă transform într-un arici. De ce dracu' o întrebă pe ea când ar trebui să mă întrebe pe mine? Rămân și mai stupefiată când o văd că-și trânteste pe mutră un zâmbet fals și se duce la el — țeapănă toată și cu bustul împins în față.

— Da, scumpule. Tocmai discutam cu Ava despre noile camere. Are niște idei splendide, spune mângâindu-l pe umăr.

Îmi vine să-i smulg unghiile false de pe degete. Jigodie împuțită și mincinoasă! Doar nu-i prost să pună botul la faza asta! Dar zâmbetul mulțumit pe care i-l aruncă înainte să se întoarcă spre mine îmi spune că da, a pus botul. Chiorul dracului!

— E foarte bună, spune mândru, făcându-mă să mă simt ca un

copil cretin.

— Da, foarte talentată, toarce Sarah, zâmbindu-mi cu șiretenie.
Vă las să lucrați.

Se întinde și-l pupă pe obraz. Îmi bubuie capul de furie.

— Mi-a părut tare bine să te revăd, Ava!

Mă silesc să-i zâmbesc fiarei:

— Și mie, Sarah.

Iese. Iar eu și Jesse rămânem singuri.

Ce rol joacă femeia asta în viața lui Jesse? De fiecare dată când am fost aici, era și ea. Era și la lansarea clădirii Lusso. Vrea să mă alunge și nu poate exista decât un singur motiv pentru care ar vrea asta: îl dorește pe Jesse. La gândul că el ar putea fi cu altcineva mi se strânge inima dureros... îmi vine să strâng de gât pe careva. N-am fost în viața mea genul de tipă geloasă și n-am fost niciodată nici din-aia de atârnă ca scaiul de un bărbat, ori vreo miorlăită care să pretindă toată atenția lui douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Dar simt cum o groază de sentimente noi năvălesc la suprafață și-mi scaldă toată ființa. Nu-mi place chestia asta. Am dat rău de belea... da' rău de tot, futu-i! Mi-a zis că Jesse nu e genul de bărbat pe care să-ți bazezi planurile de viitor. Cred că știu deja asta.

— Păi hai să vedem ce-avem aici, domniță.

Alunecă pe lângă zid alături de mine și se-ntinde după blocul de desen.

— Uau! Ce-mi place patul ăsta!

— Și mie, recunosc posomorâtă.

Mi s-a cam dus naibii tot entuziasmul pentru ideea mea.

— Ce-i chestia asta? arată spre baldachinul de deasupra patului.

— E un model tip rețea. Toate grinzile de lemn se întretaie ca să formeze un fel de grilaj.

— Ca să poți prinde de ele diverse lucruri? mă privește întrebător.

— Da, țesături sau poate lumini, ridic din umeri.

Gura lui formează un O, semn că mi-a înțeles conceptul.

— La ce culori te-ai gândit?

— Negru și auriu.

— Frumos! Își trece mâna peste schiță. Când putem începe?

Ha?

— E doar o primă schiță. Trebuie să fac niște panouri cu colaje de materiale, mostre de culori, texte, poze, și obiecte care să ilustreze exact atmosfera pe care-o vreau pentru cameră, apoi să fac schițe la scară, planuri pentru sistemul de iluminare, chestii de-astea.

Nu știu dacă o să fac vreunul din lucrurile astea. După avertismentul lui Sarah am căzut într-o depresie profundă. Trebuie să mă gândesc din nou serios ce caut aici.

— Mă duci, te rog, acasă?

Ridică brusc capul cu ochii verzi plini de îngrijorare:

— Ești bine?

Îmi ridic fundul amortit de pe podea și e nevoie și de ultimul meu strop de putere ca să-mi lipesc pe față un zâmbet la fel de fals ca al lui Sarah.

— Sunt bine. Am de rezolvat niște chestii pentru mâine la serviciu.

Îmi netezesc rochia.

— Bine.

Se ridică de pe jos fără niciun efort și-mi dă înapoi blocul.

— Sigur ești bine? insistă.

Îmi păstrez rânjetul fals:

— Sunt bine. De ce n-aș fi?

Dau să-mi prind o şuviță de păr, dar îmi opresc mâna și o forțez să coboare pe lângă corp.

Mă măsoară bănuitor.

— Atunci, hai.

Îmi ia geanta și mă prinde de mână, apoi mă conduce din noua aripă în corpul principal al casei.

Când ajungem în holul de la intrare, Jesse se uită neliniștit în jur.

— Așteaptă aici, mă duc să-mi iau telefonul și cheile. Ba, știi ceva? Du-te și mă așteaptă în mașină, că e deschisă.

Mă încrunt, dar îl las să mă scoată pe ușă, după care o rupe la fugă spre biroul lui.

Cobor scările Conacului și pășesc pe pietriș spre DBS, dar înainte să ajung la mașină aud râsul unei anume vipere botoase cu venin pe limbă. Mă încordez din cap până-n picioare și mă răsucesc pe călcâie, descoperind-o alături de Jesse, în capul scărilor.

— Bine, scumpule, ne vedem mai târziu.

Se întinde și-l sărută pe obraz.

— Sper să ne revedem curând, Ava, strigă spre mine.

Privirea ei glacială mă străpunge în timp ce Jesse se apropie de mine și-mi dă geanta, apoi mă ia iar de mână. Mă așez și, de îndată ce pornește motorul, urechile-mi sunt invadate de cântecul lui Radiohead, „Creep“. Zâmbesc în sinea mea: chiar, ce caut eu aici?

Capitolul 17

Îl las pe Jesse cu un sărut cast și o expresie de nerăbdare pe fața lui incredibil de frumoasă.

— Te sun.

Închid portiera și parcurg în grabă aleea casei lui Kate, fără să mă uit înapoi, închid repede ușa după mine și mă preling imediat pe ea până la podea.

— Salut!

Kate apare în capul scărilor, înfășurată într-un prosop.

— Ai pățit ceva?

Nu mai pot suporta pe față rânjetul fals:

— Da.

Se uită la mine cu un amestec de nedumerire și compasiune.

— Ceai?

Dau din cap și mă dezlipesc de ușă. Știam că așa avea să se întâmple. Nu așa de repede, dar faza asta urâtă, cu inima zdrobită, era inevitabilă. Mă târăsc în sus pe scări și mă prăbușesc pe unul din scaunele desperecheate, cât Kate face ceaiul.

— Sam a plecat?

Își pune în cană trei cuburi de zahăr și știu că zâmbește larg, chiar dacă e cu spatele la mine.

— Mda... spune ea, mult prea relaxat.

— Ai avut o noapte frumoasă?

Se întoarce și mă privește cu ochii ei albaștri-strălucitori mijiiți, apoi zâmbește iar cu gura până la urechi:

— Omul ăsta-i un animal!

Pufnesc când aud cum îl descrie pe Sam. Mai știu eu pe cineva căruia i s-ar potrivi descrierea asta.

— Bun?

Toarnă apă clocotită în căni și adaugă lapte.

— E OK, ridică din umeri. Gata cu ale mele. De ce-ai plecat azi dimineață cu o mutră de parcă ai avut o noapte ca a mea și te-ai întors după câteva ore cu o moacă de parcă ți-a cârpit cineva o pereche de palme?

Se așază pe scaun și-mi întinde cana cu ceai.

— N-o să mă mai văd cu el, oftez.

— De ce? strigă.

— Fiindcă, dragă Kate, nu e absolut nicio urmă de îndoială că o să mă ard rău de tot. E periculos.

— De unde știi?

— E un om de afaceri matur, exagerat de bogat și sigur pe sine. Pentru el nu sunt decât o jucărie nouă. O să se plictisească, o să mă azvârle deoparte și-o să treacă la următoarea.

Oftez nefericită.

— Crede-mă, n-o să ducă lipsă de femei care să se arunce la picioarele lui. Am văzut ce reacții stârnește. Le-am trăit și eu. La pat e incredibil de feroce și aventuros — și al dracului de priceput — iar asta-mi spune că nu duce lipsă de cuceriri sexuale.

Trag adânc aer în piept, iar Kate se uită la mine cu gura căscată.

— E un magnet pentru femei, poate chiar un afemeiat. Deja și-a scos ghearele Sarah, femeia despre care credeam că-i e iubită.

Mă las pe spătarul scaunului, cu umerii căzuți, și iau cana de ceai.

— Tu vorbești serios?! Ai de gând să-ți bagi picioarele din cauza unor vorbe veninoase din partea femeii respinse? Dă-o-n pizda măsii!

— Nu, nu-i vorba doar de asta, deși chiar n-am nevoie de cuțite înfipite-n spate.

Kate dă ochii peste cap:

— Fetiță, ești de-a dreptul oarbă!

— Nu, nu sunt. Sunt rațională, mă apăr. Și ție de ce-ți place așa de mult?

— Nu știu, ridică din umeri. Are el ceva, așa-i?

— Da, ceva periculos.

— Nu, e ceva în felul în care se uită la tine, de parc-ai fi centrul universului sau așa ceva.

— Nu fi proastă! Sunt centrul vieții lui sexuale, o corectez, trecându-mi brusc prin cap că e foarte posibil să fiu doar una din numeroasele femei pe care le deservește.

Gândul e dureros și e încă un motiv să iau distanță de el cât încă mai sunt aproape intactă. Mă rog, bat câmpii aiurea. Sunt deja zdrențe, dar o să fie din ce în ce mai rău dacă las să continue chestia asta.

— Ava, ai centura neagră la a te minți singură, mă ia peste picior cu blândețe.

— Nu mă mint singură.

— Ba da, declară fără drept de apel Kate. Te-ai îndrăgostit de el și e foarte clar de ce.

E chiar așa de evident? Ar trebui să neg, dar n-am de gând să-i insult inteligența lui Kate.

— Mă duc să mă-ntind.

Îmi împing scaunul în spate și picioarele acestuia scrâșnesc pe podeaua de lemn, iar sunetul ascuțit mă face să-mi trag capul între umeri. Mahmureala a revenit cu furie înzecită.

— Bine, oftează Kate.

O las în bucătărie și mă retrag în liniștea camerei mele, mă arunc pe pat și-mi pun perna pe cap. Mor de nervi că trebuie s-o recunosc, dar cățeaua aia botoasă are dreptate. Nu-mi pot face planuri de viitor bazându-mă pe Jesse Ward, iar acest gând îmi spintecă inima deja sfâșiată ca un pumnal.

Intru în birou să încep o săptămână proaspătă, dar eu numai proaspătă nu mă simt.

— 'Neața, florivică, strigă Patrick de la el din birou.

— Salut.

Încerc să-mi iau un ton vesel, dar eșuez lamentabil, așa că-mi arunc geanta pe birou și mă așez să-mi deschid calculatorul.

În cinci secunde biroul meu protestează cu un scârțâit sonor când Patrick se instalează pe locul lui obișnuit.

— În ce etapă mai suntem cu Van Der Haus?

Mă întind sub birou ca să scot cutia cu mostre de material pe care-am abandonat-o acolo vineri.

— Au venit astea vineri, spun și înșir câteva pe birou. Mi-a trimis schițele și un e-mail cu cerințele lor.

Patrick frunzărește stiva de mostre — toate în tonuri neutre de bej și crem, unele imprimare, altele nu.

— Nu sunt cam plictisitoare? mârâie dezaprobat.

— Nu mi se pare.

Extrag o bucată frumoasă, cu dungii late:

— Uite.

Strâmbă din nas:

— Nu-i genul meu.

— Nici nu trebuie să fie, îi amintesc.

Nu el o să cumpere apartamente de lux în Complexul Life.

— Domnul Van Der Haus se întoarce azi din Danemarca. A spus că o să sune să stabilim o vizită la fața locului. Acum, dacă nu te superi, o să mă apuc de lucru.

Patrick se ridică, iar eu mă crispez ca de obicei când aud cum pârâie biroul.

— Da, dă-i bătaie.

Mă măsoară din priviri cu suspiciune:

— N-ai decât să-mi spui să-mi văd de treaba mea, dacă vrei, dar nu pari în apele tale. S-a întâmplat ceva?

— Nu, n-am nimic, pe cuvânt.

— Sigur?

— Da, Patrick.

Încerc să par sigură, dar nu sunt în stare. Telefonul începe să-mi salte pe birou și încăperea răsună de cântecul lui Sam Sparro, „Black and Gold”². Îl iau în mână încruntată și văd numele lui Jesse pe ecran. Iar mi-a umblat în telefon. Inima-mi sare din piept, dar nu într-un mod plăcut. Nu pot să vorbesc cu el. Dacă-i aud vocea o să dau prea mulți pași înapoi.

— Te las să răspunzi, floritică. Și sus fruntea aia frumoșică! E un

ordin!

Patrick pleacă și opresc soneria telefonului, dar abia apuc să-l opresc și începe iar să cânte. Îl trec pe mod silențios și-l las pe birou, după care mă cufund în lucru. Caut e-mailul de la Mikael. E scurt, dar conține destule informații ca să încep să pun cap la cap o primă schiță de decor.

Un sfert de oră mai târziu, telefonul continuă să sune și alerta de mesaje începe și ea să piuie, dar în loc să șterg mesajul — care ar fi opțiunea rațională — îl deschid.

RĂSPUNDE LA TELEFON!

Sam Sparro începe iar să cânte și dau telefonul pe silențios... din nou. În ritmul acesta, n-o să reușesc să fac nimic. Apoi vine un alt mesaj:

Ava, vorbește cu mine! Cu ce-am greșit?

Pun telefonul pe silențios și încerc să uit de el. Cu ce-a greșit? Cu nimic, dar dacă-i dau ocazia, sigur o s-o facă. Nu? Of, nici nu mai știu. Dar instinctul îmi spune să iau distanță de el.

— Sal, dacă mă caută cineva la birou, spune-le că azi sunt pe teren și pot fi găsită doar pe mobil, bine?

Știu că probabil aceea va fi următoarea lui mișcare.

— Bine, Ava.

Încep să lucrez la planșele de ambient și schițele pentru Mikael. Încă n-am văzut apartamentele, dar am o idee destul de clară despre ce vreau să obțin și, spre surprinderea mea, sunt chiar nerăbdătoare să mă apuc de proiectul ăsta!

La prânz dau o fugă până la băcănie să iau un sendviș, pe care-l mănânc la birou. Sally mă informează că m-a căutat un bărbat cât am fost plecată, dar n-a lăsat niciun mesaj. Știu cine era, desigur.

Îmi ignor constant telefonul, mai puțin când sună Mikael ca să aranjeze o întâlnire pentru mâine. Nu poate pleca din Danemarca săptămâna asta, așa că mă întâlnesc cu asistenta lui personală la nouă dimineață, la Life. Când se face ora șase, sunt foarte mulțumită de ziua productivă pe care-am avut-o și mă bucur că m-am ținut

tare și m-am concentrat la lucru. Timpul a zburat pe nesimțite.

A doua zi dimineată ajung la clădirea Life la fix, dar un pic agitată, fiindcă m-am trezit târziu. Dar m-am grăbit degeaba. Asistenta lui Mikael întârzie, așa că mă așez și profit de ocazie să o sun pe mama ca să mă asigur că totul e bine în Newquay. Este, iar luni vine Dan, veste care mă umple de bună dispoziție. După ce închid, mă uit lung la telefon și-mi adun, în sfârșit, curajul să mă uit la tona de apeluri ratate și mesaje — toate de la Jesse, cu excepția unuia de la Kate, care mă anunța aseară că rămâne la Sam. În graba mea de azi-dimineată, nici nu i-am observat lipsa. Răspund repede ca să-i explic că am căzut lată-n pat de oboseală aseară. În mintea mea încă mai răsună bubuiturile lui în ușă aseară, în timp ce eu mă ascundeam sub plapumă ca un copil speriat.

— Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara O'Shea.

Ridic ochii și văd o blondă mignonă care-mi întinde mâna.

— Sunt Ingrid. Mikael v-a anunțat că o să fiu aici, da?

Are un accent danez foarte puternic.

— Ingrid, te rog să-mi spui Ava.

Mă ridic și dau cu grijă mâna cu ea. Pare foarte fragilă.

— Sigur, Ava, spune zâmbind și înclinând din cap.

— Mikael m-a sunat ieri să-mi spună că e prins cu treburi în Danemarca.

— Așa e. Îți prezint eu clădirea. Lucrările nu sunt complet finalizate, așa că trebuie să-ți pui astea.

Îmi întinde o cască de protecție galbenă și o vestă fluorescentă. Îmi pun echipamentul de siguranță cât ea cheamă liftul.

— Începem de sus, din apartamentul de lux. E foarte asemănător ca plan cu cel de la Lusso.

Vine liftul și urcăm în el.

— Pe cel de la Lusso îl știi, bineînțeles, zâmbește ea.

— Da, îl știu pe cel de la Lusso, îi răspund cu un zâmbet la fel de prietenos.

Îl știu mai bine decât îți imaginezi! Înăbuș imediat în fașă gândurile care o luaseră razna pe câmpii și încep să cotrobăi prin

geantă după dosar.

— Am ajuns.

Liftul se oprește direct în apartament.

— După tine, Ava.

— Mulțumesc.

Pășesc într-un spațiu vast și remarc imediat că dimensiunile acestui apartament de lux trebuie să fie aproape identice cu cele ale celui de la Lusso.

— După cum vezi, aici am folosit stejar. Toate ferestrele și ușile sunt făcute la comandă, din lemn reciclat. Sunt sigură că Mikael te-a pus la curent cu această parte a cerințelor în e-mailul pe care ți l-a trimis.

Îi arunc o privire rapidă și probabil că-mi surprinde expresia goală, fiindcă începe să râdă, clătinând din cap.

— N-a pomenit de asta în e-mail?

— Nu, răspund rugându-mă la toți sfinții să-l fi citit ca lumea, atent și complet.

— O să te rog să-l ierți. E un pic distrat din cauza divorțului.

Divorț? Aha, deci aia-l reține în Danemarca? Mi se pare un pic cam deplasat că mi-a dezvăluit o latură așa de intimă a vieții personale a lui Mikael.

— Am notat, zâmbesc.

Petrec următoarele ore vizitând toată clădirea cu Ingrid. Fac poze și iau notițe din mers. Mikael și partenerul lui e clar că sunt experți în stilul de viață luxos și modern. Priveliștile spre Holland Park și spre oraș sunt incredibile.

În cele din urmă, ajungem înapoi în foaietul principal.

— Mulțumesc pentru tur, Ingrid, spun scoțându-mi casca și vesta de mare rafinament.

— Cu plăcere, Ava. Ai tot ce-ți trebuie?

— Da. O să aștept un semn de la Mikael.

— A spus că o să te sune luni, spune ea, dând mâna cu mine.

Ne luăm rămas-bun și pornesc înapoi spre birou. Pe drum îmi sun doctorul, pentru că trebuie să-mi înlocuiesc

anticoncepționalele. Reușesc să-mi fac programare azi la ora patru, ceea ce e o mare ușurare. Nu că aş avea de gând să fac sex prea curând. Am făcut destul în ultimul timp cât să mă țină o vreme destul de lungă.

— Bună ziua, ciripesc către Tom și Victoria când intru în birou. Tom se încruntă uitându-se la ceas.

— Vai de mine! Am întârziat la întâlnirea cu doamna Baines. O să se crizeze! Mă întorc după ce-o liniștesc pe băbătia zurlie, intonează el, luându-și geanta și ieșind în pași de dans.

— Ești bine, Victoria? o întreb când mă așez la birou. Visează cu ochii deschiși.

— Alooo? o strig.

— Ce? A! Scuze, eram cu gândul în altă parte. Ce-ai spus?

— Ești bine?

Zâmbește veselă și-și aruncă pletele blonde peste umăr.

— Cum nu se poate mai bine.

— Și de ce, mă rog? întreb cu sprânceana ridicată.

Chicotește ca o fetiță.

— Am întâlnire cu Drew vineri seară.

Eram sigură, dar tot nu reușesc să înțeleg atracția dintre zăpăcita de Victoria și Drew cel serios.

— Unde mergeți? Undeva fițos?

Ridică din umeri:

— Nu mi-a zis. Doar m-a întrebat dacă îi dau voie să mă scoată în oraș.

Îi sună mobilul, se scuză și pleacă să răspundă, exact când telefonul mă anunță cu un clinchet că a venit un mesaj. E de la Kate.

Tocmai ne-am deschis telefoanele. Am fost... ocupați. L-ai văzut pe Jesse?

Ocupați? Faptul că Sam și Kate sunt „ocupați“ unul cu altul e probabil o binecuvântare.

Nu.

Nu e nevoie să spun mai mult și sper că prietena mea nu-mi va răspunde la mesaj ca să-mi spună ceea ce știu deja. Sper degeaba.

OK. Am priceput. Să știi că la un loc, eu și Sam... 30 de apeluri ratate. Iar Sam a vorbit cu el. Nu e bucuros, dar măcar acum știe că ești în viață. :-)

Dar ce și-a închipuit că ar fi putut să mi se întâmple? Îmi îndrept atenția spre calculator și resping iar apelul când telefonul începe să zbiere „Black and Gold“, dar după ce mai urlă de trei ori la mine, îl trec cu totul pe modul silențios. Omul ăsta e un ghimpe-n coastă groaznic de insistent.

— Am plecat, anunță Victoria, ridicându-se de la birou.

Îi fac cu mâna și încep să-mi sortez e-mailurile, apoi fac niște copii unor schițe ca să le trimit constructorilor.

Când se face ora trei, mă duc să fac cafeaua.

— Ava? o aud pe Sally.

Scot capul pe ușa de la bucătărie și o văd fluturând telefonul fix.

— Te caută un bărbat, dar nu vrea să spună cine e.

Îmi sare inima-n gât. Știu exact cine e, fir-ar a dracului de viață.

— L-ai pus în așteptare?

— Da. Îți fac legătura?

— Nu! urlu, făcând-o pe biata și sensibilă de Sally să tresară puternic. Iartă-mă. Spune-i că sunt pe teren.

— Ăăăă, bine.

Cu ochii mari și complet buimacă apasă butonul care-o conectează iar cu Jesse.

— Îmi cer scuze, domnule, dar Ava nu e în bir...

Sare-n sus de-un metru scăpând receptorul pe birou, unde aterizează cu zgomot. Se repede să-l ia iar în mână.

— Îm.. î.. îmi... îmi... pare rău, domnule...

Săraca Sally se bâlbâie într-un hal fără de hal și tremură ca varga, ceea ce spune multe despre ce-i răcnește Jesse în ureche. Sunt copleșită de vinovăție fiindcă am pus-o în situația asta.

— Domnule, dar vă rog... vă asigur că... nu... nu e aici.

Mă uit cum se pierde cu firea la biroul ei, privindu-mă înlemnită cu ochii mari în timp ce domnul nevrotic o agresează verbal. Îi zâmbesc a scuză. Să nu uit să-i cumpăr niște flori.

Telefonul cade la loc în furcă și ea mă privește șocată.

— Cine era ăsta? întreabă ea cu ochii în lacrimi.

— Sally, te rog din suflet să mă ierți!

Iau repede căniile cu cafea din bucătărie — singura ofrandă de pace pe care-o am la îndemână în clipa asta — și i-o duc lui Sally pe a ei la birou.

Răsufală prelung, exasperată.

— Uau! Se pare că cineva n-a fost luat în brațe destul când era mic! spune ea, apoi începe să chicotească.

Înțepenesc în loc. Mă așteptam la lacrimi și o cădere nervoasă, dar, în loc de asta, Sally cea plicticoasă tocmai a făcut o poantă. Mă uit cum șoricica ternă ca tapetul bej chicotește și încep și eu să râd — da' un râs de-ăla adevărat, cu lacrimi, ținut de burtă și dureri musculare. Sally se alătură hohotelor mele și împreună ne tăvălim pe jos de râs.

— Ce-aveți? se aude Patrick de la biroul lui.

Flutur din mână spre el și dă ochii peste cap, apoi se întoarce la calculatorul lui clătinând exasperat din cap. Nu i-aș putea spune nici dacă aș fi în stare să vorbesc. O las pe Sally cu șiroaie de lacrimi pe față și mă duc la baie să-mi revin. Vai, ce bine-a fost! Am văzut-o pe Sally într-o lumină cu totul nouă. Îmi place Sally cea sarcastică.

După ce m-am liniștit și mi-am șters rimelul scurs, îl anunț pe Patrick că mă duc la doctor.

— Sally, îmi pare rău, dar nu mă pot uita la tine! bolborosesc când trec pe lângă biroul ei.

Când ies pe ușă o aud râzând din nou. Mă stăpânesc și pornesc spre metrou.

⁷ „Negru și auriu“.

Capitolul 18

După ce doctorul Monroe, medicul nostru de familie de-o viață, îmi ține o prelegere despre iresponsabilitate, îmi iau noua rețetă și mă duc la farmacie să-mi iau anticonceptionalele. Ajung acasă puțin înainte de șase și descopăr cu surprindere că Kate nu a venit.

Fac duș, mă schimb, îmi scot telefonul din geantă și dau ochii peste cap când văd douăzeci de apeluri ratate. Mai șterg șase mesaje fără să le deschid, conștientă că ar fi o greșeală dacă aș face-o, apoi mă duc în bucătărie. Exact atunci, telefonul începe să-mi pâlpeie în mână.

Deschid frigiderul, iau o sticlă de vin și decid că se cere un pic de curaj și alcool, fiindcă situația a devenit de-acum de-a dreptul jenantă. Răspund la telefon.

— Alo.

— Ava? întrebă agitat, cu respirația tăiată.

— Jesse.

Trag adânc aer în piept și mă simt sigură pe mine.

— Nu putem să ne mai vedem.

— Nu! Ava, ascultă-mă...

Curajul nu mă ține mult. Închid și îmi torn vin în pahar respirând adânc, dar tresar și lovesc sticla de marginea paharului când se aude o bubuitură cruntă în ușă.

— Ava!

Închid ochii și încerc să mă țin tare. Noaptea trecută am fost torturată de bubuiturile lui neconținute-n ușă. Dacă o mai ține așa, or să cheme vecinii poliția.

— Ava! urlă el, cărând iar pumni în ușă.

Mă duc calmă în salonaș și îl privesc printre jaluzele pe Jesse, care se uită-n sus, spre fereastră. Pare de-a dreptul înnebunit, dar tot nu-i deschid ușa. Ar fi o greșeală imensă să dau ochii cu el. Îl văd că-

și duce telefonul la ureche și al meu începe iar să pâlpâie în mâna mea, dar resping apelul și mă uit cum se holbează la mobilul lui de parcă nu-i vine să-și creadă ochilor.

— Ava! Deschide-n pula mea ușa!

— Nu, șoptesc, ca și cum ar putea să mă audă.

Și-apoi îmi stă inima-n loc când îl văd pe Sam că oprește la poartă în Porschele lui.

Kate se dă jos și vine la Jesse, care-și flutură brațele ca un dement. Sam li se alătură pe trotuar și îl atinge pe umăr, încercând să-l liniștească. Stau de vorbă câteva minute, apoi Kate îi conduce pe alee, spre intrare.

— Ce dracu', Kate?!

Înlemnesc ca tuta în living când aud că ușa de la intrare se izbește de perete. Apoi aud niște pași grei tropăind în sus pe scări. Dă buzna pe ușa salonașului și, pentru o clipă, furia de pe fața lui se transformă în ușurare, după care revine în forță. Costumul lui cenușiu arată impecabil și deloc afectat de evenimente, spre deosebire de părul lui zburlit și fruntea transpirată.

— Unde PIZDA MĂ-TII ai fost?!

Răcnetul lui mă izbește-n față, de-i simt, la propriu, respirația trecându-mi pe lângă urechi.

— M-am dat de ceasul morții de grija ta!

Stau și mă uit la el fără să am nici cea mai vagă idee ce să spun. Oare chiar trăiește cu impresia că sunt obligată să-i dau socoteală? Kat și Sam se apropie din spatele lui, tăcuți și temători. Mă uit la Kate clătinând din cap și tare-mi vine s-o întreb cât de tare îl place *acum* pe Jesse.

— Noi dăm o fugă până la Cocos ca să bem ceva, spune Sam încetișor, după care o prinde de mână pe Kate și o trage-n jos pe scări.

Ea nu încercă să-l oprească. Mă uit după ei înjurându-i în gând. Lașiiăștia nenorociți m-au lăsat singură cu dementul aici de față.

Trage de câteva ori aer în piept ca să se calmeze, uitându-se-n tavan cu o mutră obosită, după care-și întoarce privirea arzătoare

iar spre mine, penetrându-mă până-n măduva oaselor.

— Să înțeleg că cineva are nevoie să i se reamintească?

Poftim?! Cred că mi-am julit bărbia de covor, așa de tare mi s-a prăbușit falca la pământ de stupoare!

— Nu! urlu eu, apoi trec furioasă pe lângă el spre bucătărie.

Trebuie să beau ceva! Îl aud că vine după mine și mă urmărește cum îmi arunc telefonul pe blatul din bucătărie și înșfac sticla de vin.

— Ești un măgar nesimțit! țip, turnându-mi vin în pahar cu mâini tremurânde.

Sunt de-a dreptul furibundă. Mă întorc și-i arunc cea mai rea privire de care sunt capabilă și-l văd că tresare puțin, ceea ce mă umple de-o imensă satisfacție.

— Ai primit ce voiai. Și eu la fel. Hai să nu ne futem vremea, scui printre dinți.

N-am primit ce voiam, nici pe departe, dar ignor vocea din capul meu care zbiară la mine. Trebuie să pun capăt chestiei ăsteia înainte să fiu târâtă și mai profund în vârtejul ăsta intens care e Jesse Ward.

— Ai grijă-n pula mea cum vorbești! urlă el. Ce dracu' spui acolo? N-am primit deloc ce voiam.

— Mai vrei? dau vinul pe gât dintr-o mișcare. Ei bine, eu nu, așa că nu mă mai tot hăitui, Jesse! Și nu mai urla la mine!

Încerc să fiu dură, dar probabil că încercarea mea sună mai degrabă jalnic. Dar ceva tot trebuie să dea rezultate. Mai iau o dușcă zdravănă de vin și sar în sus când îmi smulge paharul din mână și-l aruncă-n chiuvetă. Zgomotul sticlei care se face țândări sparge aerul și mă face să mă crispez.

— Și nu e cazul să bei ca o pizdă de cinșpe ani! zbiară la mine.

Încleștez pumnii pe lângă corp și am nevoie de toată voința mea ca să mă calmez.

— Ieși afară! urlu.

Încercările mele eșuează lamentabil. Devin tot mai disperată, isterică.

Mă fac mică atunci când răcnește frustrat și dă cu pumnul în ușa

bucătăriei, lăsând o adâncitură imensă în lemn.

Cu ochii holbați și buzele strâns lipite, nu pot decât să-l urmăresc cum reacționează ca o fiară la refuzul meu. Se întoarce cu fața la mine, scuturând puțin mâna, și mă privește fix în ochi, atacându-mă cu uitătura lui verde.

Vai, futu-i, cred că s-a lovit rău la mână. Sunt cât pe ce să mă duc la congelator după niște gheață, dar pornește spre mine cu pași mari. Mă țin cu mâinile de blatul din spatele meu și-l privesc cum se apropie până ce ajungem față în față. Își pune mâinile peste ale mele, prinzându-mă, efectiv, în capcană.

Respirându-mi greu în față, se uită urât la mine, apoi își izbește gura de a mea. Îmi soarbe, pur și simplu, tot aerul din plămâni, iar eu mă zvârcolesc sub el, încercând să mă eliberez. Ce naiba face? De fapt, știu exact ce face. Are de gând să mă lovească cu un futai de reamintire. Ceea ce înseamnă că sunt mâncată.

Își apasă buzele și mai tare de ale mele, dar nu-i accept sărutul. Îmi tot spun că e greșit, că e al naibii de rău ce facem. Dacă accept asta, o să sufăr și mai rău, sunt sigură de asta. Încerc să mă eliberez fără prea mare convingere, dar mârâie și mâinile lui le încleștează și mai tare pe ale mele. E clar că nu mă duc nicăieri. Încercările mele disperate de a pune capăt scenei sunt grav subminate de hotărârea lui oarbă de a-mi opune rezistență.

Își plimbă limba pe buza mea de jos, dar continui să-i refuz accesul și mă cutremur încercând să înăbuș reacțiile pe care le stârnește în mine. Știu că dacă forțează intrarea totul s-a sfârșit, așa că mă încăpățânez să-mi sigilez buzele și-l implor în minte să renunțe.

Când îmi dă drumul la o mână, îl apuc imediat de un biceps ca să-l împing, dar zadarnic. E o forță a naturii și încă una foarte hotărâtă. Slabele mele încercări de a mă elibera nu-l afectează câtuși de puțin.

Îmi înșfacă strâns șoldul și mă smucesc sub el, dar mă trezesc strivită iar de blat. Sunt total imobilizată, dar tot îi resping sfidător sărutul, cu buzele strâns lipite. Cum își slăbește un pic apăsarea,

întorc capul.

— Încăpățânată muiere, bombăne și-și apasă gura pe gâtul meu, pe care-l ciugulește coborând spre scobitura claviculei, unde face cercuri lente, ude, după care își croiește drum în sus, spre ureche, și mă mușcă de lob.

Închid strâns ochii rugându-mă să fac față atingerii lui irezistibile. Îmi înfig unghiile în brațul lui încordat și strâng tare buzele ca nu cumva să-mi scape vreun strigăt de plăcere.

Mâna lui pleacă de pe șoldul meu și-mi traversează încet abdomenul, atingând elasticul pantalonilor mei scurți.

— Te rog, te rog mult să-ncetezi.

— Ba tu să-ncetezi, Ava. Încetează odată.

Își strecoară arătătorul sub material și-l plimbă de la stânga spre dreapta într-o mângâiere lentă, calculată, continuându-și, în același timp, atacul asupra urechii și gâtului meu. Îmi vine să plâng de frustrare.

Mi se înmoaie genunchii de la mângâierea caldă, care-mi trimite frisoane violente prin tot trupul și-l aud râzând încet, gutural, în hohote ce-mi provoacă vibrații în jos pe spinare și o pulsație lentă, dar constantă, în miezul ființei mele. Îmi strâng coapsele și duc mâna de pe brațul pe pieptul lui ca să-l împing complet degeaba. Nici nu știu de ce-mi mai bat capul. Sunt pe punctul să-i cedez total. Capul stă să-mi explodeze și nici nu știu dacă de plăcere sau confuzie.

Și atunci, mâna i se cufundă în chiloții mei și mă separă cu degetele, trimițând șocuri electrice prin tot trupul meu. Îmi atinge în trecere clitorisul, delicat ca o părere. Mă cutremur, deschid gura și las să-mi scape un strigăt de plăcere. Profită din plin de momentul meu de slăbiciune și-și împlântă limba-n gura mea ca să exploreze și să lingă fiecare colțișor, în timp ce degetul lui mare dă ocoluri lente miezului meu în flăcări.

Îl sărut și eu.

— Dă-mi drumul la mână, gâfâi, flexându-mi mușchii brațului.

Știe sigur că m-a supus, căci, cu un geamăt, îmi eliberează mâna

și mă apucă imediat de ceafă. Îmi arunc brațele în jurul gâtului lui fără nicio ezitare, ca să-l trag mai aproape de mine. Îmi dau drumul cu un strigăt care exprimă un amestec de extaz marca Jesse și frustrare furioasă.

— Ei? Ți-ai reamintit? șoptește blând pe buzele mele, scoțându-și mâna din chiloții mei.

Oftez și deschid cu greu pleoapele ca plumbul ca să-i întâlnesc privirea verde. Nu-i răspund, iar el nu insistă. Se mulțumește să se aplece și să mă sărute delicat pe buze.

Mă ridică și mă așază pe blat.

— De ce tot fugi de mine?

Stă aplecat peste mine, cu mâinile sprijinite de-o parte și de alta a șoldurilor mele și-mi cercetează cu atenție chipul.

Las bărbia în piept. Ce să-i zic? Că m-am îndrăgostit de el? Nu. Așa că ridic din umeri.

Îmi ridică bărbia cu degetul arătător, forțându-mă să dau cu ochii de chipul lui dureros de frumos.

Ridică sprâncenele întrebător:

— Spune-mi, iubire.

Oftez.

— Îmi distragi atenția. Vreau să mă protejez.

Mă uit cum își mușcă buza de jos, semn că roțițele din creierul lui se-nvârt la turație maximă. Nu știe ce să-mi răspundă.

— Îți distrag atenția?

— Da.

— De la ce?

— De la decizii raționale, răspund încet.

Efectul amețitor pe care-l are asupra trupului meu se instalează tot mai profund și mai definitiv. A zis că o să mă facă să am nevoie de el și se ține de cuvânt.

— Ava, vreau să reții un singur lucru. Aș face orice ca să nu te rănesc. Te rog, nu fugi de mine.

Se apleacă și mă pupă pe gură.

— Și-acum o să-ți distrag iarăși atenția. E cazul să ne

împrietenim.

Vocea lui joasă îmi stârnește din nou pasiunea pentru el, iar cu aceste vorbe liniștitoare, mă apucă de fund și mă trage de pe blatul de bucătărie. Rămân călare pe talia lui.

Îmi înfășor brațele în jurul lui, iar el iese din bucătărie, intră în dormitorul meu, închide ușa după el cu o lovitură de picior și apoi mă așază pe marginea patului și-mi trage maioul peste cap. Sâni mei goi țâșnesc eliberați, smulgându-i un zâmbet în timp ce mă privește în ochi. Azvârle vesta pe podea și mă apucă de talia pantalonilor scurți, îndemnându-mă să-mi ridic fundul, ca să-i poată trage în jos de-a lungul picioarelor, odată cu chiloții.

— Stai aici, ordonă el, începând să se tragă de cravată.

Scânteii de nerăbdare încep să-mi gonească prin tot trupul în timp ce-l privesc cum se dezbracă încet în fața mea. Privirea mi-e atrasă automat de cicatricea lui. Mor să aflu de unde-o are.

— Uită-te la mine, Ava.

Tonul poruncitor îmi atrage ochii către ai lui. Își dă boxerii jos, eliberându-și erecția care țâșnește din ei ca un arc exact la nivelul feței mele. Dacă mă aplec în față și deschid gura, preiau controlul. Ceea ce ar fi o schimbare binevenită. Mă uit rapid în sus la el și-i surprind rânjetul obraznic și privirea arzătoare.

— Mor să fiu în tine, spune ca și cum ar mărturisi un secret. Dar o să aștept să te fut în gură mai încolo. Îmi rămâi datoare.

Se apleacă și-mi cuprinde talia cu brațul, apoi se târăște-n pat cu tot cu mine și mă așază cu atenție sub el. Îmi desface coapsele cu genunchiul și se instalează între ele, cu antebrațele de-o parte și de alta a capului meu, privindu-mă cu ochi blânzi. Îmi vine să plâng.

— Gata cu fuga, Ava, spune cu ochii fixați într-ai mei, în timp ce se trage încet înapoi și apoi se repede înainte, cufundându-se adânc în mine.

Gem și-l prind mai bine de umeri, foindu-mă sub el. Senzația de preaplin e incredibilă! Răsuflarea lui e fierbinte, lungă și controlată. Fruntea care-i strălucește de transpirație e străbătută de-un rid concentrat și grav.

Rezist nevoii imperioase de a mă contracta în jurul penisului lui — îi acord o clipă de răgaz. Închide ochii și genele lungi i se deschid ca un evantai pe obraji. Capul îi coboară, căutându-mi sprijinul, în timp ce se chinuie să-și controleze respirația neregulată. Aștept răbdătoare, plimbându-mi mâinile-n sus și-n jos pe brațele lui, perfect mulțumită să stau întinsă și să-l privesc așa de aproape pe bărbatul ăsta așa de frumos. Știe că în acest moment am nevoie de Jesse — varianta blândă.

După câteva momente, se adună și-și ridică iar capul ca să se uite la mine. Îmi stă inima, așa de îndrăgostită sunt de bărbatul ăsta.

Își ridică trunchiul sprijinindu-se-n antebrațe, apoi se trage leneș înapoi, după care avansează treptat în mine.

Torc. Vai, Dumnezeule mare! Repetă mișcarea delicioasă iar și iar, fără să-și ia ochii de la mine.

— Ava, când o să fii din nou tentată să fugi, să te gândești la ce simți în clipa asta. Să te gândești la mine.

— Da, abia suflu, străduindu-mă să încetinesc acumularea rapidă de presiune din pânțelele meu.

Dar eu chiar mă gândesc la el. Aici e problema și e inevitabilă. Îmi invadează fiecare colțișor al minții.

Îmi legăn șoldurile ca să-l întâmpin la fiecare pătrundere, iar el își coboară gura spre a mea, cotropindu-mi buzele alene, fără grabă, iar limba lui mimează ritmul fierbinte al șoldurilor.

Îmi înfig unghiile în brațele lui cu un scâncet, în timp ce el se mpinge încet în mine, se rotește în străfunduri și se retrage leneș, iar și iar, fără contenire. Nu știu cât mă mai pot abține. Cum reușește să mă aducă în halul ăsta?

— Îți place? șoptește.

— Mult, icnesc eu, rotindu-mă lent.

— Și mie. Ești pregătită, domniță? întrebă cu gura pe buzele mele.

— Sunt, spun și-l mușc ușor de limbă.

— Poți să te relaxezi, iubire. Dă-ți drumul.

Cutremurul sfâșietor care-mi devastează trupul mă face să mă-

ncleștez pe erecția lui Jesse și mă scutur incontrollabil sub el, strigându-mi eliberarea în gura lui. Ultima penetrare adâncă, urmată de o smucitură și de o senzație fierbinte care-mi invadează pântecul, îmi spune că și Jesse și-a dat drumul. Rămâne în străfundurile mele cu ochii strâns închiși, concentrându-și atenția tandră asupra gurii mele și gemând gros. Pulația lui îmi face mușchii să se încordeze în jurul penisului lui, în ritm cu zvâcnirile acestuia. Îl mulg până-l secătuiesc.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine! șoptește cu fața îngropată în scobitura gâtului meu.

Se alintă puțin acolo, apoi se rostogolește pe spate. Ridică brațul și mă lipesc de pieptul lui cald și ferm, cu obrazul lipit de pectoralul lui.

— Tare-mi place să fac sex somnoros cu tine, meditez visătoare.

— Țsta n-a fost sex somnoros, iubire, spune dându-mi părul de pe față cu mâna liberă.

— Atunci ce-a fost?

Mă sărută cu blândețe pe frunte.

— Țsta a fost sex de împăcare.

Aha. Asta-i nouă.

— Atunci, îmi place sexul de împăcare.

— Să nu-ți placă prea mult, că n-o să se întâmple prea des.

Dezamăgirea îmi străpunge inima.

— De ce?

— Fiindcă, domniță dragă, n-o să mai fugi de mine și nici eu nu am de gând să plec de lângă tine prea des. Poate chiar deloc, spune trăgând adânc aer în piept cu nasul în părul meu.

Zâmbesc în sinea mea și-mi arunc piciorul peste coapsele lui. Mă prinde de genunchi și-l mângâie circular cu degetul mare, în timp ce eu îmi plimb degetele pe cicatricea lui.

— Cum s-a întâmplat? întreb eu urmărindu-i linia cu degetul spre spate.

Oftează iritat.

— Cum s-a întâmplat ce, Ava?

Tonul vorbelor lui nu lasă loc de manevră sau întrebări suplimentare pe acest subiect. Nu vrea să vorbească despre asta.

— Nimic, șoptesc și-mi propun să nu-l mai întreb niciodată.

— Ce faci mâine?

— E miercuri. Lucrez.

— Ia-ți liber.

— Cum? Așa, din senin?

Simt că ridică din umeri:

— Da. Îmi datorezi două zile.

După el, totul e cât se poate de simplu. Nu e o problemă pentru el, care are propria lui afacere și nu dă socoteală nimănui. Dar eu am clienți, un șef și o tonă de muncă.

— Am prea multă treabă. Și-apoi tu m-ai abandonat patru zile, îi amintesc.

— Atunci vino acum cu mine, spune, strângându-mă un pic mai aproape de el.

— Unde?

— Trebuie să dau o fugă până la Conac să rezolv câteva chestii cu John. Poți să iei cina cât mă aștepți.

Nici gând! Nu mă duc la Conac ca să risc să dau nas în nas cu madam Buze Umflate.

— Cred că o să stau acasă. Nu vreau să te încurc, spun calmă, sperând că n-o să insiste.

Încă o confruntare cu Sarah n-ar fi modul ideal de a încheia ziua.

Sunt răsturnată pe spate și mă trezesc cu încheieturile țintuite pe lângă cap și cu el aplecat peste mine.

— Niciodată n-o să mă încurci.

Își pune gura între sânii mei și face o potecă de sărutări către sfârcul meu.

— Vii cu mine.

Sfârcul mi se întărește sub limba lui care se răsuțește tandru și încep să respir accelerat.

— Ne vedem mâine, scot cu forța vorbele printre gâfâieli.

Îmi prinde ușor sfârcul între dinți și se uită rânjind în sus la mine.

— Hmmm... vrei să-ți administrez un futai de băgat mințile-n cap? se oferă cu gura plină.

Aud cum ușa de la intrare se dă de perete și pe Kate și Sam urcând scările rânzând. Mă uit în jos la Jesse, care încă se ține de sfârcul meu și sunt încântată în sinea mea când îi văd frustrarea de pe mutră. Deși aș fi gata oricând de-un futai de băgat mințile-n cap, de data asta, mințile pe care vrea el să mi le bage-n cap n-au nicio logică. De ce mi-aș dori să mă aflu iar față în față cu Sarah?

Se-mbufnează copilărește și-mi dă drumul la sfârc.

— Presupun că n-are sens să-ți cer să-ți ții gura cât te fut până-ți vine mintea la cap, nu?

Ridic din sprâncene. Știe foarte bine că e imposibil.

— Băga-mi-aș pula, mârâie ridicându-se, având grijă să-și treacă genunchiul în sus pe interiorul coapsei mele și apoi să-l frece de centrul meu umed.

Din cauza atingerii, îmi vine să-l smucesc înapoi peste mine. Nu vreau să plece. Se apleacă și mă sărută pasional și fără grabă.

— Trebuie să plec. Mâine când te sun, răspunzi.

— Da, confirm ascultătoare.

Zâmbește strâmb și mă prinde de șold, făcându-mă să chițai ca o fetiță și să mă arunc pe burtă. Apoi simt arsura palmei lui pe fund.

— Au!

— Sarcasmul nu-ți stă bine, domniță.

Patul se mișcă eliberat deodată de greutatea lui.

Când mă întorc pe spate, are deja cămașa pe el și-și încheie nasturii.

— E și Sarah la Conac? scot pe gură înainte să apuce creierul meu să filtreze întrebarea idioată.

Se oprește o secundă, apoi își ia boxerii de pe jos și îi îmbracă.

— Sper! Doar e angajata mea.

Ce?!

— Ai spus că ți-e prietenă.

Îmi aud tonul plângăreț și-mi trag în gând o palmă.
Se încruntă.

— Da, mi-e prietenă și lucrează pentru mine.

Minunat. Mă dau jos din pat și-mi culeg maioul și pantalonii scurți. Nu e de mirare că e mereu prin zonă. Doamne, ce-o urăsc pe femeia aia! Mă îmbrac cu gesturi smucite și mă întorc spre Jesse care tocmai își pune haina, privindu-mă meditativ. Oare știe la ce mă gândesc?

— N-ai de gând să pui ceva pe tine? mă întrebă privindu-mă din cap până-n picioare.

Mă uit în jos, la maioul și șortul meu și apoi iar la el. Are sprâncenele ridicate.

— Sunt acasă la mine.

— Da, și Sam e și el pe-aici.

— Sam n-are nicio problemă să umble pe-aici doar în pantaloni. Măcar eu am bustul acoperit.

— Sam e un exhibiționist, mormăie, mergând spre dulapul meu și începând să caute printre umerase. Uite, pune-ți asta pe tine.

Îmi întinde un pulover uriaș, crem, lucrat din fir gros.

— Nu! izbucnesc dezgustată.

O să leșin de căldură!

Împinge puloverul spre mine, cu o expresie hotărâtă, neplăcută.

— Pune-ți puloverul.

— Nu.

Rostesc cuvântul răspicat și concis. Nu-mi dictează el mie ce să port, mai ales în casa mea. Îi smulg puloverul din mână și-l azvârl pe pat, urmărindu-i traiectoria prin aer. Se uită la puloverul împrăștiat pe pat, apoi își îndreaptă încet privirea spre mine. Dinții mai au un pic și-i trec prin buza de jos, așa tare și-o roade.

— Trei, scrâșnește.

Casc ochii:

— Tu faci mișto de mine?

Mă ignoră.

— Doi.

— Nu-mi pun puloverul.

— Unu.

Buzele i se strâng într-o linie dreaptă, dezaprobatoare.

— N-ai decât să faci ce vrei, Jesse. Eu nu-mi pun puloverul ăla pe mine.

Îngustează ochii.

— Zero.

Stăm față în față, el cu o expresie de reală furie, amestecată cu un strop de încântare, iar eu întrebându-mă ce naiba o să facă acum.

Clatină din cap, își golește plămânii de aer, cu o expirație lungă, apoi se repede. Tâșnesc peste pat ca să scap, dar mă încurc în mormanul de cearșafuri și scot un chiot când simt palma lui caldă că se înfășoară pe glezna mea. Mă smucește spre marginea patului.

— Jesse! strig când mă întoarce cu fața-n sus, mă încalecă și-mi prinde brațele sub genunchii lui. Dă-te de pe mine!

Îmi suflu părul de pe față și-l văd privindu-mă de sus cu o mutră cât se poate de serioasă.

— Hai să clarificăm niște lucruri.

Își scoate jacheta, o aruncă pe pat și ia puloverul.

— Dacă faci ce ți se spune, viețile noastre ar fi mult mai ușoare. Toate astea — își plimbă palmele peste corpul meu și-mi ciupește sfârcurile prin maiou — sunt numai pentru plăcerea ochilor mei.

Își duce mâna la spate și-și înfige degetele în scobitura de deasupra șoldului.

— NU! urlu. Te rog, nuuu!

Încep să râd. O, Doamne, o să fac pipi pe mine!

Continuă cu împunsăturile și ciupiturile, făcându-mă să mă zbat și să mă cabrez ca un cal sălbatic. Nu mai pot respira. Din cauza torturii la care mă supune, sunt undeva între râs și plâns.

— Așa, îl aud prin ceața zbaterii mele frenetice.

Simt cum îmi dă părul la o parte de pe față, apoi mă sărută apăsător pe buze.

— Ne-ai fi scutit pe amândoi de o groază de bătăi de cap dacă...

ți-ai fi pus... naibii... căcatul... ăla... de pulover.

Mă uit urât la el, urmărindu-l cum își ridică de pe mine greutatea și-și pune haina. Mă ridic în fund și descopăr că sunt îmbrăcată cu nenorocitul ăla de pulover. Cum dracu' a reușit? Îmi îndrept toată furia spre el. Mă privește atent, fără nicio umbră de amuzament pe față.

— O să-l scot, scuipe furibundă.

— Nu, n-o să-l scoți, mă asigură rânjind.

Mă ridic de pe pat și mă duc la baie îmbrăcată în puloverul ăla penibil.

— Ești un nesimțit fără minte, bombăn și trântesc ușa după mine.

Fac un pipi și-mi propun să nu-l mai las niciodată să ajungă la zero. Ăla a fost coșmarul vieții mele. Îmi frec bielele șolduri învinețite. Carnea de pe ele e încă sensibilă.

Când termin, îl găsesc pe Jesse în bucătărie cu Sam și Kate. Amândoi îmi studiază uluiți trupul înecat în pulover. Ridic din umeri și-mi torn alt pahar de vin.

— V-ați împăcat? întrebă Kate, cocoțându-se-n poala lui Sam.

Acesta își desface coapsele, făcând-o să alunece între picioarele lui cu un chițait. Îl plesnește în joacă, apoi mă privește întrebător.

— Nu, mormăi aruncându-i lui Jesse o privire plină de ranchiună. Și dacă vrei să știi cine-a dat gaura aia în ușa de la bucătăria ta, vinovatul e aici de față, adaug, ca o turnătoare nenorocită.

Îl văd pe Jesse că bagă mâna în buzunar, scoate un teanc de bancnote de douăzeci și le trânteste pe masă în fața lui Kate.

— Să-mi spui dacă trebuie mai mult, spune cu ochii fixați pe mine.

Mă uit pe masă. Trebuie să fie acolo pe puțin cinci sute de lire. Și observ că măgarul arogant nici măcar nu și-a cerut scuze.

Kate ridică din umeri și culege banii dintr-o mișcare.

— Ăștia ar trebui s-ajungă.

Jesse își bagă mâinile la loc în buzunare, vine alene spre mine și

se înclină ca să ajungă cu fața la nivelul meu.

— Îmi place puloverul tău.

— Du-te-n pizda mă-tii! îi urez doar din buze și trag o dușcă zdravă de vin.

Rânjește și mă pupă pe nas.

— Vezi cum vorbești, mă previne.

Mă prinde de ceafă, îmi adună părul în pumn și mă trage în față până când ajungem nas în nas.

— Nu bea prea mult, îmi ordonă, apoi mă pune la punct cu un sărut incandescent și pasional.

Încerc să-i rezist... măcar un pic. Nu reușesc deloc.

— S-ar putea să fie nevoie să-mi reamintești de chestia asta, zâmbesc larg în toiul sărutului, iar el râde.

Când sunt liberă și din nou în deplinătatea facultăților mintale, mai dau pe gât o gură zdravă de vin, privindu-l peste buza paharului.

Clatină încet din cap, trăgând adânc aer în piept, apoi se întoarce spre ceilalți.

— Eu mi-am îndeplinit sarcina, spune cu îngâmfare înainte să iasă pe ușă.

— Paaa, ciripește Kate râzând.

— Meseriașul, spune Sam, apoi ridică o mână zâbind larg. Ava, un pic de iubire și pentru mine?

— Am înfipt-o-n curul ăluia, bombăn.

Las pe masă paharul, îmi iau telefonul și mă-ntorc nervoasă în camera mea. Mă bag în pat cu puloverul pe mine și-i aud pe Sam și Kate râzând.

Capitolul 19

Stau la biroul meu visând cu ochii deschiși. Gânduri despre cuvinte de alinare și futaiuri de diverse categorii îmi zumzăie prin creier. Dacă, să zicem, — în lumea mea perfectă — ajung să am o relație cu Jesse, așa o să fie tot timpul? Jesse dă ordine și eu mă supun? Și dacă nu, mă fute ca să-mi dea o lecție, mă supune unei numărători inverse și mă torturează până cedez sau mă forțează fizic să mă supun. Nu neg că partea cu futaiurile are o latură distractivă, dar trebuie să mai lase de la el. Și nu sunt convinsă că Jesse știe să lase ceva — doar pe mine lată, după un futai în stilul lui propriu. Am, oare, deja o relație cu bărbatul ăsta?

— Ava, ce devreme ai ajuns!

Sally intră în birou și imediat chicotesc în sinea mea. Ieri am văzut-o într-o lumină cu totul nouă.

— Da, m-am trezit devreme, spun, fără să mai adaug că e din cauza unui nesimțit isteric, care m-a pus să mă culc într-un pulover de iarnă, de m-am trezit lac de sudoare.

Se așază la biroul ei.

— Am încercat să te sun ieri, după ce ai plecat.

— Da?

— Da. Tipul ăla furios a venit la birou la scurt timp după plecarea ta.

— Serios?

Trebuia să mă aștept la asta.

— Da. Și nu se calmase deloc, spune sec.

Îmi imaginez. Zâmbesc.

— Și? L-ai luat în brațe?

Sally se prăbușește pe spătarul scaunului ei, lovită de o nouă criză de râs. Izbucnesc și eu în râs, fiindcă nu mă pot abține când o văd pe Sally hohotind.

Patrick intră și se uită la amândouă cu o mutră exasperată, după care se duce spre biroul lui și închide ușa după el.

Vai, futu-i!

— Patrick era aici? întreb.

Își scoate ochelarii și-ncepe să-i șteargă cu poala bluzei maronii de poliester.

— Când? Când a dat buzna dementul? Nu, o lua pe Irene de la gară.

Oftez ușurată. Ce dracu' e-n capul lui Jesse? E clientul nostru. Nu poate să vină să facă scandal la birou. Nu prea pot să-i spun șefului că ieșirile lui Jesse sunt reacția firească a unui client nemulțmit. Deja m-a scos o dată cu japca din birou.

Ușa biroului se deschide și fata de la florărie — tot cea de la Lusso — intră clătinându-se sub povara a două buchete extravagante.

— Flori pentru Ava și Sally?

Sally mai să leșine la biroul ei. Pun pariu că nu i-a cumpărat nimeni niciodată flori. Însă eu știu deja de la cine sunt, al naibii măgar fermecător!

— Pentru mine? se topește Sally și înșfacă buchetul colorat de la fata cu livrările, împingând-o apoi spre biroul meu.

— Mersi, zâmbesc și iau buchetul simplu de cale, după care semnez de primire pentru amândouă. Ce scrie pe felicitare, Sal? strig și o văd cum ochii i se plimbă rapid de la stânga la dreapta, peste cuvintele de pe cartonaș.

Se sprijină de spătar, cu mâna pe inimă.

— Scrie... „Te rog să mă ierți. Femeia aia mă scoate din minți“.
Vai, Ava!

Se uită la mine cu o mutră siropoasă:

— Cât mi-ar plăcea să scot un bărbat din minți în halul ăsta!

Dau ochii peste cap și scot felicitarea dintre florile mele. Pun pariu că mie nu-mi cere iertare. Iar Sally n-ar spune așa ceva dacă ar fi nevoită să îndure comportamentul irațional și nevrotic al lui Jesse. *Eu îl scot din minți? Asta-i bună!*

Deschid felicitarea.

Tu ești aceea pe care-o aștept de-o veșnicie...

Jx

Latura mea sentimentală leșină puțin, dar apoi latura rațională — cea care nu e complet invadată de Jesse — urlă că *Aceea* e pentru el, de fapt, cineva care cade în genunchi și se supune fiecărei porunci, comenzi și instrucțiuni pe care o rostește. Cu toate că sunt perfect conștientă că exact asta am făcut, și nu o dată, trebuie să am, totuși, grijă să mă țin cu dinții de identitatea și opiniile mele. Ceea ce e cumplit de greu când sunt așa de influențată de bărbatul ăsta. Eu sunt *Aceea*. Dar el? E el *Acela*? Of, fir-ar a dracului, îmi doresc din suflet să fie.

Plec târziu de la serviciu și când ajung pe strada noastră o văd în depărtare pe Kate, țopăind în mijlocul drumului, ca o roșcovană zurlie ce e. Când mă apropii, nu-mi vine să-mi cred ochilor. O dubiță roz-bombon, nou-nouță, parcată lângă Margo. Aha! Deci Kate a investit, în sfârșit, într-o mașină nouă.

— Frumușică dubă, spun când ajung lângă ea.

Se răsucește spre mine, cu ochii albaștri sclipind și obrajii albi îmbujorați.

— Tu știi ceva de asta?

Clatin din cap.

— De ce aș ști?

— Acum am ajuns acasă și am găsit-o parcată aici. Am admirat-o puțin, apoi am intrat în casă și-am călcat pe chei. Uite!

Îmi bagă cheile sub nas ca să văd bilețelul prins cu un șnur de breloc.

„Gata cu fundurile învinețite, te rog!”

Nu! Nu pot să cred că a făcut așa ceva! Îmi aduc aminte cât de urât s-a isterizat când mi-a văzut fundul făcut zob.

— Ai vorbit cu Sam? întreb.

— Da. A zis să vorbesc cu Jesse.

— De ce-ar zice așa ceva? întreb.

— Păi, e clar că el crede că Jesse e misteriosul cumpărător al dubitei.

Dă ochii peste cap.

— Dacă Domnul mi-a cumpărat *mie* o dubă, ca *tu* să nu-ți mai învinețești curul, atunci... ei bine, slavă Cerului că te învinețești imediat, ca o piersică coaptă!

— Kate, nu poți s-o accepți.

Mă privește cu dispreț și știu pe loc că nu există nicio șansă să dea duba înapoi. Văd asta clar în privirea ei încântată.

— Nici moartă! Să nu-ndrăznești să mă pui s-o dau înapoi! Am botezat-o deja.

— Cum?

Își răsfiră degetele lungi și albe pe capotă:

— Ți-o prezint pe Margo Junior.

Se apleacă și își lipește trunchiul de metalul roz.

Scutur din cap exasperată și pornesc pe alee spre casă.

— O iau să dau o tură! strigă Kate.

Nu-i răspund. Urc la etaj și mă bag sub duș, spălând îndelung de pe mine reziduurile zilei. Când opresc apa, aud melodia „The One”⁸ de Stone Roses și sunt cât pe ce să-mi rup gâtul repezindu-mă din duș pe coridor, până-n camera mea. Iar mi-a umblat prin telefon, dar mă doare-n cot. Telefonul se oprește din sunat și ecranul arată opt apeluri ratate.

Aoleu, cred că-și smulge deja părul din cap. Traversez coridorul și intru în salonaș uitându-mă pe geam, să văd dacă s-a întors Kate.

Nu s-a întors, dar Jesse face ture în sus și-n jos pe alee. Arată dumnezeiește, ca de obicei, îmbrăcat în jeanși și un pulover subțire, bleumarin. Simpla lui vedere mă face să zâmbesc și-mi dă fiori din cap până-n picioare. Apasă frenetic butoanele telefonului și, așa cum mă așteptam, mobilul mi se luminează în mână.

— Alo? spun toată calmă și nonșalantă.

— Unde dracu' ești? îmi latră în ureche.

— Unde ești tu? contracarez eu.

Sigur, știu exact unde e. Stau la geam și mă uit cum își trece

degetele prin păr, dar apoi dispare din raza mea vizuală în intrândul ușii principale.

— Sunt în fața casei lui Kate și mă pregătesc să sparg ușa, mă repede. E chiar așa de complicat să-mi răspunzi la telefon de la primul apel?

— Eram în duș, spun coborând spre ușa de la intrare.

— Ia-ți telefonul cu tine!

E total exasperat, ceea ce mă face să zâmbesc. Iubesc fiecare demență a lui.

— Nu-i nevoie să țipi la mine.

Mă uit pe vizor și mă topesc pe loc când îl văd sprijinindu-se de zid în arcada intrării.

— Iartă-mă, spune încet. Mă scoți din minți. Unde ești?

Îl văd că alunecă în jos pe zid până ce dă cu curul de pământ, și rămâne acolo cu genunchii la gură și capul plecat. Of, nu mă lasă inima să-l văd așa.

Deschid ușa.

— Aici.

Se uită-n sus și lasă telefonul să-i cadă de la ureche, dar nu încearcă să se ridice. Se mulțumește să se uite la mine și ușurarea îi inundă chipul frumos. Ies și mă preling pe peretele din fața lui, până ce stăm față în față, genunchi în genunchi. Mă aștept să mă arunce înăuntru din cauză că sunt pe jumătate dezbrăcată, dar n-o face. În schimb, se întinde și-și pune mâna lui mare pe genunchiul meu dezgolit și nu sunt deloc surprinsă când scânteii fierbinți încep să alerge pe tot trupul meu.

— Am crezut...

— Că iar am fugit, îi sfârșesc propoziția, punându-mi mâna pe a lui, pe genunchiul meu. Eram în duș.

— Unde-ți sunt hainele?

Își plimbă ochii verzi pe trupul meu înfășurat în prosop.

— În șifonier, răspund sec.

Mâna îi dispare sub prosop și mă apucă de șold, ceea ce mă face să mă smucesc și să-mi desfac prosopul.

— Nu-ți stă bine când ești sarcastică, domniță.

— Scuze! mă grăbesc să spun și mă relaxez când îmi dă drumul.
Lui Sally i-au plăcut florile.

— Ție ți-au plăcut?

— Da, mulțumesc.

— Frate!

Mă uit pe alee și-l văd pe Sam apropiindu-se, iar când mă uit iar la Jesse, văd că e în pragul unei crize de apoplexie. Sare-n picioare cu ochii holbați de groază și mă ridică dintr-o smucitură, reușind în mod spectaculos să mă acopere cu prosopul.

— Sam, să nu dea dracu' să te miști! strigă.

Mă ia pe sus și mă duce în casă cu o viteză de-a dreptul periculoasă. Îl aud pe Sam râzând în urma noastră, iar Jesse aleargă-n sus pe scări cu mine în brațe, amenințând că-i scoate ochii aceia indiscreți. Mă aruncă pe pat.

— Îmbracă-te. Ieșim în oraș.

Ridic iute capul. *Nu mă duc la Conac*, îmi spun, ridicându-mă de pe pat, fără niciun prosop, și mă duc la măsuța de toaletă.

— Unde?

Privirea îi alunecă pe trupul meu gol.

— Păi, când eram la alergat, mi-am dat seama că încă nu te-am scos la cină. Ai niște picioare incredibil de frumoase. Îmbracă-te, face el semn cu capul spre dulap.

Dacă se referă la o cină la Conac, atunci nu sunt dispusă să ies. Dacă e ea acolo, am să evit locul ăla cu orice preț. Și — având în vedere că lucrează pentru el — sunt șanse mari să fie acolo.

— Unde? întreb din nou și mă apuc să-mi masez picioarele cu unt de cacao.

— Știu eu un mic restaurant italianesc. Îmbracă-te înainte să îți cer să-mi plătești datoria.

Mă ridic, masând încet crema în piele.

— Ce datorie?

Ridică sprâncenele:

— Mi-ai rămas datoare.

— Eu? întreb încruntându-mă, deși știu exact la ce se referă.

— O, da, tu. O să aștept afară, că altfel risc să te pun s-o achiți mai devreme.

Îmi aruncă un rânjet ștrengăresc:

— N-aș vrea să-ți imaginezi că între noi e vorba *numai* despre sex.

Iese afară, lăsându-mă să rumeg micul lui comentariu.

Acele câteva cuvinte tocmai mi-au luminat ziua. Poate în seara asta aflu ce se petrece în mintea aia a lui frumoasă și complicată.

Oprim în fața unui mic restaurant italian din West End. Cobor din mașină și Jesse vine să mă ia, mă apucă de mână și mă trage într-un salon. E luminat cu zgârcenie și decorat cu obiecte tipic italiene înghesuite în fiecare milimetru de spațiu, de aceea am senzația că am călătorit în timp și am ajuns în Italia anilor '80.

— Domnu' Jesse, cât mă bucur să vă văd!

De noi se apropie un italian mic de statură, cu un chip vesel din naștere.

Jesse îi strânge mâna.

— Și eu mă bucur să te văd, Luigi.

— Pofțiți, pofțiți, ne face semne să intrăm.

Ne așază la o măsuță din colț. Fața de masă e crem și brodată cu cuvintele *Italia Turrita*. E foarte frumoasă.

— Luigi, ea e Ava, face prezentările Jesse.

Luigi face o plecăciune:

— Ah, un nume frumos pentru o doamnă la fel de frumoasă, nu?

Zâmbesc și complimentul lui îndrăzneț mă face să roșesc puțin.

— Ce i-ar plăcea lui domnu' Jesse?

— Îmi dai voie să comand eu? întrebă Jesse, arătând cu capul spre meniu.

Pe mine mă întrebă?

— Nu asta faci întotdeauna? mormăi.

Ridică din sprânceană și-și țuguie puțin buzele, într-un gest care spune „Ia vezi!”. Îl las să-și facă numărul. E limpede că știe ce e bun

în meniu.

— Bine, Luigi. Vrem două porții de fettuccine cu dovlecel galben, parmezan și sos de smântână cu lămâie, o sticlă de Famiglia Anselma Barolo 2000 și niște apă.

Luigi notează frenetic pe carnetel, retrăgându-se cu fața la noi.

— Da, da, domnu' Jesse.

Jesse zâmbește afectuos.

— Mulțumesc, Luigi.

Italianul dispare în grabă, lăsându-ne singuri în colțul liniștit al restaurantului.

— Vii des aici? întreb.

Zâmbetul i se lărgeste de mă face să-mi tremure genunchii:

— Încerci să mă agăți?

— Normal! zâmbesc și el se foiește în scaun.

— Mario, barmanul șef de la Conac, a insistat să-l încerc, așa că am venit. Luigi e fratele lui.

— Luigi și Mario? pufnesc în răs, ceea ce e o mitocănie.

Jesse ridică sprâncenele la mine.

— Scuze, dar mi se pare tare amuzant!

— Văd, spune încruntându-se.

Tocmai atunci vine Luigi cu băuturile. Jesse îmi toarnă mie vin și lui apă.

— Doar n-ai luat o sticlă întreagă numai pentru mine, mă reped. Tu nu bei deloc?

Doamne ferește, o să mă fac rangă.

— Nu. Conduc.

— Și sigur am voie să beau?

Strânge buzele într-o linie subțire, dar îmi dau seama că încearcă să-și înăbușe surâsul provocat de tupeul meu.

— Ai voie.

Rânjesc, iau paharul și sorb cu grijă, urmărită atent de privirea lui. E minunat.

— I-ai cumpărat o dubă lui Kate.

— Da.

— De ce?

— Fiindcă nu vreau să te știu azvârlită de toți pereții în rabla aia. Clatin din cap, uimită de sinceritatea lui, și cum mă uit, așa, peste masă la bărbatul ăsta frumos și nevrotic, creierul mi-e brusc bombardat de o sumedenie de întrebări.

— Vreau să știu câți ani ai, declar sigură pe mine.

Chestia asta cu vârsta e o mare tâmpenie.

Mă privește urmărind cu degetul conturul buzei paharului.

— Douăzeci și opt. Vorbește-mi despre familia ta.

— Am întrebat prima.

— Și ți-am răspuns. Vorbește-mi despre familia ta.

Scutur din cap exasperată.

— S-au pensionat și s-au mutat acum câțiva ani la Newquay, oftez. Tata era directorul unei firme de construcții, mama e casnică. Tata a făcut un preinfarct și au decis să se pensionezeze mai devreme și să se mute în Cornwall. Fratele meu duce o viață de vis în Australia. Tu de ce nu vorbești cu părinții tăi?

Îi urmăresc reacția cu atenție, cu teamă aproape.

Ia o gură de apă și, spre marea mea surprindere, se lansează într-o explicație.

— Locuiesc în Marbella. Și sora mea e tot acolo. N-am mai vorbit cu ei de ani de zile. N-au fost de acord să preiau Conacul și toată averea pe care mi-a lăsat-o moștenire Carmichael.

— Ți-a lăsat ție tot?

— Da. Eram apropiați și el nu vorbea cu părinții mei, fiindcă ei nu erau de acord.

— Cu ce? Cu relația voastră?

— Da, nu erau de acord cu asta.

Începe să-și muște buza.

— De ce nu le convenea relația voastră?

Acum sunt chiar curioasă.

Oftează. Mi-e clar că nu-i place să vorbească despre asta.

— De cum am terminat școala, mi-am petrecut tot timpul cu Carmichael. Mama, tata și Amalie s-au mutat în Spania, iar eu am

refuzat să plec cu ei. Aveam optsprezece ani și toată lumea era a mea. Când au plecat, am rămas cu Carmichael. Nu au fost deloc încântați de decizia asta.

Ridică din umeri.

— Trei ani mai târziu, Carmichael a murit și eu am rămas să conduc Conacul.

Povestește fără niciun fel de emoție și mai bea o gură de apă.

— După aceea, relația dintre noi a rămas tensionată. Mi-au cerut să vând Conacul, dar n-am putut. Era creația în care Carmichael își pusese tot sufletul.

Sunt stupefiată. Am aflat mai multe despre bărbatul ăsta în ultimele cinci minute decât în tot timpul de când l-am cunoscut. De ce-o fi așa vorbăreț în seara asta? Mă hotărâsc să profit, că nu se știe când mai prind o ocazie ca asta.

— Ce faci când vrei să te distrezi?

Ochii lui verzi se aprind și rânjește obraznic:

— Te fut pe tine.

Casc ochii la auzul răspunsului vulgar, dar îmi păstrez cumpătul, deși pe dinăuntru m-am înmuiat puțin.

— Îți place să deții puterea în dormitor, spun fără să mă-nroșesc deloc.

Sunt mândră de mine. Influența pe care-o are asupra întregii mele ființe mă face să fiu neliniștită.

— Așa e, răspunde cu fața complet inexpressivă.

— Ești dominator? îmi scapă, după care în capul meu mă înjunghii cu eleganta furculiță de argint de lângă farfuria mea.

De unde naiba mi-a ieșit asta?

Tușește, cât pe ce să mă-mproaște cu apa din gură.

Pune jos paharul, ia șervetul de pânză și se șterge la gură cu o umbră de zâmbet, clătinând din cap.

— Ava, nu am nevoie de un astfel de aranjament ca să conving o femeie să facă în pat ce vreau eu.

— Ești obsedat de control, afirm calmă, uitându-mă la vinul pe care-l rotesc în pahar.

E bine s-o spun și pe asta cu voce tare, dacă tot dăm cărțile pe față.

— Uită-te la mine, îmi comandă încet, iar eu, ca o sclavă ce sunt, mă uit.

Îl descopăr sprijinit cu relaxare de spătarul scaunului, privindu-mă cu ochii lui verzi, ceva mai blânzi.

— Numai cu tine sunt așa.

— De ce?

— Nu știu.

Își mușcă scurt buza.

— Mă scoți din minți.

Oftez obosită în paharul cu vin. Eu îl scot din minți? *Și tu pe mine, Ward!*

— V-am adus paste.

Ridic ochii și-l văd pe Luigi apropiindu-se cântând.

— Pentru oamenii frumoși.

Pune în fața noastră două castroane de mărime considerabilă.

— *Buon appetito!*

— Mulțumesc, Luigi, zâmbește politicoș Jesse.

Amestec pastele cu furculița și mă joc cu ele câteva momente, apoi gust puțin.

— Bun? întreabă Jesse.

Dau din cap și mâncăm o vreme într-o tăcere confortabilă, aruncându-ne din când în când câte-o privire.

— Când ai cumpărat apartamentul de la Lusso? întreb.

Furculița i se oprește în drum spre gură.

— În martie, răspunde, apoi ia ultima gură de mâncare, își împinge castronul din față și ia paharul cu apă.

— Nu mi-ai spus de ce m-ai cerut pe mine, personal, ca să lucrez la noua aripă a Conacului.

Renunț și eu la pastele mele și le dau la o parte din fața mea.

Jesse se uită la mâncarea jumătate rămasă în castron, apoi revine cu privirea la mine.

— Am cumpărat apartamentul de lux și mi-a plăcut mult ce-ai

făcut acolo. Te asigur că nu mă așteptam să-ți faci tu apariția, cu pielea ta măslinie, corpul perfect și ochii mari și căprui.

Scutură capul de parcă ar vrea să alunge amintirea. Parcă mă simt oarecum mai bine acum, știind că a fost la fel de șocat ca mine când m-a văzut.

— Nici tu n-ai fost tocmai moșierul la care mă așteptam.

Mă străbate un frison când îmi amintesc de impresia pe care mi-a făcut-o.

— De unde-ai știut unde sunt în luna aia, când ne-am *întâlnit* la prânz la bar?

Ridică din umeri:

— Am ghicit.

— Sigur, pufnesc.

Adică m-a urmărit.

Ridic ochii și văd că un zâmbet îi ridică colțurile buzelor lui voluptuoase.

— După ce-ai plecat de la Conac, nu m-am putut gândi la nimic altceva. Trebuia să te am.

— Și obții întotdeauna ce vrei?

Mă privește de peste masă și se apleacă în față cu o expresie cât se poate de serioasă:

— Nu pot să-ți răspund la întrebarea asta, Ava, fiindcă nu mi-am dorit niciodată ceva atât de mult, încât să alerg după acel lucru cu atâta perseverență. Nu așa de tare cum te-am dorit pe tine.

— Și acum mă ai.

Fac o pauză și mă forțez să pun singura întrebare pe care nu mi-o pot alunga din minte:

— Deci, acum, că vânătoarea s-a încheiat și m-ai prins, tot așa e? Adică tot mă mai dorești?

Se lasă pe spătar și mă studiază, mângâindu-și paharul cu apă.

— Mai mult decât orice.

Las să-mi scape un mic oftat. Nu știu sigur dacă e de ușurare sau dorință.

— Atunci sunt a ta.

Își trece lent limba peste buza de jos.

— Ava, ai fost a mea din clipa în care ai pus piciorul la Conac.

— Serious?

— Da. Stai cu mine toată noaptea?

— Întrebi sau poruncești?

— Întreb, dar dacă-mi dai răspunsul care nu trebuie, sunt sigur că o să găsească o cale să te fac să te răzgândești, spune zâmbind ușor.

— O să stau toată noaptea cu tine.

Aprobă din cap.

— Mâine seară?

— Da.

— Ia-ți liber mâine, îmi cere.

— Nu.

Mijește ochii.

— Dar vineri seară?

— Am stabilit să ies cu Kate vineri seară, îl informez, rezistând eroic tentației de a mă juca cu părul.

Nu are voie să presupună că sunt la dispoziția lui oricând vrea. Sper că e liberă Kate.

Ochii mijiiți se întunecă instantaneu.

— Anulează.

Ei, asta e o chestiune care chiar trebuie clarificată și încă imediat — pretențiile lui complet iraționale și nevrotice.

— Ies în oraș să beau ceva. Nu mă poți împiedica să-mi văd prietenii, Jesse.

— Ce înseamnă că o să bei „ceva“?

Mă încrunt.

— Nu știu. Depinde ce chef o să am, spun privind-l acuzator.

Începe iar să-și muște buza de jos și văd că roțițele minții lui au luat-o razna din nou. Încearcă să găsească o cale de a ocoli bariera pusă de mine. Iar eu, îmbătându-mă în halul ăla sâmbăta trecută, i-am cam dat apă la moară.

— Nu vreau să bei în oraș fără mine, declară cu fermitate.

— Ghinion!

Doamne, nu-mi vine să cred ce curaj am.

— Mai vedem noi, mormăie în barbă.

Stăm tăcuți, privindu-ne peste masă, el amenințător, eu ascunzând un mic zâmbet. După câteva clipe, se lasă relaxat pe spătar, un pic într-o rână, și mă privește cu ochii plini de pasiune incandescentă. Nu mă feresc de privirea lui concentrată. Îl privesc la fel de intens, cu provocare sexuală fățișă în ochi. Îl doresc cu disperare, în ciuda felul lui dificil de-a fi.

Luigi își face apariția și ia farfuriile, întrerupându-ne momentul.

— Plăcut? ciripește el.

Jesse nu-și ia privirea de la mine.

— A fost minunat, Luigi. Mulțumesc.

Are vocea răgușită și ciocănește în masă cu degetul mijlociu. Îi simt piciorul frecându-se de al meu și e de-ajuns să-mi accelereze respirația cu vreo două viteze și să-mi trezească brusc la viață toate terminațiile nervoase. Ard din cap până-n picioare... iar el știe asta.

— Nota, te rog, Luigi, cere cu un ton prietenos la început, dar care devine treptat nerăbdător.

Luigi pare să prindă mesajul, fiindcă nu ne oferă meniul de desert. Se retrage în viteză și reapare aproape imediat cu o farfurie neagră, plină cu bomboane mentolate și o bucată de hârtie. Fără să se uite la notă, Jesse se ridică, scoate o cărămidă de bancnote din buzunarul jeansilor și trânteste câteva pe masă.

Se întinde și mă apucă de mână:

— Plecăm.

Mă ridică de pe scaun și mă trage în goană spre ușă.

— Te grăbești? întreb în timp ce mă târăște de cot spre mașină.

— Da, răspunde, fără să încetinească deloc.

Când ajungem la mașină, mă răsucește și mă împinge în portieră. Fruntea i se lipește de a mea, iar respirațiile noastre grele se unesc în spațiul mic dintre gurile noastre. Ereția lui mă apasă dureros în josul abdomenului.

Of, Doamne, vreau să mă ia aici și acum. Mă doare-n cur de cine-ar putea să ne vadă.

— O să te fut pân-ai să vezi stele verzi, Ava, spune cu voce răgușită, frecându-și vintrele de mine.

Scâncesc.

— N-ai să te duci la muncă mâine fiindcă n-ai să fii în stare să mergi. Urcă-n mașină.

Aș vrea, dar deja nu mai pot să merg. Suspansul m-a paralizat.

După câteva secunde în care nu am reușit să-mi conving picioarele să se miște, mă trage din calea lui, deschide portiera și mă împinge cu grijă în scaunul din dreapta.

⁸ The One — în traducere: Acea (*N.t.*)

Capitolul 20

Drumul spre Lusso e cel mai lung pe care-a trebuit să-l îndur vreodată. Tensiunea sexuală care umple mașina e insuportabilă, iar Jesse aproape că devine violent când e forțat să rămână în spatele unui șofer de duminică.

Oprește cu scârțâit de frâne în fața porților automate de la Lusso și apasă pe butonul unei telecomenzi. Așteaptă ca pe ace deschiderea porților și bate darabana nerăbdător pe volan.

Zâmbesc:

— O să-ți crape o venă dacă nu te calmezi.

Se oprește din răpăială și mă privește cu ochi încețoșați:

— Ava, mi-a crăpat câte-o venă în fiecare zi de când te-am cunoscut, în pizda mă-sii.

— Înjuri cam mult, comentez eu.

Porțile se deschid și el intră în parcare în viteză, conducând ca un nebun.

— Iar tu o să țipi cam mult. Ieși, ordonă.

Nu mă-ndoiesc că așa o să fie, dar îmi place la nebunie să-l văd așa pătruns de frenezie. Cobor fără grabă din mașină și când sunt, în sfârșit, în poziție verticală, ridic ochii și mă trezesc cu el în fața mea, cu o expresie foarte iritată pe mutră.

— Ce faci? întreabă, uluit de ritmul meu relaxat.

Îmi plimb privirea spre cerul negru, apoi peste docuri, după care mă uit la el:

— N-ai chef de-o plimbare?

Îi cade falca:

— O plimbare?

— Da. E o seară foarte frumoasă, spun, fără să reușesc deloc să-mi ascund zâmbetul îngâmfat.

— Nu, Ava, am chef să te fut până mă implori să mă opresc.

Se apleacă, mă prinde de coapse și mă aruncă pe umăr, apoi închide cu un șut portiera mașinii lui ridicol de scumpe.

— Jesse!

Mișcarea bruscă îmi saltă stomacul în gât.

— Merg singură!

Intră cu pași mari și hotărâți în foaietul de la Lusso.

— Nu suficient de repede. Bună seara, Clive.

Împing cu mâinile în șalele lui Jesse, apoi ridic capul și-l văd pe Clive uitându-se cum sunt cărată pe umăr. Oare ce-o crede despre mine? Și ultima dată când am intrat la Lusso tot purtată pe brațe eram.

— Nu sunt beată! strig, dar Clive dispare din câmpul meu vizual când Jesse intră în lift și introduce cu violență codul.

Mă simt extrem de tupeistă și îi cuprind curul meseriaș și tare. Îi simt pielea caldă și mușchii tensionându-se când iese din lift.

— Gata cu prostiile. Vreau să intru în tine acum. Dacă mai faci figuri, să mor eu, dacă nu...

— Ce romantic ești...

— Domniță, avem tot timpul din lume pentru romantism.

Zâmbesc în sinea mea, iar el dă buzna în apartament și trânteste ușa după el. Când mă pune jos în bucătărie sunt puțin dezorientată și rămân în fața lui, cu mâinile pe umerii lui, încercând să-mi recapăt echilibrul.

— Să știi că n-ai să fii în stare să lucrezi mâine, pe bune.

Respirația lui fierbinte îmi aburește fața.

— Dezbracă-te în clipa asta.

Tremur din toate încheieturile și asta se vede. Încerc să mă adun, dar când se uită la mine așa mi-e imposibil. Își pune mâinile peste ale mele și le ia de pe umerii lui ca să mi le așeze pe abdomen.

— Începe cu cămașa, spune cu voce răgușită, în care se simte o undă de disperare.

Pot să fac asta; pot să fiu curajoasă.

— Deci eu sunt la conducere? întreb, pregătindu-mă în sinea mea să fiu pusă la punct.

Dar nu se-ntâmplă asta. Mă privește surprins de întrebarea mea, dar nu râde de mine. Nu se poate să dețină el controlul tot timpul.

— Dacă asta te face pe tine fericită...

Își scoate Rolexul și-l aruncă pe masa din bucătărie.

Trag adânc aer în piept și, privindu-l cu îndrăzneală în ochi, ridic mâinile la nasturele de sus, forțându-mi degetele să coopereze. Cu fiecare nasture pe care-l deschid, chipul lui devine tot mai chinuit, iar eu devin tot mai curajoasă. Dacă astea nu sunt figuri maxime, nu știu ce sunt!

Îmi deschid cămașa și o las descheiată. Mă uit cum își trece ochii încet în josul bustului meu și-și linge buza de jos. Apoi îmi duc mâinile la umeri și trag cămașa în jos pe brațe, accentuând mișcarea lentă cu care-mi împing sânii în față, după care, ca o nimfomană pofticioasă ce sunt, țin cămașa ridicată într-o parte câteva secunde, cât își ridică iar privirea la trupul meu. Când ochii ni se întâlnesc din nou, deschid palma cu un gest dramatic și las cămașa să cadă la podea, rămânând cu brațul întins în laterală câteva secunde. Îi ard ochii în cap și i-a transpirat fruntea.

— Îmi place mult cum îți stă în dantelă, șoptește.

Zâmbesc și îi duc mâinile la prohab, unde, urmărită atent de el, desfac leneș nasture cu nasture. Gâfâitul i se accelerează de la o secundă la alta. Efortul pe care-l depune ca să se controleze îl face să-și muște buza de jos până la sânge.

După ce desfac toți nasturii, pantalonii îi atârnă pe șolduri. Rămân cu mâinile băgate în partea din față, gata să-i trag în jos de-a lungul picioarelor, dar n-o fac. Sunt prea fascinată de reacția lui la numărul meu nerușinat de striptease.

Se uită la mine cu ochii arzând de disperare:

— Aș putea să-i smulg de pe tine în două secunde.

— Dar n-o s-o faci.

Vocea mi-e voalată și ademenitoare. Sunt uluită de propria mea nerușinare.

— O să aștepti.

Îmi arunc pantofii din picioare și aceștia zboară câțiva metri

distanță, pe podeaua bucătăriei.

Le urmărește traseul, apoi se uită la mine cu sprâncenele ridicate:

— Nu crezi că exagerezi de-acum?

Zâmbesc dulce și puțin câte puțin, centimetru cu centimetru, îmi cobor pantalonii trei sferturi și îmi scot picioarele din ei, astfel încât rămân doar în desuurile mele din dantelă corai în fața acestui bărbat splendid. Mi-am pierdut orice inhibiție. Ceea ce deschide nenumărate noi posibilități și perspective.

Ridică mâna să mă mângâie pe sân.

— Nu, rostesc ferm, iar mâna îi rămâne suspendată deasupra pieptului meu.

Nu mă atinge, dar dogoarea pe care-o emană mă face să gâfâi. Autocontrolul meu se cam clatină, dar îmi place de mor această putere pe care-o exercit asupra lui.

— Să te fut, mormăie, lăsându-și mâna-n jos.

— Chiar te rog.

Mă ia pe sus, merge spre insula din bucătărie și mă așază pe marmura rece. Îmi desface coapsele cu trupul lui, se îndeasă între ele cu mâinile pe talia mea și mă trage spre el până mă lovesc de ventrele lui, iar erecția lui mă freacă exact unde trebuie. Gem și-l prind cu brațele de gât.

— Credeam că eu sunt la conducere.

— Greșit.

Se trage înapoi doar cât să-și scoată puloverul peste cap, apoi își azvârle din picioare pantofii și se descotorosește rapid și de jeanși și boxeri. Aștept răbdătoare, mai mult decât mulțumită să-l privesc cum se dezbracă. Bărbatul ăsta e un zeu. Îmi plimb ochii-n jos, bucurându-mă de toată splendoarea lui, zăbovesc puțin la cicatrice și mă opresc la erecția lui groasă, pulsândă.

— Nu-i frumos să te holbezi, spune încet.

Mă uit în ochii lui, neștiind sigur dacă se referă la cicatrice sau la frumoasa lui bărbăție. Nu oferă explicații. Se lipește iar de mine, întinde mâna în spatele meu ca să-mi desfacă sutienul, mi-l trage

încet în jos pe brațe și-l aruncă peste umăr.

Își pune mâinile pe marginea blatului de marmură și, cu ochii la fața mea, se apleacă și ia în gură un sfârc pe care-l sărută și-l încercuiește lent cu limba.

Suspîn fără să mă rușinez de extazul pur care mă cuprinde și-mi împletesc degetele în părul lui, în timp ce el își împarte atenția între sâni mei. Îmi dau capul pe spate și închid ochii, savurând mișcările gurii lui atente.

Limba lui pornește în sus printre sâni mei, încheind cu un sărut moale pe bărbie.

— Sus, poruncește, prinzându-mă de chiloți.

Mă ridic în mâini de pe blat ca să-l las să mi-i scoată.

— Mă-ntorc imediat. M-a cam luat foamea.

Se îndreaptă cu tupeu, gol pușcă, spre frigiderul dublu. Stau și mă uit la el, complet absorbită de priveliștea extraordinară a fundului lui incredibil de tare, a picioarelor lungi și suple și a spinării puternice, toate puse și mai mult în valoare de mersul dezinvolt pe care-l are când e despuiat.

— Ți place peisajul?

Ridic ochii și-l văd că se uită la mine. Habar n-am cât timp am visat cu ochii deschiși. Aș putea să mă uit o veșnicie la el. Ridică zâmbind larg un spray cu frișcă, îi scoate capacul, îl scutură scurt și își toarnă niște frișcă direct în gură. Îl urmăresc atent. Pare foarte mulțumit de el.

— Și, în lumea ta, ăla e unul din alimentele de bază? întreb.

Vine înapoi spre mine, scuturând spray-ul.

— Sigur, spune grav, reluându-și locul între picioarele mele.

Îmi împinge bărbia în sus cu vârful degetului.

— Gura mare.

Deschid gura și el îmi așază vârful tubului pe limbă, după care, cu ochii la mine, apasă pe buton și-mi pune pe limbă un bulgăre de frișcă. Îmi ling buzele și frișca mi se dezintegrează instantaneu în gură.

Îmi sprijin mâinile în spate și mă las pe ele, lăsându-l să-și

plimbe ochii în josul trupului meu.

— Fă-ți de cap, domnule Ward, îl tachinez.

Îi sclipesc ochii și rânjește în felul ăla al lui, ghiduș.

— S-ar putea să fie cam rece, mă avertizează, apoi împrășcă o lungă cărare de frișcă pe mijlocul trupului meu.

Inhalez scurt din cauza șocului inițial al atingerii reci ca gheața, care-mi parcurge trupul de la gât până la îmbinarea coapselor. Cu un surâs strâmb, mai stoarce un pic de frișcă acolo unde contează. Mă uit în jos la poteca albă de norișori albi și-mi simt sfârcurile cum se întăresc din cauza răcorii din apropierea lor. Se dă înapoi, cu ochii sclipind de încântare.

— Ce clișeu! Nu crezi? zâmbesc larg.

Își pune frișcă în propria gură.

— Astea vechi sunt cele mai bune.

Se îndepărtează iar. Unde se mai duce? Stau pe barul pentru micul dejun acoperită cu frișcă și mă uit cum răscolește prin dulapuri.

— Uite-o!

Uite ce? Deschide un sertar, scoate o spatulă și se întoarce la mine bătând șugubăț cu ea în capacul unui borcan cu cremă de ciocolată. Se instalează iar între picioarele mele, desface capacul și-l aruncă pe blat.

Ridic întrebător o sprânceană spre el, deși știu al naibii de bine ce are de gând. Înmoaie spatula în ciocolată, o răsuțește și scoate o porție imensă, pe care mi-o trânteste brusc pe sân.

— Au!

Mă ustură pielea de la plesnitură.

Zâmbește strâmb și începe să învârtă ciocolata în jurul sfârcului meu, iar combinația dintre usturime și răsucirile ritmice mă face să torc. Savurez toate senzațiile noi, iar când borcanul e complet gol, iar el e sigur că mi-a acoperit fiecare centimetru din trunchi, pune jos instrumentele și se dă înapoi să-și admire opera. Când îi văd surâsul care i se lățește pe față, îmi vine să sar pe el și să-l pun la podea. Arată foarte încântat de sine.

— Propriul meu eclair din Ava, spune el, lingându-se pe buze.

Mă uit în jos la corpul meu uns și apoi la ochii lui sclipitori.

— Păi, acum că ți-ai făcut damblaua, cred că ar trebui să mă duc să fac un duș.

Dau să mă mișc și e peste mine într-o clipă, încleștându-mă în brațele lui, așa cum știam că va face. Mă strânge la pieptul lui și alunec în toate părțile. Îmi scutur un pic fundul, râzând, doar ca să-l chinuiesc.

— Parșivă mică, murmură trăgându-se în spate, făcând ciocolata și frișca să se întindă între trupurile noastre.

Îmi ia mâinile și mă împinge cu grijă până ce mă întinde pe spate.

— Domniță, nici n-am început să-mi fac damblaua!

Rânjesc:

— Sunt murdară.

— Vai, ce-mi place rânjetul ăla. N-o să mai fii murdară mult timp.

Se apleacă peste mine, frecându-și erecția de miezul meu, apoi ia cu arătătorul ciocolată de pe sfârcul meu, lăsând în urmă o dâră curată, și, cu ochii fixați într-ai mei, strecoară degetul în gură și-l linge într-un mod cât se poate de spectaculos.

— Mmmm... Ciocolată, frișcă și transpirație.

Mă cutremur sub privirea lui pătrunzătoare, iar zvâcnirea ușoară din sexul meu intră în viteza a cincea. Mă zvârcolesc pe bar sub privirea lui fascinantă. Mă întind să-l trag peste mine. Am nevoie de atingerea lui. Mă lasă să-l iau, își lipește buzele pe ale mele și pieptul de mine, așa că alunecăm iarăși în toate părțile. Căldura corpului lui îmi învăluie trupul și mă propulsează direct în al nouălea cer din Raiul lui Jesse.

Limba mea o ademenește cu blândețe pe a lui afară din gură, cu șfichiuri delicate ca zborul unui fluture, și zâmbesc cu gura pe a lui când îl aud gemând. Își trece brațul peste fundul meu ca să mă salte de pe blat. Rămân cu brațele în jurul gâtului lui și-mi frământ părul cu degetele zvârcolindu-mă, în timp ce el continuă să mă

răvășească.

Se îndepărtează de buzele mele și începe să urce cu sărutări pe obraz spre ureche, având grijă să-și unduiască minunăția de șolduri ca să se frece de mine, apăsându-mă pe vintre. Gem și-mi încleștez degetele în părul lui, iar el mă mușcă de lobul urechii, pe care-l ronțăie încet cu dinții.

— Jesse, gâfâi, arcuindu-mi trupul în el.

— Știu, fredonează în urechea mea. Vrei să te rezolv?

— Da!

Mă sărută tandru pe cochilia urechii și mă lasă ușor pe spate.

Cu trunchiul sprijinit într-un braț, îmi îndepărtează blând părul de pe față. Mă uit cum mă studiază gânditor cu ochii ca niște iazuri verzi, cu roțițele minții zbârnâind la turație maximă.

— Totul e mult mai suportabil când ești lângă mine, Ava, spune încet, cercetându-mi atent privirea.

Îi absorb cuvintele. Ce e mai suportabil? Nu pot îndura lipsa de claritate a declarației sale, mai ales acum. Bărbatul ăsta e mult mai complicat decât pare. Vreau răspunsuri, dar când trag aer în plămâni ca să vorbesc, își lasă capul spre sânul meu și-mi linge sfârscul deja întărit, lingând ciocolata de pe el. Mă cabrez când dinții i se încleștează pe mugurul meu strâns, iar durerea ascuțită mă face să-mi arcuiesc spatele ca să-mi împing sânul în sus, obligându-l să se retragă puțin ca să-mi facă loc.

— Ți place?

— Da!

— Îmi dorești gura și mai mult?

— Isuse, Jesse!

Fredonează satisfăcut în timp ce-și împarte atenția între sânii mei, lingându-i, ciugulindu-i, mușcându-i și sugând treptat și meticulos toată ciocolata de pe ei.

Gem. Sunt learcă de transpirație. Degetele-mi sunt încleștate în părul lui și mă zvârcolesc sub limba lui agilă. O singură atingere între picioare m-ar trimite în disperare.

— Gata. Curată ca lacrima, rostește târăganat, ridicându-se și

privindu-mă-n ochi. Dar ea vrea și mai mult.

Se linge pe buze și se îndepărtează de mine, ceea ce-mi face stomacul ghem.

— Of, Doamne, n-o să rezist nicio secundă.

Zăbovește deasupra mea, uitându-se direct la împreunarea coapselor mele, apoi își pune palmele pe picioarele mele și le depărtează lent și mai mult.

— Vai, să-mi fut una, Ava, ești de-a dreptul learcă.

Trage adânc aer în piept și văd cum pieptul lui se ridică și coboară rapid când îmi aruncă o ultimă privire și apoi își lasă capul în jos, încet și provocator. Strâng ochii și-mi încordez tot trupul în așteptarea acelei prime atingeri.

Și iat-o: o singură trecere lungă a limbii direct prin centrul miezului meu, cu un mic dans pe clitorisul meu ca să pună cireașa de pe tort.

— Ahh, Dumnezeule! găfâi eu, iar el mă răsplătește cu două degete înfipite direct în mine.

Mă cabrez și mă zvârcolesc involuntar, iar Jesse își pune un braț pe burta mea ca să mă țină într-un loc.

— Vrei să mă opresc? întrebă cu voce bolovănoasă, făcându-mă să reacționez violent.

Se-ntoarce imediat înapoi la sexul meu, împlântându-și degetele adânc, în timp ce-mi mângâie ușor clitorisul cu limba.

În câteva secunde simt că se apropie culmea unei explozii și, după ce trece din nou cu limba prin mijlocul celui mai sensibil loc al trupului meu, mă fac țandări sub el. Sunt pierdută. Îmi azvârl capul dintr-o parte în alta și un suspin lung și mulțumit îmi scapă din plămâni înfierbântați. Inima-mi trece treptat de la bubuitul necontrolat înapoi la ritmul stabil și sigur.

Lipăie blând cu limba ajutându-mă să îndur pulsațiile orgasmului și să plutesc delicat înapoi spre realitate în gemete de satisfacție pură. Are o gură absolut incredibilă.

În starea mea de extaz, îl simt că-și schimbă poziția dintre picioarele mele.

— Ești extraordinară. Trebuie să intru în tine.

Se mișcă rapid, și cu o singură mișcare calculată, mă smucește în față și mă pătrunde cu erecția lui deja pregătită. Invazia șocantă mă face să țip de plăcere, iar orgasmul gata să dispară e imediat resuscitat.

— E rândul meu, icnește, ieșind din mine și plonjând iar înăuntru.

Țip și-mi arunc brațele deasupra capului, iar el mă prinde strâns de coapse și mi-o trage pe suprafața de marmură, în contratimp cu ritmul lui. Deschid cu greu ochii și îl văd transpirat, cu maxilarul încleștat.

Datorită resturilor de frișcă și ciocolată alunec cu ușurință în întâmpinarea lui. Între picioare simt furnicături electrice, iar cursele lungi și delicioase ale trupului lui puternic sunt pe cale să-mi facă creierul să explodeze.

— Îți place, Ava? strigă el ca să-mi acopere țipetele.

— Doamne Dumnezeule, da!

— Și așa-i că n-ai să mai fugi de mine?

— Nu!

Niciodată!

Mă ridică pe corpul lui și mă lipește cu spatele la perete, de care mă izbesc așa de tare că îmi scapă un urlet șocat. Am mințit. Nu m-am obișnuit cu el deloc! Și nu sunt sigură că o să mă obișnuiesc vreodată. E absolut incredibil de puternic, viguros și mare. Îi îndur izbiturile hotărâte, nemiloase, care mă împing în sus pe perete printre țipete ritmice. În disperarea de a-mi controla orgasmul care se apropie vertiginos, îi găsesc umărul și mă prind de el cu gura, înfigându-mi dinții în carnea lui.

— Băga-mi-aș PULA! răcnește.

Aud cum fruntea i se izbește de peretele din spatele meu, dar soldurile pistonează în forță în continuare.

Atât.

Îi dau drumul la umăr, îmi azvârl capul pe spate cu un strigăt răgușit și erup într-un al doilea orgasm devastator.

Brusc, rămâne neclintit, cu respirația neregulată și violentă, apoi se repede în mine o ultimă dată, cu toată forța.

— Isuse! strigă el, zvâcnind pe carnea mea, pe dinăuntru și pe dinafară.

Sunt cuprinsă de convulsii în brațele lui, luptându-mă cu propria respirație neregulată și încercând să trag aer prețios în plămânii suprasolicitați.

Îmi încleștez și mai tare brațele și picioarele în jurul lui, închid ochii și mă topesc în trupul lui.

Sunt doar vag conștientă că sunt transportată în brațele lui înapoi pe masa din bucătărie. Din cauza mișcării, semierectia lui lovește peretele uterului meu, iar eu mă prind de el, savurând căldura emanată de trupul lui. Mă las pe spate când mă așază pe blatul de marmură și mă bucur de starea de bine pe care mi-o dă pieptul lui solid lipit pe al meu. Când îmi umple fața cu sărutări tandre, îl îmbrățișez instinctiv.

Of, Doamne, mă simt așa de coplesită! Nu m-am simțit niciodată așa de dorită și niciun bărbat nu m-a făcut să simt că are atâta nevoie de mine. Timpul petrecut cu Jesse, cu bune și rele, cu răzvrătiri și afecțiuni, a redus la tăcere orice alte sentimente pe care le-am avut vreodată.

Deschid ochii, conștientă că se uită la mine.

— Tu și cu mine, șoptește privindu-mă.

Închid pleoapele grele și-i trag capul în jos ca să-mi îngrop fața în scobitura gâtului lui și să mă pierd cu totul în el.

— Trebuie să facem un duș.

Deschid cu greu ochii când mă ridică de pe insulă. Sunt înfășurată cu totul pe Jesse și n-am de gând să-i dau drumul.

— Hai să stăm aici, murmur ca prin vis.

Sunt așa de obosită...

Chicotește:

— Tu ține-te de mine, că fac eu totul.

Și așa fac. Mă țin strâns, cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui și brațele în jurul umerilor lui, iar el mă poartă prin apartament în

sus pe scări, până în baie.

— Pune-mă în pat, mă văicăresc eu când mă așază pe masa de toaletă.

— Ești lipicioasă, sunt lipicios. Lasă-mă să ne spăl, apoi ne băgăm în pat și ne cuibărim împreună, s-a făcut?

Se duce să pornească dușul.

Mă uit la el printre gene:

— Nu, pune-mă-n pat.

— Ava, ești adorabilă când ești somnoroasă.

Mă ia de pe masa de toaletă și mă duce în duș. Îmi pun capul pe umărul lui, fără să fac vreo încercare de a mă depărta de corpul lui cald. Atingerea apei mă umple de fericire.

— Te pun jos, spune, iar eu îmi măresc strânsoarea în jurul lui.

Râde:

— Nu te pot spăla dacă n-am mâinile libere.

— Vreau să rămân lipită de tine.

Își lipește fața de a mea și mă sărută tandru pe frunte, mormăind cu gura pe pielea mea. Cu un braț îmi dă drumul, dar ridică genunchiul ca să-mi susțină fundul cât se apleacă să ia gelul de duș de pe raft. Îi dă drumul pe podea, apoi face același lucru și cu șamponul. Coboară genunchiul, își strecoară brațul la loc pe sub picioarele mele îndoite și alunecă încet de-a lungul peretelui, ținându-mă strâns, până ce simt podeaua dură a dușului când ajungem amândoi jos.

Știu că-l încurc ținându-l de gât, dar nu-mi mut brațele, iar el nu se plânge. Lucrează pe lângă mine, ținându-mă cu o mână și spălându-mi și clătindu-mi părul cu cealaltă cât de mult îi permite strânsoarea mea. Curăță fără grabă resturile de frișcă și ciocolată de pe trupul meu, cu atingeri circulare tandre, lente și grijulii, alintându-mă până ațipesc. Dar continui să mă țin de el. Nu vreau să-i mai dau drumul vreodată.

— Vreau să am grijă de tine tot restul vieții, șoptește, apăsându-și buzele pe tâmpla mea.

Îmi desprind o mână de pe gâtul lui și mi-o trec în jos pe pieptul

lui, mângâindu-i mușchii abdominali și trasând alene cercuri în jurul buricului lui.

— Bine, aprob eu.

Sunt mai mult decât mulțumită să-l las s-o facă. Ceva mai firesc nici nu-mi trece prin cap... și mă îndoiesc că îmi va trece vreodată.

Expiră obosit, lung.

— Hai să ieșim.

Mă aplec să-l sărut cast în mijlocul pieptului și ridic ochii spre el ca să-l descopăr cu pleoapele strâns închise și chipul ridicat spre tavan. Mă întind și-l sărut pe gât ca să-i atrag atenția, dar abia după câteva secunde își coboară fața spre a mea.

Îi zâmbesc și el îmi răspunde cu un zâmbet mic. Nu e deloc convingător și mă face să mă întreb ce-l frământă.

— Ce e? întreb agitată.

— Nimic. Totul e perfect.

Îmi cuprinde obrajii cu palmele și-mi zâmbește ușor, cercetându-mi atent chipul, apoi oprește dușul. Ne ridicăm amândoi în picioare, după care-și înfășoară un prosop în jurul taliei subțiri.

Ies după el și sunt înghițită imediat de un prosop de baie imens și moale. Mă freacă din cap până-n picioare, uscându-mi părul.

— Vrei să te duc în brațe? întreabă.

Dau din cap și surâde aprobator, apoi îmi ia în brațe trupul gol și mă duce-n pat. Mă bag sub așternuturi și trag adânc aer în piept când pun capul pe pernă. Aroma delicioasă a lui Jesse îmi inundă simțurile. O să dorm bine aici.

De îndată ce și-a lăsat prosopul să cadă la podea și e suficient de aproape, mă cuibăresc la pieptul lui, îngropându-mi fața sub bărbia lui. Respirația mea fierbinte ricoșează din pieptul lui înapoi în fața mea. Îmi strecur coapsa între picioarele lui. Mă înfășoară complet și în viața mea nu m-am simțit mai în siguranță și mai liniștită.

— Culcă-te, iubire.

Mă sărută pe creștet și mă strânge mai tare lângă el.

Între noi nu e binevenită nicio frântură de spațiu.

Capitolul 21

Revin la realitate cu Jesse întins între coapsele mele, frecându-și nasul de al meu.

— 'Neața, domniță.

Mârâi și mă-ntind lung, voluptuos, cu brațele deasupra capului. Simt erecția matinală a lui Jesse împungându-mă între picioare și văd o umbră de zâmbet care-i înflorește în colțul gurii.

Mă foiesc sub el:

— 'Neața și ție.

Dintr-o singură mișcare bruscă se împlântă adânc în mine și deja se anunță a fi o zi minunată. Mă țin de bicepsii lui încordați cât timp el, sprijinit în antebrațe, ajunge repede la un ritm ferm, constant.

Deschide ochii:

— Îmi place de mor să fac sex somnoros cu tine.

Mă uit la fața lui calmă, liniștită și-l las să mă transporte spre paradis, dar sunt smulsă brutal din starea mea visătoare când Jesse se rostogolește fără să întrerupă conexiunea dintre noi, iar eu ajung călare pe el. Gravitația mă face să devin brusc sensibilă la invazia lui masivă, aproape dureroasă.

— Călărește-mă, Ava, spune cu voce răgușită și cu ochi flămânzi ce lucesc în lumina dimineții.

Mă prinde de coapse, iar eu îmi pun palmele pe pectoralii lui.

— Eu sunt șefa?

— Fă-ți de cap, iubire.

Își ridică șoldurile ca să mă facă să mă mișc, așa că îl privesc fix în ochi și mă salt încet, cu grijă, de pe șoldurile lui, rămân așa câteva secunde ca să mă pregătesc pentru ce urmează, ațâțându-l și văzându-i expresia chinuită de pe chipul aprins, implorându-mi atingerea. Apoi mă las iar în jos, împingându-mi șoldurile cât mai

jos și în față posibil. Mișcarea îl face să-și piardă controlul.

Își aruncă capul pe spate, gemând așa de tare că stârnește ecouri în dormitor.

— Mai vrei?

— Băga-mi-aș, da!

— Te rog să ai grijă cum vorbești, îl tachinez, apoi mă ridic încet și cobor la loc cu precizie desăvârșită, frecându-mă iarăși de el cât de tare posibil.

Repet iar și iar mișcarea chinuitoare, urmărindu-l cum se face bucăți sub mine.

Ridică mâinile să-mi cuprindă sânii și face cercuri mici cu degetele mari în jurul sfârcurilor mele întărite. Mă ridic iar și mă opresc în vârf. Ochii îi aleargă nebunește dintr-o parte în alta și are gura întredeschisă. Fac eforturi să-mi controlez poziția deasupra lui.

— Jos?

— Ah, Dumnezeule, da!

Cobor și mă uit cum se strâmbă. N-o să mai reziste mult. Îi citesc tensiunea în încheștarea fălcilor și încrețirea frunții. Geme strângându-mi mai tare sânii, ceea ce trimite o săgeată de durere ascuțită direct către miezul meu. Nici *eu* n-o să mai rezist mult. Sunt pe marginea prăpastiei și am nevoie de el când o să mă prăbușesc.

Mă ridic, știind că se așteaptă să mă las în jos încet, dar n-o fac. În loc de asta, îl las fără suflare când mă prăbușesc în jos, lăsându-l să mă pătrundă până la capăt. Mă apăs tare în jos și în față.

— Vai, să-mi bag pula! răcnește, cu fruntea brusc acoperită de broboane de sudoare.

Îmi rotesc șoldurile ca să mă asigur că penetrarea e maximă, apăsându-mă cu forță în jos pe el.

— Ava, futu-i, futu-i, futu-i, îmi dau drumul!

— Stai! ordon.

Cască ochii șocat și-i văd disperarea din ei. Mă rotesc iarăși și-l privesc cum strânge din ochi și ridul de încruntare e mai adânc decât l-am văzut vreodată. Chestia asta l-a sleit de puteri. Îmi mai trebuie doar încă una...

— Ava, nu pot...

— Așteaptă-n pula mea!

— Vezi cum vorbești! strigă cu ochii tot închiși a concentrare.

Moare să-și dea drumul.

— Du-te-n pizda mă-tii, Jesse!

Ochii verzi mă avertizează să nu mai înjur, dar mă doare-n cur. Îl apuc de mâini și-mi folosesc mușchii picioarelor ca să mă ridic iar, stau suspendată deasupra lui și apoi mă prăbușesc, astfel încât să mă străpungă până la plăsele.

Mă ridic iar.

— Acum, strig izbindu-mă iar în jos.

Trupul îmi explodează, trimițându-mă în extaz, și aud doar ca prin vis gemetele strangulate ale lui Jesse. Umezeala fierbinte mă invadează, încălzindu-mi toată ființa. Mă fac grămadă epuizată pe pieptul lui — mi-am dus treaba la bun sfârșit.

Zac peste el și mă topesc în ritmul degetelor lui care-mi desenează cercuri pe spate, al semierecției lui care bate ritmic în mine, al inimilor noastre care se izbesc una de alta, dând să ne iasă din piepturile lipite. Încercăm să ne recăpătăm respirația. Suntem amândoi complet sleiți de puteri.

— Îmi place de mor să fac sex somnoros cu tine.

Mă sărută pe creștet:

— Cu excepția gurii tale spurcate, spune cu ton batjocoritor.

Încep să râd și mă uit în sus la el ca să-l mângâi pe obrazul neras. Îi iubesc barba țepoasă. Își întoarce chipul spre mâna mea, îmi sărută degetele și-mi zâmbește și el.

— Iubire, nu cred că putem numi ce-am făcut sex somnoros.

— Nu?

— Nu. O să-i inventăm o denumire nouă.

— Bine, aprob, total satisfăcută.

Îmi pun obrazul la loc pe pieptul lui și trasez cercuri mici în jurul sfârçului lui auriu.

— Câți ani ai, Jesse?

— Douăzeci și nouă.

Pufnesc, dar îmi dau seama deodată că n-o să am habar când o să ajungem, în sfârșit, la vârsta lui reală. Eu sper să fie treizeci și patru. Adică cu opt ani mai mare ca mine, diferență care nu m-ar deranja.

Oftez:

— Cât e ceasul?

Mi-ar prinde bine încă o oră.

Mă dă jos de pe pieptul lui:

— Mi-am lăsat ceasul jos. Mă duc să mă uit.

— Îți trebuie un ceas în camera asta, bombăn când se dă jos din pat, lăsându-mă înfrigurată și golașă.

— O să scriu o plângere către decorator, răspunde sec.

Îl ignor și mă-ntorc pe partea cealaltă ca să mă cuibăresc mai bine, folosind perna în lipsa lui. N-am dormit în viața mea într-un pat mai confortabil.

— Șapte jumate, îl aud strigând de jos.

Sar ca un arc în capul oaselor.

— Futu-i!

Sar din pat și cobor în goană până în bucătărie.

— O să trebuiască să mă duci acasă.

Stă gol pușcă, cât se poate de calm și relaxat, pe unul din taburetele de bar și mănâncă unt de arahide, pe care-l scoate cu degetul direct din borcan.

— Sunt cam ocupat în dimineața asta, spune fără să se uite la mine.

Porcul enervant! E clar că e o tactică pentru a mă ține aici. Nicio problemă, iau metroul. Mă uit pe podea după hainele aruncate aseară... nimic.

— Jesse, unde-mi sunt hainele?

Își bagă degetul în gură, sugă untul de arahide de pe el și-l scoate încet, cu un mic pocnet.

— Habar n-am.

Unde le-a ascuns, căcatul pansat? N-au cum să fie prea departe. Alerg prin apartament pufnind și trântind, deschid dulapuri, mă uit

pe după mobilă, dar când nu găsesc nimic, dau buzna înapoi în bucătărie și-l găsesc stând unde l-am lăsat, enervant de gol și frumos și deloc afectat de agitația mea.

N-am timp de prostia asta. Nu pot să-ntârzii la muncă.

— Unde pizda mă-sii îmi sunt hainele? țip.

— Vezi cum pula mea vorbești!

Clatin din cap. Țsta e-n stare să-mi spele gura cu săpun ca să mă-nvăț minte să mai înjur.

— Jesse, până să te cunosc n-am înjurat niciodată în gura mare... Interesant, nu crezi? Trebuie să ajung acasă ca să mă pregătesc pentru serviciu.

— Știu.

Bagă în gură încă un deget plin cu unt de arahide.

— Deci? Unde-mi sunt hainele?

Încerc să vorbesc cât mai calm, dar dacă nu-mi dă hainele acum o să revin iar la tonul ăla de nebună. Nu pot să întârzii.

— Sunt... undeva, rânjește cu degetul în gură.

— Adică... unde? întreb, detestându-l azi în sinea mea din tot sufletul pe Jesse cel pus pe glume.

— Dacă-ți spun, trebuie să-mi dai ceva la schimb.

Simt că-mi revine nebunia.

— Ce?

— Promite-mi că nu bei mâine seară, spune cu o mutră cât se poate de serioasă.

Mă uit urât la el și-l văd cum se chinuie să-și înăbușe un rânjet triumfător. Porcul mârșav. M-a încolțit: sunt goală, în întârziere și fără mașină.

Meditez la schimbul propus. Ca să fiu sinceră, nu aveam de gând să mă îmbăt prea tare, mai ales după ce m-am dat în spectacol sâmbătă. Nici n-am întrebat-o încă pe Kate dacă e liberă, dar nu vreau ca dl. Obsedat de Control să creadă că-mi poate dicta fiecare mișcare. Dacă-i dau un deget...

— Bine.

Oricum, n-are de unde să știe dacă o să beau sau nu.

Pare șocat.

— A fost mai simplu decât mă așteptam! Ne vedem mai târziu să luăm prânzul?

— Bine. Adu-mi hainele.

— Cine e șeful, Ava? întrebă.

N-am timp să-l contrazic.

— Tu. Dă-mi hainele!

— Răspuns corect.

Se duce la frigider, pășind țațoș în mod ostentativ, și deschide ușa.

— Poftim, domniță.

Erau în frigider? I le smulg din mână, iar el ridică la mine din sprânceană, în semn de avertisment. Nu-mi pasă. Sunt în mare întârziere. Se uită la mine cum îmi trag pe mine în viteză pantalonii trei sferturi. Izbucnește în râs văzându-mă că încep să țopăi icnind când materialul rece ca gheața îmi poposește pe piele.

— Am timp de un duș? întrebă serios.

— NU!

Râde, îmi dă o palmă la fund și iese agale din bucătărie.

Jesse mă duce acasă conducând în stilul lui, adică înfricoșător de repede și veșnic nerăbdător, dar azi îi sunt recunoscătoare pentru asta.

Mă așteaptă în mașină, dând câteva telefoane cât eu fac un duș și mă pregătesc în timp record. Pun pe mine o pereche de pantaloni strâmți, negri, până deasupra gleznei, o cămașă albă și balerinii roșii Dune. Azi sunt îmbrăcată pentru alergătură. Părul mi se revoltă fiindcă n-a fost uscat cu uscătorul aseară, așa că îl prind cu clame într-o coafură neglijentă. Am să mă machiez în mașină.

Când traversez în goană holul mă ciocnesc de Sam, care e pe jumătate gol. S-a mutat cu noi?

— Mereu te grăbești, gatico, râde.

Îl ocolesc și năvălesc în bucătărie. Îmi torn un pahar cu apă să-mi iau pilula contraceptivă.

— Ai avut o noapte plăcută?

Dau din cap cu paharul la gură, uitându-mă la el cum stă în ușa bucătăriei, cât se poate de nerușinat, arătând smotocit ca la carte. Eu n-am să-l întreb dacă a avut o noapte bună, fiindcă e limpede ca lumina zilei că a avut.

— Unde-i Kate? întreb.

Rânjește.

— Am legat-o de pat.

Casc ochii. Habar n-am dacă vorbește serios sau nu. E mereu pus pe poante.

— Spune-i că o sun mai încolo.

Aștept să se miște ca să-mi facă loc să ies.

— Pa! strig coborând scările în goană.

— Auzi? Zi-i lui Jesse că azi nu ies la alergat! strigă după mine.

Străbat în viteză aleea și ies în stradă, unde Jesse e parcat ilegal și-i arată din mașină degetul unui agent civil de circulație. Aștept ca agentul să termine prelegerea pe care i-o ține lui Jesse, dar pare să fie în mare formă.

— Mișcă-te ca să poată urca doamna în mașină, mârâie Jesse, dar agentul îl ignoră și se lansează într-un discurs despre abuzul verbal și lipsa de considerație față de ceilalți participanți la trafic.

— Pardon, încerc eu să contracarez cu politețe agresivitatea lui Jesse.

Mă ignoră și pe mine. Fir-ar a dracului de treabă, o să întârzii rău de tot.

— Mai las-o-n mama mă-sii!

Jesse deschide portiera și vine cu pași mari pe cealaltă parte a mașinii către agentul civil. Nas în nas cu Jesse, bietul om se face mic și se îndepărtează în grabă. Jesse deschide portiera, mă pune în mașină, o trânteste la loc, mai trage niște înjurături și se strecoară înapoi la volan. Pornim cu urlet de motor pe strada mea, cu viteză mult prea mare.

— Știi că trebuie să-și facă și ei treaba, da?

Cobor oglinda ca să mă machiez.

— Ratați obsedați de putere, care au fost respinși de Poliție,

mârâie.

Se uită la mine și zâmbește:

— Arăți foarte bine.

Pufnesc:

— Ochii la drum. A! Sam a zis că nu poate ieși la alergat.

— Loază nesimțită. Deci e tot acolo? întreabă depășind un taxi.

Mă țin de marginea scaunului. O să am machiaj și pe unde nu trebuie.

— A legat-o pe Kate de pat, mormăi, ridicându-mi genele cu peria rimelului.

— Probabil.

Întorc brusc capul cu peria oprită la jumatea drumului spre ochi.

— Nu pari șocat.

— Pentru că nu sunt.

Mă privește cu coada ochiului.

Nu e? Sam se dedă la chestii perverse?

— Nu vreau să știu, murmur revenind la oglindă.

— Nu, nu vrei, spune încet.

Tragem pe dreapta în apropiere de serviciul meu, dar suficient de departe ca să nu fiu văzută dându-mă jos din Aston Martinul lui Jesse. Încă încerc să-mi dau seama cum ar reacționa Patrick la toată chestia asta. Jesse n-a mai pomenit de duminică de extensia Conacului și nu-mi imaginez că șeful meu va reacționa prea plăcut când o să-i spun că, în loc să lucrez pentru domnul Ward, am devenit iubita lui.

— La ce oră ai pauza de prânz? întreabă mângâindu-mi coapsa, declanșând astfel familiarele junghiuri de plăcere.

Nu e momentul să mă excit, dar atingerea aia mă termină.

— La unu, chițăi.

Îmi freacă pulpa cu mișcări circulare. Mă încordez puțin.

— Atunci la unu o să fiu aici.

— Chiar aici? oftez.

— Da, chiar aici, spune și-și bagă mâna între picioarele mele.

— Jesse, termină!

Închid ochii și încerc să rezist fiorilor de plăcere.

Își trece mâna în sus pe miezul meu, peste pantaloni.

Scâncesc.

— Nu pot să-mi iau mâinile de pe tine, spune cu vocea aia groasă, hipnotică, cea care îmi spulberă din creier orice urmă de rațiune și bun-simț. Iar tu n-ai să mă oprești, așa-i?

Se apleacă spre mine, mă prinde de ceafă și mă trage spre el, accelerând ritmul frecărilor aplicate miezului meu, iar când buzele lui le ating pe ale mele, scot un geamăt. Mă frământă într-un ritm divin și-mi mângâie limba cu a lui, încet și ferm. Nu-mi vine să cred că-l las să-mi facă asta în mașină, la lumina zilei, dar acum a declanșat ceva și nu pot să mă duc la muncă apăsată de durerea surdă a unui orgasm abandonat. Am nevoie de eliberare, altfel n-o să mă pot concentra toată ziua.

Arcurile dorinței se întind și se tensionează, iar teama că pot fi surprinsă în postura asta indecentă dispare într-o clipă. Sunt la dispoziția lui. Pur și simplu mă dezarmează într-o mie de feluri care-mi zgâlțâie lumea din temelii.

— Dă-ți drumul, Ava, spune în gura mea. Vreau să știu că stai la birou și te gândești la ce pot să-ți fac.

Strig ajunsă la apogeu, iar el își apasă gura mai tare de a mea, ca să-mi înăbușe gemetele și-și slăbește apăsarea mâinii ca să mă readucă încet cu picioarele pe pământ.

— Te simți mai bine? întrebă pupându-mă delicat pe gură.

— Acum pot să lucrez liniștită, suspin.

Râde și-mi dă drumul.

— Păi, mă duc acasă să mă gândesc la tine și să rezolv situația asta, spune, prinzându-se de locul în care pantalonii scurți stau ridicați ca un cort.

Zâmbesc, mă lipesc de el și-l sărut cast pe buze.

— Aș putea să te ajut cu asta, mă ofer și-mi trec palma peste erecția lui.

Cască ochii care-i sclipesc de plăcere, iar eu bag mâna în șortul

lui și-i eliberez toată erecția care-i zvâcnește, apoi o strâng de bază și o frec leneș în sus de vreo două ori.

Capul îi cade pe tetieră:

— Ah, fute-m-aș, ce-mi place, Ava!

Și mie, dar mi-ar plăcea și mai mult în gură. Continui cu încă câteva frecări controlate. Geme și se foiește în scaun, iar vârful bărbăției lui lucește de umezeală. Cred că e aproape de orgasm, așa că îmi aplec capul în poala lui și șfichiui cu limba capul pulsând al pulii lui mărețe, trasând apoi cercuri lente pe vârful umed. Cabrează șoldurile, apucă strâns volanul și geme gros și lung din adâncul gâtului.

Zâmbesc în sinea mea și-mi alunec leneș limba udă în jos, pe lungimea lui, făcându-l să-și salte iarăși șoldurile, apoi îi înfășor capul cu buzele și-l iau încet în gură, până în fundul gâtului.

Icește:

— Așa, iubire. Înghite-o pe toată.

Mă opresc și îi simt pulsația penisului pe limba mea și, expirând lent, mă ridic încet înapoi spre vârf. Suspină satisfăcut.

— Dă-i-nainte, exact așa, mă încurajează el, mângâindu-mă pe ceafă.

Rânjesc cu buzele încă în jurul lui, apoi dau drumul din gură erecției, lăsând-o să salte liberă și să-l plesnească peste burtă. Mă privește cu ochi holbați cum mă ridic în scaunul meu și mă șterg la gură.

— Mi-ar face mare plăcere, dar deja m-ai făcut să întârzii la muncă.

Sar din mașină scoțând un chiot când se repede să mă prindă.

— Ava, ce pula mea?!

Traversez repede și brusc îmi trece prin cap că e-n stare să mă urmărească și să mă arunce pe umăr. Oare chiar ar face-o?

Când ajung pe trotuar mă întorc și-l văd în picioare lângă mașină, frecându-și zona inghinală cu un zâmbet întunecat pe chip. Mă simt incredibil de ușurată.

— Câți ani ai, Jesse? strig peste stradă.

— Treizeci. N-a fost deloc frumos ce-ai făcut, ispită mică.

Îi trimit o beza și fac o reverență drăgălașă, iar el ridică mâna să prindă bezeaua, cu același zâmbet misterios pe chip. Văd de aici cum i se-nvârt roțițele din cap. Mă răsucesc pe călcâie și mă-ndepărtez legănând din șolduri, superîncântată de mine... cel puțin deocamdată. La urma urmelor, el e șeful.

— Ședință la ora doișpe, anunță Victoria la ieșirea din biroul lui Patrick.

Încep să-mi trec în revistă clienții actuali, notând stadiul în care se află fiecare proiect în parte.

— Sally? strig către capătul biroului.

Sally înalță capul din monitor și-și scoate ochelarii.

— Poți să-mi faci, te rog, o listă cu situația plăților clienților?

— Sigur, Ava.

— A! Și mie! strigă Victoria.

Sally se uită la Tom care dă și el din cap. Se întâmplă foarte rar să fim nevoiți să alergăm după plăți, dar când se întâmplă e groaznic de jenant. Patrick ține cu dinții de termenele de plată.

Dimineata trece rapid și, chiar înainte de doișpe, Sally îmi pune o cutie pe birou.

— A venit asta pentru tine.

Serios?

— Mersi, Sal.

Bineînțeles că știu de la cine e. Deschid cutia, foarte încântată în sinea mea, nu fără să mă uit în jur ca să mă asigur că nu mă privește nimeni. Înăuntru e un eclair cu ciocolată. Izbucnesc în râs, făcându-l pe Tom să ridice brusc capul de la biroul lui. Flutur din mână ca și cum n-ar fi nimic, iar el dă ochii peste cap și se întoarce la schițele lui.

Deschid bilețelul.

Dulce răzbunare.

Jx

Zâmbesc, iau eclerul și mușc cu poftă din el, apoi îmi iau dosarul

și pornesc spre biroul lui Patrick, urmată de Sally, care duce o tavă plină cu ceai și prăjituri.

Victoria și Tom vin și ei, iar Sally împarte un Excel tipărit cu situația facturilor emise clienților, apoi toarnă ceaiul și se așază. Mă uit pe lista facturilor — toate marcate cu „Plătit“ sau „În termen“ și trec cu degetul pe pagină până la secțiunea „Termen depășit“, evidențiată cu galben. Un singur client e în acea coloană... unul singur.

Capitolul 22

Poftim?

Mă crispez în sinea mea. Orice speranță pe care-o aveam să evit discuțiile despre Conac sau despre domnul Ward tocmai a fost zdrobită în mod spectaculos. Idiotul nu și-a plătit costul consultației inițiale. Ce-i în capul lui? Ridic ochii și-l văd pe Patrick că trece în revistă aceeași listă ca și mine, împreună cu Victoria și Tom, care se uită amândoi odată la mine, cu aceeași expresie. E expresia care spune *Vai de mine*. Mă scufund în scaun, în așteptarea perdafului.

— Ava, trebuie să-l contactezi pe domnul Ward și să-i dai un imbold. Care e stadiul actual al proiectului? întreabă Patrick.

Vai... de mine. N-am completat niciun formular de client cu excepția celui cu cerințele inițiale, n-am trimis devizul, nu mi-am stabilit rolul în proiect — dacă o să fiu decorator sau decorator și manager de proiect. N-am făcut nimic. Mă rog, am făcut, dar nimic legat de muncă. Nici măcar n-am cerut să se emită o factură pentru a doua *așa-zisă* întâlnire, în urma căreia am fugit de acolo fără sutien. Chiar, unde-o fi sutienul ăla?

Of, băga-mi-aș! Îmi dreg vocea.

— Pun acum cap la cap costul consultației pe puncte și pregătesc devizul.

Se uită la mine, încruntându-se dezaprobator.

— Prima întâlnire a fost cu aproape două săptămâni în urmă și n-ai fost chiar așa de ocupată de atunci până acum. De ce durează atât, Ava?

Mă trec toate apele. E foarte simplu să pun cap la cap o listă cu structura onorariului meu pe baza contractelor individuale și asta se face de obicei înainte de a doua întâlnire. Nu am nicio scuză. Simt privirile lui Tom și ale Victoriei ațintite asupra mea.

— A fost plecat, bolborosesc repede. M-a rugat să nu-i trimit

nimic până nu se întoarce.

— Când am vorbit cu el luna trecută era foarte nerăbdător să începeți, ripostează Patrick verificându-și agenda.

Fir-ar al dracului cu obiceiul lui de a nota tot!

Ridic din umeri:

— Cred că a fost o chestie de afaceri care a apărut în ultima clipă. O să-l sun.

— Chiar te rog. Și nu vreau să mai lucrezi la proiectul lui niciun minut până nu sare cu banii. Așa, acum spune-mi care-i situația actuală cu dl Van Der Haus?

Răsufli ușurată și mă lansez într-un raport entuziast despre Clădirea Life, bucuroasă că am abandonat subiectul Domnului de la Conac. O să-l strâng de gât!

Ies din birou și merg spre locul unde m-a lăsat Jesse azi dimineață. Când mă apropiu de Berkeley Square, un mârlan pe motocicletă mă sperie de-mi sare inima din piept când trece la un milimetru de mine, cu scârțâit de cauciucuri. Mă liniștesc un pic și îmi văd de drum până la locul de întâlnire, unde mă opresc, mă sprijin de zid și-mi scot telefonul ca să-mi verific mesajele. Am două de la Kate.

Am nevoie de ajutor. Poți să dai o fugă până acasă să mă dezlegi, te rog mult?

Mă holbez cu gura căscată la telefon. Mă uit repede la detaliile mesajului și văd că a fost trimis la ora unsprezece. O fi tot acolo? Deschid următorul mesaj.

Nu-i panică! Sam e un măgar. Ce-aș vrea să-ți văd mutra! Pupici

O, da, Sam marele comic. Dar în adâncurile minții o voce se întreabă dacă nu cumva poanta lui are un sâmbure de adevăr. Jesse n-a fost deloc surprins când i-am pomenit de faza asta. *Distracție*, zice Kate. Ha! Desigur.

Mă uit la ceas și văd că e unu și cinci. A întârziat și mă simt jignită. Tocmai încerc să mă hotărâsc cât ar trebui să aștept când

dau cu ochii de chipul frumos pe care-l iubesc așa de mult. Stă călare pe motocicletă care aproape că m-a trântit la pământ. Pe față îmi înflorește instantaneu un mic zâmbet și mă dezlipesc de zid ca să mă duc la el. Pur și simplu e mortal de sexy călare pe nenorocirea aia.

— Bună ziua, domniță.

Stă pe motor cu casca între coapse, fără geacă ori pantaloni de piele, doar în blugi și un tricou alb. Nu mă pot abține să nu mă gândesc cât de iresponsabil e să se îmbrace așa pe motor. Dar arată delicios.

— Ești un pericol public, îl iau peste picior când mă opresc în fața lui.

— Te-am speriat?

Își pune casca pe ghidon.

— Da. Ar trebui să fii amendat pentru poluare fonică atunci când ești pe chestia asta, mă plâng.

— *Chestia asta* e un Ducati 1098.

Mă ia cu brațele de talie și mă saltă în poala lui.

— Sărută-mă, șoptește înainte să-mi revendice gura cu gesturi dramatice, oferind tuturor un adevărat spectacol.

Aud fluierături și miștouri de la trecători, dar nu-mi pasă. Îl iau de gât cu brațele și-l las să mă răvășească. Au trecut doar câteva ore, dar mi-a fost dor de el.

Îmi dau seama dintr-odată că suntem la doar o sută de metri de birou și că Patrick poate să treacă oricând pe lângă noi. Dacă mă vede giugiulindu-mă cu domnul Ward o să tragă concluzia cea mai logică: îi ofer clientului tratament special, care-i afectează lui profitul.

Mă foiesc ca să mă eliberez, dar mă strânge și mai mult și-și apasă gura de a mea și mai tare, până ce tentativa mea de evadare devine haotică și disperată. Îmi pun mâinile pe pieptul lui și-l împing cât pot și în cele din urmă îmi eliberează buzele, dar nu și corpul.

Mă privește feroce cu ochii mijiiți:

— Da' ce-i în capul tău?

— Dă-mi drumul, mă încordez în brațele lui.

— Alo! Să-ți fie clar un lucru, domniță: nu tu hotărăști unde și când te sărut și nici cât timp, spune el cât se poate de serios.

— Jesse, dacă mă vede Patrick cu tine, sunt în căcat până-n gât. Dă-mi drumul!

Spre uluirea mea, îmi dă drumul și mă împleticesc pe trotuar, încercând să mă recompun. Când ridic ochii dau de cea mai urâtă uitătură pe care-am văzut-o în viața mea.

— Ce pula mea bați câmpii acolo? strigă. Și vezi cum vorbești!

Mă lansez într-un ton acuzator:

— Nu ți-ai plătit factura și acum trebuie să-ți reamintesc politicoasă să o plătești. A trebuit să-ți inventez scuze, cum că ai fi fost plecat.

Oare un sărut amețitor poate fi considerat o atenționare politicoasă? Probabil că Jesse ar răspunde afirmativ.

— Consideră-mă atenționat. Și-acuma mișcă-ți curu-ncoace.

— Nu! spun uluită.

Doar n-o să-mi risc slujba doar ca să nu-l supăr pe domnul Obsedat de Control!

Mă privește ca și cum nu și-ar crede urechilor și se dă jos de pe motor cu o mișcare de-a dreptul spectaculoasă, care-i întinde blugii bine pe coapsele magnifice. Mă foiesc de pe-un picior pe altul. Bărbatul ăsta mă afectează mult prea tare.

Mă străpunge cu privirea:

— Trei...

Îmi cade falca. Doar n-o să îndrăznească. Nu în mijlocul lui Berkeley Square. Lumea ar crede că sunt răpită, violată și omorâtă, toate deodată!

Buzele i se întind într-o linie dreaptă care exprimă nemulțumire:

— Doi...

Gândește repede, repede, repede.

— Ei, fir-ar să fie, n-am de gând să mă iau la ceartă cu tine în

mijlocul lui Berkeley Square. Parcă ai cinci ani uneori!

Mă răsucesc pe călcâie și mă îndepărtez. Nu știu de ce fac asta; e ca o bombă neexplodată, dar trebuie să impun o limită. Se poartă ca un tâmpit, complet irațional și e momentul să pun piciorul în prag.

Pășesc hotărâtă spre Bond Street și simt că e imediat în spatele meu, dar îmi văd de drum. Știu un butic drăguț pe-aici. O să scap de el intrând acolo.

— Unu! strigă.

Merg mai departe.

— Du-te-n pizda mă-tii! Ești irațional și nedrept.

Știu că întind coarda de-acum: înjur și nu mă supun.

— VEZI CUM VORBESTI! De ce sunt irațional dacă vreau să te sărut?

— Știi al dracului de bine de ce ești irațional. Și e nedrept, pentru că încerci să mă faci să mă simt ca un căcat că te resping.

Intru în magazin și-l las să se plimbe pe trotuar ca leul în cușcă, aruncându-mi din când în când priviri prin vitrină. Știam că n-avea să intre, dar nu ignor faptul că arată furibund și că la un moment dat tot va trebui să ies din magazin. Însă am nevoie de câteva minute de una singură, ca să mă calmez, așa că încep să mă uit prin magazin.

O fată exagerat de elegantă și machiată pentru ora și locul ăsta se apropie de mine:

— Vă ajut cu ceva?

— Mă uit, doar, mulțumesc.

— Tot ce e în secțiunea asta e din noua colecție a sezonului, spune trecându-și brațul peste șirul de rochii pe umerase. Avem niște rochii foarte frumoase. Dacă aveți nevoie de altă mărime, vă rog să-mi spuneți, zâmbește.

— Mulțumesc.

Încep să mă preumblu alene printre standuri și văd câteva rochii de-a dreptul superbe... la prețuri nesimțite, dar superbe. Iau în mână una cambrată, din mătase crem, fără mâneci. E mai scurtă decât cele pe care le port de obicei, dar foarte frumoasă.

— Nu pui pe tine chestia aia!

Ridic brusc capul și-l văd pe Jesse în prag, uitându-se la rochie de parcă ar fi un șarpe veninos. Doamne, ce jenant! Vânzătoarea se uită cu ochi mari de la Jesse la mine și îi zâmbesc strâmb. Cine dracu' se crede ăsta? Mă uit cât pot de urât la el, formează cu buzele cuvintele *du-te-n pizda mă-tii* și mă uit cum scoate pe urechi proverbialul fum.

Mă întorc spre vânzătoare:

— Aveți ceva mai scurt? întreb cu drăgălășenie.

— Ava! latră el. Te-ntreci cu gluma!

Continui să o privesc întrebător pe vânzătoare, ignorându-l cu desăvârșire. Biata fată e pe cale să facă un atac de panică și privirea îi sare, nervos, de la mine la Jesse și înapoi.

— Nu, nu cred, spune încet.

Super, acum mi-e milă de ea. N-ar trebui să o implic în cearta asta penibilă din cauza unei rochii.

— Bine, o iau pe asta, zâmbesc și-i întind rochia.

Se uită la mine, apoi la Jesse.

— Ăăăă... asta e mărimea care vă trebuie?

— E mărimea zece? întreb.

Efectiv simt cum se zguduie pereții magazinului din cauza turbării lui.

— Da, dar v-aș recomanda să o probați, fiindcă nu primim înapoi articolele vândute, mă sfătuiește.

Hm... aveam de gând să-mi asum riscul să nu-mi vină, dar la prețul ăsta, poate-ar fi mai bine s-o încerc. Mă conduce la o cabină de probă și-mi agață rochia de un cuier elegant.

— Strigați-mă dacă aveți nevoie de ajutor.

Zâmbește, trage perdeaua de catifea și mă lasă singură cu rochia.

Dacă fac asta sunt la fel de penibilă ca și Jesse — îl provoc dinadins. Vorbim despre bărbatul care m-a obligat să dorm într-un pulover de iarnă în toiul primăverii fiindcă în apartament se afla un alt bărbat. Chiar e nevoie să fac asta? Hotărâsc că da — nu se poate

să se poarte așa.

Mă îndes în rochie și mă lupt cu fermoarul când ajunge la cusătura de la linia bustului. Dar nu mă dau bătută. Știu că dacă reușesc să-l trec de cusătura aia, o să meargă mai departe. Îmi trec mâinile pe fața rochiei. E minunată la atingere.

Trag perdeaua, fac un pas înapoi ca să mă văd mai bine în oglinda care ajunge la podea și zâmbesc când mă văd în întregime.

— Doamne, Isuse Cristoase!

Mă răsucesc și-l văd pe Jesse cum își smulge părul din cap în timp ce se plimbă-n sus și-n jos. Se oprește, se uită la mine, deschide gura, o închide cu un clămpănit și începe iar să se zbată ca leul în cușcă. Mă distrează teribil!

Se oprește din mers și cască gura la mine cu ochii holbați, total traumatizat.

— Nu poți... tu... nu se poate... Ava... iubire... of, nici nu pot să mă uit la tine!

Iese trăgându-se de prohab și bolborosind tâmpenii despre o muiere nesuferită și niște posibile atacuri de cord. Și rămân iar singură cu rochia.

Vânzătoarea se apropie precaut:

— Rochia vă stă incredibil, spune încet, uitându-se peste umăr ca să-l localizeze pe Jesse.

— Mulțumesc. O iau.

Când ies de la cabinele de probă, Jesse inspectează o pereche de pantofi cu tocuri foarte înalte. Mutra lui frumoasă și stupefiată mă cam face să mă topesc un pic, dar când mă vede, trânteste pantofii la loc și se uită urât la mine. Și-atunci îmi amintesc... sunt furioasă pe el. Îmi scot portofelul din geantă și întind cardul de credit, crispându-mă în sinea mea la gândul că dau cinci sute de lire pe o rochie. E un gest mult prea extravagant, dar sunt în plină rebeliune.

Vânzătoarea începe să ambaleze rochia în tot felul de hârtii fine. Îmi vine să-i spun s-o bage-ntr-o pungă și gata, până nu-i vine lui Jesse ideea s-o facă bucăți, dar mă tem să nu-și piardă biata fată slujba. Așa că mă resemnez să-mi țin gura și să aștept răbdătoare să-

și facă numărul.

După o veșnicie de împachetări, plieri, aranjări și după ce-mi introduc pinul, vânzătoarea îmi dă sacoșa.

— Să purtați sănătoasă rochia, doamnă. Vă stă cu adevărat minunat.

Aruncă o căutătură precaută către Jesse.

— Mulțumesc, zâmbesc.

Ei, acum cum fac să ies din magazin? Mă întorc și văd că Jesse umple cadrul ușii, tot încruntat și tot cu capsă pusă. Mă duc spre ieșire mai hotărâtă decât mă simt de fapt și mă opresc în fața lui. Adevărul e că mă cac pe mine de frică, dar n-am de gând să-l las să vadă asta.

— Pardon.

Se uită la mine, apoi la sacoșă.

— Tocmai ai aruncat pe fereastră câteva sute de lire. Nu pui pe tine rochia aia, spune apăsător.

— Pardon, te rog.

Rostesc răspicat *te rog*, iar buzele i se fac o linie subțire, dar își mută într-o parte trupul înalt și suplu, făcându-mi loc ca să trec.

Ies în stradă și-o iau spre birou. Au trecut doar patruzeci de minute din pauza mea de prânz, dar n-am chef să-mi petrec restul certându-mă din cauza alegerilor mele vestimentare sau atingerilor în public. Și ziua de azi începuse așa de bine... când eram supusă.

Îi simt suflarea fierbinte pe gât:

— Zero.

Scot un chiot când mă smucește pe o alee și mă lipește de un zid. Îmi zdrobește buzele cu ale lui și-și înfige șoldurile în abdomenul meu, frecându-și de mine erecția imensă, cât se poate de vizibilă sub nasturele blugilor. L-a excitat faptul că s-a enervat din cauza unei rochii? Încerc să rezist invaziei limbii lui... dar fără convingere.

Degeaba, fir-ar a dracului! Sunt mistuită instantaneu de el și de nevoia de a-l simți peste tot. Îl iau de gât cu brațele și-l accept de bunăvoie, savurând intruziunea și răspunzându-i cu limba mea.

— Nu te las să porți rochia aia, îmi geme în gură.

— Nu-mi spui tu mie ce pot să port și ce nu.

— Ia să vedem, mă provoacă.

— E doar o rochie.

— Pe tine nu e *doar* o rochie, Ava. Să nu te prind c-o porți!

Își împinge vintrele în abdomenul meu, ca să-mi demonstreze cât se poate de clar ce efect are rochia aia asupra lui și știu că se gândește că și alți bărbați vor avea aceeași reacție.

E nebun.

Răsuflu exasperată. Una e să cumpăr rochia, dar s-o pun pe mine și să merg până la bar e cu totul altă provocare. Am douăzeci și șase de ani și, după cum a zis și el, am picioare senzaționale. Mă hotărâsc că n-ajung nicăieri cu discuția asta. În orice caz, nu acum. Însă am de gând să discut cu el în cel mai mic detaliu despre iluziile lui că îmi poate dicta ținutele. De fapt, trebuie să discutăm despre cât e de irațional, punct — dar nu acum. Mai am doar douăzeci de minute din pauza mea de prânz și sunt sigură că acea conversație va dura mult mai mult decât atât.

— Mulțumesc pentru prăjitură, spun în timp ce-mi sărută fiecare centimetru al feței.

— Cu plăcere. Ai mâncat-o?

— Da, a fost delicioasă.

Îi sărut colțul gurii și-mi frec obrazul de barba lui nerasă. Un mârâit gros îi scapă de pe buze când îi torc în ureche și-mi frec fața de gâtul lui, inhalându-i aroma amețitoare de apă proaspătă. Îmi vine să mă cuibăresc înăuntrul lui.

— Nu am voie să mai petrec deloc timp cu tine până nu-ți plătești factura.

Îl țin în brațe și-l strâng un pic mai tare când îmi ciugulește lobul urechii.

— Calc în picioare pe oricine încearcă să mă oprească.

Nu mă-ndoiesc. Omul e complet dement.

— De ce ești așa de dificil?

Se trage înapoi și se uită la mine vădit surprins de întrebarea

mea:

— Pot să te întreb același lucru?

Îmi pică fața. Eu? Bărbatul ăsta e total dus cu pluta. Lista delictelor pe care le-a comis e lungă de-un kilometru! Scutur din cap, încruntându-mă.

— Trebuie să mă întorc la birou.

Oftează:

— Te conduc.

— Numai până la jumătatea drumului. Nu pot să fiu văzută că ies la prânz cu clienți fără știrea lui Patrick, cu atât mai puțin cu clienți care ne sunt datori, bombăn. Plătește-ți factura!

Dă ochii peste cap:

— Ferească Dumnezeu să afle Patrick că te fute cu strigături un client rău-platnic!

Rânjește arogant când mă vede că icnesc șocată de descrierea vulgară a relației noastre. E a doua oară când face asta.

Mergem spre biroul meu într-o tăcere stânjenitoare... cel puțin pentru mine. Așa mă vede el pe mine? O jucărie pe care-o poate fute și controla? Mă sfârșesc pe dinăuntru și mă gândesc la agonia spre care mă îndrept de bunăvoie. Mă doare numai gândul la durerea care s-ar putea să mă aștepte.

Simt că-mi atinge mâna cu a lui și mi-o trag automat înapoi, dar cu un mârâit scurt încercă iarăși. Nu spun nimic, dar îmi retrag mâna... iar. Sunt supărată și vreau să știe asta. Exact când cred că a prins mesajul, îmi apucă mâna și o strânge dureros, ca-ntr-o menghină. Nici nu mă așteptam la altceva. Bărbatul ăsta începe să fie o carte deschisă pentru mine. Îmi îndoii degetele, mă uit în sus și-i văd privirea furioasă cu care mă fixează, transformându-se în mulțumire de îndată ce renunț să mai opun rezistență și-l las să mă țină de mână. Îl las? De parcă am de ales...

Când ne apropiem de birou, se oprește și mă lipește blând de zid cu trupul său. Își coboară fața spre mine și respirația lui fierbinte, mentolată, îmi încălzește obraji.

— De ce te-ai bosumflat?

— N-am nimic, spun încet.

Întinde mâna, mă prinde de încheietură și-mi trage-n jos mâna cu care mă joc în păr.

— Spune-mi adevărul.

Cum de s-a prins așa de repede de obiceiul meu prost?

— Răspunde-mi, Ava.

Tac. Țin gura strânsă și ochii în jos.

— Dacă e din cauza rochiei, fă bine și te obișnuiește cu asta. Ești doar pentru plăcerea ochilor mei, Ava.

Pauza asta de prânz a fost o uriașă revelație pentru mine. Vrea să mă controleze total, iar eu nu am niciun cuvânt de spus, absolut niciunul. Asta-mi doresc? În capul meu e un iureș de sentimente contradictorii și îndoieli. De ce-a trebuit să mă îndrăgostesc de cel mai mare, dificil și irațional obsedat de control de pe planetă?

Mă dezlipesc hotărâtă de perete.

— Ce-ți pasă? La urma urmelor, sunt doar una pe care-o fuți.

Nu mai pierd vremea. Îl las pe trotuar și mă întorc la birou cât de repede mă duc picioarele mele tremurătoare.

Intru pe ușa biroului și sunt întâmpinată de mutrele întrebătoare ale lui Tom și Victoria. Cred că arăt la fel de groaznic pe cât mă simt. Sper să nu înceapă să mă întrebe de domnul Ward, sau de orice altceva, de fapt, deoarece cred că aș izbucni în plâns. Clatin din cap spre ei în drum spre biroul meu.

Sally iese din bucătărie cu o tavă plină de cafele.

— Ava, n-am știut că te-ai întors. Vrei ceai sau cafea?

Îmi vine s-o întreb dacă are niște vin pitit pe undeva, prin bucătărie, dar mă abțin.

— Nu, mersi, Sal, murmur.

Îmi concentrez toată atenția asupra monitorului, încercând să ignor durerea care și-a făcut culcuș în adâncul inimii mele. Jesse are probleme grave cu controlul — sau puterea, cum îi zice el — și poate că sunt o idioată, dar sunt dispusă să accept asta dacă îl am pe el... cu totul, nu doar trupul lui. Sunt dependentă de fiecare latură dementă a lui. Iar asta e la fel de enervant pe cât e de îngrijorător.

Îmi sună mobilul și sunt recunoscătoare că-mi distrage atenția de la frământările mele. E domnul Van Der Haus.

— Alo?

Subtilul lui accent danez mi se rostogolește în ureche:

— Bună, Ava. Cum ți s-a părut Clădirea Life? Ingrid mi-a spus că întâlnirea voastră a decurs foarte bine.

— Da, foarte bine.

— Sper din suflet că frumosul tău căpșor duduie de idei. Abia aștept să ne vedem când mă întorc în UK.

— Da, am primit și e-mailul dumneavoastră. O să am niște schițe pregătite pentru dumneavoastră.

Aproape că am terminat planșele de atmosferă și schițele. Ideile mi-au venit deodată, într-un moment când creierul nu-mi era total ocupat de un alt client în particular.

— Excelent! O să mă-ntorc la Londra vinerea viitoare. Ne putem vedea?

— Bineînțeles. În ce zi v-ar conveni?

— O s-o rog pe Ingrid să te contacteze. Ea îmi administrează agenda de întâlniri.

— Foarte bine, domnule Van Der Haus.

Scoate-un țâțâit dezaprobator:

— Ava, te rog, spune-mi Mikael. La revedere.

— La revedere, Mikael.

Închid și-mi scot schițele pentru Clădirea Life și le înșir pe birou. Aud în fundal că se deschide ușa biroului, dar nu ridic capul. Mi-a venit inspirația și îmi vâjâie capul de idei noi. E o abatere a atenției binevenită și foarte necesară.

— Ava! strigă Tom. Te caută cineva-aaa!

Ridic ochii și aproape cad de pe scaun când îl văd pe Jesse stând lângă ușă cu un tupeu cât casa. Of, Doamne, ce naiba face?

Vine țănoș la biroul meu, frumos ca un zeu cu părul lui ciufulit, jeansii prespălați și tricoul alb. Remarc că Tom și Victoria bat nonșalant cu creioanele în birou urmărindu-l cu privirea. Chiar și Sal s-a oprit în toiul trimiterii unui fax cu o expresie ușor buimacă

pe față. Vine până în fața biroului meu, iar eu ridic ochii spre privirea lui verde. Un zâmbet îngâmfat și satisfăcut îi joacă la colțurile gurii.

— Domnișoară O'Shea, spune calm.

— Domnule Ward, îl salut cu ezitare.

Mă uit prin birou și văd trei perechi de ochi care se-ndreaptă spre mine la intervale regulate.

— Nu mă invitați să iau loc?

Mă uit iar la Jesse.

— Vă rog, îi indic unul din scaunele negre cu brațe înalte din fața biroului meu.

Trage unul și se lasă încet în el.

— Ce cauți aici? șoptesc, aplecându-mă peste birou.

Îmi aruncă zâmbetul ăla sigur de sine, care mă topește.

— Am venit să plătesc o factură, domnișoară O'Shea.

— Aha.

Mă sprijin de spătar.

— Sally? strig. Vrei să te ocupi, te rog, de domnul Ward? Ar vrea să-și plătească datoria.

Îl văd pe Jesse că se foiește un pic în scaun și-mi aruncă o privire critică. Nu mă răzvrătesc, dar nu e treaba mea să primesc plăți; nici n-aș ști ce să fac.

— Sigur, răspunde Sally.

O văd cum se luminează. Da! Țsta-i bărbatul care a zberat la tine prin telefon, a dat buzna cu scandal în birou și apoi ți-a trimis flori. O rog din priviri să-și facă treaba fără să pună întrebări și să fugă la fișetul cu acte.

— Sally o să se ocupe de dumneavoastră, domnule Ward, zâmbesc politico.

Sprâncenele lui Jesse saltă spre păr și ridul încruntării se prezintă imediat la apel.

— Numai tu, șoptește numai pentru mine.

Bubuitul familiar al pașilor lui Patrick mai că mă face să rup în două creionul pe care-l am în mână. Ziua asta e din ce în ce mai

bună.

— Ava?

Mă uit agitată în sus și-mi văd șeful lângă biroul meu, privindu-mă întrebător, așa că flutur vag creionul în direcția lui Jesse.

— Patrick, el e domnul Ward, proprietarul Conacului. Domnule Ward, vi-l prezint pe șeful meu, Patrick Peterson.

Îi arunc lui Jesse o privire rugătoare.

— Aaa, domnule Ward, îmi păreți cunoscut, spune Patrick cu mâna întinsă.

— Ne-am cunoscut în treacăt la Lusso, spune Jesse, ridicându-se și strângându-i mâna.

Văd cum simbolul lirei se aliniază cu un clinchet în ochii albaștri plini de încântare ai lui Patrick, ca la poker electronic.

— Așa, da, ați cumpărat apartamentul de lux, ciripește, iar Jesse confirmă din cap.

Remarc că acum Patrick nu mai e așa preocupat de factura lui neachitată. Sally se apropie cu o copie a facturii lui Jesse și sare-n sus de-un metru când Patrick i-o smulge din mâna delicată și palidă.

— I-ai oferit ceva de băut domnului Ward? o întreabă pe Sally care a înlemnit.

— Nu vreau nimic, mulțumesc. Am venit doar să-mi plătesc datoria.

Tonul răgușit al lui Jesse reverberează prin toată ființa mea în timp ce stau ca lipită cu Superglue de scaunul meu și urmăresc conversația politicoasă care se desfășoară înaintea ochilor mei.

Cum poate să fie așa de calm și dezinvolt? Sunt încordată din cap până-n picioare și învârt emoționată creionul în mână, având grijă să nu scot nicio vorbă. Probabil că agitația mea e vizibilă, dar Patrick pare să n-o observe.

Patrick o alungă pe Sally cu un gest.

— Dar nu trebuia să vă grăbiți să veniți până aici doar pentru asta, spune el, fluturând în aer factura neplătită.

Pufnesc, dar apoi tușesc repede ca să-mi maschez reacția la nonșalanța lui Patrick față de factura pentru care a făcut atâta tam-

tam doar cu câteva ore în urmă.

— Am fost plecat și angajații mei au uitat de ea, explică Jesse.

Răsuflu ușurată și recunoscătoare.

— Eram sigur că trebuie să fi avut un motiv întemeiat. Ați fost plecat în călătorie de afaceri sau de plăcere? întrebă Patrick cu interes onest în voce.

Dar eu știu că nu-i așa. Știu că doar calculează mental câți bani o să reușească să scoată de pe urma lui Jesse. E un om minunat, dar e nebun după profit.

Jesse întoarce ochii spre mine:

— O, absolut de plăcere.

Mă fac și mai mică în scaunul meu rotativ și simt că fac fețe-fețe, toate roșii ca racul. Nici nu pot să mă uit la el. Ce naiba vrea să-mi facă?

— Dacă tot sunt aici, aș vrea să stabilesc mai multe întâlniri cu domnișoara O'Shea. Trebuie să încep să scot bani repede din noua aripă.

Ha! Cât pe ce să-i reamintesc că a zis că el nu fixează întâlniri ca să mă fută. Dar dacă aș face asta, am o bănuială că: unu — aș fi dată afară și doi — mi s-ar administra un futai de băgat mințile-n cap cum nu s-a mai văzut. Așa că-mi țin limba bine închisă în gură.

— Sigur că da, spune Patrick. Aveți nevoie doar de design sau de consultație pentru design plus un manager de proiect?

Dau ochii peste cap. Știu răspunsul la întrebarea asta. După ce-mi dau ochii peste cap exasperată, mă uit la Jesse și văd că mă privește, străduindu-se vizibil să-și păstreze mutra serioasă.

— Servicii complete, răspunde Jesse.

— Excelent! pocnește Patrick din palme. Vă las cu Ava. O să se ocupe cu mare atenție de dumneavoastră.

Patrick întinde mâna și Jesse i-o ia, fără să-și desprindă ochii de pe mine.

— Sunt sigur, spune zâmbind și își redirecționează ochii verzi înapoi la Patrick. Dacă-mi dați informațiile dumneavoastră bancare, aranjez imediat un transfer de fonduri. O să plătesc și un avans

pentru următoarea etapă, ca să nu mai existe întârzieri în viitor.

— O s-o rog pe Sally să vi le noteze și să vi le dea, spune Patrick și pleacă, dar eu tot nu mă relaxez.

Jesse se așază la loc în fața mea cu mutra lui enervant de frumoasă plină de bucurie la vederea stingherelii mele. Servicii complete? De plăcere? Ar trebui să-i trag una-n cap cu prespapierul!

Mă extrag cu greu din starea de tâmpeală stupefiată, strâng toate schițele care-mi umplu biroul și-mi trag în față agenda.

— Când ești liber?

Știu că am un ton foarte neprofesionist și tăios, dar nu-mi pasă. A mers prea departe cu demonstrația asta de putere.

— Tu când ești?

Ridic ochii și dau de privirea lui verde, plină de satisfacție. Mă aplec în față:

— Nu vorbesc cu tine, scuipe, complet infantil.

— Atunci ce-ai zice să îți tip pentru mine?

Casc ochii, șocată:

— Nici una, nici alta.

— Atunci colaborarea noastră s-ar putea să fie cam problematică, se bosumflă cu o umbră de zâmbet la colțurile gurii.

— Întâlnirile astea sunt pentru muncă sau pentru plăcere, domnule Ward?

— Plăcere, de la un cap la altul, răspunde grav.

— Sper că-ți dai seama că mă plătești ca să fac sex cu tine, șuier șoptit. Iar asta mă transformă, practic, într-o prostituată!

Văd cum fața îi e traversată de un fulger de furie și se repede în față în scaun:

— Tacă-ți gura, Ava! mă avertizează. Și să știi că o să îți tip mai târziu — se lasă iar pe spătar — când o să ne împrietenim.

Oftez din rărunchi. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă aș renunța la contract chiar acum. Patrick va face atac de cord din cauza șocului, dar, chiar și-așa, sunt complet sleită de puteri. Pierd controlul situației. Pierd controlul? Mă apucă râsul. Am avut vreodată vreun strop de control de când bărbatul ăsta frumos a dat

buzna în viața mea?

— Ce-i așa amuzant? întrebă serios.

Fac un adevărat spectacol din frunzăritul cu draci al agendei mele zilnice.

— Viața mea, murmur. Când să te trec aici?

— Nu vreau să mă treci nicăieri cu creionul ăla. Creionul se poate șterge, spune pe ton suav și sigur, iar când ridic ochii din agendă văd că-mi flutură sub nas un mare marker permanent negru. În fiecare zi, declară calm.

— În fiecare zi? Cât de imbecil poți să fii?! îmi scapă cam tare.

Îmi aruncă un zâmbet ștrengăresc, scoate capacul markerului, se întinde peste birou având grijă să-mi atingă mâna cu degetul și-mi trage agenda de sub nas. Mă cutremur, iar el se uită la mine plin de îngâmfare. Se duce la pagina de mâine a agendei și trage nonșalant o linie prin mijloc, apoi scrie domnul Ward de-a curmezișul paginii, cu litere mari, negre. După aceea trece peste paginile de weekend, murmurând ca pentru sine:

— Atunci ești oricum a mea.

Mă încrunt, dar nu îndrăznesc să zic nimic, în principal din cauza locului în care ne aflăm și a faptului că el n-are absolut niciun motiv de neliniște. Ajunge la pagina de luni și găsește întâlnirea mea de la ora zece cu doamna Kent. Găsește o radieră pe biroul meu și șterge întâlnirea încet, uitându-se la mine când se apleacă să sufle resturile de radieră de pe pagină. Savurează din plin momentul, iar eu stau sprijinită de spătarul scaunului și mă uit cum îmi calcă-n picioare toată agenda de lucru, încercând în același timp să-mi dau seama cât de serios vorbește. Mă tem că e cât se poate de serios.

Se apucă să tragă o dungă mare și neagră și peste ziua de luni. Ce naiba face? Mă uit în jur și constat că s-au plictisit colegii mei de spectacolul dat de Jesse și Ava și s-au apucat de lucru.

— Ce faci acolo? întreb calmă.

Se oprește să se uite la mine.

— Îmi fixează întâlnirile.

— Nu-ți ajunge că-mi controlezi aspectul social al vieții?

Nu-mi vine să cred cât de calmă mi-e vocea. Mă simt complet invadată și violată. Bărbatul ăsta are un tupeu și o aroganță de-ți stă mîntea-n loc.

— Parcă nu fixai întîlniri ca să mă fuți.

— Vezi cum vorbești, mă avertizează. Ți-am mai spus, Ava, fac orice e nevoie.

— Ca să ce? șoptesc abia auzit.

— Ca să te păstrez.

Vrea să mă păstreze? Pentru ce? Ca să mă fută? Dar nu întreb asta.

— Și dacă nu vreau să fiu păstrată? întreb.

— Dar vrei. De mine. De aceea nu reușesc nicicum să pricep de ce mă tot respingi.

Revine la agenda mea și se apucă să tragă câte-o dungă peste fiecare zi până la sfârșitul anului calendaristic.

Când ajunge la sfârșit, trîntește coperta agendei și se ridică. Încrederea lui în sine e de-a dreptul nemărginită. Și de unde știe, mă rog, că vreau să mă păstreze? Poate nu vreau. Doamne ferește, acum am ajuns să încerc să mă mint singură. Va trebui să-mi cumpăr o agendă nouă. În sinea mea mă bucur că mi-am trecut întîlnirile și în calendarul din e-mail, o măsură de precauție pe care-am luat-o în caz că-mi pierdeam agenda. Nu mă gândeam că vreun obsedat de control complet irațional le ștergea pe toate.

— La ce oră termini lucrul?

— Pe la șase.

Nu-mi vine să cred că tocmai i-am răspuns fără nici cea mai mică ezitare.

— Pe la... rostește din buze și-și întinde mîna peste biroul meu.

Vrea să-i strîng mîna? Întind mîna, căreia îi poruncesc să nu tremure, și o așez cu atenție într-a lui. Când mîinile noastre se ating, el își trece ușor degetele peste încheietura mea și-mi mîngâie încet podul palmei, ceea ce declanșează imediat în trupul meu furnicăturile familiare.

Ridic ochii la el.

— Vezi? șoptește, după care-și trage mâna și iese cu pași mari din birou, luând din mers un plic din mâna întinsă a lui Sally.

Mă prăbușesc la loc în scaun cu inima zbatându-mi-se-n piept. Transpirația îmi țâșnește prin toți porii de jenă și-mi fac vânt disperată cu suportul pentru cana de cafea. Cum de-mi face chestiile astea? Tom se uită la mine cu ochii mari și expir lung, golindu-mi plămâni, în încercarea de a-mi regla bătăile nebunești ale inimii. Vrea să mă păstreze? Cum adică? Să mă păstreze ca să mă controleze, să mă păstreze ca să mă iubească sau să mă păstreze ca să mă fută până-mi pierd mințile? Deja m-a futut de mi-am pierdut mințile. Altfel nu se explică de ce mă tot întorc la el.

Mă apuc să-mi strâng schițele pentru Clădirea Life, apoi deschid calendarul din căsuța poștală ca să încep să-mi transfer întâlnirile înapoi în agendă.

Of, sunt în căcat până-n gât. Dar are perfectă dreptate... vreau să mă păstreze. Sunt total dependentă de el ca de un drog.

Am nevoie de el.

Capitolul 23

Plec ultima de la birou. Setez alarma, încui ușa biroului după mine și sar de doi metri în sus când aud urletul cunoscut al unui motor de mare putere. Mă întorc și-l văd pe Jesse oprindu-se lângă trotuar cu motorul lui. Își scoate casca, descalecă și vine spre mine cu aerul unui om care-a avut o zi cât se poate de normală.

— Cum a fost la muncă?

Îmi cade falca:

— Nu prea plăcut, răspund cu o încruntare, pe un ton plin de sarcasm.

Mă studiază o vreme, morfolindu-și buza de jos, cu roțițele creierului în acțiune. Sper că se gândește la cât de aiurea s-a purtat.

— Pot face ceva să te simți mai bine?

Mă apucă de braț și-și trece palma caldă în jos, până mă apucă de mână.

— Nu știi; poți?

— Sigur că pot.

Surâde, iar eu las capul să-mi cadă-n piept.

— Întotdeauna te pot ajuta să te simți mai bine, te rog să reții asta, adaugă sigur pe sine.

Ridic capul așa de brusc că aproape-mi sucesc un tendon:

— Dar tu ești cel care mi-a stricat ziua!

Pune bot și lasă capul în jos. Cred că s-a rușinat. Bun. E și cazul.

— Nu mă pot abține, ridică vinovat din umeri.

— Normal că poți!

— Nu, cu tine nu mă pot abține, afirmă pe ton firesc, un ton care sugerează că înțelege perfect și acceptă lucrurile așa cum sunt.

Pe de altă parte, eu n-o să pot înțelege asta niciodată.

— Vino-ncoace.

Mă trage spre motorul lui și-mi dă o plasă mare din hârtie.

— Ce-i asta? trag cu ochiul înăuntru.

— O să ai nevoie de ele.

Bagă mâna în sacoșă și scoate un morman de piele neagră.

O, nu — nu — nu!

— Jesse, eu nu mă urc pe chestia aia.

Mă ignoră, despătorește pantalonii și îngenunchează în fața mea, ținându-i ca să pășesc în ei. Mă bate ușor pe gleznă.

— Înăuntru.

— Nu!

N-are decât să-mi administreze câte futaiuri de băgat mințile-n cap și numărători inverse dorește, dar asta n-o să se întâmple. Nici gând. Nici într-o mie de ani. Mi-a făcut întreaga zi praf și acum vrea să mă termine cu mașinăria asta a morții?

Oftează exasperat și se ridică.

— Acultă, domniță, spune cuprinzându-mi obrazul cu palma, chiar crezi că o să permit să ți se întâmple ceva rău?

Mă uit în ochii lui blânzi și văd că încearcă din răputeri să mă liniștească. Nu, nu cred că ar permite să mi se întâmple ceva, dar cum rămâne cu ceilalți participanți la trafic? Pe ăia-i doare-n cur de draga de mine care se află pe mașinăria aia a morții. Știu sigur că o să cad.

— Mi-e frică de astea.

Se înclină ca să ajungă nas în nas cu mine și respirația lui mentolată mă liniștește.

— Ai încredere în mine?

— Da, răspund instantaneu.

Mi-aș pune viața în mâinile lui într-o secundă. Însă pentru sănătatea mea mintală nu m-aș baza pe el.

Aprobă din cap, mă pupă pe vârful nasului și îngenunchează iar în fața mea. Îmi scoate balerinii, îmi bagă picioarele în pantaloni și-i ridică pe mine, încheindu-i rapid. Apoi ia o geacă de piele cambrată și o pune pe mine după ce-mi ia poșeta de pe umăr, după care îmi pune o pereche de bocanci.

— Scoate-ți clamele din păr, ordonă punându-mi balerinii și

noua mea rochie interzisă în geanta mea gigantică.

Mă mir că n-a aruncat-o pe jos ca s-o calce în picioare.

Ridic brațele și-mi scot clamele.

— Unde-i echipamentul tău de motor?

— N-am nevoie de el.

— De ce? Ești indestructibil?

Ține casca deasupra capului meu.

— Nu, doamnă, sunt autodestructibil.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

Îmi ignoră întrebarea și-mi apasă casca pe cap, închizându-mi astfel gura, după care strânge curelușa de sub bărbie, până mă simt ca și cum cineva mi-a îndesat un prezervativ pe cap. Îmi flexez gâtul stânga-dreapta și ridic vizorul.

— Ar trebui să porți echipament de protecție, î! cert. Pe mine cum mă pui să port?

— Nu sunt pregătit să-mi asum riscuri în ceea ce te privește. Oricum... arăți al dracului de sexy, spune plesnindu-mă peste fund.

Lungește cureaua genții și mi-o trece peste cap, de-a curmezișul corpului, cu geanta la spate.

— Când sunt eu în șa, pune piciorul stâng pe scăriță și aruncă-ți piciorul drept peste motocicletă, da?

Dau din cap și mă uit admirativ cum își pune casca, își trece piciorul peste motor, pornește motocicleta și o ridică în poziție verticală între coapsele lui musculoase. Se uită la mine și-mi face semn cu capul să mă urc, așa că pășesc șovăitor înainte, îmi pun mâna pe umărul lui și-mi salt piciorul drept peste motocicletă și mă trezesc imediat cu talia lui între picioarele mele.

— Parcă sunt prea sus.

Întoarce capul.

— Stai bine. Ține-te de talia mea, dar nu prea strâns. Când mă înclin, înclină-te și tu ușor odată cu mine și să nu pui picioarele jos când opresc. Le ții pe scărițe, clar?

Aprob din cap.

— Lasă-ți vizorul în jos, îmi comandă, închizându-l pe-al lui.

Fac ce mi se spune și mă aplec în față, îl îmbrățișez pe după piept și-mi strâng genunchii pe lângă el.

Vibrațiile motorului îmi traversează corpul când Jesse ambalează motocicleta și dă înapoi cu picioarele ca să se îndepărteze de trotuar. Apoi intră în trafic încet și lin. Inima-mi bubuie în piept, îi strâng tare șoldurile cu coapsele, dar e clar că merge ușor, fiindcă mă are pe mine la bord. Iar eu îl iubesc și mai tare pentru asta. Pune frâne treptat, ia curbele larg și mă trezesc că imit în mod natural mișcările motocicletei. Ieșim din oraș și habar n-am unde mergem, dar nu-mi pasă. Am brațele și picioarele înfășurate în jurul bunăciunii mele de mascul masiv și, cu vântul gonind pe lângă mine, mă simt de-a dreptul exaltată. Până recunosc drumul care duce la Conac. Bucuria îmi dispare instantaneu. La ce zi am avut, o porție zdravănă de madam Buze Umflate ar fi finalul perfect. Încerc să mă încurajez, spunându-mi să-i ignor gelozia și ranchiuna. Dar tare-aș vrea să aflu de ce se poartă așa.

Porțile de fier de la intrarea pe domeniu se deschid și Jesse iese de pe drumul principal și o ia pe aleea cu pietriș care duce la Conac, frânând ușor până ce ne oprim.

Își ridică vizorul:

— Jos cu tine.

Îmi trec piciorul peste motor cu un gest de-a dreptul elegant și aterizez pe pietriș, lângă motocicletă. Jesse coboară suportul cu o lovitură de picior și oprește motorul înainte să descalece cu ușurință. Își scoate casca scoțând la iveală părul blond ciufulit și în smocuri din cauza fricțiunii. Își trece mâna prin el și pune casca pe șă, după care mi-o scoate pe-a mea.

Trăsăturile perfecte îi sunt umbrite de ezitare când îmi scoate la iveală fața. Se teme că nu mi-a plăcut. Zâmbesc larg și mă arunc asupra lui, luându-l de gât și încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui.

Izbucnește în râs.

— Uite zâmbetul care-mi place! Ți-a plăcut?

Mă susține cu un braț cât îmi pune casca lângă a lui, apoi mă cuprinde cu ambele mâini.

Mă las pe spate ca să-i văd fața:

— Vreau și eu una.

— Nici gând! Nici prin cap să nu-ți treacă! Niciodată, nicicum, sub nicio formă! scutură din cap cu o mutră de-a dreptul îngrozită. Numai și numai cu mine.

— Mi-a plăcut la nebunie!

Îl strâng mai tare de gât și mă lipesc iar de el, apoi îmi cobor buzele spre ale lui. Mormăie aprobator când îi deschid gura cu a mea și-l sărut umed, adânc și pasional.

— Mulțumesc.

Mă mușcă ușor de buza de jos:

— Mmmmm... Cu mare plăcere, iubire.

Am uitat cu totul de îndoielile mele. Când e așa, nu mai pare atât de important comportamentul lui despotic și turbat. Ce chestie!

— De ce am venit aici? întreb.

Nu pot să nu simt o înțepătură de dezamăgire că ne-am încheiat minunata plimbare cu motorul la Conac.

— Am de rezolvat câteva lucruri. Mănâncă și tu ceva cât suntem aici.

Mă pune jos.

— După aia te duc acasă, domniță, spune, dându-mi părul la o parte de pe față.

— Dar n-am nimic la mine.

Va trebui să dau o fugă până acasă să-mi iau niște lucruri.

— Sam e aici. Ți-a adus el niște lucruri de la Kate.

Mă apucă de mână și mă trage spre Conac. Sam mi-a adus lucrurile? Ce prevăzător a fost! Of, spune-mi că mi le-a împachetat Kate! Gândul la rânjetul nerușinat al lui Sam dând iama-n sertarul meu cu chiloți mă face să roșesc pe loc.

Jesse mă conduce-n sus pe scări și intrăm în holul principal. Pare să fie o seară aglomerată, după râsetele și zgomotul de voci care se aud din restaurant și de la bar, dar noi trecem pe lângă

amândouă și mergem direct spre biroul lui Jesse. Răsuflu ușurată. În seara asta, prima pe lista priorităților e evitarea unui anume bot umflat cu limbă veninoasă.

Trecem prin uriașa verandă acoperită. Acolo sunt adunate câteva grupuri de oameni care se relaxează pe canapelele elegante, cu băuturi în mâini. De îndată ce ne zăresc, toate conversațiile încetează. Bărbații își ridică paharele spre Jesse, iar femeile își netezesc părul, se îndreaptă de spate și-și lipesc pe mutre zâmbete ridicole, care dispar rapid când dau cu ochii de mine, în piele din cap până-n picioare, târâtă după Jesse.

— Bună seara, înclină Jesse din cap, fără să încetinească pasul rapid.

Urechile-mi sunt inundate de un cor de saluturi. Toți bărbații îmi zâmbesc sau înclină din cap și toate femeile îmi aruncă priviri pline de suspiciune. Pun pariu că decorul și serviciile de lux nu sunt singurele lucruri pentru care femeilor le place la Conac.

— Jesse, aud în față mormăitul vocii lui John Barosanul.

Îmi rup privirea de la mulțimea de femei mânioase și-l văd ieșind din biroul lui Jesse. Înclină din cap către mine și-i răspund la fel.

— Probleme? întrebă Jesse conducându-mă-n birou.

John îl urmează și închide ușa după el.

— O mică neplăcere în camera comună, dar s-a rezolvat, spune cu vocea lui groasă pe ton monoton. Cineva a fost luat un pic de val, asta-i tot.

Mă încrunt și mă uit la Jesse. Ce e o cameră comună? Văd că Jesse clatină aproape imperceptibil din cap către John și-mi aruncă o privire precaută.

— Nu-i problemă. Mă găsești în camera de supraveghere.

Se întoarce și pleacă.

— Ce e o cameră comună? întreb fără să-mi pot ascunde curiozitatea.

N-am auzit în viața mea de așa ceva.

Mă smucește spre el de gulerul gecii de piele și-mi scoate geanta,

apoi îmi cuprinde posesiv gura, făcându-mă să uit complet de întrebare.

— Îmi place cum arăți îmbrăcată în piele, rostește visător, deschizând fermoarul hainei, trăgând-o încet în jos pe brațe și aruncând-o pe canapea.

— Dar îmi place *la nebunie* cum arăți îmbrăcată în dantelă.

Desface fermoarul pantalonilor de piele și-și freacă nasul de al meu.

— Să porți mereu dantelă.

Mă uit cum mâinile lui desfac capsă pantalonilor și pulsul mi se accelerează.

— Credeam că ai de lucru, șoptesc.

Mă ia în brațe, mă duce la biroul lui masiv și mă așază pe margine. Îmi scoate ambele ghete și le aruncă pe canapea, apoi se înclină cu mâinile sprijinite de marginea biroului și se lasă-n față de ajungem nas în nas.

Ochii verzi mă penetrează plini de poftă animalică.

— Nu e nimic urgent.

Își strecoară brațul în jurul taliei mele și mă lasă pe spate pe suprafața biroului.

— Mă scoți din minți, domniță, spune dintre coapsele mele, începând să-mi descheie cămașa albă.

— Ba tu mă scoți din minți, suspin și-mi arcuiesc spatelul când îi simt atingerea fierbinte între sâni.

Surâde misterios:

— Deci suntem făcuți unul pentru altul.

Îmi smucește-n jos cupele sutienului și-și trece degetele mari peste sfârcurile mele, expediindu-mi săgeți de plăcere prin tot corpul.

Ochii ni se întâlnesc.

— Probabil, recunosc.

Îmi doresc nespun să fiu făcută pentru el.

— Nu-ncape loc de „probabil“.

Își bagă antebrațul sub talia mea și mă trage-n sus de pe birou ca

să-și lipească gura pe gâtul meu. Apoi, cu rotiri de limbă, își croiește drum spre maxilarul meu, iar eu îmi bag degetele în părul lui moale și expir mulțumită. Perfect. Ne împrietenim.

Ușa biroului se dă de perete și Jesse mă smucește protector la pieptul lui, ca să mă ascundă, probabil, vederilor străine.

— A, scuze.

— Sarah, dă-o-n pizda mă-sii! De ce dracu' nu bați la ușă?! urlă el.

În sinea mea sunt superîncântată de tonul pe care-i vorbește. Oi fi eu pe jumătate goală și întinsă pe biroul lui, dar Jesse mă ascunde foarte bine. Nu-mi dă drumul nici când se mișcă puțin ca să-i arunce lui Sarah o privire mânioasă. O zăresc pentru o clipă în ușă, îmbrăcată într-o rochie la fel de roșie ca și buzele, iar acreala de pe mutra ei e la fel de evidentă ca siliconul din țâțe.

— Ai reușit, în sfârșit, să o bagi în costumul de piele? spune ea, zâmbind cu șiretenie, după care se răsucește pe călcâie și pleacă.

Ușa se trânteste în urma ei cu un bubuit, iar Jesse dă ochii peste cap plin de draci.

— Ce-a vrut să spună? întreb, având sentimentul că se face mișto de mine pe la spate.

— Nimic. Ignor-o. Face pe simpatica, mormăie.

Dar starea de spirit i s-a schimbat complet.

Păi, mie nu mi se pare deloc simpatică, dar răspunsul lui scurt și tăios mă face să nu mai insist. Vreau să termine ce-a început, fir-ar a naibii!

Mă ridică de pe birou și mă pune-n picioare, iar după ce-mi ridică cupele sutienului înapoi pe sâni se apucă să-mi încheie nasturii de la cămașă și-mi dă jos de pe mine pantalonii de piele. O să arăt șifonată de parcă m-a mestecat vaca. Îmi ia geanta de pe podea și-mi pune la picioare balerinii ca să mă încalț cu ei. Îmi bag cămașa în pantaloni în încercarea de a mă face mai prezentabilă. Mă uit la Jesse, care se așază în scaunul lui rotativ imens, din piele maro. E tăcut. Își pune coatele pe brațele scaunului și, cu degetele împreunate la buze, mă urmărește cum mă aranjez.

— Ce e? întreb, fiindcă pare cufundat în gânduri.

— Nimic. Ți-e foame?

— Oarecum, ridic din umeri.

Zâmbește puțin:

— Oarecum... Friptura de vită e bună aici. Vrei?

Aprob din cap. Da, aş mânca o friptură. Ridică receptorul telefonului de pe birou și formează un număr scurt:

— Ava ar dori o friptură.

Apoi, cu telefonul pe umăr:

— Cum îți place friptura?

— Medie, te rog.

Revine la telefon:

— Medie, cu cartofi noi și o salată.

Ridică din sprâncene către mine. Iar aprob.

— La mine în birou... și adu și niște vin... Zinfandel. Atât... da... mulțumesc.

Închide și formează iar un număr:

— John... da... Te aștept când ai timp.

Închide și apoi iar sună:

— Sarah... bine, lasă. Adu-mi ultimele cifre de prezență.

Pune iar receptorul jos.

— Șezi, îmi comandă el, arătând spre canapeaua de la fereastră.

Bun, încep să mă simt tot mai stingherită, iar pofta mea de mâncare, și așa firavă, se risipește rapid. Fir-ar a dracului, ce urât mi-e să vin aici!

— Dacă ești ocupat, pot să plec.

Se încruntă și mă privește întrebător:

— Nu, stai jos.

Mă duc la canapea și mă instalez pe pielea moale cafenie. Mă simt ca o piesă de rezervă, stânjenită și stângace, așa că, neavând altceva de făcut, îmi scot agenda din geantă și încep să notez câte ceva legat de aripa cea nouă a Conacului. Din când în când ridic capul și-l văd privindu-mă din cealaltă parte a biroului. De fiecare dată îmi aruncă un surâs liniștitor, dar asta nu-mi risipește deloc

stinghereala.

După vreo douăzeci de minute se aude o bătaie în ușă și Jesse invită persoana de dincolo de ușă să intre. Intră Pete, purtând o tavă, și urmărește pixul cu care Jess arată spre mine.

— Mulțumesc, Pete, zâmbesc.

Pete așază tava în fața mea și-mi dă tacâmuri înfășurate într-un șervet alb, de pânză.

— Cu plăcere. Pot să deschid vinul?

— Nu, mă descurc, clatin din cap.

Înclină bărbia și părăsește tăcut încăperea.

Scot capacul de pe farfurie și nările îmi sunt invadate de un miros delicios, care-mi resuscitează pofta de mâncare. Îmi despachetez furculița și cuțitul și mă arunc asupra castronului în care se află cea mai colorată salată pe care-am văzut-o vreodată: ardei grași, ceapă roșie și o groază de feluri de salată verde, toate scaldate în ulei aromatizat cu ierburi. Îmi vine s-o mănânc goală, așa de bună e.

Mă așez turcește, îmi pun tava în poală și atac friptura, mârâind de plăcere la fiecare îmbucătură băgată în gură. Se gătește foarte bine la Conac.

— E bun?

Simt pe umăr bărbia lui Jesse.

— Foarte, balmăjesc cu gura plină. Vrei să guști?

Aprobă și deschide gura. Tai o bucată de friptură și o ridic peste umăr ca s-o ia.

— Mmmmm, excelent, spune mestecând.

— Mai vrei? îl întreb.

Cască ochii a încântare, așa că îi mai tai o bucată și i-o dau din nou peste umăr. Cu ochii la mine, își înfășoară buzele pline în jurul furculiței mele și trage încet de pe ea bucata de friptură. Nu pot să mă abțin și zâmbesc larg. Ochii îi scânteiază de plăcere și face eforturi să-și înăbușe zâmbetul. Mestecă cu mâinile pe umerii mei și-și îngroapă fața în ceafa mea.

Mă mușcă în joacă de gât:

— Gustul tău e mai bun.

Zâmbetul mi se lărgeste și mai mult, când începe să se prefacă în glumă că-mi mestecă gâtul, mârâind și frecându-se de el după placul inimii. Râd și ridic un umăr când mi se prinde cu dinții de ureche, căci respirația lui fierbinte îmi dă fiori în tot trupul. Stârnește în mine așa de multe reacții extreme: enervarea extremă, dorința extremă și fericirea extremă sunt doar câteva dintre ele.

— Mănâncă tu, spune, pupându-mă tandru pe tâmplă.

Începe să-mi maseze mușchii gâtului cu mișcări circulare ale degetelor mari.

— Ești încordată. De ce ești încordată?

Recunoscătoare, îmi aplec capul la stânga și la dreapta. Sunt încordată fiindcă sunt aici, atâta tot. Cum reușește femeia asta să mă facă să mă simt așa de prost? Cineva bate la ușa biroului.

— Da?

Continuă să-mi maseze mușchii și când intră Sarah.

Vorbești de lup și lupul la ușă. Atmosfera încăperii se răcește instantaneu când îl vede pe Jesse masându-mi umerii și expresia de pe față i se schimbă la o sută optzeci de grade. Eu observ asta, dar Jesse pare complet opac la subtextul glacial al prezenței ei. Mă tensionează și mai tare, dorindu-mi brusc ca Jesse să-și ia mâinile de pe mine.

— Cifrele cerute, mormăie fluturând dosarul și mergând dezinvoltă ca să le pună pe biroul lui Jesse.

Se întoarce spre noi și-mi aruncă săgeți din priviri.

— Mersi, Sarah.

Se apleacă și-și lipește buzele de obrazul meu, trage adânc aer în piept și-mi dă drumul.

— Trebuie să mă apuc de lucru, iubire. Termină-ți cina.

O văd pe Sarah uitându-se cu ură la mine, dar de îndată ce Jesse se întoarce spre ea, își reinstalează rânjetul fals pe mutra umflată. El bagă mâna în buzunarul jeansilor:

— Transferă o sută de mii în contul acesta ASAP, îi spune dându-i un plic.

— O sută? se-neacă Sarah uitându-se jos.

— Da. Acum, te rog.

O lasă să se holbeze la hârtie și se așază la birou, fără să observe că ea a rămas cu gura căscată. Îmi aruncă o privire ucigașă și abia atunci îmi dau seama că acela e plicul pe care i l-a dat Sally.

O sută de mii?! E mult prea mult! Ce-i în capul lui? Oare să zică ceva? Mă uit la Sarah și-o văd că mă studiază atent, cu buzele roșii țuguiate. Nici nu pot s-o condamn! Doamne, Isuse, și-așa crede că vreau să-l storc de bani.

— Asta-i tot, Sarah, o concediază Jesse, iar ea se întoarce să plece, nu înainte de a-mi mai arunca o privire veninoasă.

Se duce agale spre ușă și la ușă dă nas în nas cu John. Uriașul o salută din cap, apoi se dă deoparte ca s-o lase să treacă, după care închide ușa în urma ei. Îmi aruncă și mie un gest din bărbie și-i zâmbesc, după care mă apuc iar de ciugulit din salată și din friptură. Pofta mea de mâncare a cam rupt-o la fugă. O sută de mii? Pun tava la loc pe măsuța de cafea ca să-mi torn vin, dar observ că Pete a adus doar un pahar, așa că mă duc până la bufet, îmi iau un pahar borcănat, fără picior și mă întorc la canapea ca să torn vinul. Când pun paharul pe biroul lui Jesse, John se-nterupe din vorbă și se uită amândoi la pahar, apoi la mine.

Jesse îl ia și mi-l dă înapoi:

— Nu-mi trebuie. Mulțumesc, iubire, spune zâmbind. Conduc.

— A! Îmi cer scuze, spun eu, luând înapoi paharul.

— N-ai de ce; bea-l tu. Pentru tine am luat vinul.

Îmi reiau locul pe canapea și iau în mână o revistă numită SuperMotor. E singura la îndemână, așa că o să mă mulțumesc cu ea.

Nu-mi dau seama cât timp trece. Sunt complet absorbită de detaliile despre motoarele în patru timpi, evaluări în funcție de caii putere și expoziția de motociclete de la Milano, care urmează să aibă loc curând, când îmi simt mâinile calde care-mi cuprind gâtul din spate. Îmi las capul pe spate ca să mă uit la trăsăturile lui cu sus-n jos.

— Am stârnit ceva în tine, așa-i?
Se apleacă și-și pune buzele pe fruntea mea.

— De ce n-ai trecut la modelul 1198?

Zâmbește:

— Am trecut, dar îl prefer tot pe 1098.

— Aha. Câte ai?

— Douăsprezece.

— Douăsprezece? Icnesc. Toate sunt supermotoare?

Începe să râdă amuzat:

— Da, Ava, toate sunt supermotoare. Hai să te duc acasă.

Pun revista la loc pe masă și mă apuc să-mi întind corpul ghemuit.

— Să știi că ar trebui să porți echipament din piele, insist pe ton dezinvolt.

— Știu că ar trebui.

Mă ia de mână și mă conduce spre ușă.

— Și-atunci de ce nu porți?

— Merg pe motoare de când aveam...

Se întrerupe și se uită-n jos la mine.

— ...de mulți ani.

— La un moment dat tot va trebui să-ți dezvălui vârsta.

Zâmbesc larg și el îmi răspunde cu un zâmbet la fel de orbitor.

— Poate, spune încet.

Mergem prin Conac și-i găsim la bar pe Sam și pe Drew. E clar că Sam nu se vede în seara asta cu Kate. Arată ca de obicei. La fel și Drew, în costumul lui negru și părul negru pieptănat perfect.

— Frate! îl salută Sam. Ava, îmi plac mult chiloții tăi cu Little Miss⁹.

Îmi dă o geantă mică.

Îmi doresc să se deschidă pământul și să mă înghită pe loc. Fața îmi arde și mă uit în sus la Jesse și văd că tremură de mânie.

— Te-ntreci cu gluma rău de tot, Sam, îl avertizează pe ton cât se poate de serios.

Lui Sam îi piere rânjetul și ridică mâinile a capitulare. Drew

oftează clătinând din cap și-și pune berea pe bar.

— Există limite, Sam, își exprimă el acordul față de reacția lui Jesse la comentariul deplasat al lui Sam.

— Ei, gata, iertați-mă, mormăie Sam și se uită la mine, incapabil să-și stăpânească o frântură de zâmbet.

Mă uit în jur prin barul aglomerat și văd o mulțime de oameni mișunând și stând de vorbă. Mulți ridică o mână a salut către Jesse, dar niciunul nu se apropie de el. Simt și aici aceeași animozitate din partea femeilor ca și în veranda închisă. Oare Jesse știe de toate aceste admiratoare? Mă simt de parcă l-am furat și de-acum sunt convinsă că afacerea lor se bazează în totalitate pe Domnul de la Conac și pe înfățișarea lui răvășitoare.

— O duc acasă pe Ava, spune Jesse, luându-mi geanta din mână. Ieși mâine la alergat? îl întreabă pe Sam.

— Neee... S-ar putea să fiu prins, spune rânjind către mine.

Simt că mă fac vișinie la față. N-o să mă obișnuiesc niciodată cu nerușinarea lui și cu comentariile fără perdea.

— Unde-i Kate? întreb.

Ar trebui s-o sun.

— Avea de făcut câteva livrări. Tropăia de nerăbdare să-i facă safteaua lui Margo Junior. Am fost părăsit pentru o dubă roz.

Ia o dușcă de bere.

— Mă duc la ea când termin aici.

— Când termini ce? întreabă Drew, ridicând din sprânceană.

— Du-te-n mă-ta! scuipe Sam.

Mă încrunt și Jesse începe să mă tragă spre ieșirea din bar.

— Pa, băieți. Spune-i lui Kate că Ava e cu mine, strigă peste umăr.

Flutură spre ei mâna liberă în timp ce mă scoate mai mult pe sus din bar. Amândoi își ridică rânjind sticlele, în semn de rămas-bun.

Mă conduce în mare viteză afară din Conac, către Aston Martinul lui. Deschide portiera ca să mă urc.

— Vreau să mergem cu motorul, mă plâng, deja disperată după

o nouă doză de adrenalină.

— În momentul ăsta vreau să te văd în dantelă, nu în piele. Urcă-n mașină.

Descopăr că privirea îi e întunecată de gânduri păcătoase și promisiuni. Când s-a petrecut schimbarea asta?

Urc în mașină, strângându-mi picioarele și aștept să urce lângă mine. Zboară pe alee spre porți, ca un om mânat de un scop. Mă uit la profilul splendid al bărbatului de lângă mine, care conduce relaxat și îmi aruncă și el o privire, după care se uită iar la drum. Văd că face eforturi să nu zâmbească.

— O sută de mii de lire e o plată exagerat de mare, spun nonșalant.

— Serios?

— Știi că am dreptate.

Îl privesc sfidător în timp ce el se luptă cu zâmbetul care amenință să i se întindă pe toată fața lui frumoasă.

— Te subestimezi.

— Cred că sunt cea mai scumpă prostituată din istorie, îi arunc, apoi văd cum buzele i se strâng într-o linie dreaptă.

— Ava, dacă te mai aud o dată că spui așa ceva despre tine...

— Glumeam.

— Mă vezi că râd?

— Am și alți clienți, îl informez curajoasă.

Doar nu se așteaptă să-mi dedic tot timpul de lucru noii lui aripi sau lui însuși. Mă îndoiesc sincer că mă va lăsa să lucrez neîntrerupt, iar Patrick va intra rău de tot la bănuieli dacă n-o să fiu niciodată în birou.

— Știu, dar eu sunt un client special.

Întinde mâna și mă strânge de genunchi, iar când ridic privirea văd că zâmbește tainic.

— Chiar că ești special! izbucnesc în râs și sunt răsplătită cu un ghiont în scobitura moale de deasupra bazinului.

Dă muzica mai tare și mă relaxez în scaun, ascultând Elbow și uitându-mă pe geam. Sunt îndrăgostită lulea de el în clipa asta, adică

mai mult decât *doar* îndrăgostită. În ciuda derapajului de mai devreme, s-a dovedit a fi o zi minunată.

² Little Miss — personaj dintr-o serie de cărți pentru copii de autorul britanic Roger Hargreaves. (*N.t.*)

Capitolul 24

Porțile de la Lusso se deschid încet și Jesse intră și parchează repede și precis. Mă scoate rapid din mașină și mă târăște prin foaier spre lift.

— Bună seara, Clive, strig în timp ce sunt dusă pe sus și înghesuită în liftul apartamentului de lux.

— Te grăbești?

— Da, răspunde hotărât introducând codul.

Ușile liftului se închid și Jesse mă lipește imediat de peretele cu oglindă.

— Îmi ești datoră cu un futai de scuze, mârâie atacându-mi gura.

— Ce e un futai de scuze? gâfâi când își repede genunchiul între coapsele mele și-și mută gura la urechea mea.

Aș putea să fac o listă de-un metru cu toate scuzele pe care mi le datorează el, dar nu-mi vine în cap nici un singur lucru pentru care ar trebui să-i cer eu scuze.

— Are legătură cu gura ta.

Mă scutur înfiorată. Se îndepărtează de mine, iar din mine mai rămâne doar un iureș de hormoni cu respirație sacadată. Mă sprijin de perete ca să nu mă prăbușesc, fiindcă mi s-au înmuiat genunchii.

Se dă înapoi până ajunge cu spatele la peretele opus al liftului și mă urmărește atent printre gene în timp ce-și scoate tricoul și începe să-și descheie nasturii de la prohabul jeanșilor, unul câte unul. Întredeschid buzele ca să pot trage aer în plămâni și aștept instrucțiuni. Nu mai știu de mine și tremur din toate-ncheieturile. E perfecțiunea întruchipată — mișcările îi unduiesc și îi flexează fiecare mușchi perfect definit.

Jeanșii se desfac scoțând la iveală stuful de păr, iar erecția eliberată îi cade-n palma întinsă. Nu poartă boxeri. Fără obstacole.

Ridic ochii spre ai lui, dar el se uită-n jos, studiindu-se.

Îi urmăresc privirea și mă uit cum își freacă mădularul cu mișcări lungi și lente și cum icnește puțin la fiecare mișcare. Îl privesc cum se masturbează și simt înțepături și furnicături între picioare, iar pielea începe să ardă pe mine. Dumnezeu mare, e mult mai mult decât perfect. Îmi plimb ochii în sus pe trupul lui și dau de cea mai erotică priveliște pe care-am văzut-o-n viața mea: mușchii lui abdominali sunt încordați, ochii pe jumătate închiși și încețoșați de dorință, iar buza aia senzuală de jos atârnă umedă, întredeschisă.

Mă privește țintă, studiindu-mă atent din cealaltă parte a liftului.

— Vino-ncoace, spune răgușit, cu privirea întunecată.

Mă duc încet spre el.

— În genunchi.

Îmi reglez respirația și mă las încet spre podea, trecându-mi palmele pe coapsele lui încordate, fără să-mi iau ochii dintr-ai lui. Se uită-n jos la mine, continuând să-și frece încet erecția. Sunt absolut hipnotizată de vederea bărbatului acesta frumos de deasupra mea, care se masturbează.

Cu mâna liberă îmi mângâie obrazul respirând superficial și sacadat printre buzele întredeschise, apoi mă bate pe obraz cu degetul mijlociu.

— Gura mare.

Întredeschid buzele și-l apuc cu mâinile de partea din spate a coapselor. Mă mângâie aprobator pe obraz și își pune penisul lângă buzele mele.

— O s-o iei pe toată și am să-mi dau drumul în gura ta.

Își trece capul umed pe buza mea de jos, iar limba mea țâșnește din gură ca să lipăie stropul cremos de spermă apărut în vârf.

— Ai să înghiți.

Mi se face stomacul ghem și mi se taie respirația când se dă înapoi și-și cufundă încet scula în gura mea. Îl văd că strânge pleoapele și-și încleștează gura așa de tare, că mă tem să nu-i crape o venă-n cap. Arzând de poftă, îl strâng mai tare de coapse și-l trag

în față.

— Vai de pula meaaaaaaa, suspină el, cu pumnul tot încleștat la bază, motiv pentru care nu-l pot cuprinde tot.

Mă ia de cap cu cealaltă mână și rămâne nemișcat, trăgând disperat aer în plămâni. Simt că-și strânge în pumn mădularul gros și lung, ca să nu-și dea drumul imediat.

După câteva clipe, când și-a recăpătat controlul, își desprinde încet mâna de baza membrului și-o pune lângă cealaltă, la spatele capului meu. Îl văd că expiră de câteva ori cu putere. Se pregătește pentru ce urmează. Deci ar fi cazul să dau tot ce am mai bun.

Îmi trag gura înapoi și, afurisită cum sunt, îmi trec rapid mâna în față, între picioarele lui, ca să alunec cu ea pe sub coaiele grele. Mă simt în al nouălea cer când mă strânge mai tare de cap și, cu coapse tremurătoare, geme o rugăciune către tavanul liftului. Se străduiește din răputeri să-și păstreze controlul.

Asta mă încurajează, așa că îmi trec foarte delicat vârful degetului înainte și-napoi peste dunga de pe mijlocul sacului testiculelor și mă uit cum tendoanele gâtului i se încordează cât pe ce să plesnească. Îmi place chestia asta. E vulnerabil, neajutorat și eu dețin controlul total. În ciuda ordinelor lui de mai devreme, cu „în genunchi“ și „gura mare“, e pe de-a-ntregul la mâna mea. O schimbare binevenită, așa că-mi doresc să-l satisfac din plin.

Realizez vag că se deschid ușile liftului, dar ignor acest fapt, complet absorbită de ce-i fac. Îi apuc ferm baza și-mi plimb limba pe vârful sculei, sărutându-l ușor. Ridic ochii și-l văd că înclină capul și-mi caută privirea. Când o găsește, începe să-și rotească încet mâinile prin părul meu, iar eu îi ling mădularul pe toată lungimea, dând atenție deosebită părții de dedesubt și simțind o imensă satisfacție când Jesse zvâcnește de câteva ori și respiră scurt și rapid printre dinții încleștați.

Refuză să-și închidă ochii, decis să mă vadă cum îl satisfac, așa că mă urmărește cum trasez cu limba o potecă udă pe toată lungimea bărbăției lui și când ajung la capul lat, îmi împing limba în deschizătură. Îmi aruncă un rânjet șmecheresc, dar i-l șterg de pe

mutră și-i tai respirația când îl apuc iar de dosul coapsei și-l smucesc în față, în gura mea.

— Ah, Doamne, Ava! mormăie el.

Îl simt atingându-mi în treacăt fundul gâtlejului și fac eforturi disperate să nu vomit din cauza invaziei. Scula lui e așa de groasă, că-mi umple cu totul gura. Încep să mă retrag, dar îmi taie *el mie* respirația când se împinge smucit înapoi-înăuntru, de rămân fără aer. Își încleștează degetele în părul meu retrăgându-se, după care se repede iarăși înainte, lăsând să-i scape un lung geamăt de plăcere. Orice iluzie cum că eu aș deține controlul e spulberată fără urmă. Știe ce vrea și cum vrea. Și puterea e, din nou, în mâinile lui.

— Ai o gură dată-n pizda mă-sii, Ava.

Se izbește iar în gura mea, immobilizându-mi capul cu mâinile lui puternice, dar mângâindu-mi calm părul în același timp.

— Am vrut să-mi bag pula-n ea de când am dat prima dată cu ochii de tine.

Nu sunt sigură dacă să mă simt jignită sau încântată de declarația asta, așa că, în loc să despici firu-n patru, îmi scot la-naintare dinții și-i trec peste pielea bine-ntinsă când el se retrage din gura mea.

— Isuse, Ava! Ia-o-n gât! strigă, repezindu-se iar înainte. Relaxează-te.

Închid ochii și savurez asaltul lui asupra gurii mele. Dacă n-ar fi așa de a naibii de erotic, ar părea incredibil de violent. E agresiv cu bărbăția lui, dar tandru cu mâinile. Deține controlul complet.

După alte câteva izbituri incredibil de viguroase, îl simt cum se umflă și-mi pulsează în gură. E fix în prag de orgasm. Își ia una din mâini de pe capul meu și-și apucă baza mădularului, apoi se retrage puțin ca să-l apuce ferm și să-l frece rapid, nerăbdător. Îi cuprind capul umflat cu buzele, îl sug și-l ling cu mișcări rapide, iar el inspiră scurt, cu zgomot, printre dinți.

— În gură, Ava! răcnește.

Mă supun și-i apuc cu buzele erecția care zvâcnește și-mi pun mâna peste a lui când își revarsă în gura mea sperma fierbinte și

vâscoasă. O primesc... o primesc pe toată. Înghit cu el în gura mea, iar când mă uit în sus, îl văd cu capul dat pe spate, azvârlind în neant un urlet răgușit de satisfacție. Șoldurile își încetinesc străpungerile până la un ritm mai leneș, egal, iar el își savurează orgasmul în timp ce eu ling și sug fiecare strop de tensiune din el. Mi-am plătit datoria.

Cu pieptul vălurind, se uită-n jos la mine cu ochii înceteșoși și se apleacă să mă ridice-n sus pe trupul lui, ca să-mi cuprindă buzele cu un sărut recunoscător.

— Ești incredibilă! O să te păstrez pentru totdeauna, mă anunță, presărând pe fața mea o ploaie de sărutări.

— Mă bucur, arunc pe ton sarcastic.

— Nici să nu-ncerci să faci pe jignita cu mine, domniță.

Își sprijină fruntea de-a mea.

— M-ai lăsat cu ochii-n soare azi-dimineață, spune încet.

Aha, deci îmi cer iertare că l-am lăsat baltă. Are sens, dar el cum o să-și spele nenumăratele păcate pe care le-a comis față de mine?

Îmi pun palmele pe pieptul lui și-i mângâi pectoralii tonifiați.

— Iartă-mă, murmur, aplecându-mă să-mi pun buzele pe sfârcul lui.

— Porți dantelă, spune îmbrățișându-mă strâns. Ador cum îți stă în dantelă.

Sunt luată pe sus și picioarele mi se încolăcesc automat în jurul taliei lui subțiri. El adună de pe jos gențile mele și cămașa lui și mă scoate din lift.

— De ce în dantelă?

— Nu știi, dar să porți întotdeauna dantelă. Cheile, în buzunarul de la spate.

Întind mâna pe sub brațul lui ca să cotrobăi prin buzunar și scot cheile, apoi el se întoarce puțin ca să ajung la ușă. În câteva clipe, deschide ușa cu un șut și-o închide la loc în urma noastră la fel, după care-mi aruncă gențile pe jos și mă poartă până la etaj. Nu mi-ar fi deloc greu să mă obișnuiesc cu chestia asta. Mă cară dintr-o parte-n alta de parcă aş cântări cât tricoul de pe el. Mă simt ușoară și

în perfectă siguranță.

Mă pune-n picioare.

— Și-acum te duc în pat, șoptește blând.

În urechi îmi răsună deodată sunetele joase ale melodiei „Angel“, a trupei Massive Attack. Mi se încordează tot trupul. Asta-i muzică perfectă pentru făcut dragoste. Începe să mă dezbrace încet, cu ochii verzi fixați într-ai mei cu o expresie blândă, iar eu încep să ard toată.

Complexitatea acestui bărbat mă debusolează complet. Bărbatul ăsta e un zeu al sexului, brutal și dominator într-o clipă, ca în următoarea să devină un amant blând și tandru. Iubesc toate fațetele lui, pe fiecare în parte. Mă rog, aproape toate.

— De ce încerci să mă domini?

E singura lui latură pe care nu reușesc s-o accept. E mai mult decât irațional.

Îmi trage cămașa de pe umeri și-o coboară pe brațe.

— Nu știu, spune încruntându-se.

Iar expresia lui nedumerită mă face să cred că într-adevăr nu știe, ceea ce nu mă ajută deloc să înțeleg de ce se poartă așa cu mine. Mă cunoaște de doar câteva săptămâni. E un comportament de-a dreptul dement.

— Pur și simplu așa pare corect.

Îmi oferă explicația asta ca și cum ar trebui să-mi răspundă la toate întrebările. Nici pe departe.

Îmi desface fermoarul pantalonilor și mi-i coboară pe coapse, apoi mă ridică din ei și mă pune să stau în fața lui în lenjeria intimă. Se dă un pas înapoi ca să mă studieze mai bine și-și scoate pantofii și jeanșii, aruncându-i deoparte dintr-o mișcare.

Iar e tare. Îmi trec privirea admirativă peste bărbăția lui și-mi închei turul în ochii lui verzi și sclipitori. E ca un proiect de laborator pe tema perfecțiunii — capodopera Domnului. Capodopera mea. Vreau să fie doar al meu.

Întinde mâna și-mi trage-n jos, pe rând, cupele sutienului, trecându-și dosul palmei peste fiecare din sfârcurile mele, făcându-

le să se întărească și mai tare.

— Mă scoți din minți, spune, fără nicio expresie pe chip.

Îmi vine să urlu la el fiindcă-i așa de criptic. O tot ține una și bună cu asta.

— Nu, *tu* mă scoți din minți, spun într-o șoaptă abia auzită.

În sinea mea, îl rog în genunchi să recunoască faptul că e obsedat să dețină controlul absolut și că e complet irațional. Nu are cum să creadă că asta e o purtare normală.

Buzele i se arcuiesc și-i strălucesc ochii:

— Scoți din minți, șoptește el.

Sunt ridicată la pieptul lui și pusă pe pat, cu trupul lui întins pe tot trupul meu. Odată ce m-a acoperit, coboară gura și buzele lui mă reclamă cu adorație, trasând o potecă de sărutări moi, iar limba îmi mângâie încet tot interiorul gurii.

Of, Doamne, cât te iubesc. Îmi vine să plâng în clipa asta. Oare să-i spun ce simt? De ce nu pot să rostesc cuvintele, pur și simplu? După ziua de azi și manifestările lui, ar trebui s-o rup la fugă cât de iute și cât de departe m-ar duce picioarele. Nu pot... efectiv nu pot s-o fac.

Simt că-mi dă chiloții jos și toate gândurile mi se risipesc ca fulgu-n vânt. Se ridică și mă trage-n sus ca să-i stau călare-n poală. Coboară mâna sub noi ca să-și așeze membrul la deschizătura mea.

— Lasă-te pe spate și sprijină-te-n mâini, poruncește blând cu voce bolovănoasă și privire arzătoare.

Fac ce mi se cere și brațul lui liber mă ia de talie ca să mă susțină.

Intră-n mine încet, cu un oftat scăpat printre buzele umede, întredeschise. Gem orbită de plăcere și încântare când mă umple până la refuz și-mi mișc puțin brațele ca să-mi împreunez picioarele la spatele lui. E așa de bine cu el în mine! Dacă aș muri acum, aș muri foarte fericită. Cealaltă mână a lui se alătură celei din jurul taliei mele și începe să-mi dirijeze șoldurile într-o mișcare circulară lentă, apăsată. Apoi mă ridică încet înaintea de a mă trage iar în jos și mă rotește iarăși. Ne sincronizăm perfect ritmul cu cel al muzicii.

Isuse, cât e de priceput! Senzațiile paradisiace pe care mi le oferă ridicându-mă, trăgându-mă-n jos și rotindu-mă, mă fac să scot un lung suspin de satisfacție. Șoldurile lui se mișcă și ele în ritmul pe care îl controlează cu atâta precizie.

— Of, Ava, unde-ai fost toată viața mea? geme în timpul unei rotiri prelungi și apăsate.

Încesc când mă ridică și mă coboară din nou, iar orgasmul îndelung construit și deosebit de satisfăcător care se întrezărește ca o părere începe să capete tot mai mult contur. Sunt hipnotizată de bărbatul ăsta... îi urmăresc însetată chipul arzând de pasiune, mușchii pieptului care se unduiesc când îmi ghidează trupul pe al lui. Facem dragoste încet, meticulos și asta nu mă ajută deloc în privința sentimentelor mele pentru el... dar deloc! Sunt la fel de dependentă de Jesse cel tandru ca și de Jesse cel poruncitor.

Își trece limba peste buza umedă și ridul de încruntare își face apariția pe frunte.

— Vreau să-mi promiți ceva, spune cu voce moale, rotindu-și șoldurile într-o nouă frecare amețitoare.

Scot un geamăt. Profită de starea mea semiconștientă cerându-mi să-i fac promisiuni exact acum. Dar, pe de altă parte, aia a fost mai mult o poruncă, nu o întrebare.

Îi cercetez chipul așteptând să vorbească.

— O să rămâi cu mine.

Când? În seara asta? Pentru totdeauna? Fii mai clar, fir-ar a dracului de treabă! Dar aia sigur n-a fost o întrebare, ci un ordin. Aprob din cap când mă trage-n jos, bolborosind cuvinte incoerente.

— Trebuie să aud cuvintele cu pricina, Ava, spune rotindu-și șoldurile și penetrându-mă până-n adâncul trupului meu.

— Ah, Dumnezeule, da!

Invazia arzătoare îmi golește plămâni de aer. Vocea îmi tremură de plăcere și emoție când pulsația puternică dintre picioare devine coplesitoare, iar eu încep să tremur în mâinile lui.

— Mai ai puțin și-ți dai drumul, gâfâie.

— Da!

— Doamne, cât îmi place să mă uit la tine când ești așa! Ține-te, iubire. Nu încă.

Brățele încep să mi se-ndoaie sub mine, ceea ce-l face să-și mute mâinile pe spatele meu și să mă ridice ca să ajungem față-n față. Scot un țipăt când ni se ciocnesc piepturile și mă pătrunde și mai adânc datorită noii poziții. Mâinile-mi zboară să-l prindă de spate.

Îmi cercetează privirea:

— Ești dureros de frumoasă și ești numai a mea. Sărută-mă.

Mă supun și-i cuprind cu palmele chipul frumos, apoi îmi cobor buzele spre ale lui și-i sorb gemetele, străpungându-i gura cu limba.

— Jesse, îl implor, gata să-mi dau drumul.

— Controlează-te, iubire.

— Nu pot, gâfâi în gura lui.

Sunt complet neajutorată în fața invaziei lui, atât în trupul, cât și-n sufletul meu, așa că-mi încordez coapsele în jurul lui și mă fac bucăți peste el. Țip și-i prind buza de jos între dinți, mușcând tare.

Urlă, se ridică în genunchi, se trage înapoi și se împlântă în mine dându-și și el drumul, zdrobindu-mă la pieptul lui și vărsându-se în mine cu o ultimă penetrare iute și viguroasă. Urlu.

— Doamne, Ava, ce mă fac eu cu tine?

Fața i se prăbușește în scobitura gâtului meu, dar continuă să pompeze încet din șolduri, înainte și-napoi, storcând din mine fiecare strop de plăcere. Sunt amețită și mi se-nvârte rău capul. Respirația lui grea și fierbinte se împrăștie pe gâtul meu și coboară-n jos pe piept. Fiecare mușchi pe care-l am în interior se încleștează pe mădularul care pulsează în mine. Tremură... tremură pe bune.

Îl strâng la piept:

— Tremuri, mormăi cu gura pe umărul lui.

— Mă faci așa de fericit!

— Parcă te scoteam din minți.

Se trage-napoi și mă privește-n ochi cu fruntea lucind de sudoare.

— Mă scoți din minți de fericire.

Mă pupă pe nas și-mi dă părul de pe față.

— Dar tot tu mă scoți din minți de furie.

Îmi aruncă o privire acuzatoare. Nu știu de ce. Nu eu îl scot din minți de furie, ci propria lui purtare irațională și turbată.

— Te prefer scos din minți de fericire; mă sperii când ești scos din minți de furie.

Îi tresar buzele:

— Atunci nu mai face chestii care mă scot din minți de furie.

Mă uit la el cu gura căscată, dar își apasă gura de-a mea înainte să apuc să-i resping acuzația. Pe lângă toate celelalte probleme, omul ăsta mai e și rupt de realitate rău de tot.

Se așază la loc pe călcâie.

— Niciodată nu ți-aș face rău intenționat, Ava.

În voce îi răsună cât se poate de clar nesiguranța, în timp ce-mi îndepărtează de pe față un fir rebel de păr.

N-am nicio îndoială că așa e, dar numai în sens fizic. Pe mine sensul emoțional mă sperie de moarte. Iar faptul că a adăugat „intenționat“ ar trebui să-mi dea de gândit.

Privesc în ochii verzi, încețoșați ai acestui bărbat splendid.

— Știu, oftez, dar adevărul e că nu știu.

Iar asta mă sperie crunt.

Se răsuțește și se lasă pe spate luându-mă cu el, de mă trezesc răstignită pe pieptul lui. Îmi schimb puțin poziția ca să pot desena cu degetul cifra opt pe abdomenul lui, zăbovind mai mult deasupra cicatricii.

Mă fascinează într-un fel morbid și e doar încă un mister dintre cele care-l înconjoară pe acest bărbat. Sigur nu e o cicatrice rămasă de la vreo operație și nu e nici o împunsătură sau tăietură accidentală. Denivelarea groasă, neregulată, arată de parcă cineva i-a înfipt efectiv un cuțit în burtă și l-a tras până-n laterala trupului lui. Mă cutremur. N-aș fi crezut că poate cineva să supraviețuiască unei asemenea răni. Probabil că a pierdut o tonă de sânge.

— Ai fost în armată? întreb încet.

Asta ar putea fi o explicație și nici n-am întrebat direct.

Se oprește o clipă din mângâiatul părului meu, dar continuă

imediat.

— Nu, răspunde.

Nu mă întreabă de ce cred asta. Știe unde bat.

— Las-o baltă, Ava, spune cu tonul ăla... tonul care mă face să mă crispez pe loc.

— De ce-ai dispărut? întreb un pic temătoare.

Trebuie să știi.

— Ți-am spus: eram cu capul varză și tu mi-ai cerut să-ți ofer spațiu.

— De ce? insist.

Îl simt că se tensionează sub mine.

— Fiindcă îmi stârnești emoții, răspunde încet.

— Ce fel de emoții?

— De tot felul, Ava, spune cu ton de-acum iritat.

— Și asta e ceva rău?

— Da, dacă nu știi cum să le gestionezi.

Expiră prelung, exasperat, ceea ce mă face să-mi încetez mângâierile. Nu știe cum să-și gestioneze sentimentele pentru mine, așa că încearcă să mă domine? Păi și cu ce-l ajută asta?

— Crezi că-ți aparțin.

Încep iar să-mi mișc degetul, sperând că o să confirme.

— Nu. Știi că-mi aparții.

Sunt nebună de fericire.

— Și când ai ajuns la concluzia asta?

— Când am încercat timp de patru zile să mi te scot din cap.

— N-a mers?

— Nu. Am înnebunit și mai tare. Culcă-te, îmi poruncește.

— Și ce-ai făcut ca să încerci să nu te mai gândești la mine?

— Nu contează, oricum n-a mers. Punct. Culcă-te.

Mă bosumflu în sinea mea și mă gândesc că probabil n-am să mai scot alte informații de la el. A înnebunit mai tare? Nu cred că-mi doresc să dau ochii vreodată cu bărbatul ăla. Tot felul de emoții? Cred că-mi place ce aud.

Continui să desenez forme spiralate pe pieptul lui, iar el mă

mângâie pe păr și mă sărută din când în când pe cap. Tăcerea e foarte confortabilă și pleoapele încep să mi se îngreuneze.

Mă trag și mai aproape de el și-mi pun piciorul peste coapsa lui.

— Spune-mi câți ani ai, bolborosesc cu nasul în pieptul lui.

— Nu, răspunde sec.

Mă strâmb somnoroasă. De data asta nici măcar n-am primit o vârstă falsă. Alunec într-un somn liniștit și visez tot felul de nebunii.

Capitolul 25

Mă trezesc înfrigurată și dezgolită și îmi dau seama imediat care-i motivul. Mă ridic în capul oaselor, îmi suflu părul din ochi și-l descopăr pe Jesse pe sofa, aplecat.

— Ce faci? spun cu voce răgușită, încă adormită.

Ridică ochii și mă orbește cu zâmbetul lui, acela rezervat numai pentru femei. Cum se face că e așa energic și binedispus la ora asta?

— Mă duc să alerg.

Se apleacă iar și atunci văd că-și leagă șireturile la pantofii sport.

Când termină se ridică — un metru nouăzeci de frumusețe suplă, arătând și mai bine în șort negru, larg, pentru alergat, și maiou grej. Îmi ling buzele și-i surâd admirativ. E neras. Îmi vine să-l mănânc.

— Și mie-mi place la fel de mult priveliștea care se vede de-aici, spune vesel, privindu-mi pieptul cu o sprânceană ridicată și un mic zâmbet pe fața frumoasă.

Îi urmăresc privirea și descopăr că am cupele sutienului încă sub sâni. Le las așa și dau ochii peste cap.

— Cât e ceasul?

Brusc mă cuprinde o panică ce-mi face stomacul ghem.

— Cinci.

Mă holbez la el cu gura căscată, apoi mă prăbușesc dramatic în pat. Cinci? Mai am la dispoziție cel puțin o oră de somn. Îmi trag cearșaful peste cap și închid ochii. Dar abia dacă apuc să zac trei secunde, că așternutul e smuls de pe mine și Jesse e nas în nas cu mine, cu un rânjet de puști pus pe șotii pe toată mutra. Îl iau de gât și încerc să-l trag în jos, spre mine, dar se trage în spate și mă trezesc ridicată în fund înainte să-mi dau seama ce se-ntâmplă.

— Vii și tu, mă informează, ridicându-mi cupele sutienului înapoi peste sâni. Hai!

Se întoarce și se duce în baie.

Pufnesc indignată:

— S-o crezi tu!

Cred c-a înnebunit de tot. Nu mă deranjează să alerg, dar nu la cinci dimineața.

— Eu alerg seara, îl anunț, apoi cad înapoi pe pat.

Mă târăsc spre capul patului și mă cuibăresc iar în perne, găsiind-o pe aia care miroase cel mai tare a apă proaspătă și mentă, dar liniștea mi-e întreruptă cu cruzime când mă apucă de gleznă și mă smucește spre capătul celălalt al patului.

Se apleacă, îmi smulge perna și mă privește cu ochi mijiiți:

— Ba vii. E mai bine dimineața. Pregătește-te.

Mă întoarce pe burtă și-mi trage-o palmă la fund.

— N-am la mine echipamentul pentru alergare, spun cu îngâmfare, exact când aterizează lângă mine pe pat o geantă de sport.

— Ai cumpărat astea pentru mine? întreb uimită, ridicându-mă-n capul oaselor.

Ce arogant! Și dacă nu-mi plăcea să alerg?

— Ți-am văzut pantofii de alergat în cameră. Sunt praf. O să-ți distrugi genunchii dacă mai alergi cu ei.

Stă cu brațele încrucișate și așteaptă să mă schimb.

Abia s-a crăpat de ziuă. Nici nu m-am trezit de-a binelea și el vrea să mă apuc să tropăi gâfâind pe străzile Londrei?

Complet inflexibil!

Oftează, se duce la geanta de sport și începe să scoată tot felul de lucruri pentru alergat. Îmi întinde rânjind un sutien de sport. Aoleu, chiar s-a gândit la toate! I-l smulg din mână și-mi scot sutienul din dantelă ca să-l înlocuiesc cu un Shock Absorber întărit. Apoi îmi dă o pereche de pantaloni scurți, negri, pentru alergat — versiunea pentru femei a celor de pe el — și un maiou de alergare strâmt, roz. Mi le pun pe toate, sub privirile lui atente.

— Șezi, arată spre pat.

Oftez dramatic și mă trântesc pe marginea patului.

— Nu te bag în seamă, bombăne îngenunchind în fața mea și ridicându-mi pe rând picioarele ca să-mi pună șosete de alergat cu material special pentru aerisire și o pereche de pantofi negri de alergare Nike, foarte fițoși.

N-are decât să nu mă bage-n seamă. Nu sunt deloc încântată și vreau să-i fie clară chestia asta.

Când termină, mă ridică în picioare, face-un pas înapoi și-mi măsoară din cap până-n picioare trupul îmbrăcat în echipament sportiv. Dă din cap. Da, arăt ca o alergătoare, dar de obicei arunc pe mine pantalonii mei de trening largi și un tricou cu cinci numere mai mare. Nu vreau să par o sportivă de performanță când nu sunt.

— Hai să mergem, domniță. Hai să ne începem ziua așa cum avem de gând s-o terminăm, spune luându-mă de mână și conducându-mă în jos pe scări.

— Eu nu mai alerg azi încă o dată! mă răstesc.

— Asta-i complet dement.

— Începe să râdă:

— Nu la asta mă refeream.

— Nu? Dar la ce?

— Îmi aruncă un rânjet obscen, strâmb:

— La faptul că o să sfârșim ziua tot transpirați și gâfâind.

— Icnesc un pic. Știu exact cum aș prefera să ajung să gâfâi și să transpir, dimineața la prânz și seara, și clar nu are legătură cu ținuta asta.

— În seara asta nu ne vedem, îmi amintesc.

— Mă strânge mai tare de mână și scoate câteva mormăieli.

— Îmi trebuie un elastic de păr, spun văzându-mi gențile lângă ușă.

— Îmi dă drumul și se duce în bucătărie, lăsându-mă să cotrobăi în geantă după un elastic. Îmi ridic părul în vârful capului într-o coadă de cal și el se-ntoarce să mă ia. Coborâm în foaier și-l găsim pe Clive cu capul în mâini.

— Bună dimineața, Clive, înclină Jesse din cap foarte oficial, când trece pe lângă el în pas mult prea vioi pentru ora asta.

Clive mormăie ceva ca pentru sine, fluturând absent din mână în direcția noastră. Nu cred că se prinde el ce-i cu echipamentul ăsta.

Jesse se oprește în parcare:

— Încălzește-te, îmi ordonă el, dându-mi drumul la mână și trăgându-și piciorul în sus, până la fund, ca să-și încălzească mușchiul coapsei.

Mă uit cum i se umflă mușchii sub șort și înclin capul într-o parte, foarte mulțumită să-l privesc cum își face încălzirea.

— Ava, fă-ți încălzirea! poruncește.

Îi arunc o privire nemulțumită. Nu m-am încălzit în viața mea în altă parte decât în pat și până acum nu mi s-a întâmplat nimic.

Cu un oftat exagerat, mă întorc cu spatele la el și mă dau în spectacol, depărtându-mi foarte încet picioarele și aplecându-mă să-mi ating degetele, împingându-mi fundul în nasul lui.

— Au!

Simt cum își înfige dinții într-o bucă, senzație urmată rapid de usturimea unei palme zdravene. Mă răsucesc și-i văd mutra ofticată și sprânceana ridicată. Omul ia alergatul foarte în serios, pe când eu mai alerg din când în când câteva mile, cât să nu mi se depună pe șolduri vinul și prăjiturile.

— Unde alergăm? întreb imitând mișcările de încălzire ale lui Jesse.

— În Royal Parks, răspunde el.

A, mă descurc. Parcurile au de jur-împrejur cam șase mile și sunt unul din traseele mele obișnuite de alergare. Nicio problemă.

— Gata? întreabă.

Dau din cap și mă-ndrept spre mașina lui Jesse, pe când el se duce spre poarta pietonilor.

— Unde te duci? strig după el.

— La alergat, răspunde firesc.

Abia atunci se fac conexiunile în creierul meu încă pe jumătate adormit. Are de gând să mă pună să alerg tot drumul până la parcuri, să le dau ocol și înapoi? Nu pot să fac asta! Ce vrea? Să mă

omoare?

— Ăăăă... Cât de departe sunt parcurile? întreb, încercând să par nonșalantă, dar deloc convinsă că-mi și iese.

— Patru mile, spune cu ochii sclipind de încântare.

Asta-nseamnă în total, dus-întors, paisprezece mile! Doar nu aleargă așa de mult în mod regulat; e cât jumătate de maraton! Mă înec puțin și maschez cu o tuse, hotărâtă să nu-i dau satisfacția de a mă vedea speriată. Îmi trag maioul în jos și mă duc spre Adonisul îngâmfat și arogant care mi-a zăpăcit de tot inima.

Introduce codul:

— E unsprezece, douăzeci și șapte, cincisprezece.

Se uită la mine zâmbind ușor:

— Ca să știi altă dată.

Ține poarta deschisă ca să trec.

— N-o să rețin în veci toate cifrele alea, strig peste umăr trecând pe lângă el.

Încep să alerg spre Tamisa. Pot s-o fac, pot s-o fac. Repet mantra — și codul — la nesfârșit în minte. N-am mai alergat de trei săptămâni, dar refuz să mă dau bătută-n fața lui.

După câțiva metri mă ajunge din urmă și aleargă lângă mine. Ridic privirea spre splendoarea lui suplă și mă-ntreb dacă bărbatul are ceva la care să nu se priceapă. Aleargă de parcă torsoul lui nu e conectat la restul corpului, iar picioarele îi transportă cu ușurință corpul înalt și subțire.

Îmi intru în ritm și alergăm pe lângă râu într-o tăcere confortabilă, aruncându-ne din când în când câte-o privire. Jesse are dreptate, e foarte relaxant să alergi dimineața. Orașul nu e încă pe deplin treaz, traficul constă mai mult din dube pentru livrări și nu-mi sunt sparte timpanele de claxoane sau sirene. Chiar și aerul e surprinzător de proaspăt și răcoros.

După o jumătate de oră, ajungem la St. James's Park și-i urmăm conturul verde, luxuriant, în pas constant. Mă simt surprinzător de bine, având în vedere că am alergat deja în jur de aproape patru mile. Mă uit la Jesse, care salută printr-o ridicare de mână fiecare

alergătoare cu care ne întâlnim — numai femei. Toate îi zâmbesc larg lui Jesse și mă măsoară cu suspiciune pe mine. Dau ochii peste cap și mă uit să-i văd reacția, dar pare complet neafectat nici de femei, nici de alergare. Probabil că asta a fost doar încălzirea pentru el.

— Ești bine? întreabă cu un mic zâmbet, uitându-se-n jos la mine.

Nu răspund. Dacă vorbesc sigur îmi pierd suflul și mă descurc prea bine în momentul ăsta ca să risc. Dau din cap și mă concentrez din nou la drum, încercând să-mi conving mușchii să nu cedeze. Am ceva de demonstrat.

Păstrăm ritmul constant, ocolim St. James's Park și ajungem la The Green Park. Când mă uit iar, văd alergând lângă mine un trup și-un chip tot deloc afectat de efort, ba chiar revigorat. Eu deja mă resimt și nu știu dacă sunt eu obosită sau dementul de lângă mine accelerează, dar deja mi-e greu să țin pasul. Trebuie să fi făcut de-acum vreo nouă mile. N-am alergat nouă mile în viața mea. Dacă aș avea cu mine iPodul, cam pe-acum aș pune compilația de melodii antrenante, care mă revigorează.

Ajungem la Picadilly și plămâni încep să-mi ardă și mi-e tot mai greu să-mi păstrez respirația egală și constantă. Cred că m-am lovit de proverbialul zid al alergătorului. E prima dată când alerg suficient de mult încât să-l ating, dar acum pricep pe deplin înțelesul expresiei. Mă simt de parcă încerc să împing o tonă de cărămizi cufundate în nisip.

Refuz să mă dau bătută.

Degeaba. Sunt zdrențe. Mă abat de la drum și intru în The Green Park, unde mă prăbușesc lată pe iarbă, transpirată și încinsă. Zac pe spate, cu brațele și picioarele răschirate și trag aer prețios în plămâni suprasolicitați. Nu-mi pasă că am renunțat. Pentru mine, e un record. Frate, cum poate să alerge!

Închid ochii și mă concentrez să-mi umplu plămâni cu aer. Mi-e greață. Aerul răcoros al dimineții care-mi invadează trupul răstignit e cât se poate de binevenit, până ce e blocat de bunăciunea suplă

care se lasă deasupra mea. Deschid ochii și dau de o privire așa de verde că rivalizează cu copacii din jur.

— Vai, iubire, te-am stors de puteri? rânjește el.

— Ți-a nădărnicit, iar eu nici nu sunt în stare să vorbesc. Șuier sub el ca o alergătoare ratată ce sunt și-l las să-mi acopere fața cu sărutări. Cred că am un gust groaznic.

— Mmmmm... transpirație și sex.

— Îmi linge obrazul și ne rostogolim amândoi, până ajung întinsă pe burta lui. Mă apuc să gâfâi și să șuier peste el, iar el îmi masează cu palmele spina transpirată. Parcă mă ține ceva în capul pieptului. Oare se poate să faci atac de cord la douăzeci și șase de ani?

— Când în sfârșit reușesc să-mi controlez respirația, mă-mping cu mâinile în pieptul lui și-i încălesc umerii ca să mă așez pe trupul lui.

— Nu mă pune să alerg până acasă, te rog mult! mă milogesc.

— Cred că s-ar putea să mor. Își pune mâinile sub cap, dezinvolt și foarte amuzat de respirația mea chinată și de fața mea transpirată. Când se flexează, brațele-i arată de-a dreptul comestibile. Cred că-ai reuși să-mi adun energia cât să mă aplec să-l mușc.

— Te-ai descurcat mai bine decât mă așteptam, spune ridicând din sprânceană.

— Prefer sexul somnoros, bombăn, prăbușindu-mă pe pieptul lui.

— Își pune mâinile pe spatele meu pe care începe să-l maseze cu mișcări circulare.

— OK, azi îl iubesc de nu mai pot. Și e abia șase jumătate dimineața. Dar ar fi bine să nu uit că se pot schimba multe și într-o clipă cu domnul Jesse Ward. Stai să treacă o oră și poate, dacă nu mă supun, o să am de-a face brusc cu furibundul domn Obsedat-de-Control-și- Complet-Neînțelegător și-o să-mi iau o numărătoare inversă sau un futai de băgat mințile-n cap. Prefer futaiul... zic „pas“ la numărătura inversă.

— Hai, domniță. Nu ne putem tăvăli în iarba toată ziua; ai

treabă.

Așa e. Și suntem la mile distanță de Lusso. Mă salt de pe pieptul lui și mă ridic în picioare. Mă clatin puțin, dar Jesse, desigur, se ridică-n picioare ca un delfin străpungând suprafața calmă a oceanului. M-apucă și greața.

Își pune-un braț pe umerii mei și mergem în Picadilly, unde oprește un taxi și mă depune înăuntru.

— Ai luat cu tine bani de taxi?

Știa că n-o să rezist?

Nu răspunde. Ridică din umeri și mă smucește în brațele lui peste banchetă.

Mă simt un pic vinovată că i-am întrerupt alergarea, dar sunt prea epuizată ca să-mi bat prea mult capul cu asta.

Sunt târâtă, la propriu, prin foaietul de la Lusso și băgată în lift. Parcă sunt trează de o lună, când de fapt au trecut abia două ore. Habar n-am cum am să rezist azi, toată ziua.

Când ajungem la apartament, mă prăbușesc pe taburetul din bucătărie, cu capul pe brațe. Abia acum începe și respirația să-mi revină la normal.

— Poftim.

Ridic capul și dau de o sticlă de apă, pe care mi-o flutură pe sub nas. O iau recunoscătoare și dau pe gât lichidul minunat, rece ca gheața, după care-mi șterg gura cu dosul mâinii.

— Mă duc să pregătesc baia.

Se uită cu milă la mine, dar detectez și-un pic de satisfacție în privirea lui. *Al dracului măgar îngâmfat!* Mă ridică de pe taburet și mă duce sus ținându-mă agățată de el ca de obicei.

— N-am timp de baie. O să fac un duș, spun când mă pune pe pat.

Ce n-aș da să mă târăsc sub plapumă și să mai ies pe săptămâna viitoare, așa...

— Ai destul timp. O să mâncăm ceva și mergem la Conac pe la zece-unșpe. Și-acum fă câteva mișcări de relaxare a mușchilor.

Îmi depune un sărut pe fruntea transpirată și se duce la baie.

Mergem la Conac? Of, futu-i. Adică vorbea serios când mi-a umplut toate zilele din agendă până la sfârșitul anului? Suta de mii e ca să-i astupe gura lui Patrick cât el se bucură de mine dimineața, la prânz și seara. Și cum rămâne cu ceilalți clienți ai mei, dintre care Van Der Haus e *cel mai* important? El singur poate să-i crească de zece ori venitul lui Patrick. Of, Doamne, presimt că se apropie un scandal.

— Jesse, trebuie să ajung la birou, încerc să folosesc un ton rezonabil și calm.

— Nu, nu trebuie. Întinde-ți mușchii, răspunde sec, după care-mi aruncă un ordin sever prin ușa de la baie.

Ce mă fac? Sunt prea obosită ca să fug dacă începe o numărătoare inversă... nu că aș ajunge prea departe nici dac-aș fi în deplinătatea forțelor. Iar un futai de băgat mințile-n cap probabil că mi-ar da gata inima și-așa greu încercată.

— Toate echipamentele mele sunt la birou. Programele de calculator, cărțile, tot, spun cu voce mică.

Se arată-n pragul ușii de la baie, mușcându-și buza.

— Și ai nevoie de toate alea?

— Da, ca să-mi fac treaba.

— Bine, trecem pe la birou pe la tine, ridică din umeri și se întoarce-n baie.

Mă arunc exasperată pe pat. Ce Doamne iartă-mă îi spun lui Patrick? Oftez adânc, iritată. Mi-a creat o falsă senzație de siguranță când m-a adus acasă în taxi și mi-a cărat trupul obosit la etaj când nu mă mai țineau picioarele. Sunt la fel de ruptă de realitate ca și el. N-o să am niciodată un cuvânt de spus în relația asta.

— E gata baia, îmi șoptește în ureche, smulgându-mă din gândurile mele.

— Tu vorbeai serios, nu? întreb în timp ce mă ridică de pe pat și mă duce-n baie.

Cada enormă care domină încăperea e doar pe jumătate plină.

— Când?

Mă pune-n picioare și începe să-mi scoată echipamentul de

alergare ud.

— Când ai spus că refuzi să mă împarți.

— Da.

— Și ce fac cu ceilalți clienți?

— Am spus că nu vreau să te împart.

Îmi trage șortul în jos și mă bate ușor pe gleznă. Mă supun și ridic pe rând picioarele.

— Nu e nevoie să fiu la Conac ca să fac schițe, Jesse.

Mă pune-n cadă și începe să se dezbrace și el.

— Ba da.

Apa oferă mușchilor mei îndurerăți o binecuvântată alinare. Păcat că nu-mi relaxează și creierul înnebunit.

— Ba nu, spun eu, încercând iar să pun piciorul în prag.

Când se bagă-n cadă în spatele meu și mă trage la pieptul lui, ridic privirea și văd o mutră foarte nemulțumită. Tace puțin, apoi trage adânc aer în piept.

— Dacă te las să te duci la birou, trebuie să faci ceva pentru mine.

Dacă mă lasă? Bărbatul ăsta e de-o aroganță și-un tupeu ieșite din comun! Dar negociază, ceea ce e un pas înainte față de când îmi ordonă sau mă forțează să fac ceva.

— Bine. Ce?

— Vii la petrecerea aniversară a Conacului.

— Ce-i asta? Un fel de eveniment social?

— Da, exact un eveniment social.

Mă bucur că nu-mi vede mutra, fiindcă dacă ar vedea-o nu i-ar scăpa strâmbătura mea dezgustată. Deci acum sunt prinsă între ciocan și nicovală. Scap de mersul la Conac azi, dar negociez amânarea corvoadei, nu evitarea ei. Și încă la un eveniment social! Mai bine-mi bag capu-n cuptor!

— Când? spun pe ton și mai puțin entuziasmat decât mă simt, ceea ce e o realizare!

— De azi în două săptămâni.

Mă ia cu brațele de umeri și-și freacă fața de gâtul meu.

Ar trebui să țopăi de fericire. Vrea să-l însoțesc. Nu contează că e vorba de hotelul lui luxos, important e că vrea să vin. Dar nu sunt sigură că sunt pregătită să-mi petrec seara sub privirea acră și scrutătoare a lui Sarah. Și sigur o să fie acolo.

— Vii.

Își împinge limba-n urechea mea, o rotește în jur de câteva ori, apoi mă sărută sub lob, după care îmi bagă limba în ureche.

Limba lui fierbinte mă face să mă zvârcolesc și corpul îmi alunecă de-a lungul trupului său.

— Încetează! spun cutremurându-mă.

— Nu.

Mă strânge tare la piept, iar eu mă zbat, împrășcând apa din cadă pe podea.

— Spune că vii.

— Nu! încep să râd când își duce mâna la șoldul meu. Încetează!

— Te rog, îmi toarce în ureche.

Încremenesc. „Te rog“? Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Sunt stupefiată. A zis cumva Jesse Ward *te rog*? Bun, deci negociază și a spus și *te rog*.

— Bine, vin, oftez și mă aleg cu o îmbrățișare superputernică și pupături exagerate pe gât.

Ridic brațele și mi le pun pe antebrațele lui. L-am făcut fericit, iar asta mă face pe mine *foarte* fericită.

Deci o să fiu perechea lui. Vai, ce-o să se bucure Sarah! De fapt, știi ceva? O să mă duc și abia aștept! Vrea să fiu cu el la acea petrecere, iar asta trebuie să însemne ceva. Nu-mi pot opri micul zâmbet satisfăcut care-mi ridică colțurile gurii. De obicei nu sunt deloc competitivă, dar o detest mult de tot pe Sarah și îmi place *mult de tot* Jesse, așa că decizia e chiar simplă ca bună ziua.

— N-am mai făcut niciodată baie în cadă, spune încet.

— Niciodată?

— Nu, niciodată. Fac dușuri. Dar cred că de-acum o să fac băi în cadă.

— Îmi place mult o baie fierbinte.

— Și mie, dar numai dacă ești și tu în cadă cu mine.

Mă strânge la piept.

— Noroc că decoratoarea apartamentului a anticipat că o să fie nevoie de o cadă mare!

Încep să râd:

— Cred că s-a descurcat de minune.

— Mă întreb dacă și-a imaginat vreo secundă că o să fie ea în cada asta? spune gânditor.

— Nu, nu și-a imaginat.

— Ei, mă bucur că e.

Mă trage cu dinții de lobul urechii și simt cum picioarele îi alunecă pe lângă gambele mele și-și freacă tălpile de labele picioarelor mele prin apa înspumată.

Închid ochii și-mi las capul pe pieptul lui. Poate n-ar fi așa rău, până la urmă, să chiulesc de la muncă și să stau toată ziua cu el.

Pe jumătate adormită de căldura apei, iau decizia că discuțiile în cadă cu Jesse sunt de-acum una din noile mele activități preferate. Și poate că o să-ncep să și alerg dimineața. Nu pe distanțe nerealiste, dar o dată sau de două ori în jurul Royal Parks, o dată la două zile, merge. Numai să nu uit să-mi fac încălzirea.

— O să întârzii la muncă, îmi șoptește în ureche.

Mă bosumflu în sinea mea. Mi-e mult prea bine aici.

— Îți dai seama? Dacă nu te-ai duce la birou am putea sta mai mult aici.

Mă pupă pe tâmplă și se ridică să iasă, iar eu îmi doresc în taină să fi cedat insistențelor lui și să-mi fi petrecut toată ziua cu el.

Capitolul 26

După ce mă-mbrac, cobor și-l găsesc pe Jesse la bucătărie, vorbind la mobil și băgându-și degetul într-un borcan cu unt de arahide. Se uită la mine și mai să mi se-nmoaie genunchii din cauza zâmbetului ștregăresc pe care mi-l aruncă.

Îmi plimb ochii pe trupul în costum gri și cămașă neagră și oftez admirativ. Și-a aranjat cu ceară părul blond-cenușiu și l-a dat așa, pe-o parte, și sunt profund recunoscătoare că nu s-a bărbierit. Arată cumva neglijent și uluitor de frumos.

— Vin după ce-o las pe Ava la muncă.

Se-nvârte cu scaunul și-și înclină capul într-o parte.

— Da, spune-i lui Sarah că vreau să-l găsesc pe birou când ajung.

Se bate pe coapsă și mă duc la el încercând să-mi ascund încruntarea care mi-a apărut pe chip la auzul numelui *ei*.

— Simplu, îl dăm afară din club.

Mă las pe genunchiul lui și zâmbesc când își îngroapă fața-n gâtul meu și inspiră profund.

— N-are decât să facă scandal cât vrea. Dispare. Punct, scui-pă cu asprime.

Ce tot zice acolo?

— Pune-o pe Sarah să-l anuleze... da... bine... Ne vedem în scurt timp.

Închide, aruncă telefonul pe blat și-și trece brațele pe sub genunchii mei ca să mă ridice de la podea și să mă salute cu un sărut pe gură.

— Micul dejun? întrebă.

Arunc o privire la ceasul de la cuptor.

— O să-mi iau ceva de mâncare la birou.

Nu pot să-ntârzii. Mă strecor din brațele lui și-mi iau geanta ca să-mi caut anticoncepționalele.

— Pot să-mi iau niște apă?

— Fă ce vrei, iubire.

Se-ntoarce la borcanul lui cu unt de arahide.

Mă duc la frigiderul gigantic, îmi trântesc geanta pe blat și scot tot din ea, dar tot nu-mi găsesc pastilele. Nu sunt nicăieri.

— Ce-i? Întreabă.

— Nimic, mormăi eu, aruncând totul la loc în geantă. Futu-i! Înjur în barbă, după care mă aplaud singură în minte fiindcă m-a dus capul să separ pachetele și să pun o parte din pastile în sertarul cu sutiene și chiloți.

— Vezi cum vorbești, Ava, îmi dă peste nas. Hai, că o să-ntârzii.

— Scuze, murmur. E vina ta, Ward, spun aruncându-mi geanta pe umăr.

— A mea? bolborosește cu ochii mari. Ce e vina mea și de ce?

— Nimic, dar e vina ta că-mi distragi atenția, îl acuz.

Se uită-n jos la mine cu buzele tresărind a zâmbet:

— Ce-ți mai place să-ți distrag atenția...!

Nu pot să neg. Așa că tac.

Mă duce în Berkley Square în timp record. Chiar că e un pericol public pe drumuri cu mașina lui penibil de scumpă. Parchează ilegal pe colț și se-ntoarce spre mine.

— Îmi place tare mult să mă trezesc lângă tine, spune blând, trecându-și degetul mare peste buza mea de jos.

— Și mie-mi place să mă trezesc lângă tine. Dar nu-mi place să fiu obligată să alerg până-mi iese limba de-un cot la cinci dimineața.

Picioarele mele se resimt rău de tot și o să fie din ce în ce mai rău.

— Ai prefera să fii futută până-ți iese limba de-un cot? rânjește în felul ăla al lui, ștregăresc, trecându-și palma peste abdomenul meu.

Nu pot să cred c-ai spus asta!

— Nu, prefer sexul somnoros, îl corectez, apoi mă aplec și-l sărut cast pe buze.

Cobor din mașină și-l las singur cu încruntarea lui.

— Ne vedem mâine. Și mersi că m-ai epuizat înainte să merg la muncă.

Închid portiera și mă îndepărtez pe picioarele mele chinuite, încălțate în cei mai incomozi pantofi din garderoba mea.

Îmi verific programările și dau telefoane clienților toată dimineața. Sunt mulțumită că totul merge ca pe roate. Îmi trec în agendă câteva vizite în locație săptămâna viitoare și nu pot să nu zâmbesc când scriu printre dungile diagonale făcute cu marker negru. Trebuie să-mi schimb agenda înainte să apuce Patrick să dea cu ochii de întâlnirile mele zilnice cu Domnul.

Accept bucuroasă ceașca de cappuccino și brișa care-mi aterizează pe birou prin bunăvoința lui Sally și mă încrunt la auzul zgomotului de claxoane care se aude în fața clădirii. Ridic capul și văd o dubă roz parcată pe două locuri și pe Kate fluturând frenetic din brațe ca să-mi atragă atenția. Mă ridic din scaun gemând, cot la cot cu mușchii mei, și șuier de durere la fiecare pas pe care-l fac până ajung lângă Margo Junior. Zâmbesc cu drag la vederea mutrei încântate a focoasei mele prietene.

— Așa-i că-i frumoasă? întrebă Kate, mângâind drăgăstos volanul lui Margo Junior.

— Superbă, aprob clătinând din cap, după care-mi amintesc ceva. Ce-a fost în capul tău de l-ai lăsat pe Sam să cotrobăie după placul inimii prin sertarul meu cu lenjerie?

— N-am putut să-l opresc, se apără cu voce ascuțită. E un porc nesimțit, spune zâmbind larg.

Nici nu mă-ndoiesc. Gândul ăsta îmi amintește imediat de misterul cu legatul. Mă tentează s-o întreb pe Kate, dar decid rapid că nu vreau să știu așa ceva.

— Ce face Jesse? întrebă, apoi pe față i se lățește un rânjet larg. Vă distrați?

— Păi, am mers ca nebuna cu o Ducati 1098, am fost ținta pumnalelor aruncate de Sarah și azi-dimineață am alergat nouă mile.

Îmi frec coapsele îndurerate.

— Futu-i, tot nu s-a liniștit aia? Zi-i să se ducă-n mă-sa.

Se încruntă:

— Ai alergat nouă mile? Ce nașpa! Și ce dracu' e un Ducatimama-zmeilor?

— Un supermotor, ridic din umeri.

Acum câteva zile nici eu n-aș fi știut.

— A transferat o sută de miare în contul Rococo Union.

— Poftim? țipă.

— Cum ai auzit.

— De ce?

Ridic din umeri.

— Ca să-i închidă gura lui Patrick cât mă ține numai pentru el. Nu vrea să mă împartă cu nimeni.

— Uau! Omul e dement rău.

Încep să râd. Da, un om dement, demențial de rupt de realitate, demențial de bogat, demențial de dificil, demențial de adorabil...

— Ieșim diseară? întreb.

L-am respins pe dement presupunând că e Kate liberă.

— Sigur!

Oftez ușurată.

— Deci nu te vezi cu Sam? Devine o prezență permanentă în casa ta, spun cu o ridicare din sprânceană.

De fapt, e o prezență permanentă semidezbrăcată, dar nu subliniez chestia asta.

— Mă distrez și eu, răspunde cu aer superior.

Relaxarea ei mă face să râd, fiindcă știu care-i adevărul. Vorbim aici despre fata care n-a mai fost de ani de zile la o a doua întâlnire. Sam e frumușel. Înțeleg motivul atracției.

Din spatele lui Margo Junior, o mașină începe să claxoneze.

— Ia mai du-te naibii! strigă Kate. Hai că mă car. Ne vedem mai târziu acasă. E rândul tău să cumperi vin.

Geamul începe să se ridice și ea zâmbește cu gura până la urechi. Tot nu-mi vine să cred că i-a cumpărat o dubă.

Îmi amintesc brusc de înțelegerea negociată în schimbul

hainelor mele... fără băutură în seara asta. Zâmbesc în sinea mea. De parcă are de unde să știe ce fac eu...

Kate se îndepărtează în viteză și mă întorc la birou. Îmi întind picioarele pe sub masă. Da, chiar că simt efectele alergării. Mă ridic iar și-mi trag călcâiul spre fund cu mâna, oftând lung, recunoscătoare, când mușchiul coapsei se întinde cât se poate de satisfăcător. Telefonul începe să-mi salte pe birou și cei de la Placebo încep să cânte despre „Running Up That Hill“. Nici nu e nevoie să mă uit la ecran ca să știu cine e. Are gusturi muzicale impecabile.

— Îmi place, spun în loc de salut.

— Și mie. O să facem dragoste pe melodia asta mai încolo.

— Nu ne vedem mai încolo, îi reamintesc iar.

Face special pe prostul.

— Mi-e dor de tine.

Știu că a pus bot, deși nu-l văd. Cât despre chestia cu „facem dragoste“... păi e un mare pas înainte față de „futut“. Zâmbesc și inima-mi saltă-n piept ca nebuna.

— Ți-e dor de mine?

— Da, mormăie.

Arunc o privire la monitor. E unu. N-au trecut nici cinci ore de când ne-am despărțit.

— Nu ieși în seara asta, spune.

Nu e o rugămintă, ci un ordin.

Mă prăbușesc pe spătarul scaunului. Mă așteptam la asta.

— Termină, spun pe cel mai hotărât ton posibil. Mi-am făcut program.

— Auzi? Oi fi tu la muncă, dar nu-ți imagina că n-o să vin acolo să te fut până-ți vine mintea la cap, spune cât se poate de serios și chiar puțin enervat.

Nu se poate, n-ar face asta... Sau da? Nici nu mai știu, futu-i.

— Fă ce vrei, răspund dezinvolt.

Începe să râdă:

— Vorbeam serios, domniță.

— Știu.

Nu mă-ndoiesc, dar va trebui să aștepte până mâine pentru orice fel de futai.

— Te dor picioarele? Întreabă exact în momentul în care le întind iar pe sub birou.

— Oarecum.

Nu vreau să-i dau satisfacție mărturisind că mă dor de mor. O să fac o baie cu săruri relaxante înainte să ies în oraș. Ia stai! A încercat, cumva, să mă ologască ca să nu mai ies în oraș?

— Oarecum... răspunde vădit amuzat. Sper că n-ai uitat de înțelegerea noastră.

Dau ochii peste cap. Nu știu de ce mi-am imaginat vreo secundă că o să uite de mica noastră înțelegere. Și acum sunt sigură că m-a obligat să alerg maratonul din zori în încercarea de a mă anihila. *Obsedatul naibii!*

— Nu, nu e nevoie de niciun futai de aducere-aminte, mormăi ridicându-mă și trăgându-mi călcâiul până la fund.

De parcă are cum să știe el ce fac eu. N-am de gând să mă-mbăt așa de tare încât să fiu mahmură a doua zi... e prea curând după ultima dată când m-am dat în spectacol.

— Vezi cum vorbești, Ava, oftează exasperat. Și eu decid *când* și *dacă* e necesar un futai de aducere-aminte.

— Da, să trăiți! confirm cu tot sarcasmul pe care-l merită.

— Când ne vedem? oftează.

— Mâine?

Adevărul e că *vreau* să ne vedem.

— Vin să te iau la opt.

Opt? E sâmbătă; vreau să dorm până târziu. Opt? Chiar că n-o să mă pot îmbăta dacă Jesse se prezintă la opt la ușa mea.

— La doișpe, ripostez.

— Opt.

— Unșpe.

— Opt! latră la mine.

— Ar trebui să lași și tu de la tine!

Omul ăsta e insuportabil!

— Ne vedem la opt.

Închide și rămân într-un picior și cu telefonul la ureche. Mă uit la mobil fără să-mi vină să cred. N-are decât să vină la opt; n-o să fiu trează să-i deschid și mă îndoiesc foarte tare că prietena mea va fi. Îmi cufund iar trupul chinuit în scaun, trăgând rapid și scurt aer în piept. Nu mai alerg în viața mea.

— Tom, strig. Ieșim diseară. Vii cu noi?

Nu mă obolesc s-o întreb pe Victoria, fiindcă e seara în care are întâlnire cu Drew.

Ridică ochii cu un imens rânjet obscen lățit pe fața lui de bebeluș.

— Mă văd nevoit să refuz invitația, spune înclinând capul ca un gentleman, ceea ce știu sigur că nu e. Am o întâlnire!

— Iar?

— Da! Țsta sigur merită păstrat, înclină capul cu un uriaș zâmbet superior pe mutră.

Îl las cu zâmbetul lui și mă-ntorc la calculatorul meu. De toți zice așa.

La șase plec de la birou și mă duc direct la magazin ca să-mi iau săruri de baie relaxante și o sticlă de vin, după care mă duc la metrou. Rezist eroic tentației de a deschide vinul pe loc. E vineri; diseară stau la palavre cu Kate și mâine-mi petrec ziua cu obsedatul meu irațional. Perfect.

Intru pe ușă și dau de Sam care, gol de la brâu în sus, iese din atelierul lui Kate, urmat de ea, complet îmbrăcată și cu un surâs foarte mulțumit pe față.

— Pe bune? îmi iese pe gură în timp ce încerc să-mi îndrept ochii oriunde, numai la fizicul atrăgător al lui Sam nu.

Mă orbește cu cel mai obraznic rânjet din lume și se-ntoarce cu fața la Kate, oferindu-mi priveliștea spinării goale și a curului pe care abia stă o pereche de jeanși largi. Și atunci observ un strop de aluat de tort pe ceafa lui.

— Vezi că ai ratat o bucățică, arăt spre aluatul întins pe gâtul lui.

Kate îl răsucește cu fața la mine și-și trece limba în sus pe șira

spinării lui, până la gât. El îmi zâmbește plin de sine, iar eu izbucnesc în râs. Ce exhibiționiști sunt amândoi!

Mă îndrept spre apartamentul de la etaj și inspir printre dinți la fiecare pas care-mi trimite junghiuri dureroase prin picioare. Mă duc direct în baie să-mi pregătesc cada și torn în ea jumătate de sticlă de săruri pentru relaxare musculară. Apoi mă duc în bucătărie ca să mă ocup de condiția specială numărul doi: torn vin în pahare și oftez mulțumită când iau prima înghițitură.

Cinci minute mai târziu, arunc panicată peste umăr toate obiectele din sertarul meu cu lenjerie.

— KATE!

Știu sigur că le-am pus aici, deci unde naiba sunt? Dacă e vreo glumă proastă de-a lui Sam, să mor eu că-l strâng de gât!

Kate intră senină.

— Ți-am oprit apa. De ce m-ai strigat?

— Anticoncepționalele mele!

— Ce-i cu ele?

— Au dispărut.

Întorc spre ea o privire acuzatoare:

— Nu pot să cred că l-ai lăsat pe Sam să intre aici!

Cască ochii:

— Nu l-am *lăsat* să intre. Și oricum pastilele tale nu erau acolo. Le-aș fi văzut.

Scot un urlet de frustrare și mă apuc să răscolesc și să răstorn toate celelalte sertare. Știu sigur că aici le-am pus.

— Băga-mi-aș!

— Calmează-te. Îți iei altele. Vin și Tom și Victoria?

Adun de pe jos conținutul sertarului cu lenjerie și-l îndes pe tot la loc.

— Deja mi-am luat o dată altele! Și nu, amândoi au întâlniri.

— Talentul tău organizatoric e ceva de speriat, geme exasperată. Aaa! În seara asta e întâlnirea Victoriei cu Drew? mă întrebă privind-mă cu ochii ei mari, albaștri.

— Da! răspund, uitându-mă și eu la ea cu ochi la fel de mari.

— N-au nicio șansă. Și hai odată cu baia aia, că trebuie să fac și eu un duș.

Îmi iau vinul și mă duc în baie.

Apa e senzațională. Mă spăl pe cap, mă rad peste tot și apoi ies fără chef, după care dau pe gât vinul și mă spăl pe dinți.

O oră mai târziu, mi-am uscat și ondulat părul, m-am dat cu cremă și sunt pe jumătate machiată. Se deschide ușa și apare capul lui Kate.

— Cât mai ai? întrebă.

Părul ei roșu ca focul e pus pe bigudiuri și pare cam în aceeași etapă a pregătirii ca și mine.

— Jumătate de oră, spun eu, deschizând sertarul cu lenjerie.

— Super.

Închide ușa.

Se deschide iar.

— Ce-i? întreb fără să ridic ochii de la căutarea unor desuuri potrivite.

În două secunde sunt înșfăcată, prosopul mi-e smuls de pe corp și sunt pe spate pe pat, cu un bărbat masiv deasupra mea.

UAAAUU! Sunt total dezorientată și încă mai strâng în pumn o pereche de chiloți la care mă uitam meditativ în urmă cu câteva secunde. Nici n-apuc să-mi concentrez privirea la fața lui, că îmi zdrobește buzele cu ale lui și începe să-mi frământă gura cu lăcomie. Ce mama dracului? N-am nicio șansă să-l dau de pe mine sau să-l întreb ce caută aici. Mă întoarce și mă pune-n patru labe, își trece degetele peste deschizătura mea — ca să vadă, desigur, dacă sunt pregătită — apoi își deschide prohabul și se-implântă în mine cu un răcnet.

Țip și-mi astupă imediat gura cu palma.

— Gura! scrâșnește printre izbituri nemiloase.

Băga-mi-aș pula! Sunt total neajutorată, iar el pistonează înăuntru și-afară cu hotărâre oarbă și scop precis. În scurt timp, adâncimea la care mă pătrunde îmi tulbură privirea și încep să amețesc de disperare și plăcere. Își ia mâna de pe gura mea și mă

apucă de șolduri, ca să mă tragă în spate în întâmpinarea fiecăreia dintre izbiturile lui agresive.

— Jesse! strig disperată.

Continuă necruțător.

— Gura, am zis! mă repede.

Plăcerea mea crește neconținut și mă trezesc că mă-mping singură spre el. Geme la fiecare străpungere, repezindu-se înainte într-un ritm înnebunitor, izbindu-se-n ventrele mele și trimitându-mă într-o ceață euforică. Încerc să mă prind de o pernă, dar în dezorientarea mea încleștez pumnii doar în cearșafuri și nu am puterea să ridic capul ca să mă uit în jur. Sunt total neajutorată.

Simt că mă strânge mai tare de șolduri și că mădularul tare și umflat care se-mplântă-n mine până la plăsele mă întinde până dincolo de limite. Țasta e un futai de marcare a teritoriului. Asta e. Nu că m-ar deranja. O fi neajutorată și la mila lui, dar tot o să am un orgasm de-o să-mi explodeze creierii.

Își accelerează pistonarea și, cu o ultimă penetrare și o rotire lentă în străfunduri, mă sfâșie în două și am un orgasm exploziv, care mă face să-mi îndes fața în saltea ca să-mi înăbuș urletele ce-mi însoțesc eliberarea. Răcnetul lui răgușit trimite ecouri prin cameră când mi se alătură în extazul meu nebunesc și se prăbușește peste mine, gâfâindu-mi tare în ureche. Zvâcnește și se cutremură, și-n mine și peste mine.

Asta chiar a fost operațiunea *șoc și groază*. Sunt total sleită de puteri și trag disperată aer în piept, ca să-mi umplu plămânii goliți. Chiar că i-am chinuit azi!

— Spune-mi, te rog, că tu ești, gâfâi cu ochii închiși, savurând căldura pe care trupul lui o emană prin costum.

Nici haina nu și-a scos-o.

— Eu sunt, gâfâie.

Îmi dă părul deoparte de pe spate și-ncepe să-mi atingă pielea goală cu limba.

Suspîn fericită și-l las să mă ciugulească și să mă lingă peste tot.

— Să nu te prind că mai faci un duș, poruncește printre lipăituri.

— De ce? mă încrunt cu fața în cearșafuri.

Oricum n-o să fac, că nu am timp.

Se retrage, mă întoarce cu fața-n sus și-mi imobilizează încheieturile de-o parte și de alta a capului. Se uită lung în jos la mine, cu părul aranjat cu grijă azi-dimineață acum ciufulit, dar asta nu-l face să arate mai puțin bine.

— Fiindcă vreau să fiu peste tot pe tine cât ești în oraș.

Își lasă buzele pe ale mele și adoptă o tactică cu totul diferită — își rotește limba în gura mea, mârâie a satisfacție și-mi ciugulește buzele. Ce face acum e la ani lumină distanță de atacul feroce pe care tocmai l-am îndurat.

— Bărbații simt când o femeie a fost futută recent? Întreb cu gura lui pe-a mea.

— Cum vorbești?

Se trage înapoi și se uită la mine dezaprobator:

— Ai băut.

— Nu, mă reped vinovată.

Se uită la încheieturile mele când simte cum mi se încordează brațul din cauza reflexului meu de a duce mâna la păr, după care mă privește cu sprânceana ridicată.

— Gata, îmi cere cu blândețe, apoi mă sărută iar pe-ndelete. Speram să te găsec îmbrăcată în dantelă, mormăie părintre buzele noastre împreunate.

Îmi dă drumul la o mână ca să-și plimbe degetul în jos pe coastele mele, peste șoldul sensibil, până la împreunarea coapselor.

— Ai fi rupt-o.

Icnesc când își împlântă în mine două degete. Nu mi-am revenit bine după ultimul orgasm zguduitor și sunt gata să mă arunc în altul.

— Probabil, confirmă, rotindu-se adânc în mine, împingându-și degetele cât de adânc poate.

— Mmmmmmm... oftez total satisfăcută și picioarele mi se încordează sub el.

— Și nici să nu te-mbraci cu cine știe ce panaramă de rochie.

Mâna-mi țâșnește spre umărul lui ca să-l trag spre gura mea, dar nu se clintește. Se uită la mine ca și cum așteaptă ceva și-mi dau seama că... așteaptă să-i confirm că i-am înțeles ordinul.

— Bine! țip cu disperare când îmi trece un deget delicios peste clitoris.

— Ești gata să-ți dai drumul, Ava?

— Da! îi strig în față.

Sunt cât pe ce să repet eliberarea precedentă și sper să fie la fel de satisfăcătoare și cutremurătoare.

— Te rog!

Se apropie și mai mult și buzele îi sunt aproape de ale mele, dar fără să le atingă.

— Mmmm... îți place, iubire?

Împinge adânc și-n sus, frecându-mă pe dinăuntru.

— Ah, Dumnezeule! strig. Te rog, Jesse!

Ridic capul, încercând să-i prind buzele, dar se trage înapoi.

— Mă vrei?

Încep să ard toată și picioarele mi se-ncordează, iar el continuă să se-mpingă printre buzele mele umflate.

— Da.

— Vrei să-mi faci pe plac, Ava?

— Da. Jesse, te rog! țip.

Înlemnesc de stupeoare când își scoate degetele și se ridică de pe pat.

Ce?! Nu!

Sunt cât pe ce să-mi dau drumul și într-o clipă, orgasmul meu iminent a dispărut, iar eu rămân ca o bombă neexplodată.

— Ce faci? întreb uluită.

— Vrei să te duc la capăt?

Înclină capul, băgându-și scula în pantaloni.

— Da!

Își împlântă ochii într-ai mei:

— Nu ieși în oraș.

— Nu!

Ridică din umeri:

— Atunci nu mai am ce face aici.

Îmi trimite o bezea, privindu-mă pe sub pleoapele lăsate peste ochii lui verzi, apoi se întoarce și pleacă.

Rămân întinsă pe spate, goală, simțindu-mă ca o vită marcată și mai sunt și disperată să mă eliberez de tensiunea sexuală. Nu-mi vine să cred că a făcut așa ceva. Știu ce-a fost asta. A fost un futai de băgat mințile-n cap ratat, urmat de o ațâțare eșuată cu degetele. E o tactică de manipulare cât se poate de clară.

— Atunci mă rezolv singură! strig spre ușa care se trânteste în urma lui.

N-o s-o fac. N-o să fie nici pe departe la fel de satisfăcător dacă o fac singură.

Pufnesc și mă duc goală spre sertarul cu lenjerie ca să-mi caut setul cel mai sexy. Dantela roz e ce-mi trebuie. Îmi pun setul pe mine, apoi scot sacoșa elegantă, de boutique, și desfac zâmbind hârtia fină care protejează rochia de cinci sute de lire, declarată tabuul suprem de domnul Jesse Ward. *Cine râde la urmă, râde mai bine, domnule Ward!*

Mă lupt iar cu fermoarul, îmi finisez machiajul aplicat pe jumătate și mă-nfățișez în fața oglinzii. Sunt foarte încântată de mine. Rochia tabu din mătase crem arată senzațional, pielea mea e un pic bronzată, ochii sunt întunecați și fardați cu negru, iar părul e o bogăție de onduleuri ciocolatii. Îmi strecur picioarele în pantofii Carvella crem, cu tocuri stiletto, și mă dau cu parfum Eternity, de la Calvin Klein.

— Să-mi fut una! chițăie Kate.

Mă-ntorc spre ea și-o găsesc holbându-se din cap până-n picioare la corpul meu înfășurat în mătase.

— O să turbeze!

Pufnesc.

— Domnul de la Conac n-are decât să se ducă-n pizda mă-sii!

Kate începe să râdă.

— Aaa! Ai prins curaj. Bravo!

Intră în cameră, splendidă ca de obicei, îmbrăcată într-o rochie verde-aprins și pantofi bleumarin cu toc.

— Ce-a făcut ca să merite asta?

— M-a lăsat baltă preorgasm, după ce n-a reușit să-mi bage mințile-n cap cu un futai fulger.

Arunc explicația cu un aer firesc, iar Kate se prăbușește pe pat, tăvălindu-se de răs. Nu mă pot abține să nu râd și eu.

— Of, ține-l, Doamne, bolborosește printre hohote. Mă bucur că nu sunt singura care are parte de cel mai tare sex din viața mea.

Își șterge lacrimile de răs.

Nu mă surprinde ce aud... deloc. Sam nu umblă prin apartamentul ei semigol și cu rânjetul ăla obscen pe mutră fiindcă îi plac torturile ei.

— M-a dat cu totul peste cap, scutur din cap.

Mă-ntorc spre oglindă ca să mă dau cu rujul de culoarea pielii.

— Și? Ne-am prins câți ani are?

Kate ia pensula pentru pudră bronzantă ca să mai aplice un strat pe fața ei albă.

— Habar n-am. E un subiect interzis, ca și cicatricea de pe burta lui.

Își ciupește obrazii.

— Contează? Și... ce cicatrice?

— Nu, nu contează. Iar cicatricea e o chestie tare nasoală, de aici până aici.

Îmi trec degetul din mijlocul abdomenului până la șold.

Se uită la mine în oglindă:

— Ești îndrăgostită de el.

— La nebunie, recunosc, în sfârșit, cu voce tare.

Capitolul 27

Trecem pe lângă bodyguarzii de la Baroque, hohotind de râs. Nu suntem deloc bete, dar în seara asta ne amuzăm grozav din orice.

— Ce bei? întrebă Kate când se apropie de noi un barman.

— Vin, răspund zâmbind în sinea mea.

Ce simplu a fost!

Kate primește băuturile și ne croim drum prin mulțimea de vineri seara către ultima masă liberă, în fundul barului. Mă ridic cu grijă pe taburetul de bar, ținând bine cu mâna tivul rochiei.

— Și acumă zi! Sam? întreb din senin, conștientă că e vorba de mai mult decât despre sex.

Nu-l cunosc pe Sam, dar o cunosc foarte bine pe Kate și dacă ea dedică atâta timp unui bărbat, păi ăla trebuie să fie un tip cu totul deosebit. N-a mai petrecut atâta timp cu un bărbat de la fratele meu încoace. Gândul la sosirea lui iminentă mă face să zâmbesc. Abia aștept să-l văd, dar în seara asta n-o să vorbesc despre Dan... nu cu Kate.

Ridică din umeri:

— Nițică distracție.

— Ei, hai! exclam. Eu ți-am divulgat mult prea multe informații despre Jesse. Dă și tu ceva la schimb!

Soarbe din vin și pune nonșalantă paharul pe masă.

— Ava, nu e genul de bărbat cu care să ai o relație serioasă. O să mă distrez cât o să țină, dar n-o să mă implic emoțional.

Mă strâmb iritată în sinea mea, căci Kate îmi amintește de vorbele lui Sarah despre construirea unui viitor.

— De unde știi? întreb încercând să-mi adun gândurile care au luat-o razna.

— Știu, spune cu un mic râs.

Sunt puțin dezamăgită. Kate e vivace, incredibil de relaxată și

complet dezinhibată, adică exact cum pare să fie și Sam. Care-i problema?

— Îmi place de el, recunosc.

O fi el un exhibiționist și o pacoste, dar e o pacoste foarte drăgălașă.

— Păi, și mie-mi place Jesse.

Încep să râd. Păi cred și eu că-l place. Doar i-a cumpărat o dubă. Dar apoi mă crispez:

— Nu-l placi... în felul *ăla*, nu?

Ah, Doamne, nu mă gândisem niciodată că ar putea fi atrasă de el. Păi, toată lumea e atrasă de el; am fost ținta a numeroase priviri pline de ură din partea admiratoarelor lui, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap, nici măcar o secundă, că și Kate ar putea să se uite așa la el.

— Nu! mă privește complet jignită. Îmi place cât de evident e că *te adoră*.

— Ce? Kate, nu mă adoră. Adoră să mă fută.

Beau îndelung din paharul de vin ca să atenuez efectul pe care l-au avut vorbele lui Kate asupra mea. Sau o fi efectul declarației mele ulterioare? E evident că mă adoră sau e evident că adoră să mă aibă sub controlul lui?

— Ava, îți mai spun o dată: ești maestra absolută a refuzului de a accepta realitatea.

— Cam câți ani îi dai? întreb.

— Vreo treizeci și cinci, ridică Kate din umeri.

— Ai putea să-l întrebi pe Sam.

Nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme. Oare Sam știe?

— Am încercat, zâmbește, iar eu mă dezumflu. Ies rapid la o țigară.

Alunecă de pe taburet și-și scoate țigările din geantă.

— Stai aici, ca să nu pierdem masa.

Se duce spre zona de fumat și rămân să-mi bat capul cu situația mea diabolică. Sunt îndrăgostită de obsedatul de control agresiv și

intimidant și nici măcar nu știu câți ani are. Știam eu că ar fi trebuit să-l țin la distanță. Nu pot să nu mă gândesc că aș fi putut respinge, refuza și alunga orice alt bărbat, dar cu Jesse se schimbă total lucrurile. Sunt dependentă de el și nu sunt sigură că e un sentiment sănătos.

— Ava?

Sunt smulsă din gândurile mele de o voce foarte cunoscută. Și nu e deloc o voce bine-venită. Mă întorc pe fundul meu tare, înveșmântat în mătase.

— Matt! spun pe un ton șocat.

— Băga-mi-aș, Ava, ce bine arăți!

Își plimbă ochii pofticioși în sus și-n jos pe corpul meu, făcându-mă să mă simt stingheră și vulgară. Cum naiba de acum mi se strânge carnea pe mine când îl văd după ce l-am iubit patru ani? Oare chiar l-am iubit? Ce-am simțit pentru Matt pare să fi devenit total ne semnificativ față de ceea ce simt acum pentru Jesse.

— Mersi, spun politicoasă, uitându-mă la cămașa și jeanșii negri cu care e îmbrăcat.

Nu suport jeanșii ăia. Ce-o vrea?

— Ce-ai mai făcut?

Aruncă în jur priviri îngrijorate și știu de ce.

M-am futut. Asta am făcut: m-am futut pe rupte și bine de tot!

— Nu cine știe ce. Muncă pe rupte, căutări de apartament nou...

Matt nu se prinde de ce îmi răsucesc o șuviță pe deget. Niciodată nu s-a prins de obiceiul meu prost de a mă juca cu părul când mint... poate-a fost un semn. Dar, indiferent de asta, știe că există un alt bărbat în viața mea, fiindcă a avut plăcerea să fie călcat în picioare de acesta.

— Nu cine știe ce... repetă gânditor, privindu-mă acuzator.

M-am încordat toată și nu știu de ce. Nu-i sunt datoare cu nimic — cu nicio explicație și cu niciun minut din timpul meu ca să-i ofer explicații.

— Nu ți-a trebuit mult, văd, spune.

Acuzația mă face să-l privesc șocată în ochi.

— Măcar am așteptat să ne despărțim, scuipe vorbele, uluită de tupeul lui.

Își sprijină coatele de marginea mesei, apropiindu-se mult prea tare și invadându-mi spațiul personal. Mă trag în spate.

— Am fost un bou.

— Da, ai fost. Ce sens are conversația asta?

Zâmbește vesel... și fals.

— Am vrut doar să-mi cer din nou iertare. Am sărit calul. Ai avea tot dreptul să-mi spui să mă duc dracului.

Zâmbesc dulce.

— Du-te dracului.

— Nu-i nevoie să te porți așa. Pot să-ți ofer ceva de băut, de dragul vremurilor de-odinioară? se oferă.

De dragul vremurilor de-odinioară? Cum adică? Un fel de sărbătorire a faptului că s-a purtat cu mine ca un porc? Hai să fim serioși! Mă așez mai bine pe taburet, cu grijă. Rochia asta e ridicolă și, cu toate că m-am simțit perfect confortabil în ea până să apară Matt, acum, sub privirea intensă a fostului meu iubit mă simt dezgolită și vulnerabilă.

— Nu, mersi.

— Cine era bărbatul ăla?

— Nu-i treaba ta, ripostez cu asprime, uitându-mă îngrijorată în jur.

— E cam irascibil, nu? râde.

— Protector.

Acum justific comportamentul turbat al lui Jesse, dar n-o să-i permit limbricului de fost iubit să-l judece, chiar dacă are parțial dreptate.

— Ce puii mei cauți aici?

Mi se-ncordează umerii. Valul de gheață emanat de corpul lui Matt la auzul vocii lui Kate are un efect extrem de puternic.

— Tocmai plecam, șuieră Matt.

— Păi, atunci du-te dracului!

Se uită iar la mine:

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Ava.

Matt mă lasă-n pace și Kate mă ia în primire:

— De ce naiba vorbești cu viermele ăla? scuiță de peste masă, cățărându-se pe scaun.

— Încercam să nu vorbesc, mă apăr.

— Ce voia?

— Nu știu, răspund.

Sigur că știu, dar nici prin cap nu-mi trece să-i spun lui Kate. Pufnește un pic, după care începe să bea cu înghițituri mari din vin, iar eu mă alătur, terminându-mi paharul.

— Mă duc după alt rând, spun scoțând bani din poșetă. Păzește-mi geanta, te rog.

Mă îndrept spre bar să comand alt rând de băuturi și aștept răbdătoare ca barmanul să-mi ia comanda.

E al treilea pahar de vin pentru mine. Chiar că m-am răzvrătit, dar, după ce-a făcut Jesse acasă, mă consider într-o misiune secretă de sfidare, ca să am eu ultimul cuvânt.

Câteva ore mai târziu, mulțimea din bar se rărește, iar noi suntem pe la a treia sticlă de vin. Chicotim ca două puștoaice și întrebările mele devin foarte îndrăznețe.

— Și chiar te-a legat de pat? întreb cu tupeu.

Rânjetul care i se lățește pe față îmi spune că n-a făcut mișto de mine. O fi de la alcool, o fi de la sexul sălbatic de care am parte în ultimul timp, dar nu pot să spun că sunt prea șocată.

— Eram sigură! încep să râd. Te rog să-i spui să pună ceva pe el când mișună prin casă. Nici nu știu unde să mă uit când dăm nas în nas.

— Ai înnebunit?! mă privește cu ochii ieșiți din orbite. Ne bate Dumnezeu să acoperim trupul ăla așa arătos!

— Și cu ce ziceai că se ocupă? întreb.

Omul conduce un Porsche, dar nu e niciodată la muncă.

Ridică din umeri:

— Orfan bogat.

— Orfan?

— Cică părinții i-au murit într-un accident de mașină când el avea nouăsprezece ani, spune gânditoare. N-are frați, n-are rude, n-are pe nimeni. Trăiește din moștenire și se distrează la maximum, zâmbeste ea din nou.

Sam e orfan? Nici nu pot să-mi imaginez cum ar fi fost să-mi pierd părinții la vârsta aia... sau la orice vârstă. Brusc îl văd într-o cu totul altă lumină pe tipul ăla neobrăzat. La cum e el, mereu zâmbitor și pus pe poante, nu te-ai prinde în veci că i s-a întâmplat ceva atât de oribil.

— Câți ani are? întreb.

— Treizeci, răspunde, aproape ezitant, de parcă se simte vinovată că știe câți ani are bărbatul cu care și-o trage.

Nu spun nimic. Nu e vina lui Kate că habar n-am de nimic.

— Cum ți se pare Drew?

Saltă din sprâncene:

— E un pic cam scorțos și distant, nu crezi?

— Da! exclam.

Mă bucur că nu sunt singura care are părerea asta.

— Nu e deloc genul Victoriei.

— Le dau două întâlniri, maximum, spune Kate, arătând spre mine cu paharul și vărsând un pic pe masă cu ocazia asta. O să-l plictisească de moarte povestindu-i în detaliu despre ultima ei vizită la salonul de bronzare.

Aprobă din cap și mai ia o gură de vin.

— Auzi? A zis Jesse ceva de-o petrecere la Conac?

— Da! mă reped. Mergi și tu?

— Normal! Abia aștept să văd căsoiul, spune cu ochii sclipind de nerăbdare. Cred că se impune o ieșire la shopping.

— Ei, probabil că o să mă descurc cu ceva de prin dulap, ridic din umeri.

Tocmai am cheltuit cinci sute de lire pe tâmpenia asta de rochie minusculă. Dau să mă las pe spătarul taburetului și-mi amintesc rapid că nu are spătar, așa că mă apuc iute de marginea mesei. Vinul îmi zboară din pahar.

— Futu-i! strig, reușind în ultima clipă să mă salvez de la o căzătură-n cur.

Începem amândouă să râdem cu sughițuri, fluturând din paharele cu vin în timp ce ne clătinăm periculos pe scaune și lăcrimăm de râs. E cazul să mă opresc din băut, chiar în clipa asta. Sunt pe punctul de a trece dincolo de limita veseliei bahice în tărâmul bolboroselilor incoerente și al mersului împleticit. Având în vedere că Stăpânul meu cel turbat se va prezenta la ușa mea la opt dimineața, trebuie să am grijă să nu fiu mahmură.

— Cred că ar trebui să cam încheiem petrecerea, bat un apropo pe tonul cel mai diplomat de care sunt capabilă.

Kate aprobă din cap cu fața-n pahar.

— Da. Eu sunt gata.

Alunecă de pe scaun și se clatină spre mine.

— Vai, ce-mi place melodia asta! Hai să dansăm! chiuie ea, trăgându-mă spre ringul de dans.

— Kate, nu e nimeni pe ring! protestez.

Nici în bar nu prea mai e nimeni.

— Și ce dacă? ripostează ea, poticnindu-se spre muzică și târându-mă după ea. Plecăm după melo... *Aaaah!*

Se prăbușește la pământ și scot un țipăt când mă trage după ea.

— Scuze! izbucnește în râs.

Zăcem amândouă împrăștiate cu fața-n sus pe ring, hăhăindu-ne și privind în sus, la luminile difuze ale barului. Mi-ar fi rușine... dacă n-aș fi așa de beată.

— Crezi că o să vină bodyguarzii să ne-ajute? bolborosesc printre hohote.

Kate își șterge o lacrimă.

— Nu știu. Să strigăm după ajutor?

Se sprijină de brațul meu ca să se salte în fund.

— Vai, să-mi fut una! înjură pe un ton care-a trecut brusc de la ghiduș la grav.

— Ce?

Mă ridic să văd ce-i așa de *să-mi fut una* și-l descopăr pe Jesse

lângă noi, cu brațele încrucișate pe piept și o expresie extrem de iritată pe fața lui frumoasă.

Chiar că să-mi fut una. Îmi încleștez buzele de teamă să nu m-apuce râsul și să-l calc și mai rău pe nervi.

— Aoleu, să vezi că mă închide-n casă o lună, mă bâlbâi cu voce scăzută, ca să m-audă doar Kate.

Încearcă disperată să-și înăbușe râsul, stropindu-mă cu scuipat, așa că n-am cum să nu pierd bătălia cu propriile mele hohote.

Stăm amândouă-n fund pe podeaua barului și hohotim ca două hiene bete, timp în care mutra lui Jesse se face tot mai roșie. Kate își întetește hohotele când Sam își face apariția lângă Jesse și-și dă ochii peste cap. De ce nu poate și-al meu să facă la fel, în loc să stea mut, cu o mutră de parcă e pe cale să-i explodeze capul? Nici măcar nu sunt *chiar așa* de beată! Sunt așa cum sunt din cauza prietenei mele puse pe rele, care m-a ademenit pe calea pierzaniei.

Un bodyguard masiv, ras în cap, se apropie de noi și-i dau un cot lui Kate ca s-o avertizez că suntem pe cale să fim date afară din bar:

— Kate, dacă nu ne mai primesc aici să mâncăm la prânz, o să-mi ies rău de tot din papuci!

Îmi place la nebunie sendvișul cu șuncă, salată și roșii de la Baroque.

— Deja ți-ai pierdut un papuc, fornăie printre noi hohote, în timp ce încearcă iar să se ridice sprijinindu-se de mine.

— Jesse, ocupă-te de femeia ta, spune târăgănat bodyguardul, salutându-l pe Jesse cu o strângere de mână.

— Stai liniștit, spune aruncându-mi o privire amenințătoare. Mă ocup eu de ea. Multumesc pentru telefon, Jay.

Poftim?!

— Hai, pacoste, o tachinează Sam pe Kate, săltând-o de pe podea.

Îl ia de gât și i se hlizește drept în față:

— Du-mă-n pat, Samuel. Îți dau voie să mă legi din nou.

Îl văd pe Sam că-ncearcă să nu râdă, dar nu pentru că e supărat pe Kate. O, nu! Își înăbușă hohotele din cauza lui Jesse. Care iar dă buzna cu bocancii peste seara mea de distracție. Nu m-așteptam să-l

văd până la opt dimineața, așa că n-ar fi aflat niciodată că m-am pilit oleacă. Și care-i treaba cu bodyguardul care l-a sunat?

Îmi întorc privirea tulbure spre domnul Faci-Cum-Spun- Sau-Te-Ia-Naiba, aici de față, și arborez cea mai nervoasă mutră de care sunt capabilă. Îi ies ochii din orbite și constat că se uită la rochia mea. Vai de mine, am încălcat două ordine! Cred că o să mă-nchidă-n casă de-a binelea. Încep iar să chicotesc.

— Ridică-te în clipa asta! mârâie printre dinții încleștați.

— Ia mai lasă-mă, plicticosu' dracului! ripostez mai încrezătoare decât sunt.

Întind mâna ca să m-ajute, sigură că n-o să mă lase să mă chinui să mă ridic singură.

Oftează, clatină din cap ca să-și arate exasperarea și abia după aceea se apleacă să mă ridice. Ochii îi ies și mai tare din orbite când e izbit de imaginea completă a rochiei.

Încep iar să mă hlizesc, dar mă calmez rapid.

— Ești supărat pe mine? ridic ochii tulburi spre el, și-l apuc de reverele hainei, bătând din gene.

— Foc și pară, Ava, spune amenințător și mă scoate de cot din bar.

Îl găsim pe Sam chinându-se s-o bage pe Kate în Porsche, cu palma pe creștetul ei, ca să nu se lovească la intrare. Hohotele lui Kate le declanșează automat și pe-ale mele.

— Samuel, e noaptea ta norocoasă! apucă să cânte înainte ca Sam să închidă portiera.

Jesse și Sam se salută, timp în care Jesse mă ține ferm de cot.

— Pa, fată.

Sam mă pupă pe obraz și-mi aruncă iute un rânjet ascuns, căruia-i răspund la fel, străduindu-mă din răspuțeri să nu m-apuce iar râsul și să-l scot din sărite mai mult decât trebuie pe bărbatul ăsta dificil al meu.

Sunt dusă spre mașina lui Jesse și așezată cu grijă, dar ferm, pe scaunul din față, totul într-o tăcere mormântală. Pare supărat rău, dar sunt beată și sfidătoare, așa că mă doare-n cot.

Se-ntinde spre centura mea și-i dau peste mână cu tupeu.

— Pot să-mi pun și singură centura, mârâi morocănoasă.

Mă aleg cu o privire care spune „te joci cu focul“, așa că iau decizia foarte înțeleaptă, probabil, să-mi pun mâinile-n poală și să-l las pe el să-mi pună centura. Fur rapid o adiere din aroma lui.

— Miroși delicios, îl informez calmă.

Se trage-napoi cu fața tot severă și ochii arzând de nemulțumire. Dar nu spune nimic. Mă tratează cu tăcere. Trânțește portiera din partea mea, se strecoară la volan și se angajează în trafic aiurea, fără cea mai mică considerație pentru ceilalți șoferi.

— Casa lui Kate e în partea aia, îl atenționez când văd că gonește cu urllet de motor într-o altă direcție.

— Și? scui pă tensionat cuvântul.

— Și... acolo stau, declar ferm.

N-o să-mi calce complet în picioare seara. Eu și Kate purtăm cele mai plăcute discuții după o băută, la o cană de ceai.

— Stai la mine, spune el, fără să mă privească.

— Nu, nu așa ne-a fost înțelegerea, îi reamintesc. Am timp până la opt dimineața fără să te bagi tu.

— Am schimbat înțelegerea.

— Nu poți să schimbi înțelegerea!

Se întoarce încet spre mine:

— Tu cum ai făcut-o?

Mă trag înapoi și-i arunc cea mai scârbită privire de care sunt în stare, dar nu-mi vine nicio replică. Are dreptate; am încălcat regulile înțelegerii, dar numai fiindcă idiotul a pus niște condiții complet nerealiste. Mă las în scaunul de piele și renunț la ceartă. Oricum nu mai sunt decât vreo opt ore până la ora opt.

Oprim la Lusso și mârâi exasperată. Clive nu mă vede decât beată sau cărată pe brațe de epuizare. Deschid ușa și pășesc precaută înăuntru, apoi mă îndrept de spate sub privirea atentă a lui Jesse, care abia așteaptă să mă poticnesc, ca să mă ia pe sus și să-i dea lui Clive impresia că sunt iarăși rangă.

Închid încet ușa și o iau spre foaiet. Să nu mă-mpiedic. Să nu

mă-mpiedic. Ajung în foaiier încă la verticală și înclin politicoș din cap spre Clive când trec pe lângă el, dar el nu spune nimic. Înclină doar din cap, aruncă o privire spre Jesse și când îl văd că pune capul jos fără nici măcar un salut, mi-e clar că a remarcat mutra furibundă a lui Jesse. Pufnesc enervată, intru în lift și aștept politicoasă să intre și Jesse.

— Trebuie să schimbi codul, murmur eu, introducând codul rămas de la firma de construcții.

Nu trebuie decât să anunțe firma de pază și se ocupă ei imediat.

Nu scoate o vorbă. Se pricepe de minune să folosească tăcerea ca pe-o armă. Ridic ochii și-l văd că se holbează la mine, studiindu-mă atent, complet inexpressiv. Sunt sigură că e pe cale să se repeadă și să-mi administreze vreun futai în stil Jesse. O să fie un futai de băgat mințile-n cap sau un futai de aducere-aminte? A! Probabil că o să fie un futai de scuză! Creierul îmbibat în alcool savurează acest gând, dar apoi ușile liftului se deschid și el iese înaintea mea, lăsându-mă acolo. Sunt șocată! Aș fi jurat că urma să mă asalteze.

Deschide ușa și intră fără să-mi arunce nicio privire, lăsându-mă pe mine s-o închid și să-l urmez în bucătărie, unde-l găsesc luând o sticlă de apă din frigider. Ia câteva guri, apoi mi-o întinde brusc.

Nu mă obolesc să-i resping mâna, nu fiindcă sunt ascultătoare, ci fiindcă mi-e sete. Beau apa sub privirea lui vigilentă și pun sticla goală pe blat.

— Întoarce-te, poruncește.

Mi se taie respirația și în trupul meu se declanșează un milion de artificii. Cu libidoul urlând și pielea electricizată, mă supun și măntorc cu spatele la el. Senzația mâinilor lui calde trecute peste umerii mei mă face să-mi încleștez fălcile și să-mi golesc plămâni de aer. Prinde fermoarul rochiei și-l trage încet în jos, având grijă să-și treacă mâinile pe lateralele corpului meu, lăsându-se în genunchi. Mă bate pe gleznă și atunci ies din materialul adunat la picioarele mele, apoi mă întorc să-l văd în genunchi în fața mea.

Cu privirea-n sus, la mine, se ridică încet, târându-și nasul în sus, printre sânii mei, până ajunge la gât. Îmi răsuflă pe gât, iar în sinea

mea îl implor să mă ia odată.

Pielea-mi arde de dorul atingerii lui; vreau să-l apuc, dar știu că ce se va întâmpla trebuie să urmeze regulile lui.

— Vrei să-mi simți gura pe piele, Ava? întrebă încet.

Respirația mi se oprește-n gât când îi simt vibrația vocii în ureche și scot un suspin lung și lasciv.

— Trebuie să aud cuvântul.

Îmi atinge ușor urechea cu buzele și genunchii încep să-mi tremure.

— Da, icnesc expirând.

— Vrei să te fut, iubire?

— Jesse, tresalt din tot trupul când mă mângâie între coapse.

— Știu. Mă dorești.

Mă mușcă de lobul urechii și metalul cerchelului scoate un clinchet pe dinții lui. Mă cutremur găfâind, disperată de dorință. Dar se trage înapoi și rămân tremurând în fața lui, un morman de hormoni flămânzi de el.

— Stai aici, ordonă ferm, îndepărtându-se.

Încă e în costum. Se duce cu pași mari spre un dulap, de unde scoate ceva. Cremă de ciocolată? Mi se accelerează pulsul.

Vine calm înapoi spre mine și-mi trec ochii peste corpul lui suplu, savurând umflătura țeapănă din zona inghinală. Aștept liniștită, tolerându-i ritmul leneș, iar când ajunge, în sfârșit, la mine se apropie la câțiva milimetri, respirând mentolat peste pielea mea și-și trece buzele peste obraji, ochii, bărbia mea, poposind în final cu blândețe pe buze.

Mârâi de plăcere și deschid gura, dar el întrerupe sărutul și începe să-mi coboare pe trup. Mă inundă un val fierbinte, iar respirațiile mele superficiale devin întretăiate și neregulate. Mă privește în timp ce coboară și-și trece nasul peste chiloții mei, făcându-mă să-l apuc instinctiv de umeri ca să mă sprijin. Îmi oferă zâmbetul acela satisfăcut și începe să se ridice iar, cu trupul apăsător de al meu.

— Ești așa de afectată de mine, îmi oftează în ureche.

Mă înfior, cu respirația tăiată:

— Da, sunt.

— Știu că ești. Și... să-mi... bag... pula... dacă... asta... nu... mă... excită... de... mor.

Face-un pas în spate. Ce face? Ridică mâinile și realizez că într-una îmi ține rochia, iar în cealaltă... o pereche de foarfeci.

N-ar îndrăzni! Desface calm foarfeca și o pune la tivul rochiei, după care, foarte încet, taie drept pe mijloc sub privirea mea stupefiată. Să mor eu dacă n-a îndrăznit să facă asta. O rochie de cinci sute de lire? Nici nu reușesc să mă clintesc ca să-l opresc și nu am aer ca să țip la el. Sunt efectiv încremenită.

Nu se mulțumește cu faptul că mi-a tăiat în două rochia de cinci sute de lire, ci se apucă să o ciopârțească cu calm în mai multe bucăți, după care, la fel de calm, precis și cu nicio emoție în el, pune materialul mutilat și foarfeca pe blatul bucătăriei. Se întoarce spre mine.

Îmi regăsesc vocea:

— Nu pot să cred că ai făcut asta!

— Nu te juca cu mine, Ava, mă avertizează, calm și controlat.

Își bagă mâinile-n buzunarele pantalonilor și se uită atent la mine cum stau în fața lui, vizibil zguduită. Mi-a dispărut orice urmă de beție. Sunt cu mintea limpede, cu picioarele ferm pe podea și total uluită de această demonstrație de așa-zisă putere.

— Ești dement! spun arătându-l cu degetul.

Strânge buzele.

— Așa mă și simt. Mișcă-ți curu-n pat!

Ce? Să-mi mișc curu-n pat? Omul e mai mult decât surd la vocea rațiunii, e de-a dreptul imposibil! Mă încrunt. Dacă mai stau mult cu bărbatul ăsta, o să-mi trebuiască Botox înainte să-mplinesc douăzeci și șapte de ani.

— Nu mă bag cu tine-n pat!

Mă răsucesc pe călcâie și ies, lăsându-l pe dementul meu obsedat de control să fiarbă în urma mea.

Urc scările tropăind și pufnind tot drumul. Îmi vine să urlu! E

un căcat dezaxat, numai bun de cămașă de forță!

Tropăi pe palierul de sus și intru în cel mai îndepărtat dormitor de oaspeți. Sunt mai multe, dar ăsta e preferatul meu și e cel mai departe de el! Trântesc ușa după mine și mă târăsc în patul minunat înfățat, care încă arată la fel ca în noaptea lansării. Azvârl pe podea toate pernele elegante și-mi trântesc frustrată capul pe pernă. Imediat mă apucă dracii că nu miroase a apă proaspătă și mentă și că nu e nici pe departe la fel de confortabil ca patul lui Jesse, dar va trebui să mă mulțumesc cu el în noaptea asta. Mâine plec. Omul are clar probleme cu capul! Să mor eu dacă are vreun rost să încerc să-mi impun punctul de vedere, deoarece chiar dacă cedează, mai târziu oricum dă buzna peste mine și face tot ce vrea el.

— Nesimțitul naibii, bombăn.

Ușa se deschide larg, lăsând să se reverse înăuntru lumina de pe culoar. Mă uit cum silueta lui se face tot mai mare pe măsură ce se apropie de mine. Și-acum ce-o mai vrea? Să-mi facă spălături stomacale?

Se apleacă și mă ridică-n brațe fără o vorbă. Dacă aș crede că obțin ceva, m-aș lupta cu el. Dar nu cred. Îl las să mă ducă în dormitorul lui și să mă pună pe pat.

Mă rostogolesc pe burtă și-mi îngrop fața într-o pernă, închid ochii și mă prefac că nu savurez starea de bine pe care mi-o dă aroma lui, care se degajă din așternuturi. Sunt epuizată emoțional și recunoscătoare că e weekend. S-ar putea să-l dorm pe tot.

Aud foielile și foșnelile care mă anunță că Jesse se dezbracă și apoi simt că salteaua se scufundă. Mă prinde de talie și mă trage spre pieptul lui ferm. Încerc să-l alung plesnindu-i moale brațele și ignorând mârâitul amenințător pe care-l scoate.

— Dă-te de pe mine! îl reped, desfăcându-i degetele de pe mine.

— Ava...

Tonul lui îmi spune că și-a pierdut răbdarea, ceea ce mă înfurie și mai tare.

— Mâine... m-am cărat, scuipe vorbele, smucindu-mă de lângă el.

— Mai vedem...

Aproape că râde când mă smucește la loc spre el, lipindu-mă de trupul lui.

Nu mă mai opun. E o încercare sortită eșecului. Și-apoi, nu-mi pot stăpâni mulțumirea enormă care mă umple când îi simt brațele în jurul meu și respirația fierbinte în păr.

Dar asta nu-nseamnă că nu sunt tot furioasă cu spume.

Capitolul 28

— Scularea, domniță!

Deschid ochii și-l găsesc cu nasul lipit de-al meu.

Îi dau creierului câteva minute să-și pornească roțițele și ochilor să se adapteze la lumină, iar când încep, în cele din urmă, să văd lucrurile limpede, descopăr că se uită-n jos la mine cu ochii lui verzi, sclipind de veselie. Eu, pe de altă parte, vreau să mai dorm. E sâmbătă și nici măcar nevoia de a-i spune vreo două n-o să mă dea jos din pat așa devreme.

Îl împing și mă-ntorc cu spatele:

— Nu vorbesc cu tine, bombăn, cuibărindu-mă iar în pernă.

Îmi trage una zdravănă la fund, apoi mă-ntoarce cu fața-n sus și mi prinde încheieturile.

— M-a durut! zic și mă uit urât la el.

Colțurile gurii lui voluptuoase saltă-n sus, dar în dimineața asta n-am niciun chef de Jesse cel ștrengar.

Sunt acoperită de el din cap până-n picioare, iar el mă privește lung, plimbându-și ochii pe toată fața mea. Ar trebui să ridic genunchiul și să-i trag una unde merită!

— Deci, ziua de azi se poate desfășura în două feluri, mă informează. Poți să încetezi să te mai porți irațional și atunci putem să petrecem împreună o zi minunată, sau poți fi o mică seducătoare răzvrătită în continuare și o să fiu nevoit să te leg cu cătușe de pat și să te gâdil până leșini. Ce alegi, iubire?

Eu?! Eu sunt irațională?! Îmi cade falca sub privirile lui. Chiar crede că o să las să treacă așa, pur și simplu, acea mică afirmație?

Ridic capul și ajung la milimetru distanță de mutra lui nerasă, enervant de splendidă.

— Du-te-n... pizda... mă-tii, pronunț încet și clar, făcându-l să dea înapoi, cu ochii holbați în fața impertinenței mele.

Și mie mi-e cam rușine, dar inflexibilitatea lui irațională scoate ce-i mai rău din mine.

— Vezi cum vorbești, în pula mea!

— Nu! Ce dracu', pui ușierii să-ți raporteze tot ce fac?!

Amintirea aia drăgălașă tocmai mi-a răsărit în creierul încă pe jumătate adormit. Dar dacă am dreptate și a aranjat să fiu supravegheată de bodyguardii din bar, o să-mi sară rău de tot muștarul.

— Ava, vreau doar să știu că ești în siguranță.

Își înclină capul, mușcându-și buza.

— Îmi fac griji, asta-i tot.

Își face griji? Mă cunoaște de mai puțin de-o lună și e deja protector și posesiv? Dă buzna peste tot, îmi dă peste cap programul, îmi taie rochiile și-mi interzice să beau.

— Am douăzeci și șase de ani, Jesse.

Se uită iar la mine cu ochi din nou întunecați:

— De ce ți-ai pus rochia aia?

— Ca să te scot din sărite, răspund sincer, zvârcolindu-mă puțin, fără niciun rezultat.

Nu mă pot clinti.

— Dar credeai că n-o să ne vedem, spune încruntându-se.

Crede, oare, c-o purtam pentru altcineva?

— E o chestiune de principiu, murmur.

Voiam să am ultimul cuvânt, chiar dacă el nu știa.

— Îmi datorezi o rochie.

Zâmbește, aproape orbindu-mă.

— Păi, pune asta pe lista lucrurilor pe care le avem de făcut azi.

Ce listă mai e și aia? În clipa asta vreau să mă culc la loc. Sau ar putea să mă trezească altfel. Mă foiesc, iar el își ridică sprâncenele surprins.

— Și asta ce mai e? întrebă, încercând să-și ascundă rânjetul.

Bun, acuma știu exact care-i e jocul. Are de gând să mă refuze, cum a făcut și aseară, și înainte să ies în oraș. Asta o să fie pedeapsa fiindcă l-am sfidat. E adorabil! E cel mai rău lucru pe care l-ar putea

face.

— Nu-i nevoie să mă protejezi, protestez eu, zvârcolindu-mă sub el până mă eliberez.

N-are decât să se lase pe mine cât de greu dorește.

— Dar asta-ți arată cât de mult îmi pasă de ce ți se-ntâmplă, strigă din spatele meu, unde-a rămas întins pe pat.

Îi pasă? Vreau să mă iubească, nu să-i pese. Traversez dormitorul și intru în baie, unde închid ușa după mine și simt cum mi se rupe încet inima.

Mă spăl pe față și-ntind mâna după periuța de dinți a lui Jesse, dar o descopăr pe-a mea în suport, alături de-a lui. *Ce?* Încrunțată, o acopăr cu pastă și mă apuc să-mi spăl dinții. Mă uit în oglindă către duș și-mi văd pe raft șamponul și balsamul, alături de aparatul de ras și crema de duș. M-a mutat la el fără știrea mea? Continui cu periatul dinților și deschid ușa către dormitor, unde-l găsesc pe Jesse răstignit pe burtă, cu fața îngropată în pernă. Trec pe lângă el și intru în dressingul imens și aproape mă-nec cu pasta de dinți când văd atârând acolo o parte din hainele mele.

Chiar că m-a mutat la el! Eu n-am avut niciun cuvânt de spus? L-oi fi iubind eu, dar îl cunosc doar de vreo câteva săptămâni. Să mă mut la el? Ce-o fi însemnând asta? Mă vrea aici ca să aibă grijă de mine? Păi, dacă-i așa, n-are decât să se ducă naibii. Mai degrabă vrea să mă controleze, aș zice.

— E vreo problemă?

Mă răsucesc, cu periuța de dinți atârându-mi din gură, și-l găsesc pe Jesse în ușa dressingului, cu o expresie un pic temătoare pe mutră. E o expresie pe care n-am mai văzut-o la el. Ochii îmi rătăcesc în josul trunchiului lui, savurând felul în care i se flexează mușchii când se sprijină cu ambele mâini de canatul ușii. Dar revin repede la motivul pentru care sunt în dressing. Bolborosesc o tonă de cuvinte neinteligibile, cu periuța în gura plină de pastă.

— Scuză-mă, poți să mai spui o dată, că n-am înțeles?

Colțurile buzelor îi zvâcnesc, iar eu îmi smulg periuța din gură.

Știe al naibii de bine, nemernicul, care-i problema mea.

Bolborosesc iarăși, iar de data asta vorbele sunt puțin mai clare în absența periutei, dar pasta tot mă-mpiedică să vorbesc ca lumea.

Dă ochii peste cap, mă ia pe sus și mă duce în baie, unde mă lasă jos.

— Scuipă, îmi comandă.

Scap de toată pasta din gură și mă-ntorc cu fața la obsedatul ăsta de control care nu aude vocea rațiunii.

— Ce-i asta? flutur brațul în jur.

Strânge buzele ca să-și ascundă zâmbetul și se apleacă să lingă resturile de pastă de dinți din jurul gurii mele, trecându-și încet limba fierbinte peste buza mea de jos.

— Așa. Ce să fie?

Îmi șfichiuie tâmpla cu limba și expiră lung și fierbinte în urechea mea, iar eu mă încordez toată când îmi cuprinde sexul cu mâna, declanșând în mine valuri de plăcere.

— Nu! îl împing de lângă mine. N-ai să mă manipulezi cu deliciale tale dumnezeiești!

Rânjește ștregărește:

— Crezi că sunt Dumnezeu?

Pufnesc și mă-ntorc spre oglindă. Încrederea lui în sine se umflă așa de repede, că s-ar putea să fiu nevoită să sar pe fereastra băii ca să nu mă zdrobească de vreun perete.

Îmi cuprinde talia cu brațul, mă trage către el și se apleacă să-și pună bărbia pe umărul meu. Mă studiază în reflexia din oglindă și-și împinge erecția între coapsele mele, rotindu-și șoldurile și făcându-mă să mă prind iute de marginea mesei de toaletă.

— Nu mă deranjează să fiu Dumnezeu pentru tine, șoptește răgușit.

— De ce sunt lucrurile mele aici? îi întreb imaginea din oglindă, în timp ce-mi forțez trupul să mă asculte și să nu se lase copleșit de splendoarea lui divină.

— Le-am luat mai devreme de la Kate. M-am gândit c-ai putea să rămâi aici vreo câteva zile.

— Opinia mea nu contează?

Își rotește iar șoldurile alea afurisite, smulgându-mi un mic strigăt.

— A contat vreodată?

Scutur din cap către el în oglindă și surâde ștregărește când își rotește iar șoldurile. N-am de gând să reacționez la mișcările lui nenorocite, fiindcă știu că o să mă lase iar cu ochii-n soare. Și ce e-n capul lui Kate de-i lasă pe bărbații ăștia să-mi răscolească prin lucruri? În dulapul ăla sunt haine pentru mai mult de două zile. De-a ce se joacă ăsta?

— Pregătește-te, domniță.

Mă sărută pe gât și-mi dă o palmă la cur.

— Te scot în lume. Unde-ai vrea să mergi?

Îl privesc uluită:

— Am voie să aleg?

Ridică din umeri:

— Trebuie să te las și pe tine uneori să ai un cuvânt de spus, zice cu o mutră complet serioasă.

Ar trebui să profit că e așa de înțelegător și să apuc cu amândouă mâinile hățurile, cât mi le oferă, dar sunt suspicioasă. După reacția lui de aseară, masacrarea rochiei tabu și tăcerea cu care m-a tratat, sunt buimăcită de cât de echilibrat și bine-dispus e-n dimineața asta.

— Deci, ce-ai vrea să facem? întrebă.

— Hai la Camden, sugerez, pregătindu-mă de un refuz.

Bărbații urăsc forfota târgului și opririle dese ca să te uiți la diverse lucruri de pe tarabe.

— Bine.

Se întoarce să intre la duș și eu rămân la chiuvetă întrebându-mă unde-a dispărut bărbatul dificil și obsedat de control.

Îl aud pe Jesse vorbind la telefon la baza scării, iar când intru în bucătărie încep să salivez instantaneu. Arată extraordinar într-o pereche de jeansi uzați și o cămașă polo bleumarin, cu gulerul ridicat în stil Jesse. S-a bărbierit și și-a aranjat părul cu ceară. E imposibil de frumos, dar insuportabil în toate celelalte privințe.

— Vin mâine. E totul în regulă?

Se întoarce cu scaunul și mă măsoară din priviri.

— Mersi, John. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Pune telefonul jos fără să-și ia ochii de la mine și-și încrucișează brațele pe piept.

— Îmi place rochia, spune cu voce joasă și răgușită.

Mă uit în jos la rochia mea fluidă, lejeră, până la jumătatea gambei. Îmi acoperă genunchiul, ceea ce probabil că-l încântă. Sunt surprinsă că a pus-o Kate în pachet. E cam vărătică — n-are mâneci și e cu spatele gol. Zâmbesc în sinea mea. Încă n-a văzut spatele, iar eu n-am de gând să i-l arăt, că sigur o să mă pună să mă schimb.

Trag pe mine jacheta tricotată subțire, crem, apoi îmi pun geanta de piele-ntoarsă cu bareta de-a curmezișul pieptului.

— Gata? întreb.

Se ridică-n picioare și se apropie de mine cu o mutră preocupată. Mă aștept la un sărut profund, dar nu-l primesc. Își pune ochelarii de soare, mă ia de mână și mă trage spre ușă. Am parte de o zi întreagă cu el și nici măcar nu mă sărută?

— Ai de gând să nu mă atingi toată ziua, așa-i?

Se uită-n jos la mâinile noastre împreunate:

— Te ating.

— Știi ce vreau să spun. Mă pedepsești.

— Și de ce-aș face așa ceva, Ava?

Mă trage în lift. Știe al naibii de bine ce vreau să spun.

Ridic ochii spre el:

— Vreau să mă atingi.

— Știu, spune introducând codul.

— Dar n-ai s-o faci?

— Dă-mi ce vreau și te ating, spune fără să se uite la mine.

Nu-mi vine să cred!

— Vrei să-mi cer iertare?

— Păi, nu știu, Ava. Ai pentru ce să-ți ceri iertare?

Se uită tot înainte. Nu se uită nici măcar la imaginea mea reflectată în ușă.

— Iartă-mă, spun eu printre dinți.

Nu-mi vine să cred că face asta. Și nu-mi vine să cred că sunt așa de disperată după atingerea lui.

— Ei, dacă tot îți ceri iertare, măcar spune-o cu *un pic* de regret.

— Îmi pare rău.

Se uită-n oglindă direct la mine:

— Chiar îți pare rău?

— Da, iartă-mă.

— Vrei să te ating?

— Da.

Se-ntoarce-ntr-o clipă peste mine, împingându-mă-n sus pe peretele acoperit de oglinzi și acoperindu-mă complet cu corpul lui. Imediat mă simt mai bine. Și nici n-a fost deloc greu.

— Începi să înțelegi, așa-i? spune cu buzele lipite de-ale mele și cu șoldurile împinse-n ventrele mele.

— Înțeleg, gâfâi.

Îmi devorează gura și mâinile mele îi găsesc umerii, înfigându-și imediat unghiile în mușchii lui. Da, e mult mai bine. Îi găsesc limba cu a mea și mă cufund cu totul în el.

— Acum ești mulțumită? întreabă, întrerupând sărutul.

— Da.

— Și eu. Să mergem.

Ne oprim în Camden să luăm micul dejun. E o zi superbă și deja mi-e cald cu jacheta pe mine, dar o să mai îndur un pic. Încă mai are când să mă ducă acasă făcându-mă de râs și să mă pună să mă schimb.

Jesse mă ia de pe trotuar și mă conduce peste stradă, la o micuță cafenea fermecătoare.

— O să-ți placă aici. Stăm afară.

Trage un fotoliu mare, de răchită, ca să mă așez.

— De ce crezi că o să-mi placă? întreb luând loc pe perna cu picățele.

— Fac cele mai bune ouă Benedict.

Îmi zâmbește vesel când vede că mă luminez la față.

Chelnerița se apropie cu bale la gură când îl zărește pe Jesse în toată masculinitatea lui dumnezeiască, dar el nu observă.

— Am dori două porții de ouă Benedict, o cafea neagră, tare și un cappuccino cu două shoturi de espresso și fără ciocolată și zahăr, vă rog, spune el, arătând spre meniu.

Ridică fața spre chelneriță, aruncându-i unul dintre zâmbetele lui rezervate doar femeilor:

— Mulțumesc.

Ea pare să se clatine un pic, iar mie-mi vine să râd. Da, exact așa m-am simțit și eu când l-am văzut.

Până la urmă își regăsește vocea:

— La ouă vreți șuncă sau somon?

Îi întinde meniul și-și scoate ochelarii ca să-i ofere imaginea completă a chipului lui incredibil.

— Somon, vă rog.

Clatin uluită din cap și-mi verific telefonul cât chelnerița trage de timp scriind pe-ndelete comanda noastră simplă.

— Albă sau integrală?

— Poftim? ridic ochii din telefon și văd că fata tot își face de lucru lângă noi.

— Vrei pâine albă sau integrală? repetă Jesse cu un mic zâmbet.

— A! Integrală, vă rog.

Își întoarce ochii superbi spre chelnerița topită:

— Ambele porții integrale, vă rog.

Îi aruncă cel mai îmbietor zâmbet și fata, în sfârșit, ne părăsește.

— Ce-ți fac picioarele, întreabă, dar știu că nu asta-l face să-și muște buza de jos.

— Bine. Alergi des?

Deja știu răspunsul. Nimeni nu se scoală cu noaptea-n cap ca să alerge paisprezece mile dacă nu ia alergatul în serios.

— Îmi distrage atenția, spune, ridicând din umeri și lăsându-se în scaun cu o expresie gânditoare.

— De la ce anume?

— De la tine, spune cu ochii fixați pe mine.

Pufnesc disprețuitoare. Atunci e clar că nu prea aleargă în ultimul timp, fiindcă-și petrece majoritatea timpului dând buzna peste mine pretutindeni.

— De ce vrei să-ți abați atenția de la mine?

Oftează:

— Fiindcă, dragă Ava, se pare că nu reușesc să stau departe de tine și, ce e și mai îngrijorător, nici nu vreau.

În ton i se citește frustrarea. E enervat pe mine sau pe el?

Chelnerița ne pune cafelele pe masă și mai tândălește un pic, dar nu mai primește binecuvântarea încă unui zâmbet de o mie de wați. E concentrat doar la mine. Declarația lui e dulce-amăruie. Sunt încântată că nu poate sta fără mine, dar puțin insultată că asta pare să-l irite.

— Și ce-i așa îngrijorător în asta? întreb nonșalantă, amestecând în cappuccino și rugându-mă în gând să primesc niște răspunsuri satisfăcătoare.

Dar după ce trec câteva secunde fără să spună nimic, ridic ochii și descopăr că roțițele din creier i se-nvârt cu viteza luminii. Se mușcă de buza de jos de parc-a făcut ceva rău.

În cele din urmă expiră cu zgomot și lasă ochii-n jos.

— E îngrijorător fiindcă simt că n-am niciun control.

Se uită iar la mine, sfredelindu-mă cu privirea lui verde, fixă.

— Nu știu să gestionez prea bine senzația de pierdere a controlului, Ava. Mai ales când e vorba de tine.

Recunoaște, cumva, că e un obsedat de control complet inflexibil și surd în fața oricărui argument rațional? E al naibii de clar că nu știe să facă față prea bine nesupunerii — am simțit pe pielea mea dovada acestui lucru.

— Dacă ai fi mai înțelegător, nu ai avea senzația asta că pierzi controlul. Așa te porți cu toate femeile tale?

Cască ochii, apoi îi mijește.

— Nu mi-a părut niciodată de cineva suficient de mult încât să simt așa ceva.

Își ia ceașca de cafea.

— Să mor eu dacă nu e tipic pentru mine să dau peste cea mai rebelă femeie de pe planetă și să...

— Încerci s-o controlezi? ridic din sprâncene la el, iar el se-ncruntă și mai tare la mine. Și celelalte relații?

— N-am relații. Nu mă interesează să mă implic. Și oricum n-am timp.

— Ai avut destul timp să mă calci pe mine-n picioare! îmi scapă peste buza ceștii de cafea.

Dacă asta nu mai e implicare, atunci nu știu ce e.

Clatină din cap:

— Tu ești altceva. Ți-am spus, Ava, că o să calc în picioare pe oricine-mi stă în cale, inclusiv pe tine.

Micul dejun aterizează pe masă și miroase divin. Bag în mine și mă gândesc la ce-a spus.

— De ce sunt altceva? întreb cu voce mică.

— Nu știu, Ava, spune calm, tăind o bucățică de somon.

— Nu știi prea multe, văd.

Numai asta spune, al naibii, când încerc să identific motivul pentru care e așa de bolnav cu controlul. Îi stârnesc „tot felul de emoții“. Eu ce-ar trebui să înțeleg din asta?

— Știu doar că nu mi-am dorit în viața mea să fut o femeie mai mult de o singură dată. Dar pe tine chiar vreau să te fut de mai multe ori.

Mă trag înapoi oripilată și cât pe ce să mă-nec cu o bucată de pâine prăjită.

Are bunul-simț să pară că regretă cele spuse:

— Nu m-am exprimat cum trebuie.

Pune furculița jos, închide ochii și-și freacă tâmplele.

— Ceea ce vreau să spun e că... ei bine... nu mi-a păsat niciodată de o femeie destul de mult încât să vreau de la ea mai mult decât sex. Apoi te-am cunoscut pe tine.

Își freacă tâmplele și mai apăsă.

— Nu pot să explic, dar ai simțit și tu același lucru, nu?

Se uită la mine, cautând disperat o confirmare din priviri.

— Când ne-am cunoscut, ai simțit-o, nu?

Zâmbesc luminos:

— Da, am simțit.

Și n-o să uit niciodată.

Expresia i se schimbă instantaneu: zâmbește din nou.

— Mănâncă, mă îndeamnă, arătând spre farfuria mea cu furculița, iar eu mă resemnez cu gândul că voi trăi tot restul vieții fără să aflu ceea ce vreau cu disperare să aflu.

Dar dacă nici el nu știe, nu prea sunt șanse să aflu vreodată. Mi-ar fi mai ușor să-l suport dacă aș ști ce resorturi îi pun în mișcare roțile minții lui complexe. S-ar putea să nu știu niciodată răspunsul, dar, indiferent de asta, tocmai mi-a dat cumva de înțeles că vrea mai mult decât sex, nu? Deci îi pasă de mine. Oare asta înseamnă pentru el că trebuie să mă controleze? Și n-a avut niciodată o relație? Nu cred asta nicio secundă. Femeile se aruncă la picioarele bărbatului ăstuia. Nu se poate să le-o tragă tuturor doar o dată. Dumnezeuule, dacă n-a futut niciodată o femeie mai mult de o singură dată, câte femei a avut? Tocmai sunt pe punctul să-i pun întrebarea asta, dar îmi înghit vorbele. Chiar vreau să știu?

— Trebuie să-ți cumpărăm o rochie pentru petrecerea aniversară de la Conac, zice el, încercând să-mi abată atenția de la gândurile și întrebările care mă frământă.

Sunt sigură că știe la ce mă gândesc.

— Am destule rochii, spun pe ton deloc entuziasmat, ceea ce e în regulă, fiindcă așa mă și simt.

Nu mă consolează decât parțial faptul că va fi acolo și Kate, ca să mă ajute să îndur o seară întreagă de priviri pline de ură și remarci răutăcioase din partea lui Sarah. Oare a futut-o și pe Sarah? Îmi închipui că e foarte posibil, având în vedere că fute o femeie doar o dată. Gândul mă face să-mi împlânt furculița în mâncare un pic prea agresiv.

Se încruntă:

— Îți trebuie una nouă.

— Asta-i tonul care mă provoacă să-l sfidez.

Perspectiva unui nou scandal pe tema garderobei mă face să oftez. Nu am nevoie să-mi cumpăr o rochie nouă. Și chiar dacă n-aș avea cu ce să mă îmbrac, tot aș găsi ceva prin dulap, numai să evit o ieșire la cumpărături cu Jesse.

— Și oricum îți datorez o rochie.

Întinde mâna și-mi dă după ureche o șuviță de păr.

Da, îmi datorează o rochie, dar n-o vreau, fiindcă mă îndoiesc că voi avea un cuvânt de spus în alegerea rochiei pe care mi-ar cumpăra-o el.

— Pot să mi-o aleg eu?

— Sigur, spune, punându-și furculița și cuțitul pe farfurie. Nu sunt chiar așa de obsedat de control.

Mai să-mi scap tacâmurile din mână!

— Jesse, chiar că ești un personaj special, spun, încercându-mi vocea cu toată dulceața pe care-o merită această declarație.

— Nu mai special decât tine, îmi face cu ochiul. Ești gata să ne aventurăm în Camden, iubire?

Aprob din cap și-mi scot portofelul din geantă sub privirea lui nedumerită. Pun sub solnița de pe masă o bancnotă de douăzeci și-l văd că se ridică, pufnind ofensat demonstrativ, bagă mâna-n buzunar și-mi înlocuiește banii cu ai lui, după care-mi smulge portofelul din mână și-mi îndeasă bancnota la loc.

Obsedat de control!

Telefonul meu începe să danseze pe masă, dar nu apuc să răspund, pentru că Jesse mi l-a smuls de sub nas.

— Alo? îl salută el pe apelantul necunoscut.

Mă holbez la el fără să-mi vină să cred. Țsta chiar nu are nici cele mai elementare norme de bun-simț în privința telefoanelor. Cine-o fi?

— Doamna O'Shea? spune calm.

Îmi cade falca la podea. Nu! Nu vorbi cu mama! Încerc să-mi smulg telefonul de la el, dar se ferește de mine cu mișcări agile și un rânjat răutăcios pe fața înnebunitor de frumoasă.

— Am plăcerea să fiu în compania frumoasei dumneavoastră

fiice, o informează pe mama.

Ocolesc masa, dar se retrage în partea cealaltă, încruntându-se la mine.

Strâng din dinți și flutur frenetic din mână spre el, dar el ridică din sprâncene și clatină încet din cap.

— Da, Ava mi-a povestit multe despre dumneavoastră. Abia aștept să vă cunosc.

Vai, ce măgar enervant! Nu i-am spus mai nimic despre părinții mei și cu siguranță lor nu le-am spus absolut nimic despre el! Of, Doamne, e tot ce-mi trebuia. Mă uit la el cu săgeți în ochi și-ntind mâna, dar el sare-napoi.

— Da, v-o dau. Mi-a făcut mare plăcere să vorbim.

Îmi întinde telefonul și i-l smulg din mână dintr-o singură mișcare violentă.

— Mama?

— Ava, cine era ăla? întrebă mama stupefiată, așa cum mă așteptam să fie.

Ea mă știa tânără, liberă și necuplată, iar acum răspund la telefonul meu bărbăți străini. Îi arunc lui Jesse o privire tăioasă, dar el pare foarte mândru de ce-a făcut.

— E doar un prieten, mamă. Ce faci?

Jesse își încleștează dramatic mâna pe inimă, făcând pe soldatul rănit, dar expresia iritată de pe mutra lui nu se potrivește cu gesturile lui jucăușe... ba chiar le contrazice. O aud pe mama mormăind dezaprobat.

— M-a sunat Matt, spune sec.

Mă întorc cu spatele la Jesse, încercând să-mi ascund expresia uluită. De ce-a sunat-o Matt pe mama? Futu-i! Nu pot să vorbesc acum despre asta, nu de față cu Jesse.

— Mamă, pot să te sun eu mai încolo? Sunt în Camden și nu te aud prea bine din cauza zgomotului.

Simt cum ochii lui Jesse îmi sfredelesc spinarea și mă crispez.

— Mda, voiam doar să știi. Era tot numai miere. Nu-mi miroase-a bine, spune ea pe ton furios.

— Bine, te sun mai târziu.

— Bine. Și nu uita: distrează-te fără să te implici, adaugă ea ostentativ, referindu-se la statutul meu actual... care-o fi ăla, nu știu.

Mă întorc iar spre Jesse și-l găsesc cu mutra teribil de nemulțumită la care mă așteptam.

— De ce-ai făcut așa ceva? strig la el.

— „E doar un prieten“? Ai mulți prieteni care te fut de-ți ies ochii din cap?

Mă dau bătută. Creierul meu nu face față ritmului cu care schimbă constant descrierea relației noastre. Mă fute, îi pasă de mine, mă controlează...

— Ai decis, cumva, că scopul tău numărul unu e să-mi faci viața cât mai dificilă cu putință?

Privirea i se-mblânzește.

— Nu, spune încet. Iartă-mă.

Dumnezeule mare, înregistrăm cumva progrese? Și-a cerut, cumva, iertare că s-a purtat ca un măgar? Sunt mai stupefiată decât atunci când mi-a furat telefonul și-a salutat-o pe mama ca pe-o veche prietenă.

— Las-o baltă, oftez și-mi bag telefonul în geantă.

O iau în jos pe stradă, spre canal, și în câteva secunde brațul lui e pe umerii mei. Probabil că în momentul ăsta biata mea mamă îi face capul calendar sărmanului meu tată. Știu că mai târziu o să fiu supusă unui adevărat interogatoriu. Cât despre Matt... mă rog, știu care-i e jocul. Scârba mizerabilă încearcă să se dea bine pe lângă părinții mei. O să fie crunt dezamăgit. Acum părinții mei nu-și mai ascund deloc antipatia față de el, spre deosebire de vremurile când eram cu el și-l suportau de dragul meu.

Ne petrecem restul dimineții și mare parte a după-amiezei hoinărind prin Camden. Îmi place la nebunie aici. Nicăieri în Londra nu mai găsești asemenea diversitate. Aș putea rătăci ore în șir pe străduțele lăturalnice pietruite, cu piețe și grajduri. Jesse mă lasă să-mi fac de cap și să-mi bag nasul prin toate tarabele și firidele, iar el mă ține aproape și mă atinge permanent. Ce mă bucur că mi-am

cerut scuze!

Ne plimbăm prin zona cu mâncare și mi-e cald de nu mai pot. Nu e foarte cald afară, dar mă simt sufocată de îngheșuiala de oameni și turiști. Îmi trag geanta de după cap și-mi scot jacheta, ca s-o leg în jurul taliei.

— Ava, îți lipsește o ditamai bucata din rochie!

Mă întorc zâmbind și-l văd că se holbează la imensul decolteu din spate al rochiei mele. Ei, ia să vedem, ce-o să facă? O să mă dezbrace ca s-o taie-n bucăți?

— Nu, așa e croiala, îl informez, legându-mi jacheta în talie și punându-mi la loc geanta de-a curmezișul.

Mă întoarce cu spatele la el și trage jacheta mai sus, în încercarea de a acoperi pielea dezgolită.

— Încetează odată! râd și mă foiesc să scap din mâinile lui.

— Faci asta dinadins? mă repede, plasându-și palma mare pe mijlocul spatelui meu.

— Dacă vrei fuste până la glezne și pulovere până-n gât, ți-aș sugera să-ți găsești pe cineva de vârsta ta, bombăn în timp ce el mă conduce prin mulțime cu mâna lipită de spatele meu.

Mă aleg cu un ghiont în coaste pentru obrăznicia asta. Mai are puțin și mă pune să port burka!

— Dar cât de bătrân mă crezi? întreabă uluit.

— Păi, n-am de unde să știu, nu? îi arunc. Nu vrei să-mi curmi angoasa?

— Nu, pufnește.

— Nici nu mi-am imaginat altceva, mormăi.

Exact în momentul ăla ceva îmi atrage atenția. Mă abat rapid spre o tarabă plină de lumânări parfumate și tot felul de chestii hippote și-l aud pe Jesse înjurând în spatele meu, fiind nevoit să-și croiască drum prin mulțime ca să mă ajungă din urmă.

În întâmpinare îmi iese un tip care e adept evident al mișcării spirituale New Age, cu codițe învălătucite pe cap și o groază de cercei prin diverse locuri.

— Salut! zâmbesc și mă-ntind să iau o geantă de pânză de pe

raft.

— Bună ziua, spune. Vă ajut?

Vine lângă mine la raft și mă ajută să dau jos geanta de pânză.

— Mersi.

Când deschid geanta și-i scot conținutul simt iar pe mine palma caldă a lui Jesse.

— Ce-i aia? Întreabă Jesse uitându-se peste umărul meu.

— Țăstia sunt pantaloni thailandezi de pescar, spun scuturându-i ca să-i desfac.

— Cred că-ți trebuie o mărime mai mică, se încruntă el la bucata imensă de material negru pe care-o țin în mâini.

— Sunt mărime universală.

Începe să râdă:

— Ava, în ăia încap zece de-alde tine.

— Îi înfășori pe tine. Sunt pentru orice mărime.

De luni de zile tot zic că-i înlocuiesc pe ăia vechi pe care-i am acasă.

Se dă într-o parte fără să-și clinească mâna de pe spatele meu și se uită bănuitor la pantaloni. E adevărat că arată ca o pereche de pantaloni pentru cel mai obez om din lume, dar odată ce te prinzi cum se pun, sunt superconfortabili pentru zăcut prin casă într-o zi de leneveală.

— Haideți să v-arăt.

Proprietarul îmi ia pantalonii din mână și se lasă în genunchi în fața mea.

Simt cum palma lui Jesse se încordează pe spatele meu.

— Îi luăm, scuipe rapid cuvintele.

Ups! Urmează un nou episod de zdrobeală în picioare!

— Mai bine vă arăt eu, spune vesel Codiță, scuturându-mi la picioare pantalonii desfăcuți.

Ridic piciorul să pășesc în pantaloni, dar mă trezesc smucită ușor înapoi. Îi arunc o privire scurtă ca să-l avertizez că e penibil.

— Aveți picioare superbe, domnișoară, spune zglobiu Codiță.

Mă crispez:

— Mersi.

— Dă-i încoace!

Jesse smulge pantalonii din mâna lui Codiță, apoi mă așază cu spatele spre un raft cu lumânări. Clătinând din cap și bombănind în barbă, se lasă într-un genunchi și desface pantalonii ca să-i probez. Îi zâmbesc dulce lui Codiță, care nu pare să fi observat spectacolul ridicol oferit de Jesse; probabil că e prea drogată ca să remarce. Pășesc în pantaloni și-i ridic, iar Jesse ține betelia imensă de-o parte și de alta, la mare distanță de corpul meu, cu o cută adâncă de încruntare nedumerită pe frunte. Tare-i scump!

Preiau rapid controlul asupra înfășuratului, de teamă ca nu cumva Codiță să-ncerce să mă ajute.

— Uite-așa, vezi?

Pliez pantalonii și-i înfășor suprapunându-i, apoi îi leg într-o parte.

— Superb, spune la mișto Jesse, privindu-i confuz.

Se uită-n ochii mei și zâmbesc larg. Scutură din cap cu licăriri în ochi:

— Îi vrei?

Atent supravegheată de Jesse mă apuc să dezleg și să scot pantalonii.

— Eu plătesc, îl informez.

Dă ochii peste cap cu un fornăit dezgustat și scoate din buzunar un teanc de bancnote.

— Cât costă pantalonii XXXL? îl întreabă pe Codiță.

— Doar una de zece, prietene.

Îi împachetez și-i îndes în geanta lor.

— Jesse, eu plătesc pantalonii.

— Doar atât? ridică din umeri și-i bagă o bancnotă sub nas lui Codiță.

— Să trăiești! spune Codiță și-o îndeasă în borsetă.

— Hai să mergem.

— Nu era nevoie să-l calci în picioare pe bietul om, mârâi. Și voiam să-mi plătesc eu pantalonii.

Mă trage spre el și-și lipește buzele de tâmpla mea.

— Ia mai taci.

— Ești de groază!

— Ești frumoasă. Acum pot să te duc acasă?

Scutur din cap uitându-mă la bărbatul meu cel dificil.

— Da.

Mă dor picioarele și trebuie să recunosc că azi a tolerat cu răbdare îngerească hoinăreala mea în pas de melc. A fost chiar foarte înțelegător.

Îl las să mă conducă prin mulțime până ieșim din aleea plină ochi cu oameni și ajungem într-un loc unde urechile-mi sunt asaltate de bubuiala asurzitoare a muzicii tehno. Mă uit peste drum și văd cum din bezna clădirii fabricii se întrevăd lumini de neon, iar la intrare e adunată o mulțime de oameni. N-am fost niciodată acolo, dar locul e celebru pentru ținutele senzaționale de club și accesoriile turbate.

— Vrei să vezi?

Ridic ochii spre Jesse.

— Parcă voiai să mergem acasă.

— Putem să aruncăm o privire.

Mă conduce spre intrare și intră primul în spațiul cufundat în semiîntuneric.

Când intrăm, timpanele-mi zvâcnesc din cauza muzicii și primul lucru pe care-l observ sunt două dansatoare de club, înțolite în desuuri fosforescente, care se mișcă de rămâi mască, cocoțate pe un balcon suspendat, din metal. Nu mă pot abține să nu mă holbez. Parcă suntem într-un club, după miezul nopții. Jesse mă conduce spre o scară rulantă care ne duce jos, în subsolul fabricii, iar când ajungem la capăt, ochii îmi sunt asaltați din toate părțile de haine fluorescente de toate felurile și toate culorile.

— Nu prea arată a dantelă, spune meditativ când mă surprinde căscând gura la o fustă mini de-un galben aprins, cu tivul garnisit cu țepi de metal.

— Clar că nu, dau eu din cap. Oamenii chiar poartă chestiile

astea?

Începe să râdă și-mi arată cu un gest din bărbie un grup de oameni care par cât pe ce să leșine de încântare. Cred că toți la un loc au un milion de găuri cu podoabe prin ele. Ne continuăm periplul prin labirintul metalic de coridoare din oțel și sunt total fascinată de ce văd în jur. Apoi mai coborâm niște trepte și ne trezim înconjurați din toate părțile de... accesorii pentru sex. Mă crispez. Muzica de aici e și mai tare, absolut vulgară, și mă holbez în jur cu gura căscată, ascultând o descreierată zbierând ceva despre supt pula pe ringul de dans, în timp ce o dominatoare îmbrăcată în piele își freacă sexul în sus și-n jos de o bară neagră de metal. Nu sunt vreo mironosiță, dar asta mă depășește complet. Bun, deci am ajuns în raionul destinat adulților, iar eu mă simt groaznic de stingherită. Mă uit jenată la Jesse.

Îi sclipesc ochii și se vede clar că se distrează copios.

— Ești șocată? întrebă.

— Oarecum, recunosc.

Nu atât din cauza produselor, cât din cauza fetei aproape goale din colț, tatuată și găurită toată, care execută niște mișcări sigur ilegale în platforme de douăzeci de centimetri. Din cauza ei sunt nevoită să-mi recuperez falca de pe podea.

Oare lui Jesse îi plac chestiile astea?

— E un pic cam mult, nu crezi? spune gânditor, trăgându-mă spre o vitrină de sticlă.

Răsuflu ușurată când îl aud.

— Uau! îmi scapă fără să vreau când dau cu ochii de un vibrator imens, împodobit tot cu ștrasuri.

— Nu te bucura degeaba, îmi șoptește Jesse în ureche. N-ai nevoie de așa ceva.

İcnesc și el îmi chicotește vesel în ureche.

— Eu știu? La cum arată s-ar putea să fie distractiv de folosit, răspund gânditoare.

De data asta el e cel care icnește șocat.

— Ava, mai bine mor decât să te văd folosind așa ceva.

Aruncă o privire dezgustată către obiectul incriminat.

— Nu te împart cu nimeni și cu nimic, nici măcar cu aparate care funcționează cu baterii.

Încep să râd. Ar călca în picioare și vibratorul? Nebunia lui n-are margini! Se uită-n jos la mine cu zâmbetul lui ștrengar.

— Dar s-ar putea să fac o excepție pentru niște cătușe, adaugă calm.

— Doar nu te excită chestiile astea, nu? arăt de jur-împrejur, apoi îmi ridic spre el capul înclinat pe-un umăr.

Mă privește cu ochi plini de afecțiune, mă lipește și mai tare de el și mă sărută tandru pe frunte.

— Un singur lucru mă excită pe lumea asta. Și pe ea o prefer îmbrăcată-n dantelă.

Mă topesc de ușurare și ridic privirea spre bărbatul pe care-l iubesc până la durere.

— Du-mă acasă.

Îmi surâde ușor și mă sărută pe buze cu adorație.

— Dai ordine? întrebă cu gura pe a mea.

— Da. A trecut prea mult timp de când nu mi-ai tras-o. E inacceptabil.

Se trage înapoi și mă privește cu atenție, cu roțițele zumzăind și cu dinții înfipti în buza de jos.

— Ai dreptate; e inacceptabil.

Își frământă iar buza, concentrat să mă scoată din temniță și să mă ducă înapoi la mașină.

Capitolul 29

Dăm ușa apartamentului de perete, contopiți într-o îmbrățișare. Am așteptat asta toată ziua. Mai că explodez de dorință. Am nevoie să-l simt peste tot, chiar în clipa asta.

Mă apucă de talie și-i încalec șoldurile, iar el ne duce în bucătărie și apasă câteva butoane ale telecomenzii. Urechile-mi sunt inundate instantaneu de „Running Up That Hill“ de Placebo, ceea ce îmi ridică pe noi culmi disperarea după atingerea lui. Omul s-a ținut de cuvânt.

— Te vreau în pat, spune nerăbdător luând-o-n sus pe scări cu o viteză alarmantă.

Cu un șut, deschide ușa dormitorului și mă așază în picioare la capătul patului.

— Întoarce-te, spune încet.

Mă supun și-i ofer acces la partea din spate a rochiei.

— Spune-mi că ai pe tine dantelă, mă imploră descheind nasturii rochiei. Am nevoie să te văd în dantelă.

Când îmi trage rochia peste cap și-o aruncă la podea, îl aud că scoate un lung oftat, de satisfacție.

Îmi azvârl pantofii din picioare și mă-ntorc iar cu fața la el. Are gura întredeschisă și pleoapele căzute. E la fel de înnebunit de poftă ca și mine. Întinde mâna și trage-ncet în jos una din cupele de dantelă ale sutienului, trecându-și dosul degetelor peste sfârcul meu. Inima mea o ia la galop. E într-o stare de spirit tandră... îmi place mult Jesse cel blând.

Îl văd că-ntinde mâna spre spinare, își apucă tricoul și-l trage peste cap. N-o să mă pot niciodată abține să nu gâfâi la vederea trunchiului lui suplu. N-are niciun gram de grăsime.

— Ți-a plăcut ziua de azi? întrebă tandru, fără să mă atingă.

Stă în fața mea și-și scoate pantofii și șosetele, iar eu îl implor în

gând să se grăbească.

— Mi-a plăcut grozav de mult, spun, făcând eforturi uriașe să ignor ritmul pasional al muzicii care ne învâluie.

— Și mie.

E serios și gânditor. Nu prea știu ce să cred.

— Ce-ai zice dacă am face ziua asta și mai bună?

Doamne Dumnezeule!

— Da, suspin eu.

— Vino-ncoace.

De data asta nu e nevoie de nicio numărătoare inversă. Fac un pas înainte, îmi pun mâinile pe pieptul lui tare și-mi ridic fața spre privirea lui. Câteva clipe ne uităm lung unul la altul, apoi buzele lui se prăbușesc peste ale mele, catapultându-mă instantaneu în cel deal nouălea cer din Raiul lui Jesse — locul meu preferat din tot universul.

Cu un geamăt, îmi bag mâinile-n părul lui, iar el mă ridică și mă țintuiește de trupul lui, în timp ce limbile noastre se rotesc și se mângâie încet. Mă duce la pat, mă întinde sub el și-mi ridică mâinile deasupra capului. Nu le imobilizează acolo, dar eu știu că acolo trebuie să rămână.

Îmi eliberează gura și se ridică, lăsându-mă să zac acolo în flăcări, gâfâind amețită. Se uită la mine și-i văd roțițele din mintea aia frumoasă cum intră-n viteza a cincea. Vreau să știu la ce se gândește. De câteva zile tot cade pe gânduri pe neașteptate.

— Aș putea să stau să mă uit toată ziua cum te zbați sub atingerea mea, murmură el, jucându-se cu sânul meu, smucind în jos cea de-a doua cupă a sutienului și copleșindu-mi și celălalt sân cu aceeași atenție.

Sfârcurile-mi zvâcnesc sub atingerea degetelor lui, pe care le urmărește atent, cu buze umede întredeschise, frământându-mă până îmi pierd mințile. Vreau să-i simt buzele pe mine în clipa asta!

— Nu te clinti.

Se ridică de pe pat trăgându-mi chiloții de pe mine, iar eu scâncesc încet. Îl privesc cum își desface încet prohabul jeansilor și-i

coboară pe coapse, aruncându-i calm cât colo, după care își dă jos și boxerii. Îmi încleștez strâns coapsele ca să controlez pulsația surdă din miezul meu, care tocmai s-a transformat într-o zvâcnire ritmică la vederea goliciunii lui depline și spectaculoase. Se târăște înapoi pe pat, îmi desface coapsele și-și trece limba fix prin mijlocul sexului meu.

— Doamne, Doamne, Doamne Dumnezeu!

Îmi acopăr fața cu palmele și-mi înfig dinții în mână când își împlântă limba în mine, retrăgându-se și rotindu-se lent, înainte să se cufunde iarăși înăuntru. E foarte posibil să leșin.

Șoldurile mi se rotesc în acord cu ritmul lui, desperate după o atingere mai hotărâtă. Mă apasă pe abdomen cu palma cu degetele răsfirate, ca să nu mă lase să mă cabrez sub el. Oare de ce-am fugit de el? Din toate tâmpeniile pe care le-aș putea comite vreodată, faptul că am fugit de bărbatul ăsta ar lua medalia de aur.

Ridică gura și suflă peste carnea mea, apoi revine plăcerea chinuitoare pe care mi-o provoacă. Îmi azvârl capul dintr-o parte-n alta și-l înșfac de păr, iar el își întetește vigoarea atingerilor. Eu îmi ridic șoldurile din reflex și strig disperată, până-mi golesc plămâni. Îmi cuprinde miezul cu gura, sugând, la propriu, pulsațiile din mine, iar eu tremur ca o frunză și-mi arcuiesc spinarea mai să se rupă.

Jesse geme:

— Mmmmm... Îți simt zvâcnirile, iubire.

Nici nu sunt în stare să vorbesc. Influența pe care-o are asupra corpului meu e absolut incredibilă. Nu mă cred slabă; cred că e el prea puternic... e clar că el e șeful.

Inima mea suprasolicitată începe să-și calmeze bătăile și-mi trec degetele prin părul lui, savurând atingerea gurii lui atente care-mi sărută tandru interiorul coapselor, ciugulindu-le și ciupindu-le cu buzele. E în faza de amant tandru, dar nu se știe pentru cât timp. N-am de gând să mă păcălesc singură — subiectul contravențiilor mele de aseară sigur nu e închis, dar deocamdată sunt mulțumită să zac aici, cu fața lui Jesse între picioarele mele, cât o să-mi permită el să stau așa.

Dinții i se strâng ușor pe clitorisul meu și mă cutremur. Îl aud râzând ușor, după care urcă sărutându-mă pe trup până-mi găsește buzele și, cu ochii la mine, își trece ușor gura moale peste-a mea ca să-mi împărtășească descărcarea. Îmi pun brațele pe umerii lui și, când își îngroapă fața în scobitura gâtului meu oftând, îi primesc bucuroasă greutatea. Erectia lui furioasă pulsează ușor pe coapsa mea. Îmi mișc șoldurile ca s-o fac să ajungă chiar lângă intrarea mea.

— E incredibil cât de tare mă poți scoate din minți de furie, domniță, oftează cu fața pe gâtul meu.

Se ridică și, cu un geamăt înăbușit, se-mpinge încet în mine. Scâncesc și-l încheștez cu toți mușchii din adâncul meu.

— Te rog să nu mai faci niciodată așa ceva.

Își strecoară brațul sub genunchiul meu, îl ridică și-mi pune piciorul pe umărul lui, după care își sprijină trunchiul în antebrățe. Se retrage lent și-și croiește leneș drum înapoi în adâncimile mele, cu ochii fixați într-ai mei.

— Iartă-mă, murmur, rotindu-mi mâinile prin părul lui.

Se retrage și, cu un icnet, se repede iar înăuntru.

— Ava, fac tot ce fac ca să te protejez și să-mi păstrez mințile intacte. Te rog să mă ascuți.

Scâncesc, iar el mă pătrunde din nou.

— Așa o să fac, confirm, dar sunt conștientă că sunt înnebunită de plăcere și mă poate face să spun orice vrea.

N-am nevoie să fiu protejată decât, poate, de el.

— Am nevoie de tine, spune cu o expresie de deznădeje care mă derutează total. Am mare nevoie de tine, iubire!

Sunt înnebunită de plăcere, complet pierdută în el, dar tot nu mi se pare normal să tot spună chestii de-astea... fără să le și explice. Am creierul pe bigudiuri de atâtea declarații criptice. Oare confundă dorința cu nevoia? Eu am trecut de etapa dorinței și mă tem puțin că mi-am permis luxul de a avea nevoie disperată de bărbatul ăsta.

— De ce ai nevoie de mine? întreb cu voce răgușită.

— Am. Te rog, nu mă părăsi niciodată.

Se-mpinge iar în mine și gemem la unison.

— Spune-mi, icnesc cu ochii fixați într-ai lui, strângându-l de umeri.

Am nevoie de mai mult decât de șaradele lui năucitoare. Apele astea în care ne scaldăm încep să fie din ce în ce mai tulburi.

— Doar acceptă ideea că am nevoie de tine și sărută-mă.

Ridic ochii la el, sfâșiată între nevoia trupului meu de a-l avea pe el și nevoia de informații a creierului meu. El intră și iese din mine alene, într-un ritm încântător, croind drumul către un nou orgasm. Și nu mă pot controla.

— Sărută-mă, Ava.

Trupul iese învingător. Îi trag fața spre a mea ca să mă închin la altarul gurii lui minunate, în timp ce el se cufundă și iese din mine, rotindu-și șoldurile-nguste. Încordarea mi se instalează-n trup, plăcerea ajunge la culme și mă clatin în pragul descărcării. Scot respirații scurte, printre dinți, în încercarea de a-mi amâna orgasmul inevitabil.

— Mai stai puțin, iubire, mă avertizează el blând, apăsându-se tare de miezul meu la finalul unei noi pătrunderi.

De unde știe? Mă concentrez cât pot de tare, dar cu muzica asta și cu Jesse sărutându-mă atât de tandru, nu prea-mi iese. Îmi înfig degetele în umerii lui ca să-i semnalez fără vorbe că abia mă mai țin, iar el geme și-mi mușcă buza, avântându-se brusc în mine.

— Împreună, mormăie pe buzele mele.

Aprob din cap, iar el își accelerează străpungerile, purtându-ne pe amândoi spre extazul suprem, cu mișcări precise și controlate.

— Încă puțin, iubire.

— Jesse!

— Mai stai puțin, spune calm.

Se aruncă din nou în mine, cu o rotație delicioasă de șolduri, dureros de adâncă și se împinge cât poate de mult în străfundurile mele.

Țipăm amândoi.

— Ava, acum!

Se retrage și se-implântă iar în mine, de data asta cu mai multă forță.

Mă dezlănțui și-l simt cum zvâcnește-n mine. Ne înghițim unul altuia gemetele cu gurile unite și ne rostogolim împreună într-o cădere calmă, lentă, în neant. Carnea-mi tremură spasmodic în jurul erecției lui pulsânde, iar inima-mi bate să-mi spargă pieptul.

Îl sărut cu adorație, iar el se relaxează peste mine, ținându-mi piciorul pe umărul lui și împingându-și corpul și mai adânc în mine, ca să se golească de tot, în gemete de plăcere pură, animalică.

În ochi mi se furișează o umezeală nedorită și mă lupt din răspuțeri să îmi stăpânesc lacrimile, ca să nu stric momentul. El continuă să-mi accepte sărutul adorator, răspunzând fiecărei mângâieri rotite lente, a limbii mele, cu una identică. Cu sărutul ăsta încerc să-i spun ceva. Și-mi doresc cu disperare ca el să priceapă mesajul.

Te iubesc!

Se retrage întrerupând sărutul și se încruntă la mine:

— Ce-ai pățit? întrebă tandru, pe un ton plin de îngrijorare.

— Nimic, răspund cam prea repede, înjurându-mi în gând mâna pe care mi-am ridicat-o de pe capul lui.

Îmi cercetează privirea și cedez cu un suspin:

— Ce e asta? întreb în timp ce se mișcă încet în adâncurile mele.

— Cum adică? întrebă vădit nedumerit.

Cine naiba m-a pus să deschid gura asta mare?

— Relația asta dintre mine și tine.

Brusc mă simt ca o proastă și-mi vine să mă retrag sub pătură.

Privirea i se împlânzește și-și rotește încet șoldurile.

— Asta e doar între mine și tine, spune simplu, de parcă ar fi chiar așa de ușor.

Mă sărută tandru și-mi dă drumul la picior.

— Ești bine?

— Super, răspund mai tăios decât mi-aș fi dorit.

Bărbatul ăsta e chiar așa de obtuz încât nu vede o femeie îndrăgostită nici când zace sub el?

Eu și cu tine, între tine și mine. Păi asta e clar ca lumina zilei, în mama mă-sii! Că nu văd pe altcineva în pat cu noi. Mă foiesc puțin sub el și mă privește cu ochii tulburi îngustați.

— Trebuie să fac un pipi, spun pe un ton care încearcă să ascundă faptul că-s enervată.

Nu-mi iese deloc.

Își prinde buza cu dinții și mă măsoară bănuitor, dar iese din mine și mă eliberează fără chef de sub greutatea lui. Duc mâna la spate să-mi desfac sutienul, apoi mă duc la baie și-nchid ușa după mine.

De ce nu pot s-o spun, pur și simplu? Simt nevoia să mă eliberez de cuvintele care-mi provoacă atâta chin. Nu se poate să nu știe ce simt pentru el. Cad la picioarele bărbatului ăstuia ca o sclavă și, la cel mai mic semn, mă dăruiesc lui trup și suflet. N-o să cred nicio secundă că nu recunoaște semnele astea.

Mă sprijin cu mâinile de masa de toaletă cu chiuvetele și oftez lung. Nu aveam în plan să ajung aici, dar iată-mă, periculos de aproape de a mă alege cu inima zdrobită. Gândul de a-mi continua viața fără el... Îmi frec pieptul cu mâna. Numai la gândul ăsta inima mi se strânge dureros.

Sar în sus când se deschide ușa și intră, gol pușcă și orbitor de splendid. Se așază în spatele meu, cu mâinile pe talia mea și bărbia pe umăr. Ne privim o eternitate în ochi.

— Nu ne-am împrietenit? mă întreabă, cu o cută mică pe fruntea lui frumoasă.

— Ba da, ridic din umeri.

Mă așteptasem la o pedeapsă mult mai mare decât ce-am primit acum. Da, mi-a făcut zdrențe rochia tabu, dar una peste alta, azi a fost chiar rezonabil.

— Și-atunci de ce ești bosumflată?

— Nu sunt bosumflată, spun exagerat de ofensată.

E cât se poate de clar că sunt.

Clatină din cap oftând prelung, obosit, și-și freacă vintrele de șalele mele. Iar i s-a sculat. Are de gând să-mi distragă atenția de la

bosumflarea mea cu manipularea lui sexuală, surdă la argumente logice.

— Ava, ești cea mai exasperantă femeie pe care-am întâlnit-o vreodată.

Casc ochii, uluită de tupeul lui. *Eu sunt exasperantă? Își lipește gura deschisă de gâtul meu, pătrunzându-mă cu suflarea lui fierbinte.*

— Nu cumva îmi ascunzi ceva, domniță?

— Nu, șoptesc.

Nu-i ascund niciodată nimic. Mă predau lui de fiecare dată, fără rezerve, de bunăvoie. Bine, uneori e nevoie de un pic de muncă de convingere, dar până la urmă obține întotdeauna ce vrea.

Coboară mâna și începe să mă frece încet cu palma între coapse. E atingerea perfectă, combinată cu ritmul perfect. Îi susțin privirea în oglindă. Vai, să-mi fut una, iar îmi curg balele după el. Îmi las capul să cadă pe spate, oferindu-i gâtul meu. Limba lui croiește o potecă lată, fermă, fierbinte, pe gât în sus, rotindu-se când ajunge la scobitura sensibilă de sub ureche.

— Vrei din nou? mă ațâță la ureche în timp ce-mi mângâie miezul.

— Am nevoie de tine.

— Iubire, nu știi ce fericit mă fac vorbele astea. Totdeauna?

— Totdeauna, confirm.

Mârâie aprobator.

— Ah, futu-i, trebuie să ți-o trag.

Îmi smucește soldurile spre el, se așază la intrarea în mine, apoi se repede înăuntru cu un strigăt asurzitor, care rezonază între pereții băii imense.

— Ah, băga-mi-aș, Jesse!

Mă sprijin de masa de toaletă, pregătindu-mă de atac.

Se izbește în mine:

— Vezi... cum... vorbești!

Sunt supusă unei runde disperate, nemiloase, de lovituri violente, timp în care el urlă ca posedat de diavoli și mă smucește

înapoi ca să mă străpungă până-n cele mai cumplite de dureroase străfunduri. Mi se-nvârte capul, mă doare tot trupul și sunt complet ieșită din minți din cauza celui mai intens, dureros și satisfăcător drog din lume: domnul Imposibil în persoană.

Capul îmi cade moale-n piept, dar el își pune mâinile pe umerii mei.

— Uită-te la mine! răcnește el, administrându-mi încă o izbitură calculată.

Inhalez scurt, cu un șuierat, și ridic cu greu capul spre imaginea lui din oglindă. Dar nu reușesc să-mi concentrez privirea. Sunt azvârlită-nainte și brațele abia reușesc să mă țină în timp ce el se lovește tare de fundul meu, mârâind încontinuu. Fruntea îi e mai încruntată ca oricând și mușchii gâtului sunt încordați ca niște funii. A reapărut zeul poruncitor și brutal al sexului.

— N-o să-mi ascunzi niciodată nimic, da, Ava? mârâie el printre icnete.

— Nu!

— Fiindcă n-o să mă părăsești niciodată, da?

Of, iar o luăm de la capăt. Toate vorbele astea codate pe care le-aruncă în timpul sexului îmi fac creierii zdrențe mai rău decât atacul violent la care mi-e supus trupul.

— Unde pula mea să mă duc? țip iritată, exact când mă izbește din nou cu brutalitate.

— Vezi cum vorbești! răcnește disperat. Spune-o, Ava!

— Dumnezeule mare! strig.

Mi se înmoaie genunchii și mă apucă repede de talie ca să mă susțină, iar lumea din jur se cufundă într-o tăcere deplină cât sunt înghițită de vibrațiile valurilor de plăcere care mă străbat așa de intens, că mă tem să nu-mi fi stat inima din cauza șocului.

— Doamne, Isuse Cristoase!

Se prăbușește la podea și se rostogolește pe spate, așa că ajung întinsă de-a curmezișul peste el, amândoi răstigniți cu fața-n sus. Sunt săltată-n sus și-n jos de pieptul lui, cu creierul mucii, cufundat în ceață și cu trupul chinuit, care se-ntreabă ce dracu' i s-a

întâmplat. Țsta a fost cât se poate de clar un futai de băgat mințile-n cap. Dar pentru ce anume?

— Să-mi f...

Închid rapid gura înainte să mă aleg cu o nouă dojană, dar tot ridică un braț ca să-mi găsească pe pipăite șoldul și să-și împlânte un pic degetul în scobitura de deasupra.

— Ei! protestez.

M-am abținut, deci fac progrese.

Mă învăluie în brațele lui și trage adânc aer în piept cu nasul lipit de gâtul meu.

— N-ai spus-o.

— Ce? Că n-o să te părăsesc? N-o să te părăsesc. Mulțumit?

— Da, sunt, dar nu la asta mă refeream.

— Dar la ce?

Îmi oftează adânc în ureche:

— Nu contează. Mai vrei o dată?

Cât pe ce să mă-nec. Știu că n-o să fiu în stare să refuz... în primul rând fiindcă n-o să-mi dea el voie. O mică tresăltare sub mine îmi dă de știre că râde pe-nfundate.

— Bineînțeles! Nu mă mai satur de tine, răspund pe ton cât pot de serios.

Înlemnește sub mine, dar apoi își mărește strânsoarea ca de menghină.

— Mă bucur. Și eu simt exact același lucru. Dar biata mea inimă a trecut prin destule în ultimele douăzeci și patru de ore cu sfidarea și nesupunerea ta. Nu știu cât mai rezistă la șocuri.

— O fi din cauza vârstei.

— Alo, domniță!

Ne rostogolim amândoi și ajung cu fața-n jos pe podeaua băii și cu el peste mine. Mă mușcă de ureche, suflând în ea aer fierbinte.

— N-are nicio legătură cu vârsta mea.

Mă zvârcolesc sub el și mă mai mușcă un pic.

— E din vina ta! spune el acuzator, apucându-mă de șold.

— Nu! urlu, încercând zadarnic să mă eliberez. Bine, bine, mă

predau!

— Of, futu-i, ce n-aș da s-o faci! mormăie și-mi dă drumul.

— Moșule, mormăi rânjind.

Mă trage-n picioare cu viteza luminii și mă lipește de perete cu brațele imobilizate deasupra capului. Strâng din buze ca să-mi înăbuș hohotele de râs.

— Prefer să-mi spui Dumnezeu, dacă nu te superi, mă anunță și-mi trânteste un sărut de-mi stă inima, zdrobindu-mă de perete cu trupul lui. Chiar că nu mă satur de tine, domniță.

Zâmbesc.

— Ești ispita mea supremă, spune trecând ușor cu buzele peste fața mea, iar eu suspin lipită de el. Ți-e foame? Întreabă.

— Da.

De fapt, sunt lihnită.

— Bun, îmi zâmbește și el. Acum, că te-am futut, trebuie să te și hrănesc.

Mă prinde de braț și mă duce-n dormitor.

— Pune pe tine niște dantelă, spune încet.

Se duce în dressing și apare după câteva minute într-o pereche de pantaloni de casă verzi, în dungii. Zâmbesc. Îmi place de mor cum îi stă în verde.

— Ne vedem în bucătărie, bine?

— Bine, confirm liniștită.

Îmi face cu ochiul, apoi iese cu pași mari din dormitor, lăsându-mă să-mi caut dantelele.

Mă uit prin cameră după gențile mele și nu văd nimic, așa că mă duc în dressing, dar acolo nu zăresc decât rochii și pantofi. A zis să stau câteva zile. Aici sunt haine pentru mai mult de atât, toate atârinate ordonat în propriul lor mic spațiu. Gândul că Jesse mi-a făcut un pic de loc în vastul lui dressing mă face să zâmbesc.

Înfășurată într-un prosop, cobor în bucătărie, unde-l găsesc pe Jesse cu capu-n frigider.

— Nu-mi găsesc lucrurile, anunț către ușa frigiderului.

Scoate capul și-mi măsoară cu privirea trupul învelit în prosop.

— Te prefer goală, spune închizând ușa frigiderului și venind alene spre mine cu un borcan de unt de arahide.

— Cathy e plecată și frigiderul e gol. O să comand ceva. Ce ți-ar plăcea?

— Pe tine, rânjesc.

Zâmbește, întinde mâna și-mi smulge prosopul, îl aruncă deoparte și-și trece privirea admirativă peste corpul meu gol.

— Dumnezeuul tău trebuie să-și hrănească ispita.

Mă privește cu ochi sclipind de veselie.

— Restul lucrurilor tale sunt în monstruoziitatea aia imensă de lemn murdar, pe care-ai plantat-o-n mijlocul dormitorului meu. Ce vrei să mănânci?

Îl ignor și ridic din umeri:

— Sunt ușor de mulțumit.

— Știu, dar ce vrei să mănânci?

— Sunt ușor de mulțumit, atâta vreme cât tu ești cel care mă mulțumește.

— Păi să nu dea dracu' să fii ușor de mulțumit și cu alții! Și-acuma zi ce vrei să mănânci.

— Îmi place orice. Alege tu. Cât e ceasul?

Am pierdut cu totul noțiunea timpului. De fapt, când sunt cu el pierd cu totul orice noțiune.

— Șapte. Du-te să faci un duș până nu las baltă cina și te iau iarăși.

Mă întoarce și mă trimite sus, cu o palmă la fund.

Urc goală scările ca să-i urmez instrucțiunile și, când ajung sus arunc o privire-n jos și-l văd în arcada intrării în bucătărie, urmărindu-mă tăcut. Îi arunc o beza și dispar în dormitor, apucând să văd doar o fracțiune de secundă zâmbetul care-mi înmoaie picioarele, după care dispare din raza mea vizuală.

— Tocmai veneam să te caut.

Se oprește din operațiunea de pus diverse feluri de mâncare pe două farfurii.

— Îmi place cămașa ta.

Mă uit la cămașa albă pe care-am luat-o din dressingul lui.

— Kate nu mi-a împachetat deloc haine de zăcut prin casă.

— Nu? ridică dintr-o sprânceană.

Îmi dau seama imediat că Kate mi-a împachetat, de fapt, haine comode. Ori asta, ori n-a împachetat ea nimic... bănuiesc că ultima variantă e adevărată.

— Unde vrei să mănânci?

— Sunt ușor de m... închid gura și ridic din umeri.

— Numai de mine, da?

Zâmbește larg, își pune sub braț o sticlă de apă și ia farfuriile.

— Hai să stăm pe canapea, ca plebea.

Mă conduce în imensul spațiu deschis și-arată cu bărbia către canapeaua gigantică, așa că mă așez în colț și iau farfuria pe care mi-o întinde. Miroase delicios și e mâncare chinezească. Perfect.

Ușile de la dulapul televizorului alunecă în lături, scoțând la iveală cel mai mare televizor cu ecran plat pe care l-am văzut în viața mea.

— Vrei să te uiți la televizor sau preferi muzică și conversație?

Rămân cu furculița-n gură și el se uită la mine zâmbind. Nu mi-am dat seama cât îmi era de foame.

Mestec și înghit cât de repede pot.

— Aleg muzică și conversație, te rog.

A fost o alegere simplă. Aprobă din cap de parcă știa că asta o să spun și, într-o clipă, încăperea e cufundată în melodiile relaxante ale trupei Mumford and Sons.

— E bun?

Îi arunc o privire și-l văd cu fața la mine, cu un genunchi ridicat și un braț pe spătarul canapelei, ținând farfuria.

— Foarte bun. Nu gătești?

— Nu.

Zâmbesc cu furculița-n gură.

— Dar vai, domnule Ward, există ceva ce *nu* știți să faceți?

— Nu pot să fiu incredibil în toate, spune cu o mutră cât se poate de serioasă, studiindu-mă atent.

Chiar că e un măgar plin de sine.

— Îți gătește menajera?

— Dacă-i cer, da, dar de cele mai multe ori mănânc la Conac.

Cred că e și normal să profite de mâncarea minunată pe care-o are la dispoziție. Și eu aș face la fel.

— Câți ani ai?

Se oprește cu furculița-n drum spre gură.

— Vreo treizeci.

Bagă mâncarea-n gură și mestecă uitându-se la mine.

— Vreo... rostesc din buze.

— Da, vreo, ripostează el, cu un mic zâmbet în colțul gurii.

Mă-ntorc la mâncarea mea, deloc deranjată de răspunsul lui vag. O să tot întreb și el o să tot evite răspunsul. Poate ar trebui să încerc propriile mele versiuni de constrângere... poate un futai de mărturisire sau o numărătoare inversă? Și ce să-i fac la zero? Mă pierd în gânduri despre ce anume i-aș putea face când ajung la zero și continui să-mi înfulec mâncarea chinezească. Îmi vin o groază de idei, dar niciuna pe care s-o pot pune-n practică cu ușurință. M-ar învinge foarte ușor prin forță brută. Deci numărătoarea inversă iese din discuție, așa că rămâne să recurg la un futai de mărturisire. Trebuie să inventez futaiul de mărturisire. Ce-aș putea să fac?

— Ava?

Ridic ochii și-l văd pe Jesse studiindu-mă, cu faimoasa cută pe frunte.

— Da?

— Visezi? întrebă cu ton ușor îngrijorat.

— Scuze, spun punând furculița jos. Eram departe cu gândul.

— Da, erai.

Îmi ia farfuria și-i face vânt pe măsuța de cafea.

— Unde erai?

Se-ntinde să mă prindă și să mă tragă în poala lui.

Mă cuibăresc fericită.

— Nicăieri.

Își schimbă poziția și-mi ocupă locul din colț, așezându-mă sub

brațul lui. Îmi pun obrazul pe pieptul lui gol, arunc un picior peste șoldurile lui și-l trag în piept în toată splendoarea lui cu miros de apă proaspătă, lăsând muzica relaxantă și atingerea lui Jesse să mă cufunde ușor într-o odihnă liniștită.

— Îmi place mult să te am aici, spune încet, jucându-se cu o şuviță din părul meu.

Și mie-mi place mult să fiu aici, dar nu ca marionetă. Oare așa ar fi mereu? Aș putea să fac exact asta în fiecare zi, fiindcă a fost o zi minunată. Dar l-aș putea oare suporta când începe să controleze tot? Când nu-i pasă de niciun argument rațional?

Îmi trec degetul pe linia cicatricii.

— Și mie-mi place mult să fiu aici, șoptesc.

— Bun. Deci rămâi?

— Da. Spune-mi cum te-ai ales cu asta.

Își pune palma peste mâna mea ca să mă oprească să mai ating cicatricea.

— Ava, nu-mi place deloc să vorbesc despre asta.

Ups!

— Iartă-mă.

Mă simt prost. A fost o rugămintă sinceră. I s-a întâmplat ceva oribil și mă apucă groaza când mă gândesc că i-a făcut cineva rău.

Îmi ridică mâna spre fața lui și-mi sărută palma.

— N-ai de ce să-ți ceri iertare. Nu e ceva important în acest moment și în acest loc. N-are niciun rost să-mi dezgrop trecutul pe care vreau să-l uit.

Trecutul? Deci are un trecut? Mă rog, toată lumea are un trecut. Dar felul în care a pronunțat el cuvintele, discuția pornind de la o cicatrice oribilă, îmi stârnește un puternic sentiment de neliniște. Ridic privirea spre el:

— Ce voiai să zici când ai spus că lucrurile sunt mai ușor de îndurat când sunt aici?

Se uită la mine, mă prinde de ceafă și-mi împinge obrazul la loc pe pieptul lui.

— Înseamnă că-mi place să te am în preajmă, spune pe ton

definitiv.

Nu-l cred nicio secundă, dar o las baltă. Ce contează?

Îmi împing buzele în scobitura dintre pectoralii lui și-n sinea mea îmi trag singură o săpuneală zdravănă. Mă lăfăi în soare în al nouălea cer din Raiul lui Jesse și savurez fiecare secundă până când simt nevoia de o nouă numărătoare inversă sau un nou futai de băgat mințile-n cap.

Și-or să vină, asta-i sigur.

Capitolul 30

Mă trezesc brusc și mă ridic în capul oaselor. Mă simt înprospătată, revitalizată și odihnită. Singurul lucru care lipsește e Jesse.

Mă uit sub pătură și descopăr că încă am pe mine lenjeria intimă, dar nu și cămașa. Nu-mi amintesc cum am ajuns în pat. Stau câteva clipe în tăcere, trăgând cu urechea la un sunet constant, ca un fâșâit, însoțit de un bum-bum-bum ritmic, undeva în depărtare.

Ce-i aia?

Mă deplasez către marginea patului enorm și ies pe coridor, unde sunetele se aud ceva mai tare, dar tot înăbușit. Mă uit în jos și tot nu văd nici urmă de Jesse, așa că-mi dau seama că trebuie să fie în bucătărie și cobor scările.

Când mă apropiu de arcada care dă în bucătărie, mă opresc și mă-ntorc ca să mă uit prin ușile de sticlă în sala de sport, situată în diagonală, chiar înainte de bucătărie. Jesse e înăuntru, într-o pereche de pantaloni scurți pentru alergare, sprintând pe banda de alergare. E cu spatele la mine și-l privesc cum aleargă, cu spatele lat lucind de broboane de transpirație, uitându-se la știrile sportive de pe televizorul suspendat în fața lui.

Îl las în pace. I-am stricat deja o alergare, așa că mă duc în bucătărie să umplu ceainicul și să-mi fac o cafea.

Camera se umple de sunetul familiar al soneriei telefonului meu și mă uit prin bucătărie, descoperindu-l pus la încărcat pe blat. Îl ridic și-l scot din priză. E mama și cu ocazia asta îmi amintesc imediat de telefonul pe care mi l-a dat ieri... cel după care n-am mai sunat-o înapoi și nici nu-mi vine s-o sun. Da' *deloc!* Buna dispoziție mi se topește instantaneu.

— Bună, mamă, o salut veselă, cu o strâmbătură temătoare pe față.

Să-nceapă interogatoriul!

— Aha, ești vie. Joseph, sună oamenii să nu mai pornească-n căutarea ei, că am găsit-o!

Glumița maică-mii mă face să dau ochii peste cap.

— Bine, am înțeles. Ce voia Matt?

— Habar n-am. Țsta nu ne-a sunat nici măcar o dată cât ați fost împreună. Ne-a-ntrebat ce facem, a făcut conversație... de-astea. Ava, de ce ne sună pe noi?

— Nu știu, mamă, gem exasperată.

— A pomenit de un alt bărbat.

— Serious? spun cu voce ascuțită, care-mi trădează complet surpriza și probabil că și sentimentul de vinovăție.

Lua-te-ar dracu', Jesse Ward, că mi-ai răspuns la telefon! Ar fi fost mai ușor să neg poveștile lui Matt dacă n-ar fi trebuit să ofer explicații despre bărbatul misterios care a răspuns ieri la telefonul meu.

— Da, a zis că ai pe altcineva. Serious, Ava? Așa curând?

— Mamă, nu am pe altcineva.

Arunc rapid o privire peste umăr să mă asigur că sunt tot singură. Nu doar că am pe altcineva, sunt îndrăgostită de altcineva.

— Cine era bărbatul ăla care-a răspuns la telefon?

— Un prieten, ți-am mai zis.

— Bine. Ai douăzeci și ceva de ani, trăiești în Londra și abia ai încheiat o relație de căcat. Nu te-apuca să cazi în brațele primului bărbat care-ți dă un pic de atenție.

Mă fac pe loc roșie ca racul, deși nu mă poate vedea. Nu cred că bărbatul ăsta îmi dă doar „un pic de atenție“. Având doar patruzeci și șapte de ani, după ce l-a făcut pe Dan la numai optsprezece ani și pe mine la douăzeci și unu, mama a ratat toate avantajele pe care ți le oferă o tinerețe petrecută la Londra. Știu că n-o să fie deloc încântată dacă află că m-am pierdut cu totul într-o aventură sexuală.

— Nu, mamă. Mă distrez grozav, o asigur.

Chiar că mă distrez. Doar că nu în felul în care crede ea.

— Ce face tata?

— Ei, știi cum e. Nebun după golf, nebun după badminton, nebun după cricket. Trebuie să-și ocupe tot timpul, altfel o să fie doar nebun.

— Tot e mai bine decât să stea toată ziua-n cur, spun, luând o cană din bufet și mergând spre frigider.

— A făcut atâta scandal când am zis să ne mutăm de la oraș, dar știam că dacă nu-l scoteam de-acolo, avea să fie mort în câțiva ani. Acum abia reușesc să schimb două vorbe cu el. Mereu are de făcut câte ceva.

Deschid frigiderul, dar nu e lapte.

— Păi asta-i bine, nu? Că se menține activ?

Mă așez pe taburet fără cafeaua de care am atâta nevoie.

— A, nu mă plâng. Și a și slăbit câteva kile.

— Cât?

Asta e o veste bună. Toată lumea spunea mereu că tata e candidatul perfect pentru un atac de cord, cu greutatea lui, dragostea pentru câteva halbe-n plus și slujba stresantă. S-a dovedit că lumea avea dreptate.

— Vreo șase kilograme și ceva.

— Uau! Sunt impresionată.

— Nu mai tare ca mine, Ava. Și? Tu ce ai de raportat?

O groază!

— Mai nimic. Am fost superocupată la muncă. Am primit următorul proiect al dezvoltatorului care-a făcut Lusso.

Trebuie să vorbesc despre muncă. Dacă începe să mă ia la întrebări despre viața mea socială rămân fără păr în cap.

— Excelent! Îi arătam lui Sue pozele de pe internet. Cum arată apartamentul de lux! ciripește ea.

— Îhî.

Lasă cafeaua, am nevoie de-un pahar de vin!

— Îți imaginezi cum o fi să trăiești în asemenea lux? Eu și taică-tu avem ceva bănuți, dar ăla e cu totul alt nivel de bogăție!

— Așa e, confirm.

Deci subiectul „muncă“ n-a mers așa cum plănuiam.

— La ce oră aterizează mâine Dan? mă reped ca să schimb subiectul.

— La nouă dimineață. Vii și tu încoace cu el?

Mă prăbușesc pe burtă pe blatul insulei. Cu toate căcaturile din viața mea, nici nu m-am mai gândit la sosirea lui Dan.

— Nu cred, mamă. Sunt mult prea ocupată, mă plâng, rugându-mă în gând să fie înțeleghătoare.

— Îmi pare rău, dar înțeleg. Poate vin cu tata să te vedem când te muți la casa ta?

Ăsta e un apropo că ar fi cazul să-mi scot degetul din cur și să fac ceva. Nu m-am sinchisit deloc de găsirea unei case.

— Ar fi tare bine, spun cu entuziasm sincer.

Mi-ar plăcea tare mult ca mama și tata să vină să mă viziteze la Londra.

— Minunat. O să vorbesc cu taică-tău. Hai că te las. Pup-o pe Kate din partea mea.

— Așa o să fac. Vă sun săptămâna viitoare, când e și Dan acasă, adaug repede înainte să închidă.

— Foarte bine. Ai grijă de tine, draga mea.

— Pa, mamă.

Împing telefonul pe blat și-mi las capul în palme.

Dacă ar ști... Tata cred că ar face încă un infarct dacă ar afla de situația mea actuală, iar mama mi-ar face bagajele și m-ar muta cu ei, la Newquay. Singurul lucru care l-a împiedicat pe tata să vină-ncoace după ce m-am despărțit de Matt a fost că mama a sunat-o pe Kate ca să afle dacă mă simt cu adevărat bine. Ce-ar spune dacă ar afla că sunt încurcată cu un obsedat de control plin de sine și nevrotic, care — ca să folosesc propriile lui cuvinte — mă fute de nu mai știu de mine? Faptul că e extrem de bogat și că e proprietarul apartamentului de lux nu ar îndulci cu nimic pilula. Isuse, probabil că Jesse e mai aproape de vârsta mamei decât de a mea.

Mă sucesc pe taburet când aud o forfoteală la ușa bucătăriei. Mă ridic să văd ce se-ntâmplă și mai că sunt pusă la podea când mă

izbesc de pieptul gol al lui Jesse.

HOOO!

— Vai, băga-mi-aș, aici erai!

Mă apucă și mă lipește de trupul lui brăzdat de transpirație.

— Nu erai în pat.

— Sunt în bucătărie, bolborosesc amețită.

Mă strânge așa de tare că abia mai respir.

— Am văzut că alergai și n-am vrut să te deranjez.

Mă zvârcolesc un pic ca să-i dau de înțeles că mă sufocă și-mi dă drumul, mă pune jos și mă măsoară din cap până-n picioare. Expresia de panică de pe chipul lui neras, asudat se mai risipește.

— M-am dus doar până-n bucătărie, repet.

Zici că mai are-un pic și se prăbușește. Ce-i cu el?

Clatină un pic din cap ca și cum ar vrea să alunge un gând urât, mă ridică și mă duce la blat, așezându-mă pe marmura rece.

— Ai dormit bine?

— Minunat.

De ce arată de parcă tocmai a primit o veste supernasoală?

— Te simți bine?

Mă binecuvântează cu un surâs minunat și mă simt imediat mai relaxată.

— M-am trezit cu tine-n patul meu, îmbrăcată în dantelă. E duminică dimineață, ora zece jumate și ești la mine în bucătărie... îmbrăcată în dantelă, spune plimbându-și ochii pe trupul meu. Mă simt extraordinar.

— Da?

— O, da!

Îmi ridică fața spre el și mă sărută delicat pe buze. Ah, ce repede m-aș obișnui să mă trezesc așa în fiecare dimineață!

— Ești mult prea frumoasă, domniță.

— Și tu la fel.

Îmi îndepărtează părul de pe față, privindu-mă afectuos.

— Sărută-mă.

Îi îndeplinesc imediat dorința și-i cuceresc calmă buzele,

răspunzând mângâierilor lente, delicate ale limbii lui. Mormăim amândoi la unison de plăcere, dar momentul nostru intim e spulberat de telefonul lui Jesse.

Mormăie și întinde mâna în spatele meu fără să întrerupă sărutul, apoi ridică telefonul deasupra capului meu ca să se uite la ecran.

— Of, da' mai lasă-mă, mârâie cu gura tot pe-a mea. Iubire, trebuie să răspund.

Se retrage ca să răspundă, dar rămâne bine plantat între coapsele mele, cu mâna liberă în jurul taliei.

— Ce-i, John?

Începe să-mi morfolească buza.

— Ce caută acolo? întrebă sărutându-mă cast. Nu, o să vin... da... ne vedem imediat.

Închide și mă studiază câteva secunde, gânditor.

— Trebuie să mă duc la Conac. Vii și tu.

Mă trag înapoi:

— Nu! îmi scapă pe negândite.

N-am de gând să fiu smulsă din al nouălea cer din Raiul lui Jesse tocmai de ea!

Se încruntă:

— Dar eu vreau să vii.

Nici vorbă! E duminică, sunt liberă și nu mă duc la Conac.

— O să ai treabă, spun storcându-mi creierii ca să găsesc un pretext credibil să *nu* mă duc. Fă ce ai de făcut și ne vedem după aia, încerc să propun o variantă rezonabilă.

— Nu, vii cu mine, insistă apăsător.

— Nu vin.

Încerc să mă eliberez din strânsoarea lui, dar e clar că nu mă duc nicăieri.

— De ce?

— Așa, îl reped, alegându-mă cu o uitătură cruntă.

N-am de gând să mă apuc să mă plâng de Sarah și să-i împui urechile cu gelozii meschine.

Îmi cercetează privirea.

— Te rog, Ava, fă și tu ce ți se spune!

— Nu! strig.

Îl văd că-nchide ochii, încercând evident să-și păstreze cumpătul și să dea dovadă de răbdare, dar nu-mi pasă. Mă poate forța să fac multe, dar la Conac nu mă duc. Stau pe insula din bucătărie și aștept să-și piardă mințile din cauza nesupunerii mele.

— Ava, de ce insiști să fii dificilă?

— *Eu* sunt dificilă?! casc gura la el.

El e ăla care ar avea nevoie de un futai de băgat mințile-n cap.

— Da, tu. Eu îmi dau toată silința.

— Îți dai toată silința să ce? Să mă bagi la balamuc? Îți iese!

Îl plesnesc peste mâini ca să-mi dea drumul, ies furtunos din bucătărie și-o iau în sus pe scări cu el după mine, înjurând.

— Bine! strigă din spate. Ai să mă aștepți aici. Mă-ntorc cât de repede pot.

— Mă duc acasă, strig peste umăr, văzându-mi de drum și închizându-mă-n baie.

Nu stau să-l aștept să se întoarcă. A fost rezonabil pentru o clipă și a cedat dorinței mele de a nu merge la Conac, dar imediat după aceea a anulat totul cu „ai să mă aștepți aici“. Ba N-AM să fac așa ceva! Mă stropesc cu apă rece pe față, încercând să mă calmez puțin. De ce nu a început numărătoarea inversă? Asta face de obicei, când nu mă supun.

Îl aud vorbind la telefon în dormitor și deschid ușa, întrebându-mă cu cine vorbește.

— Pe curând.

Închide și aruncă telefonul pe pat. Cu cine se vede în curând? Stă un lung răstimp cu spatele la mine și capul plecat. E cufundat în gânduri și brusc mă simt ca o intrusă.

În cele din urmă, respiră adânc și se-ntoarce spre mine. Mă privește câteva clipe, apoi intră în baie să facă un duș, iar eu rămân ca fraiera în mijlocul camerei, fără să știu ce să fac. Se poartă ciudat. Nu tu numărătoare inversă, nu tu forțare... Ce se-ntâmplă? Ziua de

ieri a fost perfectă, iar acum am revenit în pragul căderii nervoase. Se pare că până la urmă n-a fost nevoie să mă smulgă Sarah din al nouălea cer al Raiului lui Jesse. Am reușit singură performanța asta.

Zece minute mai târziu sunt tot în picioare în mijlocul camerei, căscând gura și încercând să mă hotărăsc ce să fac. Aud că se oprește dușul. Jesse iese din baie și se duce direct în dressing fără un cuvânt. Mă îngrijorează expresia lui înfrântă și puțin tristă. Cred că de fapt prefer să explodeze sau să înceapă numărătoarea inversă. Habar n-am la ce se gândește și e cel mai exasperant sentiment din lume.

Apare-n ușa dressingului.

— Trebuie să plec, rostește cu regret.

Pare cumplit de frământat.

— Kate e pe drum înapoi.

— De ce? mă încrunt.

— Ca să nu pleci.

Intră la loc în dressing și-l urmez imediat.

Trage pe el niște jeansi și-mi aruncă o privire care nu-mi spune nimic. Înșfacă de pe-un umerăș un tricou negru, și-l trage repede pe cap și începe să se încalțe cu tenișii Converse.

— Mă duc acasă, spun ferm, dar tot nu se uită la mine.

Ce naiba are? Simt că lipsa lui de reacție începe să mă înfurie și, neștiind ce altceva să fac, mă apuc să-mi smulg hainele de pe umerășe și să le pun pe braț.

— Ce faci?

Mi le ia din mâini și le așază la loc.

— Nu pleci nicăieri, mârâie.

— Ba da, țip, smulgându-le iar de pe umerășe.

— Ava, pune-n pula mea hainele la loc!

Mă lupt cu el și aud zgomot de material rupt, iar în câteva secunde nu mai am nicio haină în brațe și sunt scoasă pe sus din dressing. Mă imobilizează pe pat și mă zbat ca nebuna, revoltată la culme, dar n-am nicio șansă să mă mișc. Dacă-ncearcă să mă fută, urlu cât mă țin plămâni!

— Calmează-te-n pula mea! urlă și mă apucă de obraz, obligându-mă să mă uit la el.

Strâng pleoapele, pufnind și gâfâind ca un ogar epuizat de alergare. N-am de gând să-i permit să mă manipuleze prin sex.

— Deschide ochii, Ava.

— Nu!

Știu că a sunat copilărește, dar mai știu și că dacă-i deschid o să fiu copleșită de dorință.

— Deschide-i! îmi zgâlțâie ușor bărbia.

— Nu!

— Bine! răcnește, în timp ce eu continui să mă zbat. Ascultă-mă bine, domniță: nu te duci nicăieri. Ți-am mai spus-o de-o mie de ori, așa că fă bine și obișnuiește-te naibii cu ideea!

Își schimbă poziția ca să mă țină mai bine.

— Mă duc la Conac și când mă-ntorc o să stăm ca oamenii și-o să vorbim despre noi.

Încremenesc. Să vorbim despre noi? Adică cum? Așa... ca o discuție normală despre ce naiba se-ntâmplă între noi? Fiindcă mor să aflu răspunsul.

— Cărțile pe față, Ava. Gata cu prostiile, gata cu confesiunile la beție, gata cu ascunsul de mine. Ai înțeles? întrebă pe ton hotărât, respirând greu.

Asta mi-am dorit întotdeauna: să înțeleg și eu relația noastră, cu claritate. Sunt în ceață rău de tot. Am nevoie să știu ce e asta și atunci poate o să mă lămuresc dacă e cazul să o rup cu el. Și ce vrea să spună cu confesiunile la beție și ascunsul de el?

Deschid ochii și dau de ochii verzi și tulburi, care mă privesc de sus. Îmi dă drumul.

— Hai cu mine. Am nevoie să te știu cu mine.

Aproape că mă imploră.

— De ce?

— Pur și simplu. De ce nu vrei să vii?

Trag adânc aer în piept.

— Nu mă simt în largul meu acolo.

— De ce nu te simți în largul tău?

— Așa, spun tăios.

Sprâncenele i se unesc și începe să-și muște buza:

— Te rog, Ava.

Scutur din cap:

— Nu vin.

Oftează:

— Atunci promite-mi că o să te găsec aici când mă întorc acasă.

Trebuie să clarificăm căcaturile astea.

— Mă găsești aici, îl asigur.

Și eu îmi doresc cu disperare să clarificăm căcaturile astea. Nu plec nicăieri.

— Mulțumesc, șoptește și-și sprijină fruntea de a mea, închizând strâns ochii.

Când îl văd așa hotărât să *clarifice căcaturile astea* simt că-mi răsare-n suflet o rază orbitoare de speranță.

Se ridică și, fără nici măcar un sărut, își ia telefonul și iese din cameră.

Rămân pe pat ca să-mi revin după lupta fizică inutilă și mă întreb ce-o să rezulte din punerea cărților pe masă și clarificarea căcaturilor. Sunt sfâșiată între a-i spune ce simt și dorința de a auzi mai întâi ce are el de zis. Oare ce-o să spună? Sunt așa de multe chestii care trebuie lămurite! Ce înseamnă *noi*? O aventură intensă și pasională sau mai mult decât atât? Îmi doresc să fie mai mult, dar nu pot face față crizelor lui de furie, refuzului lui de a fi rezonabil. Mă epuizează.

Expresia chinuită de pe fața lui frumoasă era cât se poate de evidentă. Ce-o fi în mintea aia dificilă a lui? De ce are nevoie de mine? Am așa de multe întrebări...

Închid ochii ca să-mi recapăt ritmul normal al respirației și mă trezesc că alunec într-un fel de leșin, dar deschid brusc ochii când începe să sune telefonul de lângă pat.

Kate! Mă grăbesc să mă ridic și răspund.

— Trimite-o sus, Clive.

Arunc pe mine-un tricou și cobor scările în fugă, dând ușa de perete exact când Kate iese din lift. Sunt tare bucuroasă s-o văd, dar de ce crede el că am nevoie de supraveghere n-am să pricep niciodată. Alerg la ea și mă arunc disperată în brațele ei.

— Uau! Cineva se bucură tare mult să mă vadă!

Mă strânge și ea în brațe la fel de tare și stau cu fața-ngropată în cârlionții ei roșii. Nici nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam s-o văd.

— Mă inviți în turn sau rămânem aici?

Mă desprind.

— Scuze.

Îmi suflu părul de pe față:

— Sunt la pământ, Kate. Iar tu ai lăsat iar diverși bărbați să cotrobăie prin lucrurile mele, adaug încruntându-mă.

— Ava, s-a prezentat la șase dimineața și-a bubuit în ușă până i-a răspuns Sam. L-am lăsat, pur și simplu, să facă ce vrea. Oricum nu-l poate opri nimeni. Parcă-i un rinocer!

— E mai rău de-atât.

Mă privește cu părere de rău, mă ia de mână și mă conduce înapoi în apartament.

— Nu-mi vine să cred că locuiește aici, murmură, ducându-mă spre bucătărie. Stai jos, arată spre un taburet.

Mă așez pe scaun și mă uit cum Kate își împrăștează amintirile legate de bucătăria impresionantă.

— Nu pot să-ți fac ceai, fiindcă n-are lapte. Menajera e-n vacanță.

— Are menajeră, mormăie-n barbă. Desigur.

Clatină din cap, se duce la frigider, ia două sticle de apă și vine să se-așeze lângă mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce mă fac, Kate?

Îmi iau capul în mâini.

— Nu pot să cred că te-a chemat aici numai ca să nu plec.

— Și asta nu-ți spune nimic?

— Da, că e bolnav de control. E așa de aprig...

Ridic ochii la Kate și-o văd că zâmbește ușor. De ce naiba zâmbește când eu sunt în chinurile iadului?

— Nu știu unde stau în relația cu el.

— I-ai spus? Întreabă ea, ridicând la mine o sprânceană perfect pensată.

— Nu. Nu pot.

— De ce? se repede.

— Kate, nu știu ce înseamnă pentru el. Poate să fie nemaipomenit de tandru și iubitor, să spună chestii care mă lasă mască, iar în clipa următoare e feroce și brutal, obsedat să controleze tot și neînțelegător. Încearcă să mă controleze în tot ce fac!

Deschid apa și iau o gură ca să-mi umezesc gura uscată.

— Dacă nu mă supun orbește poruncilor lui mă manipulează prin sex, calcă în picioare pe oricine-i stă în cale, inclusiv pe mine. E aproape imposibil de suportat.

Kate se uită la mine cu ochii ei albaștri plini de compasiune.

— Sam mi-a zis că nu l-a văzut niciodată în halul ăsta pe Jesse. Cică e celebru pentru cât de relaxat e de felul lui.

Mă apucă râsul. Sunt multe cuvinte pe care le-aș putea folosi ca să-l descriu pe Jesse. *Relaxat* nu ar apărea pe nicio listă.

— Kate, nu e deloc relaxat, jur!

— E clar că scoți ce e mai rău din el, surâde.

— Clar, dau din cap. Și el scoate ce e mai rău din mine. Detestă să înjur, așa că înjur mai mult ca oricând. Nu suportă să-mi vadă altcineva corpul, așa că port rochii și mai scurte. Îmi poruncește să nu mă îmbăt, așa că mă îmbăt. Nu e deloc o relație sănătoasă, Kate. Acum îmi zice că adoră să mă aibă prin preajmă, în secunda următoare sunt doar pizda zilei pentru el. Eu ce să mai cred?

— Dar tot aici ești, spune gânditoare. Și n-o să primești niciun răspuns dacă nu pui naibii întrebări.

— Ba pun întrebări.

— Alea potrivite?

Care sunt întrebările potrivite? Mă uit la prietena mea cea mai bună și mă-ntreb de ce nu mă răpește din turn ca să mă ascundă de

Jesse. L-a văzut în plină desfășurare... asta ar trebui să-i fie de-ajuns ca să intervină, pentru că e prietena mea cea mai bună.

— De ce nu-mi spui s-o tai? o întreb bănuitoare. Fiindcă ți-a cumpărat dubă?

— Ava, nu fi proastă. Dacă mi-ai cere-o, i-aș da cu duba-n cap într-o clipă. Tu ești mai importantă pentru mine. Nu-ți spun s-o tai fiindcă știu că nu vrei. Ce trebuie, însă, să faci, e să-i spui ce simți și să-i explici ca trebuie să fie rezonabil.

Zâmbește cu gura până la urechi:

— De exemplu, e-n regulă să fie cât de intens vrea în dormitor, da?

Zâmbesc:

— A zis că o să se asigure că o să am întotdeauna nevoie de el. Și așa a făcut. Am mare nevoie de el, Kate.

— Ava, vorbește cu el, mă-nghiontește ușor în umăr. Nu se poate să continui așa, clatină ea din cap.

E clar că nu pot să continui așa; o să ajung la balamuc în maximum o lună! De la o oră la alta inima și creierul îmi sunt smucite ba-ntr-o parte, ba-n alta. Dacă asta înseamnă să-mi trântesc sufletul pe masă ca să-i dau ocazia să-l calce-n picioare, atunci asta e. Cel puțin o să știu pe ce picior dansez. O să-mi revin... la un moment dat... cred.

Mă ridic.

— Mă duci la Conac? întreb.

Trebuie să fac asta până nu-mi dispare impulsul. Trebuie să-i spun ce am pe suflet.

Kate sare de pe scaun.

— Da! ciripește entuziasmată. Mor de curiozitate să văd locul ăla!

— E un hotel, Kate, spun dând ochii peste cap, dar o las să-și savureze încântarea.

Mașina mea e la ea acasă, așa că fără ea nu mă pot duce nicăieri.

— Sunt gata în cinci minute.

Alerg sus să mă schimb în jeanși și balerini și revin la Kate în

timp record. Îi trimit rapid lui Jesse un mesaj ca să-i spun că-s pe drum.

E timpul să dăm cărțile pe față.

Capitolul 31

Ieșim în lumina amurgului, dar n-o văd pe Margo Junior. Mă uit prin parcare după duba mare, roz, dar nu prea poți rata mormanul ăla imens de metal.

— A, sper că nu te superi, râde Kate mânzește exact când dau cu ochii de Mini-ul meu parcat pe unul din locurile lui Jesse, cu capota lăsată.

— Ce vacă tupeistă ești!

Îmi ignoră insulta cu o fluturare din mână.

— Ia nu beli la mine ochii ăia, Ava O'Shea! Dacă n-aș conduce-o eu, ar sta veșnic în fața casei noastre. E mare păcat.

Farurile se aprind scurt când descuie mașina. Întind mâna după chei. Pufnește și mi le dă fără niciun chef.

Pornim spre Surrey Hills, discutând pe drum despre argumentele pro și contra bărbaților dominatori. Ajungem amândouă la aceeași concluzie: pro când e vorba de sex, contra când e vorba de toate celelalte aspecte ale unei relații.

Problema e că Jesse reușește să includă sexul în toate aspectele relației noastre și-l folosește în principal ca să obțină ce vrea. E posibil ca totul să se termine într-o oră și, cu toate că stilul lui dominator e greu de suportat, gândul acesta îmi strânge stomacul într-un ghem dureros. Dar a sosit momentul să fiu cu capul pe umeri. Deja sunt depășită de situație.

Ies de pe drumul principal, mă apropii de porți, iar acestea se deschid.

— Să-mi fut una! exclamă Kate când o luăm pe aleea lungă, cu pietriș, flancată de copaci.

Deja a căzut pe spate și nici n-a văzut casa. În cele din urmă, intrăm în curte. E aglomerată.

— Vai, să-mi mai fut una! cască ea gura la clădirea impozantă,

aplecându-se-n față ca s-o vadă mai bine. Asta e a lui Jesse?

— Da. Uite și mașina lui Sam.

Parchez chiar lângă Porsche.

— Nu pot să cred că vine aici să ia prânzul, bombăne, venind lângă mine. Vai, să-mi fut una!

Uimirea lui Kate mă face să râd, fiindcă nu e deloc ușor de impresionat. O conduc spre scări, unde mă aștept să-l găesc pe John ieșit să ne întâmpine, dar acesta nu își face apariția. Însă găesc ușile duble întredeschise, așa că le împing și intru uitându-mă peste umăr la Kate. Privește-n jur cu gura căscată și ochii cât farfuriile de supă.

— Kate, închide gura, o iau peste picior cu drag.

— Scuze, spune și închide gura. Țsta e superlux!

— Știu.

— Vreau s-o vizitez, spune lungindu-și gâtul să se uite-n sus pe scări.

— Pune-l pe Sam să te conducă, spun. Eu trebuie să-l caut pe Jesse.

Trec de restaurant și intru-n bar, unde-i văd imediat pe Sam și pe Drew.

Sam îmi aruncă un imens rânjet obraznic și dă pe gât o dușcă de bere, pe care-o scuipă imediat când o vede pe Kate în spatele meu.

— Băga-mi-aș! Ce cauți aici? bolborosește el, stropind în stânga și-n dreapta.

Drew se întoarce, o vede pe Kate și izbucnește în hohote de râs imposibil de stăpânit. Mă încrunt, iar Kate nu pare deloc încântată.

— Și eu mă bucur să te văd, coaie! scuipă indignată către Sam, care-a înlemnit.

Își pune repede berea pe bar și trage lângă el un taburet:

— Șezi! bate el în scaun, aruncându-i lui Drew o privire îngrijorată.

— Nu-mi da tu mie ordine, Samuel!

Expresia de dezgust de pe chipul lui Kate e de-a dreptul feroce. Nu l-am văzut niciodată pe Sam așa de neliniștit.

Bate iar ușor cu palma pe taburet:

— Te rog.

Kate se-ndreaptă spre el și-și depune fundul pe scaun, iar Sam o trage și mai aproape. În curând o să-i stea în poală.

— Oferă-mi ceva de băut, ordonă ea cu un mic zâmbet.

— Doar un pahar, aprobă el, făcându-i semn lui Mario.

Doamne ferește, a-nceput să transpire!

— Ava, tu vrei ceva?

— Nu, mulțumesc. Mă duc să-l caut pe Jesse, arăt peste umăr și-ncep să mă retrag spre ieșire.

— Știe că ești aici? întreabă Sam cu ochii cât cepele.

Ce naiba are ăsta?

— I-am trimis un mesaj.

Mă uit prin bar și văd numeroase chipuri cunoscute de la vizitele mele precedente la Conac. Remarc cu bucurie că nu se vede nici urmă de Sarah, dar asta nu-nseamnă nimic, desigur. Poate să fie oriunde în căsoiul ăsta imens.

— Dar n-a răspuns, adaug și realizez brusc cât de ciudată e chestia asta.

Sam îi aruncă lui Drew o privire îngrijorată, ceea ce-l face pe acesta să râdă și mai tare.

— Stai aici, că mă duc să-l chem.

— Știu unde e biroul lui, spun încruntându-mă.

— Ava, așteaptă, te rog, aici!

Chipul lui Sam e răvășit de panică. Ceea ce mă face să intru la bănuieli. Când Kate se ridică, o țintuiește cu o privire severă:

— Nu te mișca de aici!

— Cât ai băut? întreabă Kate, măsurând din ochi sticla de bere.

Oare și ea i-a simțit stinghereala?

— Asta e prima și ultima, crede-mă. Îl aduc pe Jesse și apoi plecăm.

Se uită agitat prin bar. Sunt sigură că ascunde pe cineva sau ceva. Încep să-mi doresc ca Sarah să *fie* aici, că așa aș ști sigur că nu e cu Jesse.

Pleacă în fugă, iar eu cu Kate ne uităm nedumerite una la alta.

— Mă scuzați, doamnelor, spune Drew, ridicându-se. Trebuie să răspund chemării naturii.

Ne abandonează la bar ca pe două tute.

— Auzi? Ia mai dă-i naibii! exclamă Kate luându-mă de mână. Arată-mi tu casa.

Mă trage înapoi în holul de la intrare.

— Bine, da' scurt.

O conduc în sus pe scara masivă.

— O să-ți arăt camerele la care lucrez.

Ajungem la palierul cu balustradă și Kate nu mai contenește cu oftatul la vederea splendorii opulente a Conacului.

— Asta e ceva pe bune de mare clasă! mormăie, uitându-se în jur căzută-n admirație.

— Știu. A moștenit proprietatea de la unchiul lui când avea douăzeci și unu de ani.

— Douăzeci și unu?

— Îhm.

— Uau! scapă Kate.

Mă uit în spatele meu și descopăr că se holbează la imensa fereastră cu vitralii de la baza celui de-al doilea rând de scări.

— Pe aici, strig peste umăr și trec pe sub arcada care duce către camerele din noua aripă, cu Kate alergând să mă prindă din urmă. Sunt zece în total.

Intră după mine în centrul ultimei camere și se uită-n jur. Nu pot să neg că sunt foarte impresionante, chiar și așa, goale. Însă odată finisate vor fi demne de familia regală. Dar oare o să reușesc să le termin? E posibil să nu mai văd niciodată locul ăsta după mica noastră discuție de *clarificare a căcăturilor*. N-aș putea să spun că aș fi dezamăgită. Nu-mi place să vin aici.

Merg către capătul celălalt al camerei și urmez privirea lui Kate, fixată pe peretele de după ușă.

— Ce-i aia? pune Kate întrebarea care-mi umblă și mie prin cap.

— Nu știu. Nu era aici înainte.

Îmi plimb privirea pe crucifixul uriaș, din lemn, sprijinit de perete. Arată cam intimidant cu șuruburile alea cu inel imense, negre, din fier forjat, fixate în colțuri, dar tot e o creație artistică minunată.

— O fi una din chestiile masive de atârnat pe pereți despre care vorbea Jesse...

Mă apropiu de piesă și-mi trec mâna peste lemnul bine lustruit. E absolut spectaculoasă, chiar dacă un pic tulburătoare.

— Ah, scuze, doamnelor!

Ne întoarcem amândouă și dăm cu ochii de un bărbat de vârstă mijlocie în salopetă, cu o cafea într-o mână și un aparat de șlefuit în cealaltă.

— Arată bine, nu? indică spre cruce cu aparatul, sorbind din cafea. Verific doar dimensiunile înainte să mă apuc să le fac și pe celelalte.

— Dumneavoastră ați făcut asta? întreb uluită.

— Absolut! râde și vine lângă mine.

— E splendidă, spun admirativ.

O să se potrivească perfect cu patul pe care l-am desenat și care i-a plăcut așa de mult lui Jesse.

— Mulțumesc, domnișoară, spune cu mândrie.

Mă întorc și-o văd pe Kate că studiază încruntată creația.

— Vă lăsăm să vă vedeți de treabă.

Îi fac semn cu capul lui Kate să ieșim și îi zâmbeste lucrătorului, după care mă urmează afară din cameră.

Ne întoarcem înapoi pe coridor, până la palierul cu balustradă.

— N-am înțeles chestia aia, mormăie.

— E artă, Kate, spun râzând.

— Acolo sus ce e?

Văd că se uită-n sus pe scări către ultimul etaj și mă opresc și eu să mă uit. Ușile alea impunătoare sunt un pic întredeschise.

— Nu știu. Am impresia că e un fel de sală pentru evenimente.

Kate o ia în sus pe scări:

— Hai să aruncăm o privire.

— Kate! o iau după ea. Kate, termină!

— Tragem un pic cu ochiul și gata, spune împingând de uși. Futu-i! chițăie. Ia uite, Ava!

Bun, curiozitatea mi-a fost de-acum trezită. Urc restul treptelor în fugă și intru în sala de evenimente, unde mă opresc brusc, patinând, lângă Kate.

Vai, să-mi fut una!

— Scuzați!

Ne uităm amândouă în direcția vocii cu accent străin și vedem venind spre noi o doamnă îndesată, care duce în mâini cârpe și spray antibacterial.

— Nu, nu, nu! Fac curat. Camera comună e închisă pentru curățenie, spune, alungându-ne spre ușă.

— Ho, señorita, că iubită-său e proprietar aici, spune Kate cu un hohot de râs.

Vorbele tăioase ale lui Kate o fac pe biata femeie să dea înapoi, după care mă măsoară din priviri și face o reverență.

— Vă rog să mă iertați, spune ea, îndesându-și spray-ul în șorț și mă apucă de mâini cu degetele ei bronzate și încrețite. Domnul Ward, el nu zice că veniți.

Mă foiesc stingherită din cauza panicii vădite a femeii și-i arunc lui Kate o privire furioasă, dar ea nu o vede. E prea ocupată să se uite prin încăperea colosală în care ne aflăm. Zâmbesc liniștitor femeii de serviciu spaniole, care s-a cam panicat din cauza prezenței mele.

— Nu-i nimic, zău, o asigur.

Se înclină din nou și se dă deoparte ca eu și Kate să putem absorbi pe deplin ce ne-nconjoară.

Mă uit și primul lucru care mă izbește e frumusețea încăperii. Ca și restul casei, și camera asta a fost răsfățată din plin cu materiale și mobilă de lux. Spațiul e imens, acoperind pe puțin jumătate din suprafața etajului și, când mă uit mai atent, îmi dau seama că se curbează și înconjoară scările. Am intrat exact în mijlocul camerei. Tavanul e înalt și arcuit, străbătut de la un capăt la altul de grinzi de

lemn, între care atârnă candelabre aurii extrem de întortocheate, care aruncă o lumină difuză. Camera e dominată de trei ferestre boltite, cu numeroase ochiuri de geam stacojii și jaluzele mărginite de împletitură aurie din iută. Kilometri de mătase aurie cu împletitură stacojie aplicată pe margini sunt adunați și fixați în laterale cu lanțuri simple, aurii, cu zale mari, iar pereții de un roșu-închis asigură un fundal dramatic pentru paturile elaborat înfățate, așezate de jur împrejurul camerei.

Paturi?

— Ava, ceva îmi spune că asta nu-i o sală de evenimente, șoptește Kate.

O ia spre dreapta, iar eu rămân înțepenită pe loc, încercând să pricep la ce mă uit. E un dormitor comun imens și ultra luxos... Camera comună.

Pe pereți nu sunt tablouri, lăsând loc pentru diverse rame, cârlige și scripeți din metal auriu, care arată toate destul de nevinovat, ca niște ornamente de perete mai extravagante, dar pe măsură ce creierul meu începe să-și revină din șoc, semnificația camerei și a conținutului ei începe să mi se strecoare treptat către neuroni. Un milion de răspunsuri dau năvală și încearcă să-mi distragă atenția de la concluzia care se formează încet, dar nu există altă explicație pentru dispozitivele și aparatele care mă înconjoară.

Revelația întârziată se prăbușește, în sfârșit, peste mine.

— Vai, să-mi fut una, șoptesc pentru mine.

— Vezi cum vorbești.

Vocea lui moale mă învăluie și mă răsucesc pe călcâie. E în spatele meu și mă urmărește tăcut, cu mâinile în buzunare și fața complet lipsită de expresie. Am limba ca de plumb și-mi scormonesc creierii după ceva de zis. Ce pot să-i zic? Capul mi-e invadat de o avalanșă de amintiri din ultimele câteva săptămâni... toate acele dăți când am ignorat sau n-am dat importanță unor lucruri, sau, mai degrabă, mi s-a distras atenția de la acestea. Lucruri spuse de el, lucruri spuse de alții... lucruri care mi s-au părut bizare, dar nu le-am cercetat mai îndeaproape fiindcă el îmi

distrăgea atenția. Tot timpul ăsta asta a făcut: mi-a distras atenția. S-a dat peste cap să-mi ascundă toate astea. Ce altceva îmi mai ascunde?

Cu coada ochiului o văd pe Kate. Nu e nevoie să mă uit la ea ca să știu că și ea are probabil aceeași expresie pe față ca și mine, dar nu-mi pot dezlipi ochii de la Jesse.

Aruncă o privire în direcția lui Kate și-i zâmbește strâmb. Exact în clipa aia Sam dă buzna-n încăpere.

— Ah, băga-mi-aș! Nu ți-am zis să stai într-un loc? strigă fixând-o furios pe Kate. Fir-ai a naibii de muiere!

— Cred că e cazul să plecăm, spune calm Kate.

Se duce la Sam, îl ia de mână și-l scoate din cameră.

— Mulțumesc, înclină Jesse din cap către ei, după care revine la mine cu privirea.

Are umerii puțin încordați și pare foarte îngrijorat. Pe bună dreptate.

Aud șoptele furioase dintre Sam și Kate în timp ce coboară scările și ne lasă singuri în camera comună.

Camera comună. Acum totul are sens. Crucifixul de jos nu e artă. Chestia aia bizară, ca un grilaj, din dormitorul lui nu e o valoroasă piesă de epocă. Femeile care mișună pe-aici ca la ele acasă nu sunt femei de afaceri. Mă rog, s-ar putea să fie, dar nu când sunt aici.

Ține-mă, Doamne!

Îl văd pe Jesse că-ncepe să-și muște cu furie buza de jos. Bătăile chinuite ale inimii încep să se accelereze tot mai tare. Asta explică întru totul momentele când cădea pe gânduri pe nepusă masă în ultimele zile. Trebuie să-și fi dat seama că aveam să aflăm. Oare avea de gând să-mi zică vreodată?

Își lasă ochii în podea:

— Ava, de ce nu m-ai așteptat acasă?

Pe măsură ce piesele puzzle-ului încep să se așeze, șocul începe să se transforme în furie oarbă.

— Tu ai vrut să vin încoace, îi amintesc.

— Nu așa.

— Ți-am trimis un mesaj. Ți-am zis că-s pe drum.

Se încruntă.

— Ava, n-am primit niciun mesaj de la tine.

— Unde ți-e telefonul?

— În birou.

Dau să-mi scot mobilul din geantă, dar în momentul acela cuvintele lui de azi-dimineață mi se strecoară la loc în creier.

— Despre asta voiai să vorbim azi?

Ridică iar ochii spre mine și regretul din ei e cât se poate de evident. Nu despre noi voia el să vorbească. Voia să vorbească despre toate căcaturile astea!

— Era momentul să afli.

Casc ochii:

— Nu, momentul să aflu a trecut de mult, Jesse! Futu-i mama mă-sii!

— Vezi cum vorbești, Ava, mă dojenește el cu blândețe.

— Să nu-ndrăznești! țip și mă pocnesc cu palma peste frunte. Futu-i, futu-i, futu-i!

— Vezi...

— Gura! îl țintuiesc cu o privire feroce. Să nu-ndrăznești să-mi spui să nu mai înjur! Uite! arăt cu mâinile către cameră.

— Văd, Ava, spune cu voce moale, împăciuitoare, dar fără nicio șansă să mă calmeze.

— De ce nu mi-ai spus?

Doamne, Dumnezeule, e doar un pește cu pretenții.

— Ava, am crezut că te-ai prins de scopul Conacului de la prima noastră întâlnire. Când mi-a fost clar că nu, mi-a fost din ce în ce mai greu să-ți spun.

Mă doare capul. Parcă toate cele o mie de piese ale unui puzzle își ocupă încet locul potrivit. Cred că are senzația că-s cretină. Mi-a oferit destule indicii cu cerințele și specificațiile lui, dar, fiindcă eram așa de fascinată de el, le-am ratat pe toate. E proprietarul unui club de sex? Asta-i oribil ca dracu'! Și sexul? Of, Doamne,

nenorocitul de sex! Chiar că e sexpert de talie mondială și nu datorită relațiilor anterioare. Doar a zis cu gura lui că n-are timp de relații. Acum știu și de ce.

— O să plec acum și tu n-o să mă-mpiedici, spun cu toată hotărârea din suflet.

Pentru el chiar am fost o jucărie. Nu că sunt toantă, sunt de-a dreptul retardată!

Încă-și frământă frenetic buza când îl ocolesc și cobor scările ca prin ceață.

— Ava, stai, se roagă venind după mine.

Îmi amintesc brusc de ultima mea fugă de aici. Ar fi trebuit să fug și să nu mă mai opresc. Mă fac că nu-l aud și mă concentrez să ajung în holul de la intrare fără să cad și să-mi rup picioarele. Trec pe lângă dormitoarele de la primul etaj și-mi mai trag o palmă-n gând.

— Ava, iubire, te rog.

Ajung la baza scărilor și mă răsucesc iute cu fața la el.

— Nici să nu te gândești! țip la el, făcându-l să se tragă-napoi, șocat. Mă lași să plec.

— Nici nu mi-ai dat ocazia să-ți explic.

Are ochii mari și plini de teamă. Nu e o expresie pe care s-o mai fi văzut pe fața lui Jesse.

— Te rog, dă-mi voie să-ți explic.

— Ce să-mi explici? Am văzut tot ce era de văzut, urlu. Nu e necesară nicio explicație!

Pășește spre mine cu mâinile întinse:

— Nu așa trebuia să afli.

Îmi dau brusc seama că mica noastră altercație are parte de public. Sam, Drew și Kate, toți trei sunt la intrarea în bar, cu mutre teribil de jenate... ba chiar jalnice, iar John îl măsoară pe Jesse cu o expresie gravă. Și mai e și Sarah, care pare cât se poate de satisfăcută. Acum știu că ea trebuie să fi văzut mesajul meu către Jesse. Ea a deschis porțile și tot ea a deschis și ușa. A obținut ce-a dorit. N-are decât să se spele pe cap cu el.

Nu-l recunosc pe bărbatul arogant, cu mutră prefăcută, de lângă ea, dar el mă privește dușmănos. Îl văd că-ntoarce ochii spre Jesse, cu un rânjet batjocoritor:

— Ce ratat de proporții colosale ești, de fapt, scui pă spre spinarea lui Jesse, cu un ton plin de ură.

Cine naiba e?

John îl ia de ceafă și-l scutură un pic:

— Tu nu mai ești membru aici, pulă tristă. Te dau afară de pe proprietate.

Creatura arogantă scoate-un răs rece, sinistru.

— N-ai decât. Se pare că ștoarfa ta a deschis ochii, Ward, șuieră el.

Ochii lui Jesse se-ntunecă într-o fracțiune de secundă.

— Taci în pizda mă-tii, mârâie John.

— I-a retras calitatea de membru, șoptesc. L-a luat valul.

Bărbatul își îndreaptă iar privirea rece spre mine:

— Țta ia ce vrea și lasă-n urmă o dâră de căcat, mârâie.

Cuvintele lui mă izbesc ca niște pumni în plex, lăsându-mă fără aer. Observ că Jesse se încordează din cap până-n picioare.

— Le fute pe toate și le trimite acasă cu chiloții în mână.

Mă uit spre Jesse și constat că are privirea tot neagră și fruntea înnegurată de cuta acea profundă.

— De ce? întreb.

Nu știu de ce întreb așa ceva. Oricum n-o să conteze nici cât negru sub unghie. Dar cred că merit o explicație, cât de cât. Le fute pe toate — o singură dată — apoi le trimite acasă cu chiloții în mână.

— Nu-l asculta, Ava.

Jesse pășește înainte cu fălcile strânse, mai să-și zdrobească dinții.

— Întreabă-l ce mai face nevastă-mea, scui pă urâciosul. I-a făcut și ei ce le-a făcut tuturor celorlalte. Nu se-mpiedică el de soți sau conștiință.

Și asta-i picătura care-i umple paharul lui Jesse. Se întoarce și țâșnește ca un glonț spre bărbatul ăla, smulgându-l din încleștarea

lui John și trântindu-l pe parchet cu un bubuit. Sam o trage-napoi pe Kate, se aud câteva oftaturi și toată lumea se uită cum Jesse îl bate pe individ de se cacă pe el.

Nu mă trage așa să țip la el să se oprească, deși, din câte văd, e posibil să-l omoare. Ies din Conac, urc în mașină și, când o văd pe Kate zburând în jos pe scări, mă opresc s-o aștept. Sare-n mașină, dar nu scoate un cuvânt.

Când ajungem la porți, ele se deschid fără să fie nevoie să mă opresc. Sunt surprinsă... eram pregătită să le dobor cu mașina.

— Sam, spune Kate, când mă uit la ea. El a zis că e mai bine să plecăm.

Până acum nu mă gândisem că toate astea sunt o revelație și pentru Kate. Dar ea pare să fie aceeași Kate dintotdeauna: Kate cea relaxată, Kate care nu ia lucrurile prea în serios.

Eu, pe de altă parte, mă simt de parcă sunt în cădere liberă spre străfundurile iadului.

Capitolul 32

Intru pe ușa casei lui Kate și mă duc direct în apartamentul de la etaj, urcând scările ca un zombie.

Kate nu încearcă să scoată mai multe informații de la mine, ci mă lasă să mă prăvălesc în lacrimi pe canapea.

Fac ochii mari când aud trântindu-se ușa de la intrare. Kate dă fuga pe coridor și se apleacă peste balustradă.

— E doar Sam, mă liniștește când se întoarce în living.

— Are cheie? întreb.

Kate răspunde printr-o ridicare din umeri, dar știrea asta mă face să zâmbesc în sinea mea. Oare o să-i ia cheia în urma noilor descoperiri?

Telefonul sună din nou și resping apelul... din nou.

Sam dă năvală în salon. Pare la fel de agitat cum era la Conac. Ne uităm amândouă la el și, ca un spectator la un meci de tenis, el își plimbă rapid privirea de câteva ori când la mine, când la Kate. Apoi se duce cu pași mari la ea, o apucă de cot și-o scoate aproape pe sus din salon.

— Trebuie să vorbim, spune el nerăbdător.

Îmi sucesc gâtul și-l văd cum o aruncă practic în dormitorul ei și trânteste ușa după el.

Stau întinsă pe canapea, cu ceaiul pe burtă și închid ochii. Dar nu rămân prea mult închiși. Imaginile cu Jesse îmi sunt adânc întipărite pe creier. N-o să mai pot dormi niciodată.

Telefonul sună iar și întind mâna să împung butonul de respins apelul, fără să-mi iau ochii de la vârtejurile în relief din vopseaua de pe tavanul salonului.

N-am simțit în viața mea asemenea durere. E cumplită și imposibil de alinat. De ce n-am stat câteva momente să-mi adun mințile și să judec puțin? Știu exact de ce: fiindcă nu mi-a dat voie,

fiindcă nu mi-a dat ocazia să-mi trag sufletul.

Mă ridic în fund când ajunge la mine vocea stridentă a lui Kate, urmată de tonul împăciuator al lui Sam, care încearcă s-o calmeze. Iese în goană din camera ei cu Sam după ea, care se luptă s-o tragă înapoi.

— Ia-ți labele de pe mine, Samuel, că te ia mama dracului! Trebuie să-i spunem.

— Stai așa... Kate... aaaahhhhhh! De ce pula mea ai făcut asta?

Kate își scoate genunchiul dintre picioarele lui Sam și-l lasă îndoit de la mijloc, gemând de durere pe coridor, iar ea dă iama în living și mă străpunge cu privirea ei albastră.

— Ce? întreb temătoare. Ce trebuie să-mi spui?

Sam apare în ușă cu mâna-ntr-o picior. Kate se uită la el cu pumnale-n priviri și-mplântă arătătorul în direcția unui scaun, poruncindu-i fără vorbe să stea jos. El șchioapătă până la scaun și se așază încet, trăgând aer printre dinți de durere.

— Ava, e pe drum înapoi, îmi spune ea calm.

Nu știu de ce a ales tonul ăsta. N-are darul să mă calmeze... da' deloc!

Încerc și mă uit la Sam, dar el își ferește privirea. N-avea de gând să-mi spună? Ce tâmpită am fost să cred că Jesse avea să mă lase să scap așa de ușor...

— Trebuie să plec, mă lamentez, exact când nemernicul de telefon începe să sune din nou. Du-te-n pizda mă-tii! urlu la obiectul nenorocit.

— Du-o tu, se răsuțește Kate spre Sam. Nu poate să conducă în halul în care e.

— A, nu, nu eu! ridică mâinile clătinând din cap. Țin prea mult la viața mea. Și oricum, trebuie să vorbesc cu tine, smucește el din bărbie spre Kate.

Sărim speriați din cauza bubuitului. Mă uit îngrozită la Kate. Sam geme.

— Al dracu' vierme trădător, bombăne furioasă, sfredelindu-l pe Sam cu privirea ei albastră, tăioasă.

— Ce? Să mor eu dacă am scos vreun cuvânt! se apără disperat. Dar nu-i nevoie să fii Einstein ca să te prinzi unde s-a dus.

— Kate, nu răspunde, o implor.

Ușa de la intrare se zguduie sub o ploaie de bubuituri. Doamne, nu vreau să-l văd în fața ochilor. Scutul meu de protecție nu e destul de rezistent în momentul asta. O succesiune de noi bubuituri, urmate de un cor de claxoane, mă face să tresar.

— Da' băga-mi-aș pula! strigă Kate și traversează-n fugă camera ca să se uite pe geam. Futu-i.

Ridică jaluzeaua și-și lipește nasul de sticlă.

— Ce?

Vin lângă ea. Știu că el e la ușă, dar ce-i cu balamucul ăsta?

— Uite! strigă și arată-n jos cu degetul.

Îmi oblig privirea să urmeze direcția indicată și văd mașina lui Jesse abandonată în mijlocul străzii, cu portiera șoferului larg deschisă. În spatele ei începe să se-adune o coloană de mașini. N-a lăsat destul loc ca să treacă mașinile, ceea ce-i scoate din sărite pe alți șoferi și explică haosul de claxoane. Scandalul se aude de-aici.

— Ava! îl aud răcnind, după care mai dă de câteva ori cu pumnul în ușă.

— Of, futu-i mă-sa, Ava! se ia Kate de mine. Bărbatul acela e ca o bombă pe două picioare și tu tocmai ai apăsat butonul detonatorului!

O ia spre ieșirea din living cu pași hotărâți.

Alerg după ea:

— N-am apăsat nimic, Kate. Nu deschide ușa!

Mă aplec peste balustradă, cu ochii la Kate, care zboară-n jos pe scări către ușă.

— Nu pot să-l las acolo, ca să stârnească o răzmeriță-n stradă.

Panicată, alerg înapoi în salon și trec pe lângă Sam, care încă-și freacă locul dureros așezat pe scaun, bombănind numai el știe ce.

— Tu de ce nu i-ai spus lui Kate? îl întreb tăios, îndreptându-mă iar spre fereastră.

— Iartă-mă, Ava.

— Cere-i iertare lui Kate, nu mie.

Mă întorc spre el și văd că n-a mai rămas nici urmă din tipul amuzant și neobrăzat care ajunsese să-mi fie așa de drag. În locul lui a apărut un bărbat încordat, nesigur și stânjenit.

— I-am cerut. Și n-aveam cum să-i spun ei până nu-ți spunea Jesse ție. Să știi că, de când te-a cunoscut, chestia asta l-a măcinat foarte tare.

Încercarea lui Sam de a-și apăra prietenul mă face să râd și mă uit iar pe geam. Jesse continuă să se plimbe-n sus și-n jos afară, vădit disperat, strivind cu degetul butoanele mobilului. Știu pe cine sună și, desigur, telefonul începe să-mi urle în mână. Mă uit lung în stradă și mă inundă panica atunci când unul din șoferii din mașinile blocate se dă jos.

Kate iese din casă fluturând brațele ca să-i atragă atenția lui Jesse. El îl ignoră pe șoferul care s-a apropiat de el și se-ntoarce spre Kate. Discuția lor e punctată de gesturile lui frenetice, iar după câteva minute Jesse urcă în mașină. Îmi vine să plâng de ușurare, dar el doar o mută puțin, ca să lase celelalte mașini să treacă.

— Of, Doamne, Kate! Ce-ai făcut?! strig la fereastră.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Sam de pe scaun.

Nu-i răspund.

Stau acolo, paralizată, și mă uit la Jesse cum se sprijină de mașina mea cu capul căzut în piept, înfrânt, și cu brațele atârinate pe lângă corp. Ridică ochii spre Kate și-i văd tocmai de-aici expresia îndurerată de pe față. Ea întinde mâna și-i freacă brațul cu palma într-un gest de alinare. Iar mie-mi vine să mor.

După ce mă uit la ei o veșnicie, Kate se întoarce, în sfârșit, și-o ia înapoi spre casă, dar spre groaza mea cumplită, Jesse se ia după ea, iar Kate nu încearcă deloc să-l oprească.

— Nu, futu-i! exclam, apucându-mă îngrozită cu mâinile de cap.

— Ce? întrebă Sam speriat. Ava, ce-i?

Îmi trec rapid în revistă opțiunile, dar nu am niciuna. Pot doar să stau aici și să aștept confruntarea. Există o singură ieșire din casa asta, și având în vedere că Jesse e pe cale să intre, orice planuri de

evitare a altercației sunt complet zadarnice.

Kate intră în salon cu o mutră cam rușinată. Știe că sunt groaznic de furioasă pe ea. O țintuiesc cu cea mai plină de ură privire de care sunt în stare și ea-mi zâmbește jenată.

— Ascultă doar ce are de zis, Ava. E distrus.

Clatină capul plină de milă, apoi se uită la Sam și expresia i se schimbă pe loc:

— Tu treci în bucătărie!

Sam se-ncruntă:

— Nu pot să mă mișc, băga-mi-aș, vacă afurisită ce ești!

Se freacă iar, cu capul lăsat pe spătarul scaunului. Kat pufnește și-l trage în picioare, iar el icnește cu ochii închiși și iese șchiopătând din cameră, pășind cu grijă.

Nu pot să cred că-mi face așa ceva! Iese din cameră cu spatele, uitându-se la mine plină de compasiune. Dacă nu i-ar fi dat drumul în casă, n-ar fi avut motive să aibă atâtea remușcări, imbecila cretină! Înainte ca el să intre, mă întorc spre fereastră. Nu pot să mă uit la el. Dacă o fac, mă apucă plânsul, și nu vreau să-i dau niciun motiv să mă consoleze sau să mă ia în brațele lui mari și calde. Strâng din dinți ca să mă pregătesc să fac față valului cald al vocii lui. Toți nervii din trup îmi vibrează și toți mușchii îmi sunt încordați.

O vreme n-aud nimic, dar știu că e aproape, fiindcă mi s-a ridicat tot părul de pe ceafă. Reacția trupului meu la prezența lui virilă mă face să-mi închid ochii, să trag adânc aer în piept și să mă rog să am putere.

— Ava, te rog, uită-te la mine.

Vocea îi tremură de emoție și înghit nodul mare cât o minge de tenis din gât, luptându-mă cu valul de lacrimi care-mi umplu ochii.

— Te rog, Ava.

Mă mângâie ușor pe braț. Tresar.

— Nu m-atinge, te rog.

Îmi adun curajul să mă întorc cu fața la el.

Are bărbia-n piept și umerii căzuți. Arată demn de milă, dar nu

trebuie să mă las influențată de starea lui deplorabilă. De prea multe ori m-am lăsat manipulată, iar asta... asta e doar o altă formă de manipulare... tipică lui Jesse. Dorința m-a orbit așa de tare, că n-am mai văzut cu claritate.

Își smulge din podea privirea sticloasă și se uită în ochii mei.

— De ce m-ai mai dus acolo? întreb.

— Fiindcă vreau să fii cu mine tot timpul. Nu pot să stau fără tine.

— Păi, fă bine și te obișnuiește, fiindcă nu vreau să te mai văd niciodată.

Vocea mi-e calmă și controlată, dar durerea care-mi spintecă inima la auzul propriilor mele cuvinte e așa de mare, că mă zdrobește pe loc.

Îmi cercetează ochii cu o privire tulbure:

— Nu vorbești serios. Știu sigur că nu vorbești serios.

— Ba da.

Pieptul i se umflă cu fiecare răsuflare adâncă, părul îi e dezordonat și cuta de încruntare e ca un canion care-i traversează fruntea. Durerea de pe chipul lui e ca o săgeată de gheață în inima mea.

— Nu voiam să te rănesc, murmură.

— Ei, uite că ai reușit. Ai dat buzna cu bocancii în viața mea și ai călcat cu bocancii pe inima mea. Am încercat să mă feresc. Eram sigură că nu-mi spui tot. De ce nu m-ai lăsat să plec?

Vocea începe să mi se piardă și ochii încep să mă întepe de lacrimi. Fir-ar a naibii de viață, de ce nu mi-am ascultat instinctele?

Începe să-și morfolească buza de jos.

— N-ai dorit nicio clipă să pleci, nu cu adevărat, spune abia auzit.

— Ba da! mă reped, trăgându-mi nasul. Te-am respins cât am putut. Știam că nu m-aștepta nimic bun, dar ai insistat neconținut. Ce s-a întâmplat? Ai terminat de futut toate femeile măritate?

Clatină din cap:

— Nu, te-am găsit pe tine.

Face un pas spre mine, dar mă îndepărtez, să nu mă poată

atinge.

— Ieși afară, spun pe ton calm, cu toate că tremur din tot trupul și respir întretăiat — dovada clară că nu sunt nici pe departe calmă.

Trec în viteză pe lângă el, izbindu-l în umăr.

— Nu pot. Ava, am nevoie de tine.

Vocea lui rugătoare o să mă bântuie tot restul vieții.

Mă răsucesc violent spre el:

— N-ai nevoie de mine! spun, luptându-mă să nu-mi tremure vocea. Mă vrei. Of, Doamne, tu chiar ești dominant, așa-i?

Imagini fugare cu toate partidele noastre de sex îmi străbat mintea cu viteza luminii. E extraordinar de feroce în pat, dar și în afara lui.

— Nu!

— Și-atunci ce-i cu fixația asta cu controlul total? Și cu ordinele?

— Sexul e doar sex. Nu mă satur de apropierea ta. Nevoia de control e din cauză că mi-e frică de mor să nu pățești ceva... să nu dispari din viața mea. Te aștept de prea multă vreme, Ava. Aș face orice să te știu în siguranță. Mi-am trăit viața fără să am prea mare control asupra ei și fără să-mi pese de mai nimic. Crede-mă când îți spun că am nevoie de tine... te rog... te rog, nu mă părăsi!

Vine spre mine, dar fac un pas înapoi, luptându-mă cu nevoia instinctivă de a-l lăsa să mă cuprindă în brațe. Se oprește.

— N-o să-mi revin niciodată dacă mă părăsești.

Nu! Nu-mi vine să cred că e așa de crud încât să recurgă la șantaj emoțional.

— Crezi că mie o să-mi fie mai ușor?! țip și lacrimile mi se revarsă într-un torent pe obraji.

I se duce tot sângele din chipul și-așa palid și-și înclină capul. N-are replică. Ce-ar putea să spună? Știe ce mi-a făcut. M-a făcut să am nevoie de el ca de aer.

— Dacă aș putea să schimb felul în care am procedat cu tine, aș face-o, șoptește.

— Dar nu poți. Nimic nu mai poate repara dezastrul pe care l-ai produs, spun cu vocea mustind de dispreț.

Ridică ochii spre mine.

— Dacă mă părăsești, dezastrul va fi și mai mare.

Doamne Dumnezeule!

— Ieși afară!

— Nu.

Scutură disperat din cap și face un pas spre mine.

— Ava, te implor!

Mă-ndepărtez de el, îmi compun cea mai hotărâtă expresie de care sunt capabilă și înghit întruna în sec, ca să țin sub control nodul din gât. Durerea e cumplită. Și exact ăsta e motivul pentru care nu voiam să mă încurc cu el. Sunt turbată de furie, dar mi se rupe inima când îl văd așa de pierdut și spășit. Trebuie să-mi tot reamintesc că m-a dezamăgit crunt. M-a indus în eroare, m-a mințit și, practic, m-a forțat să mă culc cu el cu asalturile lui constante și agresive.

M-ai lăsat să mă îndrăgostesc de tine!

Mă privește lung, cu durere nemăsurată în ochii lui adânci. Dacă nu-mi feresc privirea o să cedez... așa că asta fac. Îmi las ochii-n podea și-l implor în gând să plece până nu mă prăbușesc în brațele lui, ca să mă bucur de alinarea pe care mi-o oferă întotdeauna.

— Ava, uită-te la mine.

Trag adânc aer în piept și-mi întorc ochii spre ai lui:

— Adio, Jesse.

— Te rog, rostește el doar din buze.

— Am spus „adio“.

Cuvintele poartă cu ele o senzație de finalitate care nu reflectă ce se petrece în inima mea.

Îmi studiază îndelung chipul, dar până la urmă renunță să mai caute în ochii mei vreo fărâmbă de speranță. Se întoarce și pleacă fără o vorbă.

Îmi umplu disperată plămâni goliți și mă-ndrept cu genunchi moi către fereastră. Ușa de la intrare se trânteste, stârnind ecouri în toată casa, iar Jesse iese și se îndreaptă târându-și picioarele spre mașina lăsată de izbeliște. Tresar și icnesc când îl văd că-și repede

pumnul prin geamul mașinii, împrăștiind cioburi de sticlă pe tot drumul. Apoi se aruncă în mașină și începe să dea pumni în volan. Îl privesc parcă o veșnicie cum își pedepsește mașina, după care se îndepărtează în urlet de motor, scrâșnet de cauciucuri și claxoane furioase.

Ies din duș, îmi usuc părul și-mi reiau poziția fetală pe pat. Sunt complet amorțită. Parcă mi-a smuls cineva inima din piept, a călcat-o în picioare și mi-a înfipt la loc în piept o bucată de carne sângerândă și chinuită. Plutesc undeva între jale și devastare și e o durere cum nu am mai trăit niciodată. Viața mea s-a făcut țândări. Mă simt golită, trădată, singură și pierdută. Singura persoană care poate să mai schimbe ceva în bine e tocmai persoana care a provocat totul. Nu cred că o să-mi revin vreodată după episodul ăsta.

— Ava?

Îmi ridic de pe pernă capul care-mi zvâcnește de durere și-o văd pe Kate în ușă. Compasiunea de pe chipul ei parcă întetește și mai tare durerea. Se cocoată pe marginea patului și mă mângâie pe obraz.

— Nu e nevoie să treci prin așa ceva, spune cu blândețe.

Cum adică? Cum altfel ar putea sta lucrurile? Trebuie doar să îndur toată durerea asta până trece, să văd dacă am tăria să îi fac față... și-apoi s-o iau de la capăt. Dar deocamdată mă mulțumesc să zac aici și să-mi plâng de milă.

— Ba este, răspund în șoaptă.

— Nu, nu e, spune ceva mai ferm. Încă-l mai iubești. Recunoaște că încă-l mai iubești. I-ai spus asta și lui?

Așa e, nu pot să neg. Îl iubesc... așa de mult că mi se sfâșie inima. Dar n-ar trebui să-l iubesc, știu asta.

— Nu pot.

Îmi cufund fața în pernă.

— De ce?

— Kate, are un club pentru sex.

— N-a știut cum să-ți zică. Se temea să nu-l părăsești.

Mă uit la Kate:

— Păi, uite că nu mi-a zis și tot l-am părăsit.

Îmi pun capul la loc pe perna udă de lacrimi.

— Ai auzit ce zicea omul acela: distruge căsnicii, o trage femeilor doar așa... de distracție. Cum de nu ești șocată? mormăi în pernă.

Știu că e relaxată de felul ei, dar astea-s niște chestii de-a dreptul șocante.

— Sunt... oarecum.

— N-aș fi zis.

— Ava, Jesse e nebun după tine. Sam nu credea să apuce să-l vadă așa.

— Kate, Sam poate să spună ce vrea. Nimic nu schimbă faptul că Jesse e proprietarul unui loc unde oamenii se duc să facă sex și că uneori li se alătură.

Gândul ăsta mă face să mă cutremur de scârbă.

— Nu se poate să-l pedepsești pentru trecutul lui.

— Însă nu e trecutul, nu? Locul e tot al lui.

— E afacerea lui.

— Kate, lasă-mă-n pace, o implor.

Faptul că-i găsește scuze nu face decât să mă enerveze. Ar trebui să-mi țină mie partea, nu să încerce să justifice delictele lui Jesse.

Simt că se ridică oftând de pe pat.

— E tot Jesse, spune ieșind din cameră și lăsându-mă să-mi jelesc pierderea.

Zac în liniște și încerc să-mi golesc capul de gândurile inevitabile. Degeaba. Creierul mi-e asaltat de imagini din ultimele câteva săptămâni: prima întâlnire, când m-a dat pe spate, mesajele și telefoanele, apoi pânda... și sexul. Mă-ntorc pe burtă și-mi îndes fața în pernă.

Cuvintele lui Kate mi se tot rostogolesc prin minte: *E tot Jesse*. Dar îl cunosc, oare, pe Jesse? Nu cunosc decât un bărbat care m-a luat pe sus cu pasiunea lui intensă și m-a surprins cu prezența lui fizică.

O altă piesă de puzzle se potrivește-n locul ei când îmi amintesc

că mi-a zis că nu vorbește deloc cu părinții lui. L-au dezmoștenit când a murit unchiul lui și el a refuzat să vândă Conacul. Acum are logică. N-avea nicio legătură cu moștenirea sau cu împărțirea averii, ci doar cu faptul că fiul lor de douăzeci și unu de ani fusese lăsat la conducerea unui club elitist de sex. Normal că s-au îngrijorat. Dezaprobarea lor față de relația lui Jesse cu Carmichael era cât se poate de justificată. Jesse a zis că se distra de minune. Ce tânăr nu s-ar fi distrat într-o casă în care totul e permis? Chiar că are o bogată experiență sexuală și e foarte posibil să nu fi futut nicio femeie decât o singură dată... cu excepția mea.

Acum îmi e clar de ce eram așa de atent analizată de femeile de la Conac când eram acolo. Toate îl vor. Nu, toate îl vor *încă*.

A riscat când m-a dus acolo, dar dacă mă gândesc bine, nimeni nu m-a abordat vreodată... nu eram niciodată singură, niciodată liberă să umblu pe-acolo. Oare știa toată lumea că eram pe altă planetă? Primiseră, oare, instrucțiuni să-și țină gura și să păstreze distanța? S-a dat peste cap să mă țină-n bezna neștiinței. Cum și-a imaginat că va scăpa neprins? Remarca lui Sarah când m-a văzut îmbrăcată-n piele... Îmi îndes fața-n pernă, copleșită de disperare.

— Ava?

Ridic capul și-l văd pe Sam în pragul ușii, la fel de dezumflat ca mai devreme.

— În fiecare zi și-a reproșat și s-a frământat să găsească o cale de a-ți spune. Nu l-am văzut niciodată așa.

— Adică respins? spun sarcastic. Nu, nu cred că Jesse Ward și-a luat-o de prea multe ori în viață.

— Nu, adică așa de turbat după o femeie.

— E doar turbat, Sam.

Clatină din cap încruntat:

— Da, după tine. Îmi dai voie? întrebă de lângă pat.

— Simte-te ca acasă, bombăn acră.

Se așază pe marginea patului. Nu l-am văzut niciodată așa de serios.

— Ava, îl cunosc pe Jesse de opt ani. Nu l-am văzut să se poarte

așa din cauza unei femei nici măcar o dată în tot acest timp. N-a avut niciodată o relație care să fie mai mult decât sexuală, dar ai apărut tu și parcă și-a găsit calea. E un alt om și te-o fi călcat pe tine pe nervi grija lui exagerată, dar, ca prieten, eu m-am bucurat să-l văd că în sfârșit îi pasă de cineva atât de mult încât să se poarte așa. Te rog eu, mai dă-i o șansă!

— Nu era doar protector, Sam.

Grija exagerată era doar una din nenumăratele lui manifestări iraționale.

— E tot Jesse, repetă Sam cuvintele lui Kate, privindu-mă rugător. Conacul e o afacere. Da, a amestecat afacerile cu plăcerea, dar nu avea nimic altceva în viața lui.

Mă ia de mână cu un surâs:

— Dacă-mi spui că poți să-i întorci spatele fără remușcări și fără dubii, atunci o să tac în clipa asta și-o să plec. Dacă-mi spui că nu-l iubești, te las în pace. Dar nu cred că poți. Îmi dau seama că ești în stare de șoc. Și, e adevărat, are un trecut încărcat, dar nu poți să te faci că nu vezi că te adoră, Ava. Se vede pe fața lui și se manifestă în tot ce face. Te rog, dă-i o șansă. Merită.

Încerc să diger ceva ce nu pricep și nici nu cred că voi pricepe vreodată. Are un club de sex. Genul ăsta de dramă nu se încadrează în imaginea mea despre o relație normală, între doi oameni care trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. Îi pasă destul de mult încât să se poarte așa? Mă adoră? Adorația e sinonimă cu iubirea? La început, am ignorat toate vorbele rostite în timpul sexului, toate chestiile alea cu „ești a mea“ și tâmpeniile cum că n-o să mă mai lase niciodată să plec. A spus de o groază de ori cuvântul „ador“ și derivatele lui, dar nu în contextul pentru care mi-aș fi dat o mână să-l aud. „Ador să te văd în dantelă“, „ador să fac sex somnoros cu tine“, „ador să te am aici“. Ar fi trebuit să citesc sensuri mai profunde în declarațiile astea? Îmi spunea, cumva, ce voiam să aud, dar pe ocolite? Voia tot timpul să-l asigur că n-aveam să plec. Dacă nu voia decât să-l asigur că nu mă mișc de lângă el, păi atunci am făcut asta de nenumărate ori, nu? I-am spus tot timpul că n-o să

plec. Dar atunci nu știam de Conac. Iar acum știu și am plecat.

M-a dorit întotdeauna îmbrăcată în dantelă, nu în piele. M-a declarat a lui. Era extrem de posesiv... frizând chiar absurdul. Voia tot timpul să mă știe acoperită, fiindcă nu voia să-mi vadă nimeni trupul în afară de el. Pielea, orgiile și carnea expusă a femeilor trebuie să fie la ordinea zilei la Conac. E, oare, posibil, să fi încercat să facă din mine opusul a tot ce știa? Al tuturor lucrurilor cu care era el obișnuit?

Mă ridic în fund. Trebuie să vorbesc cu el. Pot să trec cu vederea Conacul... cred, dar sunt absolut sigură că n-o să-l pot uita pe Jesse. Dacă era așa de sfâșiat și disperat, înseamnă cel puțin că suferă. Nu s-ar purta așa dacă n-aș însemna nimic pentru el, nu? Așa de multe întrebări... Și răspunsurile nu le pot găsi decât într-un singur loc. *Merit* aceste răspunsuri.

Mă uit la Sam și pe fața ștregărească i se ivește un mic zâmbet.

— Misiunea mea e îndeplinită, imită el vorbele lui Jesse, strâmbându-se puțin când se ridică. Ah, vaca aia diabolică!

Zâmbesc în sinea mea. E clar că această bombă n-a afectat-o pe Kate la fel ca pe mine. Trag pe mine ce haine am mai la-ndemână și mi iau cheile de la mașină. Ochii mi se umplu de lacrimi și, de vinovăție, simt un mare gol în stomac. El a fost ăla care-a dorit să punem cărțile pe masă. Avea de gând să-mi spună de Conac, dar nu cumva mai voia să-mi spună și altceva? Sper că da, fiindcă mă duc să aflu. Alerg spre mașină și avertismentul lui Sarah despre planurile de viitor cu Jesse îmi sfârtecă mintea. Poate că are dreptate, dar nu pot trăi fără să știu sigur.

Capitolul 33

În drum spre Lusso conduc ca o idioată, cu depășiri, claxoane isterice și trecând de câteva ori pe roșu. Când opresc la docuri, văd mașina lui Jesse pusă strâmb, pe două din locurile de parcare. Îmi las Mini-ul în drum și intru pe poarta pentru pietoni, mulțumind tuturor sfinților că mi-am amintit codul. Dau buzna în foaier și-l găesc pe Clive la pupitrul lui, mai vesel decât de obicei.

— Ava! În sfârșit am dat de cap nenorocitelor ăstora de echipamente! mă anunță încântat.

Mă sprijin de masa înaltă din marmură ca să-mi trag sufletul.

— Bravo, Clive! Ți-am zis c-o să te descurci.

— Te simți bine?

— Da. Mă duc până sus, la Jesse.

Telefonul de pe pupitru începe să sune și Clive ridică un deget spre mine ca să-l scuz o clipă.

— Domnul Holland? Da, domnule, bineînțeles, domnule.

Închide și mâzgălește ceva în mapa lui.

— Scuze.

— Nu-i nimic. Mă duc sus.

— A, Ava, domnul Ward nu m-a anunțat că vii.

Se uită la ecranul lui, iar eu mă holbez la el. Face mișto de mine? L-a văzut de nenumărate ori pe Jesse cărându-mă în spinare în și din locul ăsta. De ce face pe nebunul?

Zâmbesc dulce:

— Cum ți se pare slujba asta, Clive?

Se animează pe loc, brusc comunicativ:

— Păi, practic sunt asistentul personal al celor treisprezece locatari putred de bogați, dar îmi place la nebunie. Dac-ai auzi unele dintre cereri...! Ieri, domnul Daniels m-a rugat să organizez un tur cu elicopterul peste oraș pentru fiica lui și trei prietene și... — se

apleacă peste pupitru coborând vocea — domnul Gomez de la etajul cinci are în fiecare zi altă femeie. Iar domnul Holland pare să aibă o slăbiciune pentru gagici thailandeze. Dar să nu mai spui la nimeni. Totul e confidențial, îmi face cu ochiul.

— Uau, ce interesant! Mă bucur să-ți place, Clive.

Îi zâmbesc și mai larg:

— Pot să urc?

— Ava, trebuie să sun mai întâi.

— Sună, atunci! pufnesc nerăbdătoare.

Cât Clive sună la apartamentul de lux, mă foiesc iritată.

Închide și formează din nou.

— Sunt sigur că l-am văzut intrând, mormăie încruntat. Poate mă înșel.

— Mașina e afară, deci trebuie să fie aici, insist eu. Mai încearcă o dată.

Arăt cu degetul spre telefon și Clive apasă pe câteva butoane, sub privirea mea disperată.

Închide iar, clătinând din cap:

— Nu, sigur nu e acasă. Și n-a pus cod ND în sistemul lui, deci nu doarme și nu e ocupat. O fi ieșit în oraș.

Mă încrunt:

— ND?

— Nu deranjați.

— Aha. Of, Clive, știi sigur că e acasă. Te rog frumos, mă lași să urc? Îl implor.

Nu-mi vine să cred că îmi dă atâtea bătăi de cap.

Se apleacă peste pupitru, mijeste ochii și se uită-n dreapta și-n stânga ca să se asigure că nu ne vede nimeni.

— Pot să dau de mare belea că încalc protocolul, dar pentru tine, Ava... — îmi face cu ochiul — dă-i drumul!

Arată cu degetul mare peste umăr și-și îndreaptă șapca verde.

— Mersi, Clive!

Sar în lift, introduc codul rugându-mă să nu fi apucat să-l reprogrameze în scurtul interval de când am plecat și oftez ușurată

când ușile se închid și liftul pornește spre apartamentul de la ultimul etaj. Dar tot trebuie să-mi deschidă ușa, că n-am cheie.

Când ușile liftului se deschid și ajung în fața ușii duble de la apartamentul lui Jesse, mi se strânge stomacul, dar mă încrunt când văd că ușa e deja deschisă. Și aud muzică... la maximum.

Mă apropiu de ușă, o împing încet și urechile-mi sunt bombardate din toate direcțiile de „Angel“. Versurile mă lovesc ca trăsnetul și mă pun imediat în alertă maximă. În momentul ăsta sună groaznic de tare și deprimant, deloc blânde și incandescente, ca atunci când am făcut dragoste pe melodia asta. Trebuie să dau muzica mai încet sau s-o închid de tot. Mă afectează mult prea tare. Dar izvorăște din toate boxele integrate în pereții apartamentului și nu am unde să scap de ea. Poate nu-i acasă. Poate că s-a defectat sistemul, fiindcă e imposibil să poată îndura muzica asta atât de tare prea mult timp. Îmi pun mâinile pe urechi și mă uit în jur prin livingul imens, încercând să găsesc o telecomandă, după care fug în bucătărie unde văd una pe insulă. Găsesc iute butonul de volum și dau muzica mai încet... mult mai încet.

Odată ce m-am ocupat de nivelul zgomotului, pornesc în căutarea lui. Când ajung la scări lovesc ceva cu piciorul și mă uit cum se rostogolește zăngănind pe podea. Ridic repede sticla și o pun pe consola de la baza scărilor, după care le urc în fugă, câte două o dată.

Mă duc direct la dormitorul principal, dar nu e acolo, așa că mă apuc să caut frenetic prin fiecare cameră de la etaj. Nu e în niciuna. Ajung la jumătatea scărilor și mă opresc brusc când dau cu ochii de sticla goală pe care-am ridicat-o de pe jos.

E vodcă, sau, mai bine zis, a fost. E goală.

Mă cuprinde un val de neliniște și un milion de gânduri îmi invadează creierul. Nu l-am văzut niciodată pe Jesse beat... nici măcar o singură dată. De câte ori i s-a oferit alcool l-a refuzat și-a comandat apă. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă-ntreb de ce. Dar acum, când mă gândesc cum a fost aruncată pe jos sticla asta, îmi dau seama că ceva nu e în regulă.

Îmi amintesc brusc cât de mult a insistat să nu beau vineri și de momentul de-atunci, din Blue Bar, când îmi tot băga apă sub nas și dintr-odată chestiile astea nu-mi mai par așa de neobișnuite sau absurde.

O bufnitură sonoră îmi atrage brusc atenția de la sticla goală la terasa de afară.

— O, Doamne, te rog, nu! șoptesc în sinea mea.

Ușile imense de sticlă sunt deschise. Cobor restul scărilor în goană, sprintez prin livingul deschis și mă opresc patinând în fața ușilor. Îl văd pe Jesse chinându-se să se ridice din unul dintre șezlonguri. Oare-am avut ochii închiși în ultimele săptămâni? Mi-au scăpat mult prea multe lucruri.

Are un prosop în jurul taliei și o sticlă de vodcă în mână, pe care o ține strâns în timp ce încearcă să se ridice sprijinindu-se în brațul liber. Înjură de mama focului.

Mă uit încremenită cum bărbatul ăsta de care m-am îndrăgostit, un bărbat plin de forță, pasional și fascinant, s-a transformat într-o zdreanță beată. Cum de n-am observat? Nici n-am apucat să absorb toate celelalte mizerii care mi s-au prăbușit azi în cap și acum, cireașa de pe tort — asta?

Când reușește să se ridice, se întoarce spre mine. Are ochii goi și fața albă ca varul. Parcă nici nu e el.

— Ai venit prea târziu, domniță, bolborosește cu răutate, uitându-se cu ură la mine.

Nu m-a privit niciodată așa. Nu mi-a vorbit niciodată așa, nici măcar când era furios la culme pe mine.

— Ești beat, îmi scapă, perfect conștientă că spun o tâmpenie.

Însă toate celelalte cuvinte au rupt-o la fugă urlând din creierul meu. Ochii mei au suferit azi chinuri după care nu-și vor mai reveni niciodată.

— Ce perspicace ești!

Ridică sticla și dă pe gât restul de vodcă, apoi se șterge la gură cu dosul mâinii.

— Dar nu destul de beat.

Pășește hotărât înainte și mă dau deoparte instinctiv, realizând că m-ar răni dacă s-ar ciocni de mine.

— Ce faci? întreb când trece pe lângă mine.

— Ce-ți pasă? scuipă el, fără să-mi arunce măcar o privire.

Îl urmez în bucătărie și-l văd că scoate altă sticlă de vodcă din congelator și-o aruncă în chiuvetă pe cea goală. Începe să deșurubeze capacul.

— În mă-ta! șuieră scuturându-și mâna, ocazie cu care remarcă că e brăzdată de o mulțime de umflături și tăieturi.

Perseverează în desfacerea capacului și reușește să-l scoată, până la urmă, după care trage câteva guri zdravene.

— Jesse, ar trebui să se uite cineva la mâna aia a ta.

Își aruncă mâna-n față în timp ce își toarnă iar vodcă în gură.

— Na, uită-te! Alte răni din vina ta, mârâie.

Din vina mea?

— Da... bine că stai acolo... toată... toată numa' confuzie și... și... năuceală. Ți-am zis, în pula mea! urlă. Nu te-am avertizat? Te... te-am avertizat!

E în plină criză.

— În legătură cu ce m-ai avertizat? întreb încet, în timp ce încerc să calculez în minte cât a băut.

E a treia sticlă pe care-o văd. Se poate să bea cineva așa de mult?

— Tipic, să-mi fut una, zbiară spre tavan.

— N-am știut, șoptesc.

Începe să râdă:

— N-ai știut?

Arată spre mine cu sticla:

— Ți-am zis că o să faci mult mai mult rău dacă mă părăsești, și tot m-ai părăsit. Și-acuma uită-te-n ce hal sunt, în pula mea!

Vorbele lui mă fac să tresar. Îmi vine să plâng, dar șocul îmi oprește lacrimile. Ți-am zis că o să faci mult mai mult rău dacă mă părăsești, și tot m-ai părăsit. Și-acuma uită-te-n ce hal sunt, în pula mea!

Vorbele lui mă fac să tresar. Îmi vine să plâng, dar șocul îmi oprește lacrimile. Ți-am zis că o să faci mult mai mult rău dacă mă părăsești, și tot m-ai părăsit. Și-acuma uită-te-n ce hal sunt, în pula mea!

Vorbele lui mă fac să tresar. Îmi vine să plâng, dar șocul îmi oprește lacrimile. Ți-am zis că o să faci mult mai mult rău dacă mă părăsești, și tot m-ai părăsit. Și-acuma uită-te-n ce hal sunt, în pula mea!

Vorbele lui mă fac să tresar. Îmi vine să plâng, dar șocul îmi oprește lacrimile. Ți-am zis că o să faci mult mai mult rău dacă mă părăsești, și tot m-ai părăsit. Și-acuma uită-te-n ce hal sunt, în pula mea!

Pășește spre mine și dau înapoi. Nu vreau să fiu în preajma lui.

— Așa, fugi.

Continuă să înainteze cu pași mari, scurtând cu fiecare distanța dintre noi.

— Ești o javră ațâțătoare, Ava. Te pot avea, apoi nu te mai pot avea, apoi iarăși pot. Hotărăște-te-n pula mea odată!

— De ce nu mi-ai spus că ești alcoolic? întreb când ajung cu spatele la perete.

Nu mai am unde să mă retrag. *De ce nu mi-ai spus tot?*

— Ca să-ți dau încă un motiv să mă respingi? scui-pă.

Apoi pare să cadă un pic pe gânduri:

— Nu sunt alcoolic!

E deasupra mea și mă privește de sus. Așa, de aproape, ochii lui sunt și mai întunecați și înfundați în cap.

— Ai nevoie de ajutor, spun cu voce spartă.

Și cred că și eu o să am nevoie de ajutor profesionist.

— Aveam nevoie de tine și... și tu... m-ai părăsit.

Are respirația fierbinte, dar fără obișnuitul miros mentolat. Nu simt decât vapori de alcool, așa că cine-a zis că vodca n-are miros mințea.

Îmi pun palmele pe pieptul lui gol ca să-l împing, fără să pun prea multă forță, ca să nu cadă pe spate. E ridicol. Bărbatul ăsta înalt, suplu, zdravăn abia se ține pe picioare. Pieptul mi-e cunoscut... *asta* da, dar deocamdată e singura parte din el pe care-o recunosc.

Face-un pas înapoi și duce iar sticla la gură. Îmi vine să i-o iau și să dau cu ea de pământ.

— Vai, scuze, ți-am invadat spațiul personal? Înainte nu te deranja, spune râzând.

— Înainte nu erai niciodată beat, ripostez.

— Nu... nu eram. Eram prea ocupat să te fut ca să mă gândesc la băutură.

Mă privește scârbit și se-apeacă în față:

— Eram prea ocupat să te fut ca să mă gândesc la orice. Și ce ți-a mai plăcut!

Rânjește strâmb:

— Ai fost bună. De fapt, ai fost cea mai bună din câte-am avut. Și-am avut o groază.

Furia mă străbate ca o rachetă așa de repede, încât nici nu-mi dau seama că mi-a zburat mâna și l-a plesnit din plin peste față... decât după ce începe să mă usture și să zvâcnească.

Se ține cu mâna de obrazul peste care l-am plesnit cu toată forța, apoi se-ntoarce iar spre mine, râzând ușor:

— Ți-a plăcut, așa-i?

Îl privesc cu dispreț suprem, clătinând din cap. Mă simt de parcă sunt târâtă împotriva voinței mele printr-un film dement. Căcaturile de genul ăsta nu se-ntâmplă în realitate, în mod sigur nu mie! Case cu orgii, demență pe față și porci alcoolici... cum naiba am ajuns să fiu amestecată în asemenea mizerii?

— Ești o pulă tristă într-un hal fără de hal.

— Ia vezi cum vorbești, bolborosește.

— Nu-mi spui tu mie cum să vorbesc! urlu. Nu-mi mai spui tu mie cum și ce să fac orice de-acum încolo!

— Sunt. O. Pulă. Tristă. Într-un. Hal. Fără. De. Hal. Și. E. Numai. Vina. Ta.

Subliniază bălmăjit fiecare cuvânt în parte, împungând cu arătătorul spre fața mea. Dacă nu plec acum, mă tem că o să ajung să-i trag un pumn în mutra aia beată. Dar am aici toate lucrurile mele și trebuie să le iau. Nu vreau să mă mai întorc niciodată.

Trec în viteză pe lângă el și mă grăbesc spre scări. Dacă am noroc, e prea beat ca să le urce și o să-mi pot lua lucrurile fără alte schimburi de replici veninoase.

Îmi găsesc geanta mică de voiaj în dressing, îndesată bine după niște cutii de pantofi. O smulg de-acolo și încep să-mi trag hainele de pe umerase, adunându-mi în același timp lucrurile de pe podea. Mă reped înapoi în dormitor și-l găsesc pe Jesse în ușă. I-a luat mult mai mult ca de obicei, dar a reușit să urce scările. Îl ignor și alerg în baie unde îmi azvârl, practic, toate obiectele de toaletă în geantă.

— Chestia asta nu-ți amintește de nimic, Ava?

Ridic privirea și-l văd că mângâie blatul de marmură al mesei de toaletă, cu o expresie gravă. Încerc să alung amintirea aventurii noastre din seara lansării. Apartamentul ăsta e locul în care am cedat, în cele din urmă, bărbatului ăstuia. În baia asta am făcut dragoste prima dată. Ba nu, ne-am futut prima dată. Și acum, tot aici se și termină totul.

Îmi blochează trecerea cu trupul lui înalt, nesigur pe picioare. Și observ că a abandonat sticla de vodcă și prosopul stă să-i cadă. Încerc să-l ocolesc, dar se mișcă odată cu mine, împiedicându-mă să trec.

— Chiar pleci? bolborosește moale.

— Crezi că aş mai rămâne aici? întreb exasperată.

Crezusem că aş putea să trec peste Conac și toate mizeriile asociate lui, dar chestia de-acum, pe deasupra tuturor celorlalte, tocmai mi-a spulberat complet lumea deja prăbușită în ruine. Toată iubirea și toate sentimentele din lume nu pot repara dezastrul ăsta. M-a dus cu zăhărelul. M-a înșelat și m-a manipulat cu bună-știință.

— Deci, gata? Mi-ai dat viața peste cap, ai provocat tot dezastrul ăsta și-acum pleci fără să reperi lucrurile?

Mă uit la el cu gura căscată de uluire. Își imaginează că e singurul afectat de toată chestia asta? *Eu* i-am dat lumea peste cap? Chiar și beat, omul tot bate câmpii.

— Adio, Jesse.

Îl împing ca să trec și mă duc direct spre scări, luptându-mă cu impulsul de a privi în urmă. Bărbatul năucitor de care m-am îndrăgostit, bărbatul care credeam că-o să-mi rămână întipărit pe creier tot restul vieții, a fost înlocuit cu cruzime de creatura asta scârboasă, beată.

— Voiam să-ți zic, dar a trebuit să fii tu dificilă, ca de obicei! răcnește din spatele meu. Cum poți să pleci?

Mă crispez sub asprimea cuvintelor lui, dar nu mă opresc.

— Ava, iubire, te rog!

Pe la jumătatea scărilor aud un zăngănit puternic și o grămadă de pocnituri și zdrăngăneli. Grăbesc și mai tare pasul. Toate visele

mele în care mă prăbușeam în brațele lui puternice, iubitoare s-au făcut praf. Sfârșitul de basm pentru mine și rebelul meu adorabil a fost făcut zdrențe, pulberat și călcat în picioare. M-aș fi putut arunca într-o relație cu Jesse fără să am habar de secretele lui întunecate. Oare când aș fi aflat?

Ar trebui să mulțumesc Cerului. Măcar am aflat acum, cât nu e prea târziu.

Cât nu e prea târziu?!

„Prea târziu“ a trecut de mult!

Mă apropii de ușa lui Kate într-o ceață de amorțeală. Ușa se dă de perete înainte să apuc să bag cheia în yală.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu ochii mari, plini de îngrijorare.

Sam apare în spatele ei. O singură privire spre el îmi spune clar că știe exact ce s-a întâmplat.

Fiecare mușchi dureros, inclusiv inima, îmi cedează și mă prăbușesc la podea, plângând în hohote necontrolate. Sunt vag conștientă că două brațe mă cuprind și mă leagă înainte și înapoi. Dar nu mă simt mai bine.

Nu sunt brațele lui Jesse.

Capitol bonus

**Seara lansării de la Lusso —
punctul de vedere al lui Jesse**

Ce pula mea tot bate câmpii labagiul ăsta? Nu se poate să nu vadă că nu mă interesează, dar tot nu-i tace fleanca. Am cumpărat deja casa, deci nu-i nevoie să mă mai pupe-n fund. Și-a obținut comisionul. Lasă-mă dracu'-n pace!

Din când în când dau din cap către agentul imobiliar, cu toate că n-aud niciun cuvânt care-i iese pe gură. Nu aud decât o voce dulce, neconvingătoare, care-mi spune că n-o interesez. Studiez cu atenție spatele ei îmbrăcat în roșu. N-ar fi trebuit să plec aseară de la ea de-acasă până nu ceda și nu recunoștea că și ea simte ceva pentru mine. Știu sigur că și ea simte atracția. După ce-am petrecut o zi întreagă închis în birou fără niciun rezultat în afara torturii psihice, sunt mai hotărât ca oricând. Și acum stau în noua mea casă, înconjurat de lume cu fițe, luptându-mă cu impulsul de a declanșa alarma de incendiu ca să golesc apartamentul și să rămân singur cu ea.

Zâmbesc în sinea mea când o văd pe prietena roșcată a Avei că se uită peste umărul ei și face ochii mari când mă vede. M-a ținut minte. Exact când mă pregătesc să-i dau papucii pulifriciului ăstuia enervant, Ava se întoarce și mă vede și ea. Ochii ei nu că se măresc, ci stau să-i sară din cap. N-apuc să-i arunc zâmbetul meu fermecător. Se întoarce iar cu spatele, vădit șocată de prezența mea, dar asta nu face decât să-mi întărească hotărârea. N-ar face așa pe stupefiata dacă i-aș fi indiferent.

Mă uit la agentul imobiliar și văd că i se mișcă buzele, dar nimic din ce spune nu ajunge la mine.

— Îhî, mersi.

Îl bat pe braț într-un gest de rămas-bun total deplasat, dar am treabă.

Mă îndrept spre ea și citesc pe buzele prietenei ei că o anunță că

vin. O, da, domniță, vin!

Ajung lângă cele două fete. Ava refuză să se-ntoarcă, iar prietena ei e vădit amuzată, ceea ce înseamnă că fata asta frumoasă i-a vorbit despre mine. Siguranța mea de sine, și-așa la cote înalte, străpunge stratosfera.

— Mă bucur să te revăd, Kate, spun degajat. Ava?

Nu mă bagă în seamă, iar ochii prietenei ei aleargă de la unul la altul, strălucind amuzați.

— Jesse, înclină Kate din cap. Scuzați-mă, mă duc să-mi pudrez nasul.

Își pune paharul pe masă și ne lasă singuri. Îi sunt recunoscător.

După câteva secunde de așteptare, îmi dau seama că afurisita asta de muiere încăpățânată n-are de gând să se clinească, așa că o ocolesc încet până ajung să-i văd chipul extraordinar. Scula începe să-mi zvâcnească instantaneu.

— Arăți superb, spun încet, plimbându-mi ochii peste fiecare centimetru pătrat al trăsăturilor ei perfecte.

Am gustat buzele alea și nu știu ce-o să mă fac dacă n-o să mai am niciodată șansa să le mai gust.

— Ai zis că n-o să mai trebuiască să te văd vreodată.

A luat imediat poziție defensivă. Țsta nu-i un semn bun.

— N-am știut că o să fii aici.

Și eu sunt defensiv, dar n-am niciun drept să fiu așa.

— Mi-ai trimis flori.

Mă străduiesc să nu zâmbesc:

— A, da!

— Scuză-mă, te rog.

Dă să treacă pe lângă mine și, panicat, îi blochez trecerea.

— Speram să-mi oferi un tur, rostesc repede, răsând în sinea mea de propriul tupeu.

Știu locul ăsta pe dinafară.

— O chem pe Victoria. O să-i facă plăcere să-ți arate clădirea.

— Te-aș prefera pe tine.

— Turul nu vine la pachet cu un futai, îmi răspunde cu asprime,

făcându-mă să mă crispez.

Stă în fața mea arătând ca și cum tocmai a aterizat din rai și folosește limbajul ăsta vulgar?

— Vorbește frumos, te rog.

Mă aștept să mă trimită undeva, dar n-o face.

— Scuze, mormăie. Și când îmi conduci mașina, fă bine și pune scaunul cum l-ai găsit.

Acum chiar că nu-mi mai pot stăpâni zâmbetul și mă umple o satisfacție incredibilă când începe să se foiască stingherită. Pun pariu că i-a plăcut glumița mea.

— Și lasă-mi muzica în pace!

— Iartă-mă, șoptesc. Te simți bine? Pari cam zdruncinată.

Nu mă pot abține și ridic mâna, dorindu-mi cu disperare să simt din nou pielea aceea moale.

— Te tulbură ceva?

Își trage brațul.

— Deloc.

Minte. Îi văd mâna cum tresare pe lângă corp, luptând cu impulsul de a se ridica spre păr. E gestul care o dă de gol.

— Voiai un tur?

Zâmbesc și mai larg:

— Mi-ar plăcea *la nebunie* un tur.

Iese trântind și bușind, efectiv, din bucătărie și începe să-și fluture mâna în jur:

— Salon.

Am văzut salonul. Am văzut totul de o mie de ori, așa că-mi fixez ochii pe legănatul blând al șoldurilor ei, în timp ce mă conduce prin noua mea casă.

— Ai văzut bucătăria, îmi aruncă peste umăr, ceea ce-mi oferă o imagine fugitivă a buzelor ei pline. Priveliște.

Arată către Londra, după care o ia la picior înapoi prin apartament și traversează cu pași mari spațiul deschis, îndreptându-se către sala de fitness.

Diverși oameni încearcă să mă oprească în timp ce eu grăbesc

pasul ca să mă țin după ea, dar scap de ei cu o strângere de mână sau o înclinare politicoasă din cap.

— Sală de fitness, murmură intrând, după care iese de îndată ce pantofii mei trec peste prag.

O urmez în sus pe scări, răsând în sinea mea. Îmi adun toată voința ca să mă abțin s-o înșfac și s-o duc pe sus într-un dormitor. Să-mi fut una, dacă nu-mi vine să-mi înfig dinții în curul ei tare, care se leagănă în sus pe scări.

După ce deschide și închide fiecare ușă de la etaj scuișând laconic denumirea camerelor, intră în dormitorul principal. Dormitorul meu. Ah, futu-i, oare-și dă seama că tocmai a intrat în bârlogul leului? Asta nu m-ajută cu nimic să-mi calmez erecția furibundă.

— Ești un ghid de-a dreptul profesionist, Ava, spun gânditor când ajung în fața unei lucrări artistice foarte plictisitoare.

Dar bărcile părăginite cu vâsle au totuși ceva... ceva fermecător.

— Pot să te deranjez să mă luminezi în privința fotografului?

— Giuseppe Cavalli.

— E bun. Ai avut un motiv anume să alegi tocmai fotograful ăsta?

Tace o vreme și știu că mă studiază. Îi place ce vede și îi place ce-a simțit în brațele mele. N-am de gând s-o las să nege, așa că să facă bine nici să nu încerce să-mi insulte inteligența cu o nouă respingere.

— Era cunoscut drept maestrul luminii.

A venit lângă mine în fața piesei și mă uit la ea aproape încurajator.

— Nu credea că subiectul are vreo importanță. Nu conta ce fotografia. Pentru el, subiectul era lumina. Se concentra pe controlarea ei. Vezi? spune și ridică mâna ca să arate către reflexiile de peste apa vălurită.

Dau din cap căzut pe gânduri, impresionat și foarte intrigat, dar femeia de lângă mine mă intrigă și mai mult, așa că-mi întorc iar privirea spre ea când continuă.

— Bărcile cu vâsle, frumoase cum sunt, sunt doar niște bărci, dar vezi cum manipulează lumina? Nu i-a părut de bărci. I-a părut de lumina care înconjoară bărcile. Face obiectele neînsuflețite interesante, te face să te uiți la fotografie într-o... da, într-o lumină diferită, presupun.

Înclină capul într-o parte meditativ, lungindu-și astfel gâtul, dând la iveală o piele perfectă, netedă, întinsă. Doamne, Dumnezeule, n-am văzut niciodată o femeie ca asta.

O las să-și termine observațiile, perfect mulțumit doar s-o privesc, dar apoi ridică ochii la mine și o văd că se luptă cu nevoia de a-mi ceda.

— Te rog, nu, șoptește.

— Nu, ce?

De parcă nu știi.

— Știi ce. Ai spus că n-o să mai fiu nevoită să te văd niciodată.

— Am mințit. Nu pot să stau fără tine, așa că o să mă vezi iar... și iar... și iar.

Rostesc cuvintele pe-ndelete, astfel încât intențiile mele să fie clare, iar ea trage aer în piept și începe să se-ndepărteze de mine.

De data asta n-o mai las să scape.

— Faptul că te opui în mod constant nu mă face decât să fiu și mai hotărât să dovedesc că mă vrei și tu.

Îmi țin privirea fix într-a ei.

— Fac din asta obiectivul misiunii mele. O să fac *orice*.

Și nu glumesc deloc.

Patul îi oprește retragerea și ridică mâinile.

— Stop! zice ea, și eu mă supun, dar numai pentru că e vădit supărată. Nici măcar nu mă cunoști.

Încearcă cu disperare să se convingă singură că e o nebunie. Așa e, și mă sperie și pe mine, dar nu pot să plec iar.

— Știu că ești imposibil de frumoasă.

Pornesc spre ea, cu gândul că aș putea s-o fac să se simtă mult mai bine dacă aș lua-o-n brațe.

— Știu ce simt și știu că și tu simți la fel.

Mă opresc când trupurile noastre se ating. Îi simt bătăile inimii prin rochia ei și prin costumul meu.

— Așa că spune-mi, Ava, ce-mi scapă?

Își lasă bărbia-n piept, dar i-o ridic imediat și mă simt ca ultimul jeg când îi văd lacrimile din ochi.

— Iartă-mă.

Îmi cuprind obrazul cu mâna și-i șterg cu grijă lacrimile.

— Ai spus c-o să mă lași în pace.

Îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Îmi pare rău, am mințit. Nu pot să stau departe de tine, Ava.

— Ai mai spus că-ți pare rău, și totuși, uită-te iarăși aici! Să înțeleg că mâine primesc flori?

Mângâierile mele pe obrazul ei se opresc și acum eu sunt cel care-și ascunde fața. Chiar că sunt un jeg, dar n-aș face asta dacă n-aș fi sigur că mă vrea. De ce se încăpățânează atâta? Nu mai are nimic de pierdut sau câștigat. Trebuie să-i reamintesc... să-i reamintesc cum era. Ridic ochii și încep să-mi las încet buzele către ale ei. Trebuie să fiu blând.

Nu mă oprește, iar când buzele ni se ating aproape imperceptibil, ea e cea care preia controlul, apucându-mă de haină și respirându-mi greu în față. Să mor eu dacă nu tremur ca frunza, ușurat și gata să explodez după zile de poftă acumulată și nesatisfăcută.

— Te-ai mai simțit vreodată așa? o întreb, lipind-o de mine și trecând cu gura spre urechea ei.

— Niciodată.

Oftez ușurat și-i ciugulesc lobul urechii.

— Acum ești pregătită să nu te mai opui? întreb încet, lingând-o în sus, pe ureche și înapoi în jos, până ajung la pielea delicată de lângă gât.

Are o aromă și-un gust absolut divine.

— O, Doamne, icnește și-i înghit capitularea azvârlindu-mi tandru limba în gura ei, recunoscător în sinea mea când mi-o acceptă.

— Mmmmmm, murmur și întrerup fără tragere de inimă sărutul, ca să obțin o confirmare fermă din partea femeii ăsteia superbe.

— Țsta a fost un da?

— Da.

În mine se aprind milioane de scânteii; toată ființa mi-e bombardată de o speranță pe care n-o pricep. Aprob din cap și continui să-mi arăt recunoștința, sărutând-o tandru pe față.

— Trebuie să te am cu totul, Ava. Spune că pot să te am cu totul. Ezită, dar foarte puțin.

— Ia-mă.

Nu mai pierd nicio secundă. Îi cuprind talia subțire cu brațul, îi ridic pe sus trupul mic și o duc la perete, de care-o lipesc cu grijă, în timp ce buzele noastre se devorează și mai frenetic, și mai disperat, acum că vrem amândoi același lucru. Măinile mele sunt peste tot pe ea. Nu mă pot abține.

Când începe să-mi tragă haina de pe umeri, refuz să-i dau drumul la buze. Mă trag un milimetru înapoi ca s-o ajut. Nimic n-o să oprească ce urmează să se-ntâmples. Când rămân fără haina de la costum, o împing iar în sus pe perete, un pic mai tare decât intenționam, dar nerăbdarea mea nu pare s-o deranjeze. Frenezia ei se potrivește întocmai cu a mea.

— Vai, să-mi bag pula, Ava, găfâi. Mă scoți din minți.

Îmi rotesc șoldurile în încercarea de a-mi ușura un pic zvâcnirea penisului și-i smulg un strigăt mic de pe buze. Măinile i se ncleștează în părul meu, iar senzația e sublimă și mă face să-i smucesc rochia în sus, în jurul taliei și să mă mai rotesc o dată lipit de ea. Mă retrag ciugulindu-i buza de jos și-i suflu greu în față când îi ofer încă o frecare a vintrelor mele, savurându-i gemetele de plăcere. Întrerupe contactul vizual și-și lasă capul pe spate, iar tentația gâtului ei expus e irezistibilă. Sunt pierdut.

— Jesse...

O aud ca de departe cum îmi găfâie numele, ocupat să-i mușcă ușor pielea.

— Jesse, vin oameni; trebuie să te oprești.

Începe să mi se zvârcolească în brațe, frecându-se de sexul meu întărit.

Futu-i!

— Nu te las să pleci, nu acum, mârâi, implorând-o în gând să nu pună capăt momentului.

— Trebuie să ne oprim.

— Nu.

Știi că par poruncitor, dar nu mă pot abține. Știi, la dracu', că e plin de oameni care mișună peste tot și-i urăsc din tot sufletul din cauza asta.

— O să continuăm mai târziu.

— Asta-ți dă prea mult timp ca să te răzgândești.

Continui să-i ciugulesc gâtul, deloc dispus să-i dau drumul din strânsoare, de teamă că n-o s-o mai prind niciodată. Dar atunci mă înșfacă de obraz și mă smulge din morfoleala mea fericită.

— N-o să mă răzgândesc.

Ni se ating nasurile.

— N-o să mă răzgândesc.

Vorbește serios; văd asta în privirea ei hotărâtă... dar n-am de gând să risc. Îmi apăs buzele tare de ale ei și îi spun:

— Scuze, dar nu pot să risc.

O iau în brațe și-o duc pe sus în baie.

— Ce?! Or să vrea să vadă și baia!

— Încui ușa. Fără țipete.

Mă uit la ea rânjind. A ținut minte vulgaritatea mea și mă bucur că o face să zâmbească. O replică așa de lipsită de tact, spusă unei femei așa de deosebite, ar fi trebuit să-mi aducă o palmă peste față.

— Nu ți-e un pic rușine?

Zâmbetul ei larg, urmat de un hohot de râs obraznic mai că-mi fac scula să explodeze... așa că-i zic și asta:

— Nu. Mă doare pula de vinerea trecută, te am, în sfârșit, în brațe și ți-a venit mintea la cap. Nici eu, nici tu nu ne ducem nicăieri.

Închid cu un șut frumoasa ușă de lemn de la frumoasa mea baie nouă și o așez cu blândețe între cele două chiuvete încastrate în masa de toaletă, după care mă întorc grăbit să încui ușa. *Nimic* n-o să ne întrerupă.

Când mă întorc cu fața la ea, văd că mă privește cu ochi ciocolatii, de vis, licărind de dorință. Să-mi fut una, femeia asta nu poate fi adevărată. Ridic mâna și încep să-mi deschei încet nasturii de la cămașă, pășind încet către ea. Nu mă grăbesc fiindcă mi-e cât se poate de clar că a cedat definitiv. A sosit momentul.

Îmi las cămașa să atârne descheiată și-mi țin respirația când își pune un deget în centrul pieptului meu și-l trage ușor în jos. Mâinile mele se așază instinctiv pe talia ei și trupul mi se instalează între coapsele ei.

Ridic privirea și o văd că mă urmărește atent, iar buzele mi se ridică într-un surâs... fericit. Pentru prima dată în... toată viața mea, sunt fericit.

— Acum nu mai scapi.

— Nici nu vreau.

— Bun, rostesc coborându-mi privirea spre buzele ei, timp în care ea continuă să-și plimbe degetul înapoi în sus pe pieptul meu, pe gât, până poposește ușor pe buza mea de jos.

O mușc și fericirea mi se înzecește când o văd că-mi surâde și-și trece mâna prin părul meu.

— Îmi place rochia ta, spun, trecându-mi ochii peste materialul adunat în jurul taliei până ajung la coapsele ei frumoase.

— Mulțumesc.

— E cam incomodă.

Trag în joacă de un colț al materialului roșu și zâmbesc în sinea mea când simt că începe să respire mai accelerat.

— Așa e.

— S-o scoatem?

Înclin gânditor capul într-o parte, iar ea zâmbeste.

— Dacă vrei.

— Sau poate-o lăsăm pe tine?

Mă retrag și ridic mâinile... ceea ce se dovedește a fi o tâmpenie. Deja mi-e dor de atingerea pielii ei, așa că-mi trec imediat palmele spre spatele ei, căutând fermoarul.

— Dar, pe de altă parte, știu precis, din proprie experiență, ce se află sub rochia asta minunată, îi șoptesc în ureche.

Și să mor dacă nu e absolut incredibil, îmi spun, suflându-i în ureche și trăgând încet în jos fermoarul. Nu știu de ce mă limitez s-o spun în gând. Ar trebui să-i spun ei, așa că o fac:

— Și e cu mult mai frumos decât rochia. Cred că mai bine scăpăm de ea.

Vreau să știe că sunt sclavul ei.

O ridic în picioare, trag frumoasa rochie de pe ea și scot la iveală o priveliște care mi-a rămas imprimată cu fierul roșu pe creier încă de marți. Dau un șut rochiei inutile și îi absorb câteva clipe ființa, după care o ridic la loc pe blatul de marmură, iar senzația de a o avea în brațe e la fel de satisfăcătoare ca și admiratul trupului ei. Îmi vine s-o port în brațe peste tot, s-o sudez de mine.

— Îmi place rochia aia, protestează ea.

— Îți cumpăr alta, îi alung eu îngrijorarea.

Știu că o doare-n cur de rochie. Îmi reiau poziția între picioarele ei și-o apuc de fundul mic ca s-o trag mai aproape. Ne studiem reciproc în timp ce-mi rotesc șoldurile. Pula mea nu știu cât mai rezistă, dar deocamdată mă bucur s-o savurez întru totul.

Pipăi în spatele ei și-i desfac și scot sutienul, scoțând un suspin când ochii îmi sunt binecuvântați iarăși cu imaginea sânilor ei fermi, perfect formați. Și atunci, mica ispită se lasă pe spate, sprijinită-n mâini, arcuindu-și subtil sânii înspre mine.

Înalt ochii spre ai ei și ridic mâna ca să-i acopăr tot gâtul cu palma mea mare.

— Simt cum îți bubuie inima, spun pe un ton complet fermecat.

Sunt fermecat. Mă fascinează pur și simplu. Alunec încet cu mâna în jos pe trupul ei, până ajung s-o țin delicat pe burta ei plată. Îi cercetez iar ochii, doar ca să m-asigur că e adevărată, deși o simt perfect.

— Ești dată-n mă-sa de frumoasă, domniță, spun ferm. Cred că am să te păstrez.

Când își arcuiește spatele, zâmbesc și cobor gura pe sfârcul ei. Îi cuprind celălalt sân cu mâna liberă și-l masez cu grijă, sugându-i celălalt sân. Geme și trupul ei se relaxează, în timp ce penisul meu dureros de tare se freacă de ea în cercuri delicioase. Mă chinui să mă controlez, dar vreau mai întâi să-o venerez, să profit la maximum de acest moment. E imprevizibilă, cu oscilațiile ei permanente între rezistență și capitulare. Asta mă îngrijorează.

Începe să devină un pic cam haotică, respirând iute și neregulat, așa că-mi fac drum spre chiloții ei și-mi strecur degetul printr-o parte, rezistând tentației de a-i smulge de pe ea în clipa asta. Ah, futu-i, e perfectă la atingere peste tot.

— Futu-i!

Scoate-un chiot și trupul ei se-aruncă-n sus, ca să-mi încleșteze umerii cu mâinile.

Nu cedez:

— Ai grijă cum vorbești, domniță, o avertizez.

Îi devorez gura și-mi împlânt degetele adânc în ea, iar starea de bine care mă cuprinde când mă prinde cu mușchii ei interiori fierbinți, îmi taie respirația. Geme neconținut, împingându-și trupul în mine și contractându-se lacom în jurul degetelor mele. Îi simt disperarea. Deja o cunosc... ceea ce e un gând stupid, având în vedere puținul timp petrecut cu ea, dar perfecțiunea acestui moment mă convinge că trebuie să prelungesc aceste clipe... să le fac să dureze o veșnicie.

— Dă-ți drumul, îi ordon, împingând și mai adânc, și mai sus, apăsând cu degetul mare clitorisul care pulsează.

Cu inima bubuind să-mi spargă pieptul, o privesc cum se dezintegrează într-o masă de terminații nervoase ce zvâcnesc spasmodic. Când țipă, îi astup rapid gura și-i sorb gemetele de extaz, ținându-i în brațe trupul care se zguduie. Stă cu ochii închiși cât o readuc treptat la realitate, sărutându-i toată fața până ce, în sfârșit, deschide ochii și mă privește cu un mic oftat.

Să-mi... fut... una.

Mă aplec și-o sărut iar, atras ca de-un magnet de toată ființa ei. Nu mă satur de ea.

— Te simți mai bine?

Îmi scot degetele și zâmbesc când o aud mârâind satisfăcută. Ne privim în ochi și-mi trec degetul umed peste buza ei de jos.

Iar când ridică palmele să-mi mângâie obrazii, nu mă pot opri să nu-ntorc fața spre una din ele ca s-o sărut afectuos, după care revin cu privirea la ea.

Încetul ei șocat mă debusolează o clipă, până-mi dau seama că cineva încearcă să intre în baia mea. Îi pun rapid palma peste gură și groaza ei mă face să zâmbesc.

— N-aud nimic, spune cineva.

Ochii Aei se măresc și mai tare, așa că-i dau drumul la gură și-mi înlocuiesc palma cu buzele ca s-o reduc la tăcere fără să scot un sunet.

— Doamne, mă simt ca o pițipoancă, exclamă, lăsându-și capul pe umărul meu.

Pițipoancă? Nimic n-ar putea fi mai diferit de o pițipoancă decât ea.

— Nu ești o pițipoancă. Mai spune tu tâmpeniile de-astea și-o să ți-o iei de n-o să ai unde te ascunde prin toată baia mea minunată.

Îmi dau seama pe loc de scăpare. Futu-i, nu pot să cred că am zis asta! Dar chipul ei nedumerit mă asigură că da, am spus-o. Nu știu de ce-mi fac griji. Știe deja că sunt proprietarul Conacului, chiar dacă crede că e un hotel, fir-ar a naibii de treabă. Ce-o fi făcut-o să creadă asta? Și cum naiba o să-i spun ce se petrece, de fapt, acolo? Nu vreau să pătez ce e între noi cu mizeriile din trecutul meu.

— Baia ta?

Întrebarea îmi distrage atenția de la dilema mea și chipul ei buimac mă face să surâd.

— Da, baia mea. Bine-ar fi dacă n-ar mai da voie străinilor să mișune prin casa mea.

— Aici locuiești?

— Mă rog, o să locuiesc de mâine. Ia zi, merită toate căcaturile astea italiene prețul scandalos de mare pe care l-au cerut pentru locul ăsta?

Nu voiam deloc să spun asta. Îmi plac la nebunie căcaturile italiene cu care-a umplut apartamentul.

— Căcaturi italiene? se îneacă și nu mă pot abține să nu râd la vederea uimirii ei. Nu trebuia să cumperi casa dacă nu-ți plac *căcaturile* din ea.

— Pot să arunc căcaturile.

De-acum o râcâi dinadins și descopăr că, de fapt, iritarea ei mă excită... și mai mult.

Ridică sprâncenele șocată, dar le coboară imediat într-o încruntare mânioasă.

— Ho, domniță, calmează-te! N-aș *arunca* nimic din apartamentul ăsta.

Îi trântesc un sărut apăsător.

— În apartamentul ăsta ești și tu.

E din nou a mea. Îmi răspunde la șfichiuirile furioase ale limbii cu exact aceeași intensitate și mă prinde strâns de umăr.

Gata. Nu mai pot să aștept. Trebuie să merg până la capăt cu femeia asta. În viața mea nu mi-am dorit ceva așa de mult. O ridic de pe masa de toaletă ca să-i smucesc chiloții în jos pe picioare, uitând iute decizia de a o aborda cu blândețe. Arunc cât colo chiloții și-o așez la loc, apoi îi scot rapid pantofii și-i mulțumesc în gând că a preluat inițiativa și s-a apucat să-mi scoată și ea mie hainele. Nu-mi scapă expresia ei de uimire admirativă și nici crisparea ei când îmi zărește cicatricea. N-am chef să-și bage nasul în motivele și circumstanțele chestiei ăleia, dar până să apuc să-i distrag atenția de la ea, îmi mototolește cămașa și-o aruncă-ntr-o parte.

— Îți cumpăr alta, spune nonșalant, aducându-mi pe față un rânjel larg.

Mă aplec și mă concentrez din nou asupra buzelor ei. Simt cum mâinile ei își fac de lucru cu pantalonii mei și scot un geamăt, dar într-o clipă mă trag înapoi, încruntându-mă surprins când îmi

smulge cureaua de la brâu și baia răsună de pocnitura tăioasă a pielii.

Încerc să-mi ascund șocul:

— O să mă biciuiești?

— Nu, răspunde fără grabă, după care azvârle cureaua.

Nesiguranța ei mă face să răsuflu ușurat. Dar apoi sunt apucat de talia pantalonilor și smucit în față.

— Dar sigur, dacă tu vrei...

Mă lupt să-mi ascund zâmbetul. Face mișto de mine.

— O să țin minte.

Ochii ei îi sfredelesc arzători pe-ai mei în timp ce-mi descheie pantalonii și închid strâns pleoapele când simt cum palma ei mică trece peste scula mea pulsândă. Ah, Isuse Cristoase, zvâcnesc incontrollabil și mă rog în tăcere să reușesc să-mi păstrez controlul, dar asta devine din ce în ce mai dificil când simt fierbințeala inconfundabilă a limbii ei peste piept.

— Ava, ar fi bine să știi că odată ce te am, ești a mea.

Habar n-am de unde dracu' a răsărit declarația asta.

— Îhm, mormăie, lingându-mi sfârcul și trăgându-mi boxerii în jos, ca să-mi elibereze, în sfârșit, pula dureros de țeapănă.

Îcnește, iar eu zâmbesc. O, da, domniță. Și acum o să te posed cu totul... pentru totdeauna.

Îmi scot iute restul hainelor, extaziat de goliciunea din fața mea, ca și ea. N-am crezut că pulsul mi se poate accelera și mai tare... până ce-ntinde mâna și-și freacă degetul mare peste capul erecției mele.

— Futu-i, Ava!

O apuc de șolduri, ceea ce-o face să se smucească.

— Te gâdili?

— Numai acolo, îi scapă, încordându-se sub strânsoarea mea.

— O să țin minte.

Îi zdrobesc iar buzele cu ale mele. Când începe să mă frece mă furnică tot trupul și șoldurile mi se smucesc înainte instinctiv. Nu mai pot aștepta și când o văd că trage scurt și sonor aer în piept o

mușc de buză.

— Ești gata? bolborosesc, întrebându-mă ce-o să mă fac dacă spune nu, dar scurta ei aprobare din cap mă îmboldește să acționez.

Îi dau mâna deoparte de pe mine, o prind de sub fund și-o trag în sus și-n față, drept în scula mea pregătită.

Scoate-un țipăt. Futu-i, o doare, dar senzația e incredibilă, să mor eu... nu se compară cu nimic din ce-am trăit până acum.

— Bine? hârâi. Ești bine?

— Două secunde. Am nevoie de câteva secunde.

Își înfășoară picioarele în jurul mijlocului meu și o-nvârt ca s-o proptesc de zid, după care îmi las fruntea să cadă pe-a ei și-i dau răgaz să se obișnuiască. Vai, futu-i! Transpir și gâfâi ca un câine în timp ce ies ușor din ea, îngrozit c-o să mă respingă. Apoi mă-mping înainte, cu atenție, calculat.

— Suporti mai mult? strecor cu greu cuvintele printre respirațiile atent controlate, rugându-mă la Dumnezeu să mă primească.

Își împinge sânii îmi pieptul meu, într-un mesaj tăcut, dar trebuie să aud cuvintele rostite.

— Ava, spune-mi că ești pregătită.

— Sunt pregătită, oftează și, la auzul acestor cuvinte, mă trag înapoi și-apoi mă reped viguros în ea.

Și nu mă opresc. Mârâi admirativ în timp ce tot pistonez în ea.

— Acum ești a mea, Ava.

I-auzi-mă și pe mine iar! Ce dracu' m-a apucat? Dar ea nu obiectează, ceea ce mă umple de mulțumire deplină... un sentiment cu totul nou pentru mine.

— Ești toată a mea, întăresc eu, sprijinindu-mi fruntea de-a ei.

Mă retrag și-apoi mă dezlănțui complet, izbindu-mă-n ea repetat, până la capăt, ca un dement, cu frenezie, learcă de transpirație.

Țipă, iar strigătele ei sunt muzică pentru urechile mele. O posed pe deplin.

Iar ea mă lasă.

Savurez din plin țipetele ei repetate de plăcere și simt cum i se strâng mușchii în jurul meu când îi devorez iar gura, simt cum corpurile noastre asudate alunecă unul pe altul și senzația e extraordinară.

— Îți dai drumul?

O simt în pulsațiile și zvârcolirile trupului ei.

— Da!

Mă mușcă.

Vai, să-mi fut una!

— Așteaptă-mă, îi ordon, pe ton mai dur decât îmi doream, și-mi accelerez ritmul.

Începe să țipe. Își dă drumul, futu-i.

Și eu la fel.

— Acum, Ava!

Mă-mping tare în ea și rămân așa, gâfâind în scobitura gâtului ei. Să mor dacă nu mi se-nmoaie picioarele! Sunt zdrențe.

— Aaaahhh, băga-mi-aaaaaaașșș! Gem, dându-mi drumul în ea în timp ce-mi rotesc alene șoldurile ca să storc fiecare miligram de plăcere leneșă.

Geme cu gura pe umărul meu. O să repetăm, clar, experiența... și încă *foarte* curând. Futu-i, am amețit.

— Uită-te la mine, îi ordon cu blândețe.

Simt nevoia să mă asigur că e reală, iar când își înalță capul greu și-și arată chipul, mă uit direct în ochii ăia și îmi dau seama că tocmai s-a întâmplat ceva deosebit. Și nu știu dacă să fiu încântat sau speriat de moarte.

Rotindu-mi lent șoldurile, o sărut.

— Superb.

O trag la loc la pieptul meu cald și-o duc înapoi la masa de toaletă, pe care-o așez cu grijă, după care alunec din ea fără niciun chef.

Îi cuprind fața în palme și-o sărut.

— Nu te-am rănit, nu?

Drept răspuns, mă trage-n brațele ei și mă strânge tare, iar fața

mea își găsește cât se poate de firesc locul în scobitura gâtului ei, iar palmele pe spatele ei. Mă copleșește o incredibilă senzație de „acasă“, de parcă, după ani de rătăcirii și poticneli, de făcut lucruri aiurea, fără să-mi pese de urmări și fără să mă gândesc la nimic, am descoperit, în sfârșit, unde mi-e locul. Dar mă va accepta ea, oare?

Nu am pornit deloc cu dreptul: n-am folosit prezervativ, în mama mă-sii! Mă trag înapoi și-i mângâi cu dosul degetelor fața încinsă.

— N-am folosit prezervativ.

Mă simt ca un bou patentat.

— Iartă-mă, dar m-a luat rău de tot valul. Iei anticoncepționale, nu?

— Da, dar pilula nu mă protejează de boli venerice.

Zâmbesc, deloc jignit. N-am niciun drept să fiu.

— Ava, am folosit *întotdeauna* prezervativ.

O pup pe frunte.

— Numai cu tine nu.

— De ce? întrebă nedumerită.

Nu pot s-o condamn. Și eu sunt la fel de derutat.

— Nu sunt în stare să gândesc rațional când sunt lângă tine.

Încep să mă îmbrac, întrebându-mă de ce. Are darul de a spulbera orice urmă de rațiune din creierul meu, de a mă face să gândesc tâmpenii și de a mă comporta ca un descreierat.

Iau unul din prosoapele elegante de pe raftul de lângă chiuvetă și-l trec pe sub un jet de apă, deși detest ideea de a mă șterge de ea. Când mă întorc, o găsesc cu picioarele strânse. Se simte jenată și, cu o mică încruntare, i le desfac la loc. Vreau să nu se jeneze niciodată de mine, ceea ce e o pretenție absolut ridicolă, având în vedere cum m-am purtat recent cu femeia asta. Și totuși e aici.

— Așa, murmur și-i pun palmele pe umerii mei.

Fără tragere de inimă, trec cu prosopul pe pielea ei ca s-o curăț și-i arunc o privire. Știu că mă urmărește.

— Vreau să te arunc în dușul ăla și să ador fiecare centimetru din tine, dar trebuie să mă mulțumesc cu atât. Cel puțin

deocamdată.

O sărut fugar și deja nu suport gândul că trebuie s-o îmbrac.

— Hai să te-mbrăcăm, domniță.

Îmi place de mor că mă lasă să fac eu tot și-mi place de mor că se încordează și zvâcnește când îi mai ciugulesc un pic gâtul. Să facă bine să se obișnuiască să-mi simtă buzele peste tot pe trupul ei, fiindcă n-am de gând să le mai pun vreodată în altă parte.

Îmi întinde cămașa și o scutur ca s-o netezesc, cât de cât.

— Chiar era nevoie să o mototolești în halul ăsta? zâmbesc larg în timp ce mă îmbrac sub privirea ei cercetătoare.

— O s-o acoperi cu hai... se oprește și face ochii mari. Ah.

— Da. Ah.

Îmi pun cureaua cu un pocnet și zâmbesc și mai larg când o văd că tresare, fiindcă pare s-o alarmeze gestul.

— Așa, ești gata să dai ochii cu lumea, domniță?

Îi fac semn să-mi dea mâna și mi-o întinde fără ezitare. Fată deșteaptă.

— Ba chiar fără nicio urmă de jenă, văd.

Îi arunc un zâmbet larg, strălucitor, merit s-o dea pe spate, iar ea clatină din cap. Nici mie nu-mi vine să cred că am spus așa ceva.

Se zărește în oglindă și pe chip îi apare o expresie foarte alarmată. Nu știu de ce, că arată impecabil.

— Ești perfectă.

Descui ușa de la baie și-o trag afară, adunându-mi în treacăt haina de pe jos. Când începem să coborâm scările nu-mi place încordarea pe care-o simt din mâinile noastre unite... dar deloc! Și nemulțumirea devine și mai mare când o simt că încearcă fizic să-și scoată mâna dintr-a mea. Instinctul îmi spune să nu-i dau drumul... așa că asta fac.

— Jesse, dă-mi drumul.

— Nu, îi arunc tăios și inflexibil.

Nu mă pot abține.

Mă opresc când simt că s-a oprit și mă-ntorc să mă uit în sus la ea. E agitată, iar din starea ei extatică de mai devreme n-a mai

rămas nici cea mai mică urmă.

— Jesse, doar nu crezi că o să mă fâțâi pe-aici cu tine de mână. Nu-i corect să-mi ceri asta. Te rog să-mi dai drumul.

Mă uit la mâinile noastre și realizez cât de tare o strâng când văd cât de umflate îmi sunt venele de pe mână. N-o rănesc, nu i-aș face rău niciodată, dar o țin bine și n-am de gând să-i dau drumul.

— Nu-ți dau drumul, șoptesc. Dacă te las să pleci, s-ar putea să uiți cum e să fim împreună. S-ar putea să te răzgândești.

Știu că par complet neînțelegător, dar asta e.

— Să mă răzgândesc în legătură cu ce?

Pare nedumerită, iar asta-mi confirmă temerile.

— Cu mine.

Spre stupoarea mea, simt o smucitură în braț și e dintr-odată liberă. Cum dracu' a reușit? Nimic nu-mi poate opri iritarea. Știu că mă uit urât la ea, iar faptul că o rupe la fugă-n jos pe scări îmi confirmă chestia asta.

Cu un amestec de groază și durere sfâșietoare, mă uit cum îmi scapă printre degete ca să zboare în brațele unui labagiu efeminat de la capătul scărilor. Cine pula mea e ăla?

Nu mă deranjează mai deloc faptul că iau foc de furie când văd cum bălește pe ea alt bărbat. Cobor turbat scările, dar când mă apropiu mă relaxez... un pic. E homosexual. Să-mi fut una, chestia asta n-ar putea fi mai evidentă nici dacă și-ar pune o pereche de ciorapi de plasă și gene false. Dar tot mascul e și tot și-a pus mâinile pe Ava mea.

Ava mea?

Vai, Ward, ai belit pula!

Muhtumiri

Când am publicat prima dată *Amantul*, am făcut-o pe banii mei și am avut de mulțumit doar câtorva oameni, mai precis familiei mele și celor câțiva prieteni cărora le-am spus, într-un final, ce puneam la cale. Recunoștința mea pentru ei e la fel de însemnată și așa va rămâne mereu, dar lista oamenilor cărora trebuie să le mulțumesc s-a extins considerabil din octombrie 2012 până acum.

Prima persoană de pe acea listă e avocatul meu, Matthew Savare. Matt, fără tine aș fi fost pierdută în New York, la propriu! Ai fost primul care mi s-a alăturat și care s-a bucurat împreună cu mine de această aventură nebună. Tot tu m-ai ajutat să-mi păstrez mintea întreagă când credeam că o iau razna! N-o să-ți pot mulțumi niciodată destul, dar promit să încerc mereu.

Agentelor mele, Andrea Barzvi și Kristyn Keene de la ICM Partners, care pur și simplu mă înțeleg și mă acceptă pe deplin, cu bune și rele! Când am venit pentru prima dată la voi la birou, m-ați îmbrățișat, și exact de asta aveam nevoie în toiul nebuniei care mă înconjură. Îmbrățișările, urmate de pasiunea cu care ați vorbit despre mine și despre *Amantul* m-au convins definitiv și nu am regretat niciodată că v-am ales pe voi.

Beth de Guzman, de la editura Grand Central Publishing — ți-ai asumat riscul de a publica o autoare necunoscută și romanul ei de debut. Recunoștința mea e incomensurabilă.

Și mulțumirile mele Selinei, redactorului meu. O să spun întotdeauna „Fir-ar a dracului de treabă!“ și o să zâmbesc de fiecare dată când o să te aud și pe tine spunând-o.

Aveam o poveste de spus și sunt tare bucuroasă că am spus-o. Scumpa de mine e în al nouălea cer!

Vă aștept și pe voi acolo.